

BEN HER ZAMAN PERİ
MASALLARINA İNANIRDIM, O İSE
KORKU HİKÂYESLERİNİ TERCİH
EDERDİ...

BATI DALGALARI

BRITTAINY CHERRY

Damian Blackstone varlığımla zerre kadar ilgilenmiyordu. Hayatıma girmesinin tek amacı geçmişle ilgili cevaplar bulmaktı. Bu yüzden bana sevdiğim masallardaki kötü adamlar gibi davranıyordu.

Beni büyüten adamın vasiyetinde Damian'la evlenmemi şart koymasını bir türlü anlayamıyordum. Onun gibi bir adamla yaşayabileceğimden emin değildim. Birbirimize olabildiğince zıttık. Ben güneş ışığında yıkanmayı severken, o gölgelerde iyileşiyordu.

Beni sadece amacına ulaşmak için bir araç olarak gören birine karşı duygu besleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama onun karanlığında zaman zaman bir kıvılcım gibi parlayan ışıklar görüyordum. Nezaket görüyordum. Onun ruhunu görüyordum.

Ben onun Kültella'sıydım, o da benim Çirkin'imdi. Çarpık peri masallarının mutlu sonla biteceğinden emin değildim.

Ama cevabı bulmaya kararlıydım...

BATI DALGALARI

Özgün Adı: Western Waves

Brittainy Cherry

Çeviren : Başak Çatıkkaş
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör **** : Buşra Balçık
Son Okuma : Öznur İlter, Merve Nur Güney
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2780

1. Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-366-218-9

Düzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by Brittainy Cherry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz. &&

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

BATI DALGALARI

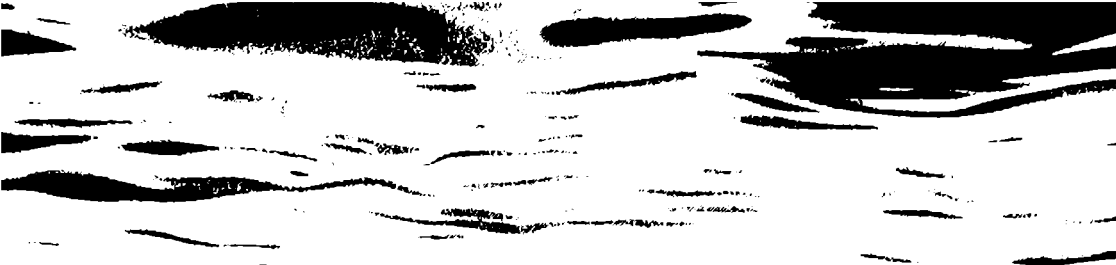
BRITAINY
CHERRY

Çeviren: Başak Çatıkkaş

İyilik perilerim Flavia ve Meire için.

*Kalbi kırılrsa da mutluluğa inanan tüm ruhlar.
Bu sizin için.*

Giriş

STELLA

Altı Yaşındayken

“Bu bizim sorunumuz değil,” dedi Catherine evin içinden seslenerek. Kevin’in arka verandasındaki salıncakta, büyükanne-min yanında oturuyordum. Herkes ona Maple* derdi çünkü şurup kadar tatlı bir kadındı. Annem her zaman onun tüm dünyaya büyükanne-lik yaptığını, ihtiyacı olan herkese yardım ettiğini söylerdi. Yine de şanslı olan bendim, Maple gerçekten büyükanne-m gibiydi ve ona öyle seslenmeme izin vermişti.

Son birkaç gündür benimle ilgileniyordu çünkü sanırım buna ihtiyacım vardı.

Orada oturmuş, dalgalar kıyıya vururken okyanusu seyreliyorduk. Kevin ile Catherine’in evi favorimdi ve büyükanne-min onunla birlikte işe gelmeme izin vermesi her zaman hoşuma giderdi. Büyükanne-m, küçükken Kevin’in dadılığını yapmış ve o büyüdükten sonra da ev işlerinden sorumlu kişi olarak çalışmaya devam etmişti. Kevin, anne-mle evini temizlemeye başladığında tanışmıştı. Aralarında sadece birkaç yaş olduğu için çok iyi arkadaş olmuşlardı. Kevin’in ya da büyükanne-min içinde olmadığı bir hayatı hiç tanımamıştım. St. Michael Hastanesi’nde doğduğum

* Akçaağaçtan elde edilen tatlı bir şurup. (ç.n.)

gün ikisi de oradaymış, bunu bana annem anlatmıştı. Annem dışında dünyalar kadar değer verdiğim iki insan Kevin ve büyükannemdi.

Hatta büyükannemin lakabını göbek adım olarak koymuşlar.

Stella Maple Mitchell.

“Ne yapmamı bekliyorsun, Catherine? Stella aileden biri. Sophie benim en iyi arkadaşımdı, Tanrı aşkına!” diye bağırdı Kevin. Daha önce hiç bağırdığını duymamıştım. Nasıl bağırlacağım bildiğine dair fikrim bile yoktu.

“Yanında olması gereken kişi benim! Karın!” Catherine aynı şekilde bağırarak karşılık verdi. Buna hiç şaşırmamıştım, makyaj yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda hep bağıırdı. “Ayrıca, doğurmadığım bir kızı yetiştirme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.”

“Bir aile kurmak istiyorduk,” dedi Kevin.

“Evet, kendi ailemizi. Başkasının artıklarını değil.” Catherine hırçın bir sesle karşılık vermişti.

Başını iki yana sallarken, “Sürtük,” diye mırıldandı büyükannem.

“Kötü kelime,” dedim ona.

Gülümseyerek söylediklerimi onayladı. “Evet, tatlım. Fakat bazen bir şeyin ya da birinin ne kadar kötü olduğunu sadece kötü sözlerle ifade edebiliriz.”

“Catherine bana kızgın mı?” diye sorarken benim için yaptığı deniz kabuğu kolyeyle oynuyordum. Büyükannemin deniz kabuğu koleksiyonu vardı. Ben yürümeye başladığımdan beri birlikte Kevin’ın arazisinde bir aşağı bir yukarı dolaşır, o bana okyanusla ilgili hikâyeler anlatırken deniz kabukları toplardık.

Büyükannem tanrılar ve tanrıçalar hakkında çok şey bilirdi, bana hep onlarla ilgili hikâyeler anlatırdı. Kara tanrıları, rüzgâr tanrıları ve ateş tanrıları. Bu hikâyelerin hep-

BATI DALGALARI

sini severdim ama en çok Okyanus Tanrıçası Yamiya ile ilgili olanları severdim.

Büyükannem ile annem, tanrılara ve tanrıçalara inanırlardı. Tanıştıkları zaman geleneklerini ve inançlarını birbirleriyle severek paylaşmışlardı. Bana küçük yaşta Yamiya'nın şarkılarıyla danslarını da öğretmişlerdi. Tanrıçaya sevgimizi ve ışığımızı sunmak için hep birlikte okyanusa giderdik.

Büyükannem, Yamiya'yı sevmeye sebepimin tıpkı annem ve onun gibi su burcu olduğum için olduğunu söylerdi. Her dolunay ve yeni ay sırasında tuhaf, mistik şeyler yapması dışında bunun ne anlama geldiğini biliyor sayılmazdım. Ancak büyükanneme göre, mart ayında doğduğum için kendimi suya yakın hissediyordum.

Bazen, belki de sadece suyla oynamayı çok sevdiğim içindir diye düşünmeden edemiyordum.

Büyükannem başını iki yana salladı. "Ah... Hayır, tatlım, sana kızgın değil. O sadece..." Gözlerini kısıp Catherine'in içeriden gelen çığlıklarına ve ağlamalarına kulak kesildi. "O sadece..."

"Sürtük mü?" diye sordum.

Büyükannem gülererek başıyla onayladı. "Evet ama bu aramızda kalsın."

Başımı eğip kolyeye baktım. "Keşke annem burada olsaydı."

"Ben de burada olmasını isterdim."

"Sence bizi özleyiyor mudur?"

"Ah, tatlım... Hem de tahmin edebileceğinden daha fazla." Büyükannem çantasına uzanıp dev bir deniz kabuğu çıkardı. "İşte, bunu dinle." Deniz kabuğunu kulağıma dayadı. "Duyuyor musun?"

"Okyanus sesi gibi!" diye haykırdım.

"Evet, aynen öyle. Annen şu anda orada. O artık okyanusun, başka bir dünyanın parçası."

Kaşlarımı çattım. “Geri dönebilir mi?”

“Fiziksel olarak değil ama suya girdiğinde onu hissedebileceğine söz verebilirim. Sana Yamiya’yı anlattığımı hatırlıyor musun? Hepimizi nasıl koruduğunu?”

Başımı salladım.

“Annen okyanus tanrıçasının yanına gitti. Onu hissetmek istediğin zaman gidip suyun içinde durabilir ve sevgisini içine çekebilirsin. Ayrıca okyanusta dilek tutabilirsin, böylece onlar da dileklerinin gerçekleşmesine yardımcı olurlar.”

Gözlerimi kısıtım. “Okyanusa girip onu hissedebilir ve istediğim zaman dilek tutabilir miyim?”

“Ne zaman istersen.”

“Şimdi?”

Büyükannem, verandadaki salıncaktan hızla kalkıp bana elini uzattı. “Hemen şimdi.” Elini tuttuğumda beni sandalyeden kaldırdı ve diz çökerek göz hizama indi. “Hadi, suya kadar yarışalım. Oraya ilk ulaşan bu akşam yemekten sonra istediği tatlıyı seçebilir.”

“En sevdiğin tatlı nedir?”

“Ciğer ve soğan.”

Yüzümü buruşturdum. “İyy! Bunu istemiyorum!”

“O zaman hızlı koşsan iyi edersin. Bir... iki... üç... hadi!” diye bağırdı.

Güneş yavaş yavaş uykuya dalıp gökyüzü pamuk şekerini andırmaya başladığında suya doğru koştum. Bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşarken kollarımı havaya doğru savuruyordum. Okyanusa atladığımda su önce ayak parmaklarıma, ardından ayak bileklerime ve sonra da dizlerime çarptı. Dalgalar üzerime sıçrarken etrafımda döndüm, çok geçmeden büyükannem de bana katılmıştı. Gü-lüp dans ettik, su bizimle birlikte hareket ederken annemin sevgisini hissettik.

Belki de büyükannem haklıydı... Annem okyanusun bir parçasıydı. Bu düşünce mutlulukla dolmama sebep oldu. Çünkü bu, ne zaman ihtiyacım olsa sadece suya girerek onunla konuşabileceğim anlamına geliyordu. Ayrıca büyükannem kendime baktığım zaman da annemi görebileceğimi söylemişti. Kıvrırcık saçlarım, kahverengi tenim, hatta gözlerim ve burnum bile annemi andırıyordu.

Uzun süre suyun içinde kaldık, Kevin kıyıya geldiğinde hâlâ suda oynuyorduk. Hem yorgun hem de biraz üzgün görünüyordu, annem okyanusun bir parçası olduğundan beri böyleydi.

Büyükannem onun üzgün olduğunu çünkü annemle birlikte ruh eşini de kaybettiğini söylemişti. Kevin, Catherine'le olduğu gibi annemle evlenmemiş olsa da büyükannem ruh eşinin bir insanın en iyi arkadaşı olabileceğine inanıyordu. Ve bir insan en iyi arkadaşını kaybettiğinde, kendi kalbi de bir süreliğine durmuş gibi hissedirdi.

Kevin'ın kalbinin tekrar atmasını umuyordum. Onu üzgün görmek hoşuma gitmiyordu.

Kevin kumda çıplak ayakla yürüyordu. Beyaz düğmeli gömleğinin kollarını kıvrırmış ve ellerini mavi pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. İnsanlar genellikle tam anlamıyla gülümsemeye çalışırken yarı yolda yorulup yarım gülümserlerdi; bu da bir çeşit somurtmaya dönüşürdü.

Biz suyun içinde dururken Kevin gülümseyerek bize baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu büyükannem.

Başını salladı.

Büyükannem bir kaşını kaldırdı. “Peki ya Catherine iyi mi?”

Yüzü tamamen mutsuz bir hal aldı. “Artık sorun yaratmayacak.”

“Üzgünüm,” dedi büyükannem.

“Ben değilim,” diye yanıtladı Kevin. Bana dönüp içtenlikle gülümsedi. “Hey, ufaklık. Sana bir sorum var.”

Dalgalar beni ileri geri savururken, “Sor bakalım, kovboy!” diye bağırdım.

“Sonsuza kadar benimle kalmaya ne dersin?”

Gözlerim yuvalarından, kalbim de yerinden çıkacakmış gibi hissettim. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bence sen ve ben iyi bir takım oluruz, değil mi? Tabii ki büyükannen de müştemilatta kalmaya devam eder?”

Büyükannem başını salladı. “Eğer kalmamı istiyorsan... kalırım, Kevin.”

“Çok sevinirim,” diye cevap verdi. “Sana ihtiyacım olacak.”

“Hepimiz burada mı yaşayacağız?” diye sordum. “Bir aile gibi?”

“Evet, bir aile gibi burada yaşayacağız. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Kevin.

“Sonsuza kadar mı?”

Başını salladı. “Sonsuza kadar.”

Başka bir şey söyleyecek zamanım bile olmadı çünkü ona doğru koşup kollarına atıldım. Büyükannem de bize katılınca grup olarak kucaklaştık ve ikisine de olabildiğince sıkı sarıldım.

“Teşekkürler, anne,” diye fısıldadım Kevin’a sarılırken.

Büyükannem de Kevin da bilmiyordu ama ben okyanusa girdiğimde yine bir aile dilemişim. Okyanusun gerçekten bir güce sahip olduğunu o zaman anladım çünkü en büyük dileğim gerçekleşmişti.

1

STELLA GÜNÜMÜZ

Jerry Pastanesi'nin önündeki uzun kuyruğa girerken, "Bu bir şaka olmalı," diye kendi kendime homurdandım.

Sıra beklemekten hoşlanan bir kadın değildim. Ne konser biletleri ne yemek ne de *Kara Cuma* fırsatları için sıraya girerdim. Aslına bakılırsa, o duruma düşmemek için elimden geleni yapıyordum. Eğer önümdeki kişi sayısı ondan fazlaysa, yeni çıkan tavuklu sandviçi denemek için beklememe ihtimalim çok yüksek olurdu. Almak için can attığım şu yeni spor ayakkabılar mı? *Harika!* Ama yirmi beş kişilik bir kuyruk mu var? *Onları gelecek sezon alırım, çok teşekkürler.*

Yine de o cumartesi sabahı, kendimi son derece uzun bir kuyruğun sırasında bulmuştum. Jerry Pastanesi'nden yalnızca iki şeye ihtiyacım vardı: Biri yaban mersinli çörek, diğeryse iki küp şekerli sade kahve. Başka bir şey istemiyordum. Cumartesi sabahı Jerry'ye gitmek büyük bir problemdi çünkü tüm dünya fırından taze çıkan ürünleri almak için oraya gelmiş gibi görünüyordu. Kuyruk sabahın sekizinde binanın etrafını ele geçirmişti ve benim ön kapıya ulaşmam ancak sekiz otuz beşi bulmuştu.

Normalde fırına hafta içi iş çıkışında, yoğunluğun azal-

dığı saatlerde gelirdim. Cumartesi sabahı erkenden Jerry'ye gitmek, istediğim son şeydi. Fakat o sabah çok fazla seçeneğim yoktu.

Sıra her an biraz daha yaklaşıyordu. Çok geçmeden hedefimle aramda sadece tasarımcı kıyafetleri giymiş, oldukça uzun boylu bir adam kalmıştı. O kadar yaklaştım ki, neredeyse yaban mersinlerinin tadını alabilecektim. O kadar yakınındaydım ki, kahvenin dilimin ucunu yakmasına saniyeler kalmıştı. Tam önümdeki vitrinde hedefimi gördüm. *Güzel ve büyük yaban mersinli bir çörek*. Hem de yalnızca bir tane kalmıştı. Sanki evren yukarıdan beni görüp sevgiyle yanağımdan öpmüş gibi hissediyordum.

Ne yazık ki, evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı. Önümdeki beyefendi sonuncuyu sipariş ettiğinde sağlam bir tokat yemiş gibi hissettim.

“Hayır!” diye bağırdım. Sanki bir bombanın patlamasını engellemeye çalışıyormuşçasına önüne atladım. Hayatımın en önemli göreviymiş gibi hem onun hem de vitrinin önüne geçtim. Kahverengi gözlerim kocaman açılırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Kasiyer ve adam, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Yani, bu makul bir değerlendirmeye olabiliyordu ama ne kadar çılgın görüldüğüm umurumda değildi.

Tek umursadığım o lanet çöreği almaktı.

Boğazımı temizleyerek, “Özür dilerim, kötü bir niyetim yok,” dedim korkmuş görünen kasiyere. On yedi yaşından büyük olamazdı. Eğer ağır bir makyaj yaparsa, on sekiz gibi görünebilirdi. Önümdeki beyefendiye bakmak için döndüm ve gözlerimiz buluştuğunda neredeyse bayılacaktım. Öyle bir görüntüye sahipti ki...

Hayır.

Odaklan, Stella.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıp elimden gelen en samimi gülümsemeyi takındım ve şimdiye kadar gördüğüm

mavinin en soğuk tonundaki gözlerle buluştum. Okyanusa benziyorlardı... Donuk ve davetkârlıgımı yitirmiş bir okyanusa. Ayrıca odaklandıklarında insanın omurgasına buz gibi bir ürperti yayıyorlardı.

Maviliklerine bakarken tüm bedenim titredi, güçlü ve sağlam bir duruşu vardı.

Benim gözlerimin onun üzerinde aynı etkiyi yaratmadığını tahmin ediyordum.

“Ben de aslında yaban mersinli çörek alacaktım,” dedim. “Bunca zamandır onun için sırada bekliyordum.”

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok,” diye homurdanan derin sesi boğuktu. Aksanmda biraz New York tınısı mı vardı? Belki Queens? Ya da Brooklyn? Çocukken New Yorklu olduğumu hayal etmek gibi tuhaf bir saplantıya sahiptim. Çok fazla *Sex and The City** izlemiş ve *YouTube*’da duyduğum farklı New York aksanlarını taklit etmeye çalışmıştım.

Bazı çocuklar arkadaşlarıyla vakit geçirirken diğerleri odalarında aksan çalışırdı.

Yabancı adam kasiyere doğru kartını uzatınca eline vurup düşürmesine sebep oldum. Gözleri yerdeki kartına doğru kaydı, ardından bana bakmak için bakışlarını kaldırdı. Tekrar kartına baktıktan sonra gözleri yine beni buldu. Midemin bulandığını hissettim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Şaka mı yapıyorsunuz?” diye karşılık verirken varlığından öfke yayılıyordu.

Yaşananlardan rahatsız olan zavallı kasiyer, sanki birinin onu bu garip durumdan kurtarmasını umuyormuş gibi dükkânın arka tarafına doğru baktı. “Şey... hanımefendi, üzgünüm ama sizin-”

“Ödemesini yapacağım!” Kızı görmezden geldim ve adama bakarken araya girip çantamdan cüzdamımı çıkardım. “Çörek ne kadar?”

* *Sex and the City*, ABD yapımı bir televizyon dizisidir. *Candace Bushnell*’in aynı adlı romanından televizyona uyarlanmıştır. (ç.n.)

“Benimle konuşmayı bırakın,” dedi adam kartını almak için eğilirken. Tam kasiyere uzatacağı sırada kartı bir kez daha elinden kaptım. Sesi öfkeli bir homurdanmaya dönüştü. Geriye doğru bir adım attığı sırada öfkesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

“Dinleyin, hanımefendi,” diye homurdandı.

“Hayır, siz beni dinleyin. O yaban mersinli çöreğe ihtiyacım var. Öncelik benim!”

“Öncelik ilan edemezsiniz,” dedi kasiyer.

“Bu işe karışma, Julie!” diye ona çıkıştım. Sonra eğilip alçak bir sesle devam ettim. “Üzgünüm, çok sert çıkıştım. Ses tonum için özür dilerim. Aslında bağırان biri değilimdir, yemin ederim. Ben sadece-”

“Hastasın,” diye mırıldandı adam.

Kaşlarımı çattım. “Bu çok kaba.”

“Umurumda değil.”

“Pekâlâ. Umurunuzda olmaması da benim umurumda değil. Tek umursadığım o çörek.”

“O zaman daha erken gelmeliydiniz,” diye çıkıştı.

“Gelecektim ama trafiğe takıldım ve-”

“Kimse acıklı hikâyenizi dinlemek istemiyor.”

“Anlamıyorsunuz. Ben-”

Soğuk bir ifadeyle, “Tekrar söylüyorum. Kimsenin umurunda değil,” deyip bir kez daha kartını almak için eğildi.

Arkamda gitgide uzayan kuyruktan yabancı bir adam bağırdı. “O haklı. Sırayı uzatıyorsunuz!”

Adama doğru döndüm. “Bu benim meselem.”

“Kendi kendinize yarattığınız bir mesele,” dedi soğuk kalpli adam. Benim olması gereken çöreğin parasını çoktan ödemişti. Hemen sonra kahvesini de alıp çıkışa yöneldi.

Son yaban mersinli çöreğin fırından çıkışını izlerken göğsüm alev almış gibi hissediyordum. Romeo da Juliet’ini kaybettikten sonra böyle mi hissetmişti?

Aşkima içiyorum! Ah, gerçek eczacı. Zehrin ne çabuk etki ediyor. İşte, bir öpücükle ölüyorum, dediğinde ne hissettiğini şimdi anlıyordum.

O çöreği dudaklarımla öpmek için neler vermezdim...

Az önce yaşananların başrolündeki adamla bir daha etkileşim kurmadığımı söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Ruh halim olayın orada bitmesine izin vermeyecek kadar dengesizdi. Aniden kontrolümü yitirdim ve dükkân-dan çıkan adamın peşine düştüm. “Hey! Hey! Bekleyin!”

Omzunun üzerinden bana baktığında, yüzünde beliren öfkeyi görebiliyordum. Önüne dönüp yürümeye devam edince koşar adım ilerlemek zorunda kalmıştım. Bu adamın boyu kaçtı? Attığı tek bir adım, benim beceriksiz koşturmamın iki katı büyüklüğündeydi.

“Affedersiniz!” diye bağırdım arabasının arka kapısını açarken. Aracı çok pahalı görünüyordu ve önde şoförü vardı. Kapı tam olarak açılmadan önce önüne atladım. “Affedersiniz, merhaba. Aslında ben de sizi arıyordum.”

“Kaliforniya tuhaflıklarına ayıracak vaktim yok, hanımefendi.”

Demek Kaliforniya yerlisi değilsin. Belli oluyor, Bay Ak-san.

Kimsenin kayıtsız kalamadığı o meşhur gülümsememle gülümsedim. “Ben Stella.”

“Sormadım.”

Tamam, belki de o kayıtsız kalabilirdi.

Çıldırılmış ruh halimle kalmaya devam etmek istiyordum fakat o lanet çöreğe duyduğum ihtiyaç yüzünden daha cana yakın görünmeye çalıştım. “Evet ama birbirimizin adını bilirsek bu etkileşimin daha kişisel olacağını düşünüyorum.”

“Ben kişisel ilişki kurmam.”

“Harika! Çünkü kişisellik konusunda bir profesyonel olduğumu açıklamaktan mutluluk duyarım. Yani liderliği üstleniyorum, sen de adımlarımı takip etsen yeterli. Konuş-

mamızı ufak bir bir-iki-ça-ça-ça sohbet tangosuna çevirebiliriz.” Önünde tango dansı yaptım ancak hiç eğlenmedi.

Arka arkaya altı kez gözlerini kırptırdı. “Çekil.”

“Ama!”

“Gitmem gereken yerler var, tamam mı?” diye tersledi. “O yüzden çekil.”

“Çekileceğim, yemin ederim! Fakat önce o yaban mersinli çöreği bana vereceksin.”

“Sen bir psikopatsın.”

“Evet, tamam, harika. İstediyini söyleyebilirsin. Yeter ki o çöreği bana ver.”

Yüzünü buruşturup kısık gözlerle, “Bu çöreği mi kastediyorsun?” diye homurdandı. Elindeki pakete baktı, ardından çöreği yavaşça çıkarıp parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Umurumda bile değildi. Devlet okulunda okumuş, ilkokulda elma yakalamaca oyunundan sağ çıkmış biriydim. Bu yüzden mikroplar beni korkutmuyordu.

“Ah, tamam.” Çöreği bana doğru uzattı. Tam elinden alacakken ağzına tıktırıp üç ısırıktaki hepsini yedi. *Bir, iki, üç.* Kırıntılar yere dökülürken yüzüme doğru her lokmayı sertçe çiğnedi. Dürüst olmak gerekirse, çöreğin çoğu ağzına sığmamıştı bile. Zavallı, tatlı yaban mersinleri kaldırıma düştü. Bu basit mağara adamının hareketi, sanki en mahrem yerlerime tekme atmış gibi hissettirdi.

“Artık çekilir misin?” diye sordu ağzı dolu bir şekilde, kırıntıları bana doğru tükürmüştü. Özel dikim siyah takım elbisesinin üzerindeki kırıntıları temizleyip ukala bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

“Sen... sen... sen tam bir pisliksin!” diye patladım. Öfke, tiksinti ve üzüntüyle dolmuştum. Üzüntü daha baskındı.

O kadar inanılmaz derecede üzgündüm ki...

“Pislik değilim. Sadece pislik olmaya eğilimim var,” diye mırıldandıktan sonra iç çekti. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Ağlıyorsun.”

“Ağlamıyorum.”

“Gözyaşı kanallarından sıvı sızıyor, buna ağlamak denir.”

Yanaklarıma dokunup başımı salladım. *Şuna da bir bakın?* Ağlıyordum. “Çöreğimi yememeliydin,” diye patlayarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Neyim vardı benim? Çok fevri biri olduğumu biliyordum ama bu benim için bile biraz saçmaydı.

Tek kaşını kaldırdı. Kızgın olmaktan çok endişeli görünüyordu. Sanki beni teselli edecekmiş gibi dudaklarını araladı ama sonra vazgeçerek geri kapattı. Elini ceketinin ön cebine attı ve mükemmel bir şekilde katlanmış mendilini çıkarıp bana uzattı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım sümkürerek. Hemen sonra mendili ona geri uzattım.

Yüzünü buruşturdu. “Sende kalsın. Şimdi son kez söylüyorum, arabamın önünden çekilir misin?”

Kenara çekildim.

Arabasına binip kapıyı hızla kapattıktan sonra camını indirip bana baktı. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa eğer, tadı o kadar güzel değildi,” dedi camını tekrar kapatmadan hemen önce.

Şoförü arabayı hareket ettirdi ve beni kaldırımın kenarında, bu tuhaf etkileşimi hatırlatan kırıntılarla çevrili halde bıraktı. Görünüşe göre bu etkileşim, benim yüzümden rahatsız edici bir hal almıştı.

Sinirlerim bozulmuş olsa da kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Ardından arabama binip bir sonraki hedefime doğru yola koyuldum. Günümün en çok korktuğum kısmıydı. Keşke yatağıma geri dönüp günün geri kalanını atlayabilseydim ama hayatın bir duraklama düğmesi yoktu. İnsanlar mola vermeye ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun, günler akıp gitmeye devam ediyordu.

2

STELLA

Bundan nefret ediyordum.

Kevin da bundan nefret ederdi.

“Beni okyanusa at ve deniz kızlarının alıp götürmesine izin ver,” demişti ben daha çocukken. Annemin cenazesinden hemen sonraydı ve üzüntü ona çok ağır gelmişti. Kevin duygularını çok belli eden biri değildi ama annemin vefatından sonra yaşadığı çöküntüden daha üzücü bir şeye tanık olmamıştım.

İkisi birbirine çok yakın olduğu için, bu durumu bir nevi aile üyesini kaybetmek olarak düşünmüştüm hep. Artık ikisi de hayatta olmadığına göre, kendimi biraz evsiz ve beni yetiştiren iki kişi olmadan ne yapacağım konusunda kararsız hissediyordum. En azından hâlâ büyükannem vardı.

O olmasaydı Kevin’ın ölümüne dayanabilir miydim bilmiyordum. Son birkaç sabahtır uyanmakta zorluk çekiyordum. Aydınlanan her gün, daha karanlık gecelere yol açıyor gibiydi.

Bir şey göğsünüze uzanıp kalbinizi çıkararak defalarca kez yere çarpmış, ardından balyozla vurup onu bir kâğıt öğütücüye atmış gibi hissettiğiniz oldu mu hiç? Sonra da utanmadan o parçalanmış, onarılamaz haldeki kalbi tekrar göğsünüze yerleştirdiğini? Keder bana tam olarak böyle

hissettiriyordu: Yere çarpılıp balyozla dövülmüş, ardından öğütücüde parçalanmış bir kalp gibi...

Önce annem, şimdi de Kevin.

Kevin Michaels benim için bir babadan farksızdı. Yanımda olmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı ve artık yoktu. Bunu aklım bir türlü almıyordu. Çoğu zaman sanki bir inkâr durumunda yaşıyormuşum gibi hissediyor, hayatın iyi yanlarını bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Yine de bazı günler diğerlerinden daha zor geçiyordu.

“Nefes al, hayatım,” dedi büyükannem elini karnıma koyarak. Dokunuşunun verdiği rahatlığa çok ihtiyacım vardı çünkü çökmeme saniyeler kalmıştı.

Büyükannem karnımı dairesel hareketlerle ovuşturduğu sırada, “Dinlemiyorsun,” diye tekrarladı. “Nefes al dedim.”

Nefesimi verdim.

Kevin’a karşı büyük bir sevgi beslesem de büyükannemin ona duyduğu sevginin daha derin olduğunu biliyordum. Onu tüm hayatı boyunca tanımıştı. Doğduğu ilk aydan itibaren dadısı, annesinden sonra da ona sevgiyi en çok veren kişi olmuştu. Kevin bir dadı için fazla büyüdüğünde, ailesi büyükannemi ev işlerinden sorumlu kişi olarak işe almıştı. Büyükannem, *ev işlerinden sorumlu kişi* tabirinin hizmetçi yerine kullanıldığını ama ona duydukları saygıdan böyle dediklerini biliyordu.

Herkes büyükannemi ailenin büyüğü, sakinliğin merkezi olarak görürdü. Hepimizin yanında yürüyen ve bize nefes almamızı hatırlatmak için gönderilen koruyucu bir melekti. Hem Kevin hem annem hem de benim için öyleydi.

“Anlamıyorum. Bir önceki gün buradaydı, ertesi gün ise...” diye fısıldadım tabutun önünde dururken. Elimi boynumdaki üç deniz kabuğundan oluşan kolyeye dola-mıştım. Annem öldükten sonra onun deniz kabuğunu kolyeye eklemiştim. Parmaklarım kolyeye her dolandığında

o sanki hep yanımdaymış gibi hissediyordum. Ama birkaç gün önce, Kevin'ın deniz kabuğunu da eklemiş olmam kalbimi kırıyordu.

“Hayat istediğimizden daha hızlı ilerleyen bir yola sahip,” dedi büyükannem. “En azından artık acı çekmiyor.” Elleri tabutun üzerine koydu ve annem için okuduğu duanın aynısını okumaya başladı. “Toprakla bir ol, denizle bir ol, okyanus dalgaları seni kutsasın. Bir sonraki yolculuğunda huzur bulasın, Kevin. Sonsuzluk seni kutsasın.”

“Sonsuzluk seni kutsasın,” diye fısıldadım onaylayarak. Büyükannem, iki veya daha fazla kişi dua ve dilekler konusunda hemfikir olduğunda güçlerinin çoğalacağını söylemişti. Bu nedenle, Kevin'm ruhunun öbür dünyada huzuru bulabilmesi için, “Sonsuzluk seni kutsasın,” diye tekrar ettim.

“Seninkini değiştirmeye başlamadan yıllar önce onun bezini değiştiriyordum,” dedi büyükannem başını eğerek. Eli birkaç saniye daha tabutun üzerinde kaldı. Omuzları çökmüştü, sanki dünyanın yükü üzerindeymiş gibi görünüyordu. “Ve şimdi... o gitti.”

Tanık olmamı istemediği bir hüznün bakışlarına sızmıştı.

“Büyükanne,” diye fısıldadım. Gözlerinden taşan onlarca duyguyu izlerken boğazım düğümlendi. Benim yanımda ağlamamak için her zaman elinden geleni yapardı. Kendini bizim sıradışı ailemizin başı olarak görür, her zaman güçlü kalmanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünürdü. Ancak gerçek oğlu gibi sevdiği birini kaybettikten sonra yıkılmaya başlamıştı.

Hafifçe burnunu çekip gözlerini silmek için çantasından bir mendil çıkardı. “Ben iyiyim, tatlım. Sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım.” Uzaklaşmaya başladı, peşinden gitmek istediğimde arkasına bakmadan elini kaldırarak beni durdurdu. “Bana zaman tanı, canım. İyi olacağım.”

Yürümeye devam etti. Elimi tabutun üzerine koyarak gözlerimi kapattım ve büyükannemin daha önce okuduğu

duaları fısıldadım. “Toprakla bir ol, denizle bir ol, okyanusun dalgaları seni kutsasın.” Kendimi bildim bileli ailemin söylediği bir duaydı bu ve yalnızca karanlık anlarda kullanılmazdı. Kutlamalarımız sırasında da bu sözleri söylerdik. Sevdiklerimize bu kelimelerle dua ederdik. Nereye giderseniz gidin ya da nereye seyahat ederseniz edin, toprağın ve suyun bereketinin sizi her zaman saracağı anlamına geliyordu. Doğa bizim koruyucumuzdu, bu dualar hem iyi hem de kötü zamanlarında hep bizimle olurdu.

Gözlerimi açıp yanı başımda duran simsiyah giyinmiş adamı görünce biraz irkildim. Tabuta öyle duygusuz gözlerle bakıyordu ki... Ona baktığımda beni derinden etkileyen bir tanıdıklık hissiyle dolup taşım. Yabancı adamı incelerken aniden midem düğümlendi ve ağzım kurudu.

İkisini yan yana görmek her şeyi inanılmaz bir şekilde netleştirmişti...

Kevin’a çok benziyordu.

Mükemmel bakımlı sakalından boyuna, hatta gözlerine kadar. Tanrım, o gözler... Tıpkı Kevin’ınkiler gibi masma-viydi. Ama adamın gözleri en sakın günlerde bile okyanusa benzeyen Kevin’ın aksine, sanki sert fırtınalardan yaratılmış gibi görünüyordu. İçimi bir ürperti kapladı ve tüm sabahımı mahveden, sakalında hâlâ çörek kırıntısı olan adama bakarken ağzım açık kaldı.

“Sen...” diye fısıldadım.

İç çekti. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Düşüncelerimi toparlayamıyordum çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

“Kimse sana dik dik bakmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?” dedi dümdüz bir tonla. Nezaketten eser olmayan sesi derin ve boğuktu.

Kevin’ın sesiyle kesinlikle uzaktan yakından alakası yoktu.

Kevin’ın kibarlığına kesinlikle sahip değildi.

Ama gözleri... *Kesinlikle* Kevin'ın gözlerinin aynısıydı.

"Burada ne işin var senin?" diye çıkıştım. Varlığından rahatsız olmuştum. Bana Kevin'ı hatırlattığı için sinirliydim. Ayrıca lanet çöregimi yediği için de öfkeliydim.

"İnsanlar genelde cenazelerde ne yapar, hanımefendi?"

"Stella."

"Tekrarlıyorum, umurumda değil."

"Üzgünüm, ben... sen..." diye kekeledim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Yaşlıymış." Gözleri Kevin'ın üzerindeydi. "Bunu beklemiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Siktir, bilmiyorum. O sadece... düşündüğümünden daha yaşlı."

"Kilisede küfretmemelisin."

"Siktir, benim hatam," dedi alaycı bir tavırla.

Tam bir pislikti. Ama yine de bu beni biraz güldürdü. Gözlerimi kıstım. "Kevin'ı nereden tanıyordun?"

"Tanımıyordum."

"Ah." Alaycı bir kahkaha attım. "En sevdiğim şeylerden biri rasgele insanların cenazelerine gitmektir."

Bana boş boş baktı.

"Bu bir şakaydı... Ama komik değildi sanırım. Belki de cenazelerde yapılan şakalar hoş karşılanmıyordur. En azından onun tarafından değil," dedim Kevin'ın tabutunu göstererek. "Artık kaşlarını o kadar çok çatmıyor." Güldüm. "Bu da başka bir şakaydı. Fakat galiba bu da komik bir şaka değildi. Peki şuna ne dersin? Tak, tak?"

İlgisizce bakmaya devam etti.

Durumu daha da garipleştirmeye eğilimli olduğum için şakayı kendi kendime tamamladım. "Kim o? Kevin değil çünkü öldü. Ha ha! Anladın mı? Cenaze şakası."

Gözlerini kırptırdı.

Yüzünü buruşturdu.

Bakışlarını benden kaçırdı.

“Cenaze basan bir adam için hiç de komik değilsin.” Aman Tanrım, benim neyim vardı? Hiç tanımadığı bir adamın cenazesine gelen bu yabancıya rasgele, garip şeyler söyleyip duruyordum.

Yine de bu adamda bana son derece tanıdık ve ilginç bir şekilde rahatlatıcı gelen bir şey vardı.

Konuşmayı kes, Stella.

Boğazımı temizleyip ellerimi elbisemin üzerinde gezdirdim. “Özür dilerim. Rahatsız edici durumlarda garip bir şekilde gülerim. Ayrıca, Kevin’la mizah anlayışımız her zaman biraz karanlıktı. Ve, şey... çöreği neden yedin?” diye sorarken düşüncelerim kadar hızlı hareket eden dudaklarım bir karmaşaya neden olmuştu.

“Yine mi bu?”

“Evet, yine bu. Hem onu istemiyordun bile!”

“İstemeseydim sipariş vermezdim.”

“Evet ama ona değer bile vermedin! Küçümseyici bir tavır sergilemek için boşa harcadın.”

“Ne diyebilirim ki? Ben küçümseyici bir adamım.”

“Göt herifin tekisin. Evet, tam olarak böylesin.”

“Kilisede küfretmemelisin,” diye alay etti.

“Siktir, benim hatam,” diye karşılık verdim.

Küçük bir kahkaha attı. “Göt değilim. Ben sadece-”

“Götlük yapma eğilimlerin var, evet tabii. Ayrıca tuhaf biri olduğunu biliyorsun. Tanımadığın birinin cenazesine gelmişsin.” Aniden duraksadım. Kalbim hızla çarpmaya başlarken ellerim panik içinde göğsümü buldu. “Aman Tanrım, şimdi anladım!”

“Neyi anladın?”

“Beni takip ediyorsun!”

“Pardon?”

“Beni takip ediyorsun! Beni buraya kadar takip mi ettin?”

İç çekti. “Kendini bu kadar önemseme.”

“Bu çok mantıklı!”

“Seni takip ederek bir cenazeye gelmek istemem mantıklı mı? Kendini bu kadar mı üstün görüyorsun?”

“Eğer özgüven eksikliğim olup olmadığını soruyorsan, hayır yok. Açıkçası takip edilmeye uygun biri olduğumu düşünüyorum. İnsanlar beni takip edebilmek uğruna ölebilir. Ya da takip ederken beni öldürebilir. Aslında tamamen şansa bağlı bir durum.”

“Her zaman bu kadar garip misin?”

“Genellikle her gün, evet.”

Merakla tek kaşını kaldırdı, beni incelerken alnındaki çizgiler derinleşti. Bakışları tekrar Kevin’ı buldu ve sonra yine bana baktı. “Hiç herhangi bir cenazeye gidip de oradaki kişinin sana tıpatıp benzediğini gördün mü?”

“Ben, şey... hayır.”

“Senden *Sherlock Holmes* ya da *Matlock* olmanı istemiyorum. Sadece noktaları birleştir diyorum, hanımefendi.”

“Stella.”

“Umurumda değil.”

“Kevin’ın oğlu olduğunu mu söylüyor-”

Cümlemi tamamlayamadan beni baştan aşağı derin bir ilgisizlikle süzdü, ardından yürüyüp gitti. O giderken omurgamda bir ürperti hissettim ve kollarımı ovuşturarak kendimi yatıştırmaya çalıştım.

“Hayır, bu olamaz,” diye mırıldandım. Kevin’ın bir oğlu olsaydı, bunu bilirdim.

Mümkün değildi... Yani o olamazdı...

Bu doğru olabilir miydi? Kevin’ın gerçekten uzun zamandır gizlediği bir oğlu mu vardı?

Bu çörek hırsızı, egoist, sinir bozucu derecede yakışıklı ve huysuz adamın adını merak etmeden duramadım.

Kevin’ın tabutuna doğru dönüp başımı salladım. “Sanırım mezara bir şeyler götürmeye çalıştın ama görünüşe göre bazıları kıyıya vurmuş. Bununla ilgili bir şey söylemek ister misin?” dedim ve elimle ağzının önüne götürüp

BATI DALGALARI

bir mikrofon tutuyormuş gibi yaptım. “Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus.”

Sessiz kaldı. Zaten paramparça olan kalbim şimdi milyonlarca parçaya daha bölünmüştü.

“Cenaze şakaları yaptığım için özür dilerim, Kevin. Fakat oldukça komiklerdi.”

Yine de onun mizah anlayışını bildiğim için hafifçe gülümsedim. Eğer yapabilseydi o da gülerdi. Bir insanın kahkahasını bu kadar derinden özleyebilmek ne garipti... Şansım olsaydı hafızamda saklayacak daha fazla kahkaha biriktirirdim.

Taziye için eve dönüp herkesin iyi olduğundan ve hepsiyle ilgilenildiğinden emin olma rolünü üstlendim. Kevin'dan sonra günümün merkezinde oturan adam da tabii ki oradaydı. Evi incelemekle meşguldü, döner merdivenin yanındaki duvara asılmış fotoğraflara bakıyordu.

Kevin gençken fotoğrafçıydı ve ilk milyonlarını bu şekilde kazanmıştı. Elbette borsadaki başarısı ve ailesinin kuşaklar boyu süregelen zenginliği, multimilyoner yaşam tarzında büyük rol oynamıştı ancak sanatına karşı çok tutkuluydu.

Belki de bu yüzden onunla bu kadar iyi anlaşmıştık. Gerçi ben akrilik boyalar ve fırçalar kullanıyordum. Fakat yaratıcı insanlar bir şekilde birbirlerine çekiliyor gibiydi. Sanatsal çalışmalarımızla duyduğumuz gurur bizi ortak bir noktada buluşturuyordu.

“Bu çalışmaların hepsi Kevin'a ait,” dedim ona doğru yürürken.

Bana şöyle bir baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden tekrar fotoğraflara döndü.

Ellerimle elbisemi düzelttim. “Bir adın var mı?”

“Evet.”

Söylemesini bekledim ama bunu yapmadı. “Ee?”

“Seni rahatsız mı ediyorum?” diye homurdandı.

“Hayır. Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü ortada hiçbir neden yokken benimle iletişim kurmaya çalışıyorsun. Seninle konuşmak istemediğim açık ama hâlâ konuşma ihtiyacı hissediyorsun. Yorucusun.”

“Tanrım. Sebepsiz yere çok... huysuz ve kabasın.”

“Cenazede mutlu olmam mı gerekiyordu?”

“Hayır ama bir pislik gibi davranmak zorunda değilsin.”

Alaycı bir şekilde sırtıttı. “Cenaze tüyoları için teşekkürler.”

“Siktir git.”

“Umurumda değil.”

“Senin gibi biriyle bir daha asla yolum kesişmeyeceği için memnunum, Bay *kendime ait bir hayatım olmadığı için yabancıların cenazelerine katılırım.*”

“Ben de senin gibi biriyle bir daha yolum kesişmeyeceği için mutluyum, Bayan *cenazelerde aptalca şakalar yapıp yaban mersinli çörekler için ağlarım.*”

“Sen bir pisliksin!”

“Beni rahat bırakmadan önce bunu daha kaç kez söyleyeceksin?”

“Ben-”

“Çok konuşuyorsun. Sürekli yaptığın şey bu. Durmadan konuşuyorsun.”

“Sen gerçekten Kevin’in oğlu musun?” dedim aniden.

“Bilmiyorum. Ona sormaya ne dersin? Ah, bekle! Soramazsın çünkü öldü,” diye cevap verdi. Boş gözlerle ona baktığımda omzunu silkti. “Ben de senin gibi cenaze şakası yapmaya çalışıyordum.”

“Evet, komedi zamanlaman biraz kötü.”

“Sanırım *stand-up* kariyerimi burada sonlandırıyorum.”

“Affedersiniz, Bay Blackstone. Sanırım birazdan başlaya-

cağız,” dedi yanımıza yaklaşan bir adam. Bana bakıp kocaman gülümseyerek, “Stella! Seni görmek çok güzel,” diye selam verdi. Joe Tipton, Kevin’ın uzun süredir avukatı ve yakın arkadaşıydı. Kevin’ı tanıdığım günden beri -yani doğumumdan bu yana- onu da tanıyordum.

Joe bana içtenlikle sarılınca rahatladım. “Keşke farklı koşullar altında görüşseydik.”

“Keşke ama seni meşgul etmeyeyim,” dedim Joe’dan uzaklaşarak. “Sonra görüşürüz.”

“Bekle, hayır. E-postamı almadın mı?” diye sordu.

“Ne e-postası?”

“Kevin’m vasiyetiyle ilgili olan. Çalışma odasında bunun için toplanacağız. Şu anda biz konuşurken Maple herkesi dışarı çıkarıyor. Eğer uygunsan, yaklaşık on beş dakika içinde bize katılman son derece önemli.”

“Neden orada olmam gerekiyor ki?”

“Hadi ama, Stella.” Joe gözlüklerini çıkarıp burun kemerini ovuşturdu. “Kevin’ın sana gerçekten bir şey bırakmayacağını mı sanıyordun? Sen onun için öz kızından farksızdın. Sen ve Maple ailesi gibiydiniz.”

“Ve sen,” dedim.

Gülümsedi. “Ama en çok da sen,” dedikten sonra yanımdaki baş belasına baktı. “Damian, Stella’yla birlikte vasiyetnamenin üzerinden geçmeye hazırsanız, herkesin toplandığı çalışma odasına gidebiliriz.”

“Damian,” dedim yabancı adama bakarak. Tam bir Damian gibi görünüyordu. Huysuz ve karamsardı. Gizemli ve etkileyiciydi. Ayrıca sinir bozucu bir şekilde yakışıklıydı. Evet, Damian onun için çok uygun bir isimdi.

“İkinizin tanışmış olmasına sevindim. Bu, sonraki kısmı daha da kolaylaştıracak,” dedi Joe.

Damian ile aynı anda, “Bu ne anlama geliyor?” diye sorduk.

Joe sadece gülümsedi ve bir kez başını salladı. “Lütfen, beni takip edin.”

Kevin’ın çalışma odasına girip etrafımdaki tanıdık yüzlere bakınca kalp atışlarım hızlandı. Yıllardır, hatta bazılarını on yıllardır görmemiştim.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Karşımda duran kadınlara şaşkınlıkla baktım. Beni bir nebze olsun rahatlatan tek kişi, en sol köşede oturan büyükannemdi.

“Kocamızın bizi vasiyetine dahil etmeyeceğini düşünmedin, değil mi?” dedi Denise küçümseyici bir tavırla. Denise Littrell. Eski adıyla Denise Michaels. En azından kısa bir süreliğine öyleydi. Hemen yanında Kevin’ın evlenip boşandığı iki kadın daha duruyordu.

Denise, Rosalina ve Catherine.

Ya da benim deyimimle, geçmişimin kötü üvey anneleri.

“Tüm bu kadınlarla evli miydi?” diye sordu Damian bir kaşını kaldırarak.

“Bir noktada, evet.” Rosalina’ya doğru baktım. “Gerçi bazıları sadece bir hafta sürdü.”

“Sürekli ortalıkta dolaşan o sinir bozucu çocuk haricinde harika bir haftaydı,” dedi Rosalina, bir yandan kırmızı rujunu tazeliyordu. Makyajı eskiden olduğu kadar ağırdı. Elbisesi de oldukça dardı ama bu bir sorun değildi. Rosalina makyajlı olsun ya da olmasın, dünyanın en güzel kadınlarından biriydi. Kevin’ın eski eşlerinin hepsi model gibi kadınlardı. Bazıları da tıpkı Catherine gibi gerçek süper modellerdi.

Damian dümdüz bir ifadeyle, “Görünüşe göre belirli bir tipi varmış,” dedi.

“Bu yakışıklı da kim?” diye sordu Denise. Damian’ı sanki bir et parçasıymış ve kendisi de açlıktan ölüyormuş

gibi süzdü. Bu tuhaftı çünkü çocukluktan hatırladığım kadıyla Denise'in etle çok arası yoktu. Özellikle yemek masasına köfte fırlattığı günü unutamıyordum.

Kevin'in bu üç kadınla da ilişkisi aynı nedenle sona ermişti: Benim yüzümden.

Şimdi ise vasiyeti üzerine konuşmak için aynı odada oturuyorduk.

"Gerekirse herkesi birbiriyle tanıştırebiliriz. Ya da doğrudan vasiyetin ana kısmına geçebiliriz," diye öneride bulundu Joe.

Damian kadınların üstüne diktiği gözleri görmezden gelerek, "Hadi hemen konuya geçelim," dedi. "Sonrasında ilgilenmem gereken işlerim var."

"Tabii, elbette. O zaman işe koyulalım." Joe evrak çantasını alıp Kevin'in masasında açtı. Onu Kevin'in sandalyesinde otururken görmek bile göğsümde hafif bir sızıya sebep olmuştu. Yas garip bir şeydi, en olmadık zamanlarda kendini gösteriyordu. Kevin'm sandalyesinde başka bir adamın oturduğunu görmek, fark etmediğim bir hüznü de beraberinde getirmişti. Kevin'in bir daha orada oturmayacağı düşüncesiyle gözlerim doldu.

Cebime uzanıp Damian'ın akan gözyaşlarımı silmek için daha önce verdiği mendili çıkardım.

"İşte küçük bayan mükemmel ve timsah gözyaşları," dedi Catherine.

"Bir susar mısın, Catherine? Seni zaten kimse sevmezdi," diye çıkıştı büyükannem. Yanıma gelerek elimi tuttu. Elimin sıkarak verdiği rahatlık, Kevin'in ölümünün yasını tutan tek kişinin ben olmadığımı anlamamı sağlamıştı.

"Bildiğiniz üzere, Kevin hepimize fazlasıyla değer verirdi," dedi Joe. "Bu yüzden her birinize, sizlere bıraktıklarını anlatan kişisel bir mektup yazma ihtiyacı duydu." Odadaki herkese birer mektup dağıttı. Kadınlar kendilerine ne kaldığını görmek için hemen mektuplarını açtılar ama

yazılanların beklentilerini karşılamadığını görünce ağlayıp sızlanmaya başladılar.

“Plak koleksiyonu mu? Bunu neden isteyeyim ki?” diye şikayet etti Denise.

“Kevin, ilk randevunuzun bir plak dükkânında olduğunu belirtti. Bu şarkılar eşliğinde dans ettiğinizi ve koleksiyonun senin için değerli olacağını da belirtmiş.”

“Peki ne kadar eder?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Joe’nun yüzü hoşnutsuz bir ifadeye büründü. “Yeterince değerli.”

“Gerçekten de New York’taki çatı katını bana mı bırakıyor?” dedi Rosalina şaşkınlıkla.

“Ne? O evi ben istiyordum!” diye haykırdı Denise.

“Görüyorum ki nasıl susacağını hâlâ öğrenememişsin,” dedi büyükannem.

“Ah, git biraz tarot bak, Maple.”

Büyükannem ona ters ters bakan Denise’e cevap olarak sırtıttı.

“Evet, Rosalina. Kevin, Broadway gösterilerini sevdiğini yazmış,” dedi Joe.

“Severdim.” Rosalina başını salladı, biraz gözleri dolmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Kevin’in eski eşleri arasında Rosalina benim favorimdi. Nadiren de olsa iyi kalpliydi ama kişisel travmalarla dolu bir dünyası olduğu için aşırı tepkiler verebiliyordu. Yine de akli başında olduğu zamanlarda çok nazikti. Üvey annelerden birini seçmem gerekseydi, bu Rosalina olurdu. Çok bir şey ifade ettiğinden değildi tabii, sadece üç kötünün içinde en iyisiydi.

“Bizim ilk randevumuzdu,” dedi Rosalina. “New York Tiyatrosu.”

“Ayrıca sana on yıllığına ödenmiş, sezonluk bale gösterisi biletlerini de bırakmış,” diye onu bilgilendirdi Joe.

“Mücevherlerini de bana bırakmış.” Rosalina neşeyle

kıkırdayıp hınzır bir gülümsemeyle Denise'e baktı. "Sanırım bu, benim senden daha çok sevdiğim anlamına geliyor." Ardından Catherine'e doğru döndü. "Sana ne bırakmış?"

"Umarım ikinize bıraktıklarından daha fazladır. Ne de olsa, benimle iki kez evlendi," dedi Catherine.

"Aynı zamanda iki kez de boşadı," diye karşılık verdi Denise. "Bana sorarsan bu seni çifte kaybeden yapar. Tıpkı *Miss America*'yı iki kez kaybettiğin gibi."

"Cehenneme git, Denise," diye tersledi Catherine.

"Hanımlar, hanımlar... Lütfen bu kıyaslamalara fazla kapılmayalım. Kevin bunun kamusal bir meseleye dönüşmesini istemediği için her birinize ayrı ayrı mektup yazdı," dedi Joe.

"İlişkilerden bahsetmişken, Catherine neden bir şey alıyor ki? Sonuçta evliliğimi bitiren kişi oydu," diye çıkıştı Denise.

"Ah, lütfen. Kevin seninle evlenmeden çok daha önce senden sıkılmıştı. Kapı dışarı edileceğin, Noel partisinde bile belliydi. Hiç beklemeden içeri girdiğim için beni suçlayamazsın," diye alay etti Catherine.

Kadınlar Kevin'in en çok kimi sevdiği konusunda tartışmaya başlarken Damian, "Bu gerçek hayat olamaz," diye mırıldandı. Bir yandan burun kemerini sıkıyordu. Oda, artık Kevin olmadığı için asla gerçek bir onay alamayacak kadınların bağırıışlarıyla dolup taşmaya başlamıştı.

Kevin artık yoktu.

"Hepiniz o lanet çenenizi kapatıp Joe'nun okuması gereken şeyi bitirmesine izin verecek misiniz!" Damian'ın gürleyen sesi odayı doldurduğunda tüm çığlıklar aniden kesildi. Derin sesi yükseldikçe tüylerim diken diken olmuştu.

Takım elbisesini düzeltirken Denise'in gözleri ona döndü. "Cidden ama... Sen de kimsin?" diyerek Joe'ya baktı. "Bize sadece mektup verecekse, neden hepimizi bu gece bu-

raya topladı? E-posta gönderebilirdi. Tanrım, insanların bir e-posta ile halledilebilecek konular için fiziksel toplantılar düzenlemesinden nefret ediyorum.”

Bu konuda Denise’e katılmadan edemedim. Dünyadaki hemen her şey hakkında anlaşmazlığa düşsek de gereksiz toplantılardan nefret etme konusunda hemfikir olduk.

Mektubumu ellerimde tutuyordum, henüz açacak gücü kendimde bulamamıştım. Bana söylediği son sözleri okumaya hazır değildim. Ağır bir veda olacakmış gibi hissediyordum.

“Bu kısım için,” dedi Joe bir kâğıt parçasını açtığı sırada. “Bunlar Kevin’in kendi sözleriyle yazdığı son arzularıydı ve benden size okumamı istedi.” Boğazını temizleyip her şeyi değiştiren kelimeleri okumaya başladı. “Bunları duyuyorsanız eğer, sonsuzluğun diğer tarafına çoktan geçmişim demektir ve umarım hiçbiriniz uzun bir süre yanıma gelmezsiniz. Hepinizi buraya son dileklerimi yerine getirmek için çağırdım. Tüm eski eşlerime merhaba, nasılsınız? Harika görünüyorsunuz. Kilo mu verdiniz?”

Kadınlar kendilerine gerçekten iltifat ediliyormuş gibi kıkırdadılar.

Joe okumaya devam etti. “Hepinizin bildiği gibi evliliğe o kadar inanırım ki, bunu dört kez yaptım. Her biriniz bana farklı bir şey kattınız. Rosalina, sen bana merak ve macera duygusu aşıladın. Catherine, senden inatçı ama güçlü kişiliğini kazandım. Denise, sen de saçlarımı beyazlattın.”

Denise gözlerini devirirken kendi kendime kıkırdadım ve Joe okumaya devam etti.

“Üçünüzü bir araya getirdiğimde mükemmel bir evlilik yaptığımı söyleyebilirim. Aynı durumu Damian ve Stella için de diliyorum.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye homurdandı Damian.

Joe parmağını kaldırarak odadakileri susturdu. “Son arzum, Damian ve Stella’ya servetimin geri kalanını bı-

rakmadır. Hisse senetlerim, tahvillerim, mal varlığım ve ikiniz arasında paylaştırılacak beş yüz milyon dolardan fazlası da buna dahildir.”

Eski eşler bu fikir karşısında küplere binerken, ben boğazımdaki kocaman yumruyu yutmaya çalışıyordum.

Bütün mal varlığını bana mı bırakmıştı?

Ve Damian Blackstone’a?

Ama neden?

“Hepsi bu kadar değil,” dedi Joe, odadaki kontrolü yeniden sağlamak için sesini yükseltmişti. “Bu servetin devredilebilmesi için Damian ve Stella’nın altı ay süreyle evli kalması gerekiyor. Altı ay içinde ikisi aynı evde yaşamalı, haftanın en az beş gününü aynı çatı altında geçirmeliler. Eğer evden birlikte çıkarlarsa, kırk sekiz saatten uzun süre dışarıda kalamazlar. Hile yapmak yok. Bu düzenleme bugünden itibaren en geç bir hafta içinde başlayacaktır.”

Damian ve ben aniden, “Hayatta olmaz,” dedik. Aynı kelimeleri aynı anda söylememizin sebebi neydi?

“Bu hiç adil değil!” diye sızlandı Denise. “Neden en iyi şeyler onlara kaldı?”

“Sus, Denise,” dedi büyükanmem.

“Ne? Doğru bir şey söylüyorum. Kusura bakmayın ama bu adamın kim olduğunu bile bilmiyoruz ve nedense Kevin’in mal varlığının her kuruşunu hak ettiğini düşünmemiz gerekiyor. O para üzerinde en az hakkı olan kişi o.”

“Haklı,” diye karıştı Catherine. “O paranın tek kuruşunu bile almaya hakkı yok.”

“Anlaşıldığı kadarıyla Damian, Kevin’in oğlu. Bu sebeple para üzerinde hak talep edebilir,” dedi Joe.

Gözlerini Damian’a çeviren kadınların yaşadığı şok, günün erken saatlerinde benim yaşadığım şokla aynıydı.

Damian boş bir ifadeyle onlara bakıp başını aşağı yukarı salladı. “Merhaba, üvey anneler.”

“Bu çocuk hanginizden?” diye sordu Denise diğerlerine bakarak.

“Bana bakmayın,” dedi Catherine. “Bu vücut bir çocuk doğurmuş gibi görünüyor mu?”

“Tatlım, iyi bir Kaliforniya cerrahı herkeste mucizeler yaratabilir. Rosalina ve burnuna bakabilirsin,” dedi Denise sinsice.

“Sen konuşmasan daha iyi olur, kalçalarını Dr. Kent’e yaptıran hanımefendi,” diye karşılık verdi Rosalina. “Görünüşe göre kalçalar yalan söyleyebiliyormuş.”

The Real Ex-Housewives of Los Angeles’ın canlı çekimini izlemek gibiydi.

Rosalina, “Kaç yaşındasın sen?” diye sordu Damian’a.

“Yirmi bir.”

Benden yedi yaş küçüktü ama çok daha olgun davranıyordu. Sadece kişiliğine bakarak doksan dört yaşında olduğunu söyleyebilirdim.

Joe boğazını temizledi. “Bunların hiçbiri önemli değil, hanımlar. Önemli olan tek şey, Damian ve Stella’nın anlaşmaya uymaları halinde tüm serveti alacakları. Bunun yanında, yine ikisinin uygun gördüğü bir eski eş yirmi milyon dolar alacak.”

“Para ödülü mü?” diye sordu Rosalina sırtını dikleştirip. “En iyi eşe mi?”

Joe kâğıdı işaret ederek, “Evet,” dedi. “Tam burada yazıyor. Altı ay içinde tüm eşler Damian’la bir akşam geçirecek ve neden parayı almaya layık olduğunu gösterecek. Zaten Stella’yla çocukken vakit geçirdiniz. Bu yüzden Kevin, Damian’ı kendi başınıza tanımanızın önemli olduğunu düşünüyor.”

“Bu çığgınlık,” diye mırıldandım.

Damian, “Tam da bu yüzden bunun parçası olmayacağım,” dedi Joe’ya dönerek. “Alınma Joe ama ölü Kevin’a

* *Shakira*’nın *Hips Don’t Lie* şarkısına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

** Amerikan yapımı televizyon programı. (ç.n.)

paralarını kışına sokmasını söyleyebilirsin. Ben istemiyorum, buraya bunun için gelmedim.”

“Damian parayı istemezse ne olacak?” diye sordu Denise hevesle. “Anlaşmayı reddederlerse ya da kuralları çiğnerlerse?”

“Tüm servet üç eski eş arasında paylaşılacak,” diye açıkladı Joe.

Gözlerinin Noel sabahı gibi parladığına yemin edebilirdim. Rosalina, “Bence en iyisi bu,” dedi.

“Alın,” dedi Damian. “Sizin olsun.”

Arkasını döndü ve odadan çıkarken kapıyı sertçe çarptı.

“Doğru olanı yaptı.” Catherine memnuniyetle gülümsedi. “Kevin’in çocuğunu büyütmek zorunda kaldıktan sonra hepimiz bunu hak ediyoruz. Üstelik ona en uzun süre ben baktığım için, parayı da en çok ben hak ediyorum.”

Sanki orada değilmişim gibi konuşuyordu.

“Tek önemseydiğin şey para mı?” diye sordum. Zihnim bir çamaşır makinesinin içindeymiş ve düşüncelerim dengelessiz bir hızla dönüp durmaya zorlanıyormuş gibi hissediyordum. Kevin’in Damian ile evlenmemi istemesi bir yana, söylenenleri bile algılayamıyordum.

Bunu neden yapmıştı ki?

Üstelik uzun süreli bir ilişkinin içinde olduğumu biliyordu.

“Neyi önemseydiğimin bir önemi yok,” dedi Denise. “Önemli olan bunların Kevin’in son arzuları olması. Ve sen gerçekten onlara karşı mı gelmek istiyorsun? Paranın bana verilmesini isterdi.”

“Bize,” diye düzeltti Rosalina.

Midemin bulandığını hissettim.

Büyükannem bana dönüp gülümsedi. “Bu dünyaya hiçbir borcun yok, tatlım. Kevin’a bile.”

Sözleri teselli edici olsa da inandırıcı değildi. Bir bakıma her şeyimi Kevin’a borçluydum. Hiçbir şeyim kal-

mamışken bana bir dünya vermişti. Bunu neden yaptığını anlamıyordum ama yeterince iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum.

“Bunu o istedi, büyükanne,” diye fısıldadım titrek bir sesle.

“Evet,” diye onayladı. “Fakat sen ne istiyorsun?”

Onu gururlandırmak.

Fazla düşünmeden ofisten çıktım. Damian’ı evin kapısını açmak üzereyken, gitmeye hazır bir halde yakaladım.

“Damian, bekle!”

“Neden? Burada benim için hiçbir şey kalmadı.”

“Evet, var. Vasiyet-”

“Tam bir saçmalık. Beni hiç umursamayan bir adamdan gelen rasgele bir mektup yüzünden, hayatımı kökünden değiştirip bu lanet eyalete taşınmaya kalkmamam gerektiğini bilmeliydim. Gidiyorum.”

“Hayır, gidemezsin,” dedim onunla kapı arasına girerek.

“Tanrım! Yine mi aynı şey, hanımefendi,” diye mırıldandı.

“Stella.”

“Umu-”

“Umurunda değil. Evet, biliyorum. Ama en azından bunu konuşmalıyız. Kevin böyle bir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Tüm bu olanların daha derin bir anlamı olmalı.”

“*Umurumda değil* ifadesi senin için ne anlama geliyor? Çünkü daha derin bir anlamı olup olmamasını umursamıyorum.”

“Ben umursuyorum.”

“Biliyorum ve bunu anlıyorum. Yoksulluktan gelip zenginliğe ulaşmaya çalışan modern bir Külkedisi gibisin ama bunların hiçbirini önemsemiyorum.”

“Ne? Hayır. Para umurumda değil. Ayrıca, Külkedisi falan da değilim.”

“Şu anda baba figürü olarak gördüğün bir adamın mülkünde, görünüşte kötücül üvey anne adaylarıyla birlikte değil misin?”

“Ben... şey, evet ama-”

“Kültella.”

Külkedisi ve Stella'nın bir karışımı.

Bu adamdan nefret ediyordum. Bu kadar zekice bir lakap bulmasından da nefret ediyordum.

“Hiç zekice değil,” diye yalan söyledim.

“Umurumda değil, Kültella. Sadece çekil.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hayır. Konuşana kadar olmaz.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çekil, yoksa seni ben yolumdan çekerim.”

“Doksan küsür kiloyum. Beni kaldırabileceğinden şüpheliyim.”

“Ağırlığının iki katını uykumda kaldırıyorum. İnan bana, teorini test etmek istemezsin. Şimdi çekil, yoksa gerçekten sinirleneceğim, Kültella.”

“Bana öyle demeyi bırak.”

“O zaman öyle olmayı bırak.”

“Sen, sen... sadece... *Güzel ve Çirkin*'deki lanet olası Çirkin'sin! Dönüşüp yakışıklı bir adama dönüşmeden önceki hali! Kıllı, çirkin ve huysuz Çirkin'sin!”

Bana doğru bir adım atıp ukala bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Sence ben çirkin miyim, Kültella?”

“Evet,” dedim kendimden emin şekilde. *En azından için çirkin.* Bu da onun dış görünüşünü çok daha iğrenç kılıyordu. *Ah, Stella, kendine söylediğin yalanlar...* Damian Blackstone şimdiye kadar karşılaştığım en çekici erkeklerden biriydi. Bu da onu çok daha sinir bozucu yapıyordu.

“Güzel. Gözlerinin üzerimde olmamasını tercih ederim.”

Ona bakmaktan kaçındım ve başımı yukarı kaldırıp gözlerimi tavana diktim. “İnan bana, bu çok kolay!”

“Güzel.”

“Mükemmel!” İçimde büyüyen öfke ve gerilimin birbirine karıştığını hissediyordum.

“Damian, lütfen, bir dakika,” dedi Joe, Damian’la konuşmamızı bölerek.

İç çektiği sırada Joe’ya doğru yürüdü. İkisi alçak sesle bir şeyler konuştular. Keşke birkaç santim daha yakın olsaydım da ne söylediklerini duyabilseydim. Ne yazık ki öyle olmadı.

Konuşmaları bittiğinde Damian burun kemerini sıkıp içini çekti.

Birkaç saniye sonra tekrar karşımda duruyordu. Takım elbisesinin ceketinin cebine uzanarak bir kartvizit çıkardı ve avucumun içine yerleştirdi. “İşte kartım. Bu berbat anlaşmayı yapmayı kabul edersen beni ara.”

“Ama birkaç saniye önce dedin ki-”

“Ne dediğimi biliyorum,” diye bağırınca omurgamda bir ürperti hissettim. “Fikrimi değiştirdim.”

“Neden?”

“Çünkü öyle uygun gördüm.”

Hiçbir şey söylemesem de kartı sıkıca kavramıştım. Kenara çekildim, eğer istiyorsa gitmesi için Damian’a yolu açtım. O da bu fırsatı değerlendirip dışarı çıktı.

“Çirkin kıcıma bakmayı kes!” diye bağırdı omzunun üzerinden, dönüp bakma gereği duymamıştı.

Yanaklarımın kızardığını hissederek, “Bakmıyorum!” diye karşılık verdim.

Tamam, belki biraz bakıyordum ama bu benim suçum değildi. *Çirkin* poposunu gösteren özel dikim bir takım elbise giymeseydi böyle olmazdı.

Ona çirkin demem neredeyse komikti çünkü Damian’ın vücudunda çirkinliğin zerresi bile yoktu. Eski Hollywood yıldızları tarzında bir çekiciliği vardı. Huysuz bakışları, bana en fırtınalı okyanusları hatırlatıyordu. Mavi gözleri

inanılmaz derecede bağımlılık yapıyordu ve fiziğine bakılırsa, boş zamanlarında rahatlıkla kamyon kaldıracabilecek bir güce sahipti.

Elbette, dış görünüşü tam anlamıyla harikaydı. Ancak içi bu kadar karanlık ve soğukken bunun ne önemi vardı?

Çoğu zaman erkekler ağızlarını açıp konuşmaya başladıklarında çekiciliklerini kaybederlerdi ve Damian şimdiye kadar karşılaştığım *en çekici çirkin* adamdı.

Sanki dünyam anlayamadığım bir hızda dönüyormuş gibi hissediyordum. Tam o sırada büyükannem geldi ve elini omzuma koydu.

“Sakinleş,” dedi yumuşak sesiyle. “Kendinden, içsel benliğinden kopuyorsun. Topraklanma zamanı.”

“Şu anda yapamam, büyükanne. Az önce olanları duydun mu? Vasiyeti? Son isteklerini? Kevin, Damian gibi bir adamla evlenmemi istemiş olamaz! Aklıma yatmayan o kadar çok şey var ki... Gerçekten istediği şey buysa, o zaman neden? Bir oğlu olduğunu ne zamandır biliyordu? Tanrım... Damian için, Kevin’ın ondan başka bir çocuk yetiştirdiğini öğrenmenin ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musun? Çünkü ben edemiyorum. Ayrıca, eski eşler ve-”

“Stella Rose Mitchell.” Büyükanne otoriter sesiyle konuştu. “Şimdi git ve topraklan.”

Ne demek istediğini biliyordum. Çocukken ne zaman bunaldığımı hissetsem, büyükanne beni suya gönderirdi. Dünyayla yeniden bağ kurup kaygılarımdan armırdım. Bu, çocukluğumdan beri sürdürdüğüm bir alışkanlıktı. Fakat bunu şu anda yapmak biraz saçma geliyordu.

“Bunun için zamanım yok.”

Büyükanne başını sallarken topuzundan birkaç gümüş rengi tel döküldü. “Kendine ayıracak vaktin yoksa, hiçbir şeye ayıracak vaktin yok demektir. Şimdi git, çocuğum.” Ellerimi avuçlarının içine alıp hafifçe sıktı. “Git ve huzurunu bul. Döndüğünde dünya hâlâ burada olacak.”

3

DAMIAN

Çok saçmaydı ama tam olarak Kevin Michaels'ın sürtüğü olmuştu. Ölü bir adamın küçük sürtüğü. Hayaleti beni parmağında oynatıyordu ve bunun için ondan iğreniyordum. O adamdan nefret etmek için bir sürü nedenim vardı ama son yaşananlar zihnimde daha çok yankılanıyordu.

Joe konuşmak için beni kenara çektiğinde, Kevin'ın vasiyetinde bıraktığı saçma düzenlemeye katılmam için fikrimi değiştiren tek bir şey söylemişti: Hayır kurumum.

Milyonlarca dolarım olursa, bir fark yaratabilirdim. Korumacı aile programlarındaki çocuklara yardım etmekten çok zarar veren yasaların değiştirilmesine yardımcı olabilirdim.

Zorluk yaşayan çocuklar için ruh sağlığı klinikleri açabilirdim.

Sıkıntı çeken gençlerin, benim yaşadığım karanlığa bu kadar yaklaşmak zorunda kalmamasını sağlayabilirdim.

O para benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ancak belki de hiç tanımadığım pek çok insan için çok şey ifade edebilirdi.

“Neden bu hikâyenin bir bölümünü kaçırmışım gibi hissediyorum? Bir yabancıyla evcilik oynuyor olabilirim de

ne demek?” diye sordu telefonun diğerk ucundaki Connor. Kevin’ın evinden hışımla çıktıktan sonra, beni eve götürmesi için şoförümün gelmesini beklemek zorunda kalmıştım. Tabii ki ilk yaptığım şey en iyi arkadaşım Connor’ı arayıp hayatımdaki tuhafliklar hakkında bilgi vermek olmuştı.

“Tam olarak şunu demek istiyorum; gelecek hafta geçmişimle ilgili cevaplar almak ve bir ton para kazanmak için hiç tanımadığım bir kadınla evlenmem gerekiyor. Kevin vasiyetine böyle yazmış. İhtiyacım olan cevapları almamın ve Stella’nın mirasın yarısını almasının tek yolu bu. En az altı ay boyunca evli kalmazsak tüm serveti eski eşleri arasında paylaşılacak.”

“Tanrım.” Connor telefonda iç geçirdi. “Herhangi bir şeyden kolayca etkilenmem ama bu tam bir çılgınlık.”

“Bir de bana sor.”

“Peki ya ailesi? Kadının adı neydi?”

“Stella.”

“Stella bunu sorun etmiyor mu?”

“Kim bilir? Tam bir karmaşa. Nikah töreni o evde yapılacaktır.”

“Birlikte yaşamanız gereken yerde mi?”

“Evet, öyle. Önümüzdeki cumaya kadar bir yabancının yanına taşınmam gerekiyor.”

“Bu çılgınlık, Damian. Durum tamamen garip ama sonra... belki de sihirli bir şeye dönüşebilir. Aaliyah ile beni örnek al. Birlikte yaşadık ve şimdi evliyiz, üstelik bir bebeğimiz olacak.”

“Bu bir Connor ve Aaliyah durumu değil.”

“Doğru ama bir Stella ve Damian durumu olabilir.”

Ah, Connor... Tam bir umutsuz romantikti.

“Kes şunu,” diye emrettim.

“Neyi keseyim?”

“Kafanda peri masalı romantizmi uydurmayı, seni ucube.”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi ama sesi hiç de inandırıcı gelmiyordu.

“Yapıyorsun!”

“*Yapmıyorum!*” diye haykırıp kısa bir an duraksadıktan sonra, “Ama demek istediğim... Ya o kız doğru kişiye, Damian?” diye ekledi.

“Değil. Bu saçmalığa inanmadığımı biliyorsun. Anlıyorum, sen tüm o aşk meşk zırvalarına inanıyorsun ama bu saçmalıklar bana göre değil. Ben buraya bilgi toplayıp para kazanmak, sonra da çekip gitmek için geldim. Hepsi bu kadar. Tamam mı?”

“Tamam, tamam.”

“Connor.”

“Evet?”

“Benim âşık olma ihtimalime âşık olmayı bırak.”

“Ama... Damian!” diye bağırdı dramatik bir şekilde sızlanarak. “Ya o senin sonsuza dek mutlu olacağın kişiye?”

“Bir kadını kendine âşık ettin, evlendin ve şimdi bir çocuğun olacak diye aşk uzmanı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bana Dr. Romantik diyebilirsin,” diye şaka yaptı. “Fakat madem konu Aaliyah’nın hamileliğine geldi, sanırım sabah bulantısı yaşıyorum.”

“Doktor değilim, Connor. Fakat hamileliğin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Connor ve Aaliyah evleneli sadece bir iki hafta olmuştu ve Aaliyah düğünde kendisine ikram edilen her içkiyi geri çevirmişti. Başka kimse fark etmemiş gibi görünüyordu ama bu detay benim gözümünden kaçmamıştı. Üstelik Connor, o akşam çocuğu olacağına dair heyecanını hiç gizleyememiş ve her fırsatta gizlice Aaliyah’nın karnına dokunmuştu. Los Angeles’a geldiğim gün bana hamilelik haberini vermişlerdi.

O zamandan beri Connor, dünyadaki en dramatik insana

dönüşmüştü. Sanki hamileliğin yükünü kendi taşıyormuş gibi davranıyordu.

“Anlamıyorsun. Son iki gündür midem bulanıyor, vücudum ağrıyor ve en ufak bir şey yediğimde kusacakmışım gibi hissediyorum. Hamilelik belirtileri olmalı.”

“Grip denen bir şey duymuştun, değil mi?”

“Evet, bu da bir olasılık. Yine de bunun hamilelik enerjisi olduğuna yüzde doksan dokuz eminim. Aaliyah ve ben o kadar yakınız ki, hissettiği her şeyi hissedebiliyorum. Şu anda yanımda bile değil ama canının acılı patates kızartması çektiğini biliyorum, bu yüzden dışarı çıkıp biraz alacağım.”

“Önümüzdeki birkaç ay içinde şişmanlayacaksın.”

“Bana Aziz Nick de, dostum. Çünkü bu göbek kısa bir süre içinde ko-ko-kocaman olacak.”

Biraz kıkırdadım. “Şimdi telefonu suratına kapatacağım.”

“Tamam. Beni her şeyden haberdar et.”

“Edeceğim.”

“Anlaşmayı yaparsan cuma günü görüşürüz!”

“Cuma görüşürüz de ne demek?”

“Ah, özür dilerim. Az önce önümüzdeki hafta sonu evlenebileceğini ve törenin cuma günü olduğunu söylemedin mi?”

“Evet.”

“O zaman cuma günü görüşürüz.”

“Connor, hayır. Bunun için buraya gelmene gerek yok. Önemli bir şey değil.”

“Nedenleri oldukça farklı olsa da bu önemli bir şey. Senin düğününü kaçırmamın imkânı yok.”

“Şaka yapmıyorum, Con. Sakın gelme. Tüm bu yaşananları olduğundan daha büyük bir olay haline getirmek istemiyorum. Bunu yapmaya karar versek bile, işlemler Aaliyah’nın tüm hamileliğinden daha kısa sürecektir. Bunu büyük bir mesele haline getirmeyeceğiz. Lütfen gelme.”

“Tamam ama bir şey daha var.”

“Ne?”

“Güzel mi?”

Cevabı gün gibi açık bir şekilde bildiğim için iç çektim. Kahverengi, iri ceylan gözlerinden dolgun dudaklarına, hatta kötü üvey annelerinin aksine, hiç yalan söylemeyen kalçalarına kadar... Gözlerim istemsizce kıvrımlarını takip ediyordu. Saçları sıkı bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve kahverengi teni ipek gibi pürüzsüzdü. Güneş tenine vurduğunda çok daha çarpıcı hale geldiğine yemin edebilirdim. Stella güzelliğin tanımıydı, olağanüstü biriydi.

“Buna cevap vermeyeceğim,” dedim Connor’a. Stella ve benim aramda bir şeyler olacağını düşünmesi için ona daha fazla neden vermek istemiyordum.

“Anlaşılan öyle,” dedi kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

Telefonu kapattıktan sonra etrafa bakındım. Şoförüm hâlâ on beş dakika uzaklıktaydı ve içeri dönmeyi hiç istemiyordum.

Yaşanan her şeyden nefret ediyordum.

Artık beni sevecek bir aile için yalvaran o çocuk değildim. Hayatımın bu aşamasını geride bırakmıştım. Yine de garip bir nedenden dolayı, sanki birileri fikrini değiştirse yarın sokağa atılabilecek o savunmasız oğlan çocuğu gibi hissediyordum.

Bu yüzden başkalarından bir şeyler almayı sevmiyordum. Hediyelerden ve verilen sözlerden nefret ediyordum. İnsanlar hediyeleri başınıza kakar ve eğer gerek duyarlarsa yüzünüze fırlatabilirlerdi, sözler ise dönülmesi en kolay şeylerdi.

Zihnim aşırı hızlı çalışıyordu ve yapmak istediğim tek şey bunu durdurmaktı.

Arabamı beklerken kendimi sahada basketbol oynarken buldum. Tabii ki, Kevin Michaels’m bir basketbol sahası

vardı. Zihnimin aşırı çalışmasını engellemek için yapabildiğim tek şey buydu. Bronx'taki kırık dökük sahalarda basketbol oynayarak büyüdüğüm için, bu oyun bana her zaman bir tür huzur vermişti. Atışlarımı kontrol edebilmem ve kaçırdığımda tekrar deneme şansımın olması, garip bir şekilde rahatlamama sebep oluyordu.

Gökyüzü zifiri karanlıktı, yalnızca birkaç yıldız parlıyordu. Topu birkaç kez ileri geri sürerek alıştırma yaptıktan sonra gözüm suya takıldı ve bir anlığına duraksayıp topu elime aldım.

Stella oradaydı, siyah elbisesiyle suya doğru yürüyordu. O akşam dalgalar biraz sertti ve suyun biraz soğuk olabileceğini tahmin ediyordum. Su ayak bileklerine çarptığında biraz titredi fakat yine de okyanusa doğru yürümeye devam etti. Gözlerimi ondan alamıyordum ve neden deli gibi suya doğru yürüdüğünü anlayamıyordum. Gece geç saatlerde yüzmeye gidiyor gibi değildi. Beni rahatsız eden şey, hızla çarpan yoğun dalgaların içine doğru yürümesiydi.

Su insanı değildim. Çocukken suya en çok yaklaştığım an, New York'un yaz sıcağında itfaiyecilerin yangın musluklarını açtığı zamandı. Bu yüzden okyanus beni fena halde korkutuyordu.

Derinlere ilerledikçe daha çok gerildiğimi hissettim.

Ne yaptığını biliyordur, dedim kendi kendime.

Dalgalarla başa çıkamayacak olsa orada olmazdı, diye zihnimin içinde tekrarlayıp durdum.

Büyük bir dalga ona doğru gelip tüm vücudunu sarak suyun altına çekti. Olanları izlerken kalbimin sıkıştığına yemin edebilirdim. O sudan çıkmadıkça göğsüm daha çok yandı. Sanki beni duyabilecekmiş gibi, "Çık," dedim yüksek sesle. Aradan zaman geçmesine rağmen hâlâ sudan çıkmamıştı. Ayağa kalktım ve boğazımı temizleyip, "Yüzeğe çık, Stella," diye seslendim.

Hâlâ bir şey yoktu.

Basketbol topunu sahaya bırakıp okyanusun kıyısına doğru koşmaya başladım. Stella hâlâ görünürde yoktu ve bu da beni delicesine korkutuyordu. Suyu dalıp onu bulmak için aşağı doğru yüzdüm. Ona dokunduğum anda kolumu beline dolayıp ıslak bedenini sudan çıkardım. İşte o anda panik oldu.

Sanki onu öldürmeye çalışan bir psikopatmışım gibi bağırmağa, kollarını etrafa savurmaya başladı.

Sudan çıkarılmaktan duyduğu rahatsızlıktan dolayı öksürürken avazı çıktığı kadar, “Bırak beni!” diye bağırdı. Kıyıya çıktığımızda sendeledi, poposunun üzerine düştü ve geri geri sürünerek uzaklaştı. “Dokunma bana!” diye bağırdı panik içinde. Onu suçlayabilir miydim?

Orada olduğumdan haberi dahi yokken okyanusa dalmış ve onu sudan çıkarmıştım. Bir yabancı tarafından sudan çıkarılıyordum ben de çok korkardım.

Fakat başka ne yapabilirdim ki? Resmen boğuluyordu.

“Sakin ol,” dedim ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. “Sana yardım ediyordum.”

“Bana yardım mı ediyordun?” diye tersledi. Ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu, ürkmüştü ve hâlâ dehşet içindeydi. “Yardıma ihtiyacım yoktu!”

“Evet, vardı. Boğuluyordun.”

“Boğulmuyordum!”

“Evet, boğuluyordun. Hava almak için suyun yüzeyine çıkmadın! Seni gördüm.”

“Biliyorum! Buna yüzmek deniyor!”

“Yüzmek boğulmaya dönüşebilir!”

“Ne yaptığım biliyorsan dönüşmez,” diye çıkıştı. “Annemle konuşuyordum.”

Bu deli kadın ne diyordu?

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum. Cevabını gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

“Seni ilgilendirmez! Tanrım... Suyu girip yüzmekten hoş-

lanıyorum, tamam mı? O yüzden beni yalnız bırakırsan harika olur.”

“Tamam.”

“Süper.”

“Mükemmel,” diye hırladım.

“Muhteşem!”

Kısa bir süreliğine de olsa, kendime onu önemseme izni verdiğim için sinirlendim ve arkamı dönüp uzaklaştım. Bir dahaki sefere bir kadının boğulmasına kesinlikle engel olmayacaktım.

“Derdin ne senin?” diye çıkıştı. Arkamı döndüğümde sinir krizi geçiriyordu. “Gerçekten soruyorum?”

“Affedersin?”

“Sorunun ne? Seninle tanıştığım andan itibaren kabalıktan başka bir şey yapmadın.”

“Ben mi? Lanet olası bir çörek yüzünden bana psikopat gibi davrandın.”

“Psikopat gibi davranmadım. Ayrıca, tüm bunların arkasındaki anlamı bilmiyorsun.”

“O fırının içinde ve dışında sergilediğin davranışlar için yeterince iyi bir nedene sahip olamazsın.”

“Bu doğru değil. Ben-”

“Bir mazeretin ola-”

“*Onun en sevdiği çörekti!*” diye bağırdı. Duygularını dışa vururken burun delikleri genişledi. Gözlerinin ardında biriken duygular yüzüne yansırken vücudundan sular damlıyordu. Sakinleşmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı sırada sesi biraz alçaldı. “Bu onun en sevdiği çörekti. Yirmi yılı aşkın bir süredir, Kevin her cumartesi sabahı kasabaya gider ve Jerry Pastanesi’nde sıraya girerdi. Sonra eve gelirdi, yaban mersinli çöreğimizi paylaşırdık. Bugüne kadar hiçbir cumartesi çörek buluşmamızı kaçırmadık.

“Bu sabah garip davrandığım için beni affet. Kendimi dengede hissetmediğim için de. Ama bugün benim için dün-

yalara bedel olan tek adamı toprağa verdim. İyi günde kötü günde yanımda olan tek adamı. Bugün babamı kaybettim.” Hıçkırdı. “Bu yüzden beni biraz rahat bırak, olur mu? Çünkü hayatımm en kötü günlerinden birini yaşarken beni yargı-laman gerektiğini düşünüyorsan inanılmaz derecede yanıli-yorsun. Tam anlamıyla kırgınım, tamam mı? Tam anlamıyla boğuluyorum ve bunun için başımı suyun altında tutmaya gerek yok. Yeterince kötü bir gün geçiriyorum.”

“Kötü bir gün geçirenin sadece sen olduğunu mu düşü-nüyorsun? Babamın kim olduğunu öğrenmemin yanı sıra, hayatı boyunca başka birinin çocuğunu büyüttüğünü de öğrendim. Benim istediğim her şeyi bir başkasının çocuğu-na vermiş. Bir babada hayal ettiğim her şey onda varmış ama bunları benimle değil, başka bir çocukla paylaşmış. Ayrıca bana, geçmişim hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu-raya gelmem söylendi. Sanki hayatım lanet olası bir *puzzle* oyunundan ibaretmiş gibi.

“Kevin Michaels bir kuklacı ve ben de onun iplerine bağlı lanet bir kuklayım. Bana annemin kim olduğunu açık-ça söyleyebilirdi. Ancak bunun yerine o saçma ve karmaşık vasiyetini hazırladı. Ardından ofisinde elime tutuşturulan mektubu yazdı. Mektupta ne yazıyordu biliyor musun? O sırada annemle aynı odada olduğum. Az önce, o üç kadın-la aynı yerdeydim ve onlardan biri annemdi. Hayatımı bir oyun haline getirdi, bu yüzden sert davrandıysam beni ba-ğışla. Bugün bir pislik gibi davrandıysam beni affet. Kötü bir gün mü geçiriyorsun? Bir de kötü bir hayat yaşamayı dene. Sen keder içinde boğuluyor olabilirsin ama ben zaten ölüyüm.”

Ağzı şok içinde açıldı. “Mektubunda böyle mi yazıy-or-du? O üç kadından biri annen miymiş?”

Dalgalar yüzünden parçalanmış kâğıt parçasını arka ce-bimden çıkarıp yüzüne doğru tuttum. “Mektupta, sevgili babanın doğum belgemle eşleşen üç kadınla da aynı zaman

diliminde nasıl yattığı yazıyor. Üçünden biri annem olabirmiş.”

Ölü babanın zampara olduğunu öğrenmek harikaydı.

Ne güzel bir gündü ama!

Stella'nın rengi attı. “Aman Tanrım. Kötü üvey annelerden biri senin annen mi?”

“Öyle söyleniyor.”

“Hiçbiri bu habere tepki vermedi.”

“Sağ ol, hiç fark etmemiştim.”

“Her konuda iğneleyici olmak zorunda mısın?”

“Evet. Bu benim tarzım.”

“Bu kötü bir tarz.”

“Ben kötü bir adamım.”

Elini uzatıp koluma dokundu. “Damian... Çok üzgünüm. Senin hayatın söz konusuyken Kevin'ın bunu bir oyuna dönüştürmesine inanamıyorum.”

Dokunuşu vücudumda bir his uyandırdı. Koluma koyduğu eline baktım. “Ne yapıyorsun?”

Kahverengi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Beni kızdırmış olmasına rağmen, Stella'nın gözleri dikkate geçecek kadar eşsizdi. Hissettiği her şeyi kelimelere ihtiyaç duymadan ifade ediyorlardı.

“Seni teselli ediyorum,” dedi. “Bunu daha önce kimse yapmadı mı?”

“Tabii ki yapan oldu,” diye karşılık verirken kolumu geri çektim. “Bana acımana ihtiyacım yok.”

“Bu acıma değil, teselli,” dedi. “Aradaki farkı anlamaman beni üzüyor.”

“Bana üzülerek vaktini boşa harcama.”

“Sen nasıl bu kadar soğuk biri haline geldin?” diye sordu.

Yüzüme sertçe çarpan bu soru başımın dönmesine neden oldu.

Cevap verme fırsatı bulamadan şoförümün bana doğru yürüdüğünü fark ettim. “Bay Blackstone. Geldim.”

Stella ile göz göze geldiğimde bakışlarında bir acı vardı. Bu acının kendisi için mi, yoksa benim için mi olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde rahatsız oldum. Bana acımadığını söylemişti ama bunu gözlerinde görebiliyordum. Bu kadın hakkında çok az şey bilmeme rağmen, benim için üzüldüğünü bilecek kadar onu tanımıştım.

O, herkes için üzülen insanlardandı. Hikâyelerdeki kötü karakterler için bile, hatta belki de onlar için daha da fazla üzülüyordu. Çünkü kötülerin böyle doğmadığını, yalnızca hayal kırıklıkları ve düşüşlerle dolu bir hayat tarafından bu hale geldiklerini biliyordu.

4

DAMIAN

Yedi Yaşındayken

Yatak odamın kapısında, üzerinde kafatası çizimiyle “*Girilmez*” yazan bir tabela vardı. Bayan Gable yetenekli olduğumu düşündüğü için bunu çizmeme yardım etmişti. Gelecekte sanatın hangi dalıyla uğraşacağımı bilmiyordu ama ne olursa olsun, iyi olacağıma inanıyordu. Bu yüzden, farklı tarzları denemem için bana sanat malzemeleri ve tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi almıştı.

Bay Gable tabelamı yatak odamın kapısına asarak kaçabileceğim, kendime ait özel bir alana sahip olmayı hak ettiğimi söylemişti.

Daha önce hiç kendime ait bir odam olmamıştı, o sebeple bu durum beni biraz mutlu etmişti.

Uzaya takıntılı olduğum için yatak odamı galaksiye çevirmişlerdi. Yatağım bir roket gemisiydi ve Bayan Gable, geceleri odama yıldızları yansıtması için bir projektör almıştı. Karanlıktan korkuyordum, bu da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Yıldız şeklinde gece lambaları bile vardı çünkü Gablelar için rahat etmem önemliydi. Aylardır onlarla birlikteydim, herhangi bir aileyle birlikte kaldığım en uzun süre buydu. Bayramları bile birlikte kutluyorduk ve yakında

benim için büyük bir doğum günü partisi planlıyorlardı. Evden eve savrulup durduktan sonra onlarla birlikte olmak güzeldi.

Geçici evler.

Yine de bu seferki biraz farklı hissettiriyordu. Belki de Gablelar sonsuza kadar kalmamı isterlerdi. Belki ben de bir Gable olabilirdim.

Bir kardeşim bile vardı. Jordan benden bir yaş büyüktü ama çok iyi arkadaş olmuştuk. Video oyunlarından, animelerden ve buna benzer pek çok şey hakkında konuşuyorduk. O dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Aslında bu çok güzeldi çünkü daha önce hiç yakın bir arkadaşım olmamıştı. Birinin en iyi arkadaşım olmasını isteyecek kadar uzun süre bir yerde kalmamıştım.

Bir sonraki hafta doğum günümdü ve sekiz yaşıma girecektim. Heyecanlıydım çünkü Gablelar bana süslemelerden pastaya, hatta arka bahçedeki zıplama kalesine kadar her şeyin uzay temalı olacağı büyük bir parti sözü vermişti.

Tam her şey yolunda gidiyordu ki... Bay Gable, Bayan Gable'ı aldattı.

Mükemmel ailem gözlerimin önünde parçalanmaya başlamıştı. Bay Gable evden gitti ve Bayan Gable o günden sonra her gün ağladı. Benimle aynı evde olmasına rağmen doğum günümü bile unuttu.

Dört hafta geçti, Bayan Gable yataktan neredeyse hiç çıkmıyordu. Jordan da ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden ona engel olmak yerine üzülmesine izin verdik. Kendini daha iyi hissetmesi için bazen arka bahçeye çıkıp çiçek topluyordum. Fakat hiçbir işe yaramıyordu. Belki de yanlış çiçekleri topluyordum.

Üç hafta daha geçti. Bayan Gable iyileşmiyordu.

Jordan'ın ödevime yardım etmeyi bitirdiği bir öğleden sonra Bayan Gable beni oturma odasına çağırdı. Merdiven-

lerden aşığı inerken sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyordum.

Sosyal hizmet görevlim Bayan Kelp, Bayan Gable'ın yanındaki kanepede oturuyordu.

İkisi de ağlayacakmış gibi görüdüğü için ben de ağlamak üzereydim. Bayan Kelp habersiz bir şekilde ortaya çıktığında her zaman ağlıyordum çünkü bu beni alıp götüreceğı anlamına geliyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, sesim titriyordu. Ellerim de titriyordu ve sanki kusacakmışım gibi hissediyordum.

Bayan Kelp sanki yapacağı herhangi bir hareket dünyamı altüst edecekmiş gibi yavaşça koltuktan kalktı. Ama ben zaten çoktan dönüp duruyor, ayaklarımın altındaki zemini kaybediyordum.

“Lütfen beni almasına izin vermeyin,” diye bağıarak Bayan Gable'a doğru koştum. “Lütfen. Her şeyi berbat ettiğimi ve üzgün olduğunuzda size yardım etmediğimi biliyorum ama yemin ederim daha fazla yardımcı olacağım, lütfen. Daha iyisini yapacağım. Yapabilirim-”

“Damian, lütfen dur,” Bayan Gable gözyaşlarını silerek yalvardı. “Jerry'den ayrıldığım ve boşanmak üzere olduğum için sana hak ettiğın şekilde bakamıyorum.”

“Ama Jordan ne olacak? O kalıyor! Ben de aynı şekilde kalabilirim. Size engel olmam. İyi olacağım, söz veriyorum. Neden Jordan kalıyor da ben gitmek zorundayım?”

“Şey, Damian, tatlım... Jordan benim oğlum...”

Sertçe yutkundum ama hâlâ nefes alamıyordum. “Ben de öyleyim.”

Gözlerini kapattı ve ben de kollarımı etrafına doladım. “Lütfen, lütfen. Beni göndermeyin.”

Gidemezdim. Yatak odamın kapısında bir tabelam vardı. O benim kapımdı. Onlar benim ailemdi. Hiçbirini kaybedemezdim. Belki birkaç gün Bay Gable'ın yanında kalabilirdim, o zaman Bayan Gable daha fazla bunalmaz-

dı. Belki daha az yersem, ona çok da fazla yük olduğumu düşünmezdi. Belki sessiz kalırsam...

“Lütfen, anne,” dedim boğuk bir sesle. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Kollarımı kendisinden uzaklaştırdı.

Beni hayatından uzaklaştırdı.

“Hayır! Hayır! Grup evine geri dönmeyeceğim!” diye bağırmağa başladığımda Bayan Kelp bana doğru yürüyordu.

O cevap veremeden ön kapıya fırlayıp gecenin karanlığına koştum. Adımı haykırdıklarını, geri dönmemi istediklerini duydum ama durmadım. Artık her şeye yeniden başlamak istemiyordum. Beni istemeyen başka bir aileye gitmek istemiyordum.

Bayan Kelp’in beni bulması uzun sürmedi. Beni bir grup evine geri götürdü. Bu sefer farklıydı, yine de hepsi aynı yalnızlık hissini veriyordu.

Sonsuza dek kalabileceğim bir yuva istiyordum. Ancak belki de bazı çocuklar böyle bir şeye sahip olamıyordu ve yalnızca geçici evleri oluyordu.

Oysaki bu evde sonsuza dek kalacağımı düşünmüştüm.

Düzenleme

Ny.ozlem

5

STELLA

“Bunu yapmak zorundasın,” dedi Jeff, bana sanki deliymişim gibi bakıyordu. Şu anda delice olan tek şey, erkek arkadaşımın bana Kevin’in isteklerini yerine getirmem gerektiğini söylemesiydi. Cenazeden sonra eve döndüğümde hâlâ bu çılgın olayların etkisi altındaydım. Gelmeden önce büyükannemle biraz konuşmuştum. Kevin ona hayatının geri kalanını güvence altına alacak kadar çok para ve mülk bırakmıştı. Büyükannem kararım ne olursa olsun, doğru bir seçim olacağını söyleyip duruyordu. Fakat Jeff aynı fikirde değildi.

Jeff tezgâhın başında durmuş, büyük ikramiye kazanma umuduyla her gün aldığı piyango biletlerini kazıyordu. Henüz böyle bir şey olmamıştı ama bir keresinde otuz dolarlık bir biletle bin dolar kazandıktan sonra, son sekiz yıldır bu kazı-kazanlardan alıyordu. Bu onun en sevdiği uğraşlardan biriydi.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye güldüm çünkü belli ki şaka yapıyordu. Küçük mutfağımıza girip bir kupaya şarap doldurdum. Kadehten içmekle aynı şeydi, sadece biraz daha az havalıydı. Kişiliğime çok daha uygundu.

“Tabii ki hayır, şaka yapmıyorum. Bebeğim, bu bizim çı-

kış biletimiz,” diyerek bana doğru yaklaştı. Jeff beyaz bir tişört ve gri eşofman altı giymişti. Benim üzerimdekiler de aynıydı ama onun iki katı büyüklüğünde olduğum için erkek arkadaşımın eşofmanlarını giyemiyordum. Sue’nun aksine, kalçalarım yalan söylemezdi. Şeklini genetiğe ve baharatlı *Doritos*’a borçluydu. Yıllarca süren toksik diyet kültürü inançlarının ardından kalçalarımınla gurur duyuyordum.

Pijama ve rahat kıyafetlere tuhaf bir bağımlılığım vardı. Ayrıca spor kıyafetlerini kanepede giyme konusunda da profesyoneldim. En sevdiğim eğlencelerden biri spor kıyafetleriyle şekerleme yapmaktı. Bir hayvan olsaydım kesinlikle kedi olmak isterdim. Uyur, yemek yer ve insanların temizlemekten sorumlu olduğu bir kum kabına kaka yapardım. Hayatını en iyi şekilde yaşamamanın zirvesi buydu.

“Çıkış biletimiz mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. “Neyden çıkış?”

“Bundan!” diye bağırırken etrafını gösterdi. “Tek odalı bir evde yaşıyoruz ve çok az yerimiz var. Neredeyse üst üste yaşıyoruz.”

“Ne zamandan beri üstümde olmaktan hoşlanmıyorsun?” diye alay ettim.

Jeff karşılık vermeden konuşmasına devam etti. “Ayrıca, bu paranın bir kısmını müzik kariyerime yatırarak ihtiyacım olan sıçramayı yakalayabiliriz.”

Ciddi olup olmadığından emin olamadığım için yüzümü buruşturdum. “Uzun bir gün oldu. Şu anda ciddiyetinle başa çıkacak durumda değilim. O yüzden lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

Kupayı elimden alıp tezgâhın üzerine koydu. “Bunu bir düşün. İki milyon dolar hayatlarımızı sonsuza dek değiştirebilir.”

Tek kaşımı kaldırıp yüzüne baktım. Jeff’in konuşmaları dikkatlice dinleme becerisi yoktu. “İki milyon değil, iki yüz milyon.”

Gözleri neredeyse yuvalarından fırladı. “Ne? Lanet olsun, Stella!”

“Biliyorum. Bu beni de huzursuz ediyor. Ayrıca, tüm hisse senetleri ve varlıklarla birlikte... Bu çok fazla.”

“Ve hepsi bizim.”

“Fakat bunu istemiyorum. Ben sadece...” İçimi çekip kollarımı kavuşturdum. “Sadece onu geri istiyorum.”

“Şey, bu mümkün olmadığı için elimizdeki en iyi seçeneği değerlendireceğiz. Düşünsene, Stella. İstedğimiz her şeyi...” Parmaklarını şaklattı. “Tam olarak böyle gerçekleştireceğiz. Tüm hayallerimiz bir anda gerçeğe dönebilir.”

“Kız arkadaşın bir yabancıyla evlenmek zorunda kalacak. Yoksa o kısmı kaçırdın mı?”

“Evet, evet. Bunun biraz garip olacağının farkındayım. Ama sonucu düşününce bu fedakârlığa değer.”

“Sevgilini para için feda etmeye hazır mısınız?”

Ellerimi kendininkilerin arasına alıp bana tatlı bir şekilde gülümsedi. “Sadece altı ay için, bebeğim. Sonra tamamen benim olacaksın. Sonuçta o adamla yatmayacaksın, değil mi?”

“Ne? Tabii ki, hayır. Muhtemelen birbirimizi hiç görmeyiz bile. Zaten oldukça içe kapanık biri.”

“Mükemmel. Altı ay sonra iki yüz milyon dolarla eve dönersin. Sonra evleniriz ve sen de hayallerindeki düğünü yaparsın.”

“Hayallerimdeki gibi bir düğüne ihtiyacım yok,” dedim. “Nikah dairesi gayet iyi iş görür.”

“Sen nikah dairesinde yapılan bir düğünden daha fazlasını hak ediyorsun. Bağımsız bir kadın olduğunu biliyorum. Kevin’ın sana almayı teklif ettiği ev yerine, burada yaşamamızın nedeni de bu. Ama yardım almanda sorun yok, Stella. Bu kadar bağımsız olmak zorunda değilsin. Bunun bir travma belirtisi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Güldüm. “Psikoloji dersi falan mı aldın?”

“Hayır. Bununla ilgili bir *TikTok* videosu gördüm. Fakat bu doğru. Her şeyi kontrol edip Kevin’den destek almaya ihtiyacın yokmuş gibi hissediyorsun. Yıllar önce, tanıştığımız günden beri böylesin.”

Omuz silktim. “Buna mecbur olmadığı halde beni büyüttü. Benim olmayan hiçbir şeyi istemiyorum.”

“Ama sen onun çocuğuydun. O senin babandı ve sen de onun kızıydın. Ailelerde her şey böyle işler. Mirasını bir sonraki nesle aktarırsın. En azından benim inancım bu. Biliyorsun, ben gerçek bir aileyle büyümedim. Tabii senin dışında.”

“Biliyorum... ve haklısın. Ayrıca onun son dileği olduğu için bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Evet, aynen öyle. Onun son arzularına karşı gelmenin seni nasıl yiyip bitireceğini düşün. Ardından zaman içinde kendi ailemizi kurar ve bu nimetleri çocuklarımıza aktarabiliriz.”

Bu durumu gerçekten dramatize ettiği kesindi.

“En sevdiğin filmi, *Charlie’nin Çikolata Fabrikası*’nı düşün. Sen Charlie’sin ve bu da senin altın biletin,” dedi Jeff.

“O senin en sevdiğin film,” diyerek güldüm.

“Senin ya da benim fark etmez. Sonuçta aynı şeyden söz ediyorum. Söylemeye çalıştığım şey, bizim bu dünyadan çıkış için altın biletimiz. Yani... yap şu işi. Bizim için değilse bile Kevin için yap. Bu onun son dileği idi.”

Sözlerini duyduğumda göğsümde bir sızı hissettim. Bir yabancıyla para için evlenme fikri çılgınca görünse de Kevin’in istediğini yerine getirmek için bir fırsattı.

“Yani, sanırım görücü usulü evlilik o kadar da garip değil. Ayrıca, sevdiğim çoğu tarihi aşk romanının başlıca teması da bu,” deyip kavramı daha az tuhaf göstermeye çalıştım.

“Kesinlikle! Bu tür şeylerle ilgili koca bir edebiyat türü

* *Charlie’nin Çikolata Fabrikası*, Roald Dahl’ın 1964 romanından uyarlanan, 2005 yapımı müzikal filmidir. (ç.n.)

var. Ayrıca, altı ay mı? Bu hiçbir şey değil. Bir dönem üniversitede okumak gibi. Gidip telefonunu almanı, o numarayı çevirmeni ve Dillon'a evet demeni istiyorum.”

“Damian.”

Jeff gözlerini devirip bu ayrıntıyı önemsemiyormuş gibi elini ileri geri salladı. “Her neyse. Gerçekten hiç önemli değil. Önemli olan tek şey ona *evet* demen, böylece daha sonra bana da *evet* diyebilirsin.”

Bu delilikti. Kevin'in cenazesine katılmak için uyan-
dığımda Damian'la evlenme fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu. Gün inanılmaz derecede tuhaf bir hal almıştı. İstedğim tek şey, yatağa gidip uyumak ve bunun sadece garip bir rüyadan ibaret olduğuna inanmaktı. Kevin'in hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu, o günün ağırlığının aslında hiç yaşanmadığını duymak istiyordum.

Sinirlerim gerilirken omzumu ovuşturdum. “Peki ya biz? Unutma, altı ay boyunca Damian'la yaşamak zorunda kalacağım.”

“Bir yolunu buluruz. İki gün izinli olduğunu söylemiştin, o günleri birlikte geçiririz. Diğer günler de Dan'le kalırsın.”

“Damian.”

“Umurumda değil.” Güldü. “Hayatında bir kez olsun, Stella, şunu yapmayı bırak.”

“Neyi yapmayı?”

“Fazla düşünmeyi. Tüm cevaplara hemen sahip olamazsın. Hayat böyle işlemez. Bazen sadece adım atman ve en sonunda her şeyin yoluna gireceğine güvenmen gerekir. O yüzden tam olarak öyle yap ve harekete geç. Kendin için değilse bile ailen için.”

O gece yatağa girmemin ardından, Jeff'in yapmamamı söylediği şeyi yaparak saatlerce düşündüm. Yanımda horluyordu, oda zifiri karanlıktı. Telefonuma baktığımda saatin çoktan sabah üç olduğunu gördüm.

Tırnaklarımı gereğinden fazla kemirdikten sonra Dami-

an'ın bana o gün verdiği kartı çıkardım. Ardından numarasını telefonuma kaydedip ona bir mesaj gönderdim.

Stella: *Tamam, ben varım.*

Damian: *Sen kimsin?*

Stella: *Stella.*

Damian: *Stella da kim?*

İç çektim. Her nasılsa, mesajlaşırken de yüzyüze olduğu kadar soğuk olmayı başarıyordu.

Stella: *Kültella.*

Damian: *Ah, doğru. En sevdiğim Disney prensesi.*

Mesajından yayılan alaycılığı hissedebiliyordum.

Stella: *Kapa çeneni. Sadece bu anlaşmayı kabul ettiğimi söylüyorum.*

Damian: *Ah.*

Damian: *Tamam.*

Mesajlarına bakarken bana cevap yazan ifadesiz yüzünü hayal edebiliyordum. Kısa ve soğuk cevaplarını kişisel olarak algılamıyordum çünkü ikimiz de birbirimizi tanımıyorduk. Kişisel bir anlaşmazlık olmasının imkânı yoktu. Sadece birbirimize yabancıydık. Damian'ın tüm dünyaya karşı soğuk biri olduğuna dair içimde güçlü bir his vardı. Bu yüzden soğuk tavırlarını ciddiye almamalıyım.

Stella: *Peki... Şimdi ne yapacağız?*

Damian: *Joe ile bir toplantı ayarlayacağım. Ondan sonra her şeyi organize ederiz. Kısa süre içinde sana haber veririm.*

Stella: *Tamam, teşekkürler.*

BATI DALGALARI

Damian: *Bunu yapacağına söz veriyor musun?*

Stella: *Evet. Tabii ki.*

Damian: *Peki verdiği söz ne kadar değerli?*

Oldukça garip bir soruydu.

Stella: *Ne demek istiyorsun?*

Damian: *Çoğu insanın sözü hiçbir bok ifade etmez. Söz verip sonra geri alırlar. Ben bu tarz insanlarla uğraşmam. O yüzden, eğer gerçekten kararlı değilsen kabul etme ve bu durumu beni rahatsız eden dengesiz bir konuşmaya çevirme. Tekrar soruyorum, sözün ne kadar değerli?*

Mesajını okurken kalbim sanki atmayı unuttu. Göğsümde hissettiğim güçlü baskı, nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu yabancı adam nasıl beni böylesine etkileyebiliyordu?

Stella: *Benim sözüm her şey demektir.*

Damian: *Umarım bu doğrudur.*

Stella: *Ve bu kadar geç mesaj attığım için özür dilerim. Umarım seni uyandırmamışımdır. Gece kuşu musun?*

Cevap vermedi. Sohbet etmekten çok hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Telefonumu tekrar komodinin üzerine koydum. Ancak uykuya dalmak yerine, gecenin karanlığına bakarak hayatımın nasıl tamamen değişmek üzere olduğunu düşündüm.

Bayan Blackstone.

Geçici bir süre için de olsa bu ismin bana ait olmasından nefret ettim.

Tek umudum, hayalim ve en büyük dileğim bir gün Jeff'in soyadını almak ve onun eşi olmaktı. Fakat bundan önce soyadımı Blackstone olarak değiştirmem gerekiyor-

du. Ruhu taş kadar karanlık ve kişiliği yine onun kadar soğuk bir adam için son derece uygun bir isimdi*.

Ertesi sabah çalan kapı ziliyle uyandım. Jeff homurdanarak sesi bastırmak için yastığını başının üzerine bastırdı. “Git bak şuna,” diye mırıldandıktan sonra yan tarafına döndü.

İlişkimizde hangimizin sabah insanı olduğu açıktı. Dü-rüst olmak gerekirse, Jeff gecelerinin çoğunu güneş doğa-na kadar DJ’lik yaparak geçirirdi. Ben güneşin altında dans ederken o ay ışığında mükemmeldi.

Kapı zili tekrar tekrar çaldığında güneş henüz doğmamıştı.

Sabahlığımı ve Jeff’in geçen Noel’de bana aldığı kaka emoji terliklerimi giyerek dubleks dairemizin ön kapısına doğru ilerledim. Nedenini bilmiyordum ama Jeff bu terliklerin dünyadaki en komik şey olduğunu düşünüyordu. Rahat olduklarını inkâr edemezdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, şehrin bu tarafında asla göremeyeceğimi düşündüğüm tek kişiyi karşımda buldum.

“Catherine.” Şaşkınlıkla sabahlığımın kuşağını sıktım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Merhaba, Stella. Konuşabileceğimizi umuyordum.”

Salonda duran ayaklı saate baktım. “Saat daha sabahın beş buçuğu.”

“Evet, şey... Tahmin edebileceğin üzere son zamanlarda çok uyuyamıyorum.”

“Anlayabiliyorum ama yaşadığım yeri nasıl öğrendin?”

“Havadan sudan konuşmayalım. Çok fazla vaktini al-

*Blackstone kelimesi İngilizcede kara taş anlamına geldiği için soyadına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

mak istemiyorum.” Gözlerini sokağa park ettiği arabasına çevirdi. “Arabam bu mahallede güvenli mi?”

Biraz kıkırdadım. “Biraz göze çarpıyor ama sorun olmayacaktır.”

Anahtarlığını alıp aracı tekrar tekrar kilitlerken yüzünü buruşturdu ve sokak yüksek bir bip sesiyle yankılandı.

“İstersen arabanda konuşabiliriz?” diye teklifte bulundum. Yaşadığım yere sürpriz bir şekilde gelen bu kadının, evimden daha pahalı olan arabasında bir çizik bile görse delireceğinden emindim. “Ayrıca Jeff hâlâ uyuyor, onu uyandırmak istemem.”

Başını sallarken dudaklarının arasından rahatladığını gösteren bir nefes kaçtı. “Evet, sanırım bu uygun olur,” diye homurdandı. Evime habersiz gelenin kendisi olmasına rağmen, tüm bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Büyükanneemin davetsiz misafirler konusunda çok katı bir kuralı vardı. Kapıları ve perdeleri kapalı tutmamı söylerdi.

“Kimse davet edilmediği bir eve gitmemelidir. Bu karışığının cennetini işgal etmektir,” derdi hep. “Bunu yapmalarına izin verirsen, gözlerini kırpmadan tüm sınırlarını aşarlar.”

Arabasına doğru yürüdük ve ben yolcu koltuğuna oturdum. İkimiz de yerleştikten sonra Catherine kapıları toplam dört kez kilitledi. “Ne olur ne olmaz.”

Sadece gülümsedim. Bir sokak serserisinin muhtemelen her an onu yan tarafından bıçaklayabileceğini düşünüyordu.

Bacak bacak üstüne attığımda gözleri kaka emojiyle terliklerime takıldı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. Catherine duygularını saklama konusunda kesinlikle başarılı değildi.

“Jeff’in hediyesiydi-”

“Önemli değil,” diyerek sözümü kesti. “Seninle konuşmak istememin nedeni moda anlayışın değil.”

“Ah. Tamam. Peki... nedir mesele?”

“Özür dilemek istedim.”

“Ne için?”

“Geçmişteki davranışlarım için. Bunun için özür dilemek istiyorum. Perişan haldeydim ve kendimde değildim. Yıllar içinde çok fazla terapi gördüm ve değiştim. Bunun için özür dilerim.”

“Vay canına, Catherine. Teşekkürler. Bu çok-”

“Her neyse. Damian’ın en iyi üvey anne ödülünü bana vereceğinden emin olmanı istiyorum,” diye araya girdi.

Güldüm çünkü dalga geçiyor olmalıydı. Ama gözlerindeki ciddiyet kırkırdamalarımın kesilmesine neden oldu. “Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Hayır, hem de hiç. Bunu hak ediyorum. Seni diğer kadınlardan daha çok ben büyüttüm.”

Şeytan çok çalışırdı ama Catherine daha çok çalışıyordu.

“Yani, buraya sadece Damian’ı seni seçmeye ikna etmem için mi geldin? Özür dilemek gerçekten umurunda değil miydi?”

“Tabii ki hayır,” dedi hiç düşünmeden. Hemen sonra hatasını fark edip başını iki yana salladı. “Yani tek neden bu değil. Seni önemsiyorum.”

Görünüşe göre, Catherine’in için bu söyleyebileceği en zor şeydi.

“Yap şunu, Stella. Dürüst olmak gerekirse, kocamın parasının tek kuruşunu bile hak etmiyorsun. Sen onun ailesi değilsin.”

“O benim için her zaman bir baba figürü gibiydi. Ve sen onun eski karısıydın.”

“Ama o senin baban değildi. Babanı tanıımıyorsun bile ve bunun için annene teşekkür edebilirsin. Kevin’ı sapkın fantezilerinin dışında tut. O benim kocamdı, senin değil.”

“Sakin annem hakkında konuşma,” diye fısıldadım. Sözleri kulaklarımı tırmalarken kalp atışlarım hızlanmıştı. Catherine’in onun adını kirletmeye nasıl cesaret ettiğine

inanamıyordum. Hayatta bir çok şeyle başa çıkabilirdim. İnsanların hakkımda ettiği hakaretlere ve yargılamalarına alıştım. Ancak ailem hakkında konuşmak, geçmelerine izin vermeyeceğim bir çizgiydi.

Catherine dudaklarını açıp bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı. Fakat sonra vazgeçip boğazını temizledi. “Sadece beni seçmesi için söz ver. Ya da sen iyisi tüm anlaşılmayı geçersiz kıl. Böylece Rosalina, Denise ve ben parayı aramızda bölüşebilelim. Zaten senin bu parayı istemediğini biliyorum. En iyisi bu olur, üçümüz paylaşıyoruz.”

“Peki ya Damian? Ona ne olacak?”

“Ona ne olacağının ne önemi var? Bizim için bir şey ifade etmiyor. Hangi köprüünün altından sürünerek çıktıysa oraya geri dönebilir.”

Damian’la yaptığım konuşmayı düşününce içimde aniden bir his uyandı.

Sözün ne kadar önemli?

Catherine evrakları bana doğru itince tereddüt ettim.

“Sadece yap, Stella. Sen kendi parasını kazanan güçlü bir kadınsın, bu yüzden sadaka istemeyeceğini biliyorum.”

“Evet... bu doğru ama istediğin şeyi yapamam. Ve Kevin’in son isteklerini göz ardı edemem.”

“Neden?”

“Damian’a çoktan söz verdim.”

“Anlayamadım?”

“Dün gece onunla konuştum ve anlaşılmayı kabul edeceğimi söyledim.”

“Ona ne söylediğin kimin umurunda? Senin sadakatin ona değil, Stella.”

Başımı salladım. “Sözümünden dönemem.”

“Şu anda ciddi olamazsın,” derken şaşkınlık içindeydi. Kaşları havaya kalktı ve yüzü kırmızının en koyu tonuna büründü. Kulaklarından öfkeyle buhar çıktığını gördüğümüne yemin edebilirdim. “Saçmalamayı bırak, Stella!”

Kapı kilidini açtım. “Üzgünüm, Catherine. Gerçekten üzgünüm ama ona bir söz verdim.”

“Sen aptal bir servet avcısısın! Sana asla güvenmemem gerektiğini biliyordum. Seni ben büyüttüm! Ne var, biliyor musun? Cehenneme git, Stella. Tıpkı annen gibi.”

O son sözlerin öfkeden kaynaklandığını biliyordum ama yine de canımı yakmıştı.

Ben arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra Catherine öfkeli bir şekilde hızla uzaklaştı.

Dışarıda durup birkaç derin nefes aldım. Bu öfkeli kadının karakterim ve annem hakkında söylediklerini üzerimden atmaya çalışıyordum. O enerjiyi evime sokmayacaktım.

Söylediği hiçbir şey doğru değildi. Ben kendimi tanıyordum.

Servet avcısı değildim.

Canavar değildim.

Ve annem kesinlikle cehennemde değildi.

Annem ve güzel kalbi için cennette özel bir bölüm ayrılmıştı. Kevin’in da yanında olduğunu tüm kalbimle umuyordum.

Horlayan Jeff’in yanma geri döndüğümde telefonuma bir bildirim geldi.

Damian: *Yarın çörek fırınında buluşalım. Son detayları gözden geçirmek için avukatım gelecek.*

Anlaşılan, son zamanlarda uyuyamayan tek kişi Catherine değildi.

6

DAMIAN

Şoförüm perşembe günü öğleden sonra Kevin'm evinin önüne yanaştı. Stella ile konuşmuştum ve eşyalarını çarşamba günü buraya taşıyacağını söylemişti. Onunla denk gelmek istemediğimden, eşyalarımı getirmek için bir gün beklemiştim. Burası evden öte bir malikâneydi. Absürt miktarda paralar kazanan zengin insanlara her gün sattığım türden bir evdi. Hayatım boyunca dalga geçtiğim, kimse-nin bu kadar geniş bir alana ihtiyacı olmadığını söylediğim evlerdendi...

Sahildeki beyaz kumlu güzel bir plajı da kapsayan malikâne, yirmi bin metre kareden daha büyük bir arazide yer alıyordu. Devasa bir açık yüzme havuzu, basketbol sahası, tenis kortu, hatta saunası bile vardı. Ayrıca Kevin'in eski yardımcısı Maple Woods'un yaşadığı bir müstemilata da sahipti.

On altı yaşındaki Damian bu evi görseydi, alternatif bir evrende olduğuna inanırdı. Yetişkin Damian da hâlâ aynı şekilde hissediyordu.

Diğerleri acı çekerken bazı insanların ne kadar çok şeye sahip olduğunu görmek beni biraz sinirlendiriyordu. Hayat bazen tam bir saçmalık haline geliyor ve hiçbir şey adil ol-

muyordu. Böyle bir evde yaşamayı hak etmiyordum. Beni hiç tanımayan bir adam, burayı zorla geçici evim yapmıştı ve bu çok saçmaydı.

Geçici evlere yabancı değildim. Aslına bakılırsa, bildiğim tek şey onlardı.

Eve girmeden önce Stella'ya mesaj atarak geldiğimi haber verdim. Evde bir yabancının dolaştığını bilmemek ürkütücü olacağı için, ona önceden haber vermenin doğru olacağını düşünmüştüm.

Mesajıma hemen cevap verdi. Emojilerle. Gönderdiği her mesajda neredeyse bir emoji vardı. Bu onun nasıl bir insan olduğunu özetliyordu. Emoji kullanımına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Her cümlesinden sonra gönderdiği gülen yüzlerin sayısına bakılırsa, Stella çok fazla çabalayan birine benziyordu. Ben ise daha çok düz mesajlaşan biriydim. Stella'nın aksine, kısa kelimeler kullanır ve doğrudan konuya girerdim. O ise sanki bir sonraki büyük Amerikan romanını yazıyormuş gibi upuzun mesajlar atıyordu.

Ona eve yaklaştığımı söylediğimde bana, "Tamam" dedi. Bavulunu açtığını ve akşam yemeği için ne sipariş ettiğini de yazdı. Ardından bir şey isteyip istemediğimi sordu. Son olarak da Satürn'ün etrafında kaç halka olduğunu söyledi. Tamam, belki sonuncusunu söylememişti ama işte o kadar çok konuşuyordu.

Arabadan birkaç kutu indirmeye başladım. Geri kalan eşyalarım nikahın ardından gelecekti, bu yüzden taşınacak çok şeyim yoktu.

Şoförüm kutulara yardım ettikten sonra gece olduğu için ayrıldı.

Stella'nın evin içinde bir yerde olduğunu biliyordum çünkü arabası dışarıdaydı. Saatler sonra karşılaştığımızda, ben yemek masasında yemeğimi yiyordum. Onun da

siparişi geldi ve kapıya gidip paketini aldı. Mutfak tarafına döndüğünde beni görmeme ihtimali yoktu.

Bana bakıp duraksadı, görünüşe göre biraz şaşırmıştı. Bir adım geri çekildi.

İşte fırsat. Onu yemeğe davet etmek için mükemmel bir fırsattı. Böylece daha az kaba görünecektim ve Stella'nın altı aylık anlaşmayı bitirmesi daha olası olacaktı.

Hadi, Damian. Onu davet et.

"Öyle dikilip duracak mısın, yoksa oturacak mısın?" dedim sertçe.

Kaşlarını çattı. "Bu tavırla olmaz."

"O zaman bakmayı kes, Kültella."

"Sorun değil, Çirkin." Beni karanlık odada tek başıma bırakarak aceleyle uzaklaştı.

Onu suçlayamazdım. Bu şimdiye kadar yaptığım en sıcak davet değildi. Zaten insanları yemeğe davet eden biri olduğum söylenemezdi. Yıllar geçtikçe yalnızlığı sevmeyi öğrenmiştim. Uzun seneler boyunca insanlar beni kendinden uzaklaştırmıştı. Artık onların bu fırsata sahip olacak kadar yakınlaşmasına asla izin vermiyordum. Ayrıca, yalnız olmayı seviyordum. Yalnızlık güvenliydi. Yalnızken insanlar sizi incitmezdi.

Stella yemeğini tabağına koyup yemek odasına döndü.

Lütfen yürümeye devam et.

Tabii ki etmedi çünkü Stella konuşmayı severdi.

"Bence temel kurallara ihtiyacımız var," dedi parmaklarıyla yemeğini karıştırırken.

"Kurallarımızın birbirimizden uzak durmak olduğunu sanıyordum?"

"Evet ama bunu her zaman yapamayız."

"Neden yapamayız?"

"Çünkü aptalca." *Sağlam bir sebep, Stella.* "Ayrıca, ev arkadaşlarının kuralları olur. Market alışverişi gibi. Bunu birlikte mi yapacağız?"

“Kesinlikle hayır.”

“Peki ya çamaşır?”

“Ben kendim yıkarım.”

“Peki ya misafirler? Kadınları, erkekleri ya da şey... Yani romantik bir şekilde herhangi birini ağırlayacaksan, bana haber verirsin ve ben de tüm bu süre boyunca odamdan çıkmam.”

“Sen de öyle.”

“Jeff’i davet etmeyeceğim. Bence çok tuhaf olur.”

Başımı iki yana salladım çünkü umurumda değildi.

Tek kaşını kaldırdı. “Senin...”

“Benim ne?”

“Senin hayatında biri var mı?”

“Bekâr olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Evet. Önemli olduğundan değil. Ama şey, eğer bir ilişkin-”

“Ben ilişki kurmam.”

“Bunu yabancı biriyle evlenmek üzere olan adam söylüyor.”

“Bu bir evlilik, ilişki değil. İkisi tamamen farklı şeyler.”

“Evet,” diye kabul etti. “Ama Kevin’in neden bizi bir araya getirmek istediğini merak etmiyor musun? Tabii ki bir nedeni olduğunu biliyorum ama noktaları birleştirmeyi başaramadım.”

“Ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Ben bu işe sadece para kazanmak için girdim. Altı ay sonra kendi yoluma gideceğim.”

Sanki komik bir şey söylemişim gibi hafifçe güldü. “Hadi ama. Bunu neden yaptığını biraz olsun merak etmiyor musun?”

“Hiç ilgilenmiyorum.”

“Ama-”

“Neden benimle konuşmaya devam ediyorsun?” diye çıkıştım. “Konuşmak istemediğim açıkça ortada.”

“Çok kabasın.”

“Ayrıca pislik ve götüm, evet. Bildiğim şeyleri dile getirmek yerine beni yalnız bıraksan nasıl olur?” Dudaklarını cevap vermek için araladı ama başımı öne eğip buna izin vermedim. “İyi geceler.”

Ona karşı acımasızdım, buna bir türlü engel olamıyordum. Ona her baktığımda tek hatırladığım şey, babamın benim yerime bir başkasını yetiştirmeyi seçtiği idi. O benim sahip olabileceğim hayatı temsil ediyordu ve bu beni öfkeliendiriyordu. Çok mutlu ve uyumlu biriydi. Kolayca iletişim kuruyordu. Nazikti, adeta bir güneş gibi ışık saçıyordu ve neşe doluydu. Bu hiç adil değildi.

Bana borçlu olan bir adamdan gördüğü sevgiyi hissetme şansım hiç olmamıştı. Bu onun hatası değildi ama ben yine de öfkeliydim. Öfkenin insanın içinden çıkıp masum seyircileri vurmak gibi bir huyu vardı. Stella, Kevin Michaels’a duyduğum nefretin çapraz ateşi altındaydı.

Gece ilerledikçe durum daha da tuhaf ve rahatsız edici bir hal almaya başladı. Büyürken çok fazla koruyucu ailenin yanında kalmıştım ve ilk geceler her zaman en zoru olurdu. Onlar beni terk etmeden önce, bu düzenin ne kadar süreceğini düşünürdüm. Bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacağımı düşündüğüm bir duygunun, bu kadar tuhaf bir şekilde geri dönmesinden nefret ediyordum.

Yatak odama gittim, güneş doğana kadar uyanık kaldım ve inanılmaz bitkin bir halde işe geri döndüm.

Stella’nın, büyüdüğü evde benden daha iyi uyuduğuna bahse girerdim. Ne yazık ki, ben kâbuslarımla baş başa kalmıştım.

İş günüm her zamanki gibi sıradan geçiyordu. Gün boyunca zengin züppelere ev satarken dışa dönükmüş gibi davranmak zorunda kaldığım için duygusal olarak tüken-

miş hissediyordum. Sahte gülümsemeler ve abartılı nezaketle geçen bir günün ardından, rahatlayarak kendi ifademe büründüğümde daha iyi hissediyordum. İşten sonra kendime geldiğim anda doğal olarak asık suratlı oluyordum.

Ayrıca asık suratlı olduğunuz zaman, çoğu insan sohbet etmek için size yaklaşma ihtiyacı duymazdı. Stella hâlâ bu durumu anlayamıyordu ama çabuk öğrenecekti.

İşten sonra eve döndüğümde Kevin'ın yarattığı hayal dünyasında bir gün daha yaşamaktan korkuyordum. Sabah nikah töreni olacaktı fakat bunu hâlâ tam olarak kabullene-memiştim.

Şoför eve yanaştığında garaj yoluna park etmiş bir araba gördüm.

Olacak iş değil.

Göt herif buradaydı.

Connor, Aaliyah'yı da yanında getirmişti ve onlar burada olduğu için minnettar olmadığımı söylemek büyük bir yalan olurdu. Kaliforniya'ya geldiğimden beri her şey bana yabancı geliyordu. Sanki ait olmadığım ve kimsenin beni anlamadığı bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Bu yüzden onların tanıdık yüzünü görmek, özlemini çektiğini bile bilmediğim bir rahatlamayla dolmama sebep olmuştu.

“Kaldığım yeri nasıl buldun?” diye sordum kiralık arabasından inen Connor'a. Aaliyah hemen arkasındaydı ve Connor o yanına gelene kadar bekledi. Hiçbir zaman ondan önce yürümezdi, daima yan yana yürürlerdi. Bir kapıdan geçecek olsalar, Connor kapıyı Aaliyah için açardı. O öksürdüğünde, elinde çoktan bir bardak su tutuyor olurdu. Çoğu insan Connor'ın eşi için yaptığı küçük şeyleri fark etmezdi fakat benim hep dikkatimi çekiyordu.

Onları görene kadar aşka inanmıyordum ama ikisi kolaymış gibi görünmesine neden oluyorlardı.

Connor, “İyi bir dedektif olan tek kişinin sen olduğunu sanmıyorsun, değil mi?” diye şaka yaparak yanıma geldi.

Omzuma hafifçe vurdu çünkü sarılmalardan çok hoşlanmadığını biliyordu.

Aaliyah gözyaşlarına boğulmaya saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri, tıpkı Stella'nınki gibi kalbinin iyiliğini yansıtıyordu. Onun kalbi veya nezaketi hakkında bir şey bildiğinden değildi, bu sadece gözlemlerinden kaynaklanıyordu.

Aaliyah o kadar kocaman gülümsedi ki, içimde bir sıcaklık hissettim. Şimdiden bir anne gibi görünüyordu. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiği için beni kucakladı.

"Her şey bir anda olup bittiği için üzgünüm," diye fısıldadı. "Connor'la daha kardeşçe bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama konuşacak bir kız kardeşe ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Ben iyiyim."

Geri çekilip ellerini bir anlığına omuzlarıma koydu. Bana açık bir şekilde inanmıyor olsa da yalanımı söylememe izin vermişti.

"Ben bavulları getireyim," dedi Connor.

Aaliyah, "Ona burada kalıp kalamayacağımızı bile sormadın, Connor," diye karşı çıktı. Ardından mahcup bir ifadeyle bana döndü. "Ona otelde kalmamız gerektiğini söyledim. Zaten bunaldığını biliyorum ve-"

"Sorun değil. Stella'ya sizin buraya gelme ihtimaliniz olduğunu söyledim. Uygun olup olmadığını sordum, o da kabul etti. Odanızı ayarladım bile."

"Gördün mü, Kırmızı! Mükemmel," dedi Connor karısının lakabını kullanarak. Aaliyah onun Kırmızı Başlıklı Kız'ı, Connor da onun Kaptan Amerika'sıydı ve aşkları neredeyse mide bulandırıcıydı. "Şimdi, bu mesele çözüldüğüne göre bavulları getireyim."

"Yardım edeyim." Aaliyah arabaya doğru bir adım attı.

"Sakın!" dedik Connor'la aynı anda, Aaliyah'ya sanki deliymiş gibi bakıyorduk.

Güldü. “Sadece hamileyim, beyler. Hâlâ bavul taşıyabilirim.”

“Biz varken olmaz,” dedim eve doğru başımı sallayarak. “Gidip orada bekle.”

Söylediğimi yaptı. Connor ve ben bavullarını alıp onunla ön kapıda buluştuk.

“Vay canına, Damian. Son konuşmamızda buranın güzel olduğundan bahsetmiştin ama bu kadar güzel olduğunu söylememiştin.” Connor eve bakıp şaşkınlıkla başını salladı. Şaşırdığı için onu suçlayamazdım çünkü evi ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim.

“Fena değil.” Sanki hiç etkileyici değilmiş gibi davranıyordum. Kendimi tüm bu sahte gerçeklikten uzak tutmak için bunu yapmak zorundaydım. Aklımı başımda tutabilmemin tek yolu buydu. Bu düzen tamamen bir kurguydu ve ben peri masallarında yaşamayı sevmiyordum.

Ertesi gün bir yabancıyla evlenecek olmam gerçeğini hâlâ kafamda oturtamıyordum. Stella’yla neden evlenmek zorunda olduğumu bile anlamıyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve her şeyi anlamaya çalışmaktan başım çatlıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Aaliyah. Gülümsemesi beni karamsar düşüncelerimden çekip çıkarmıştı. “Gelinle ne zaman tanışabilirim?”

İki kadının hemen kaynaşmasına hiç şaşırmamıştım. Aaliyah herkese rahatlık ve huzur veren biriydi. Benim gibi huysuzlara bile. Stella’nın, Aaliyah ile tanışmasından neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Sanki gerçek dünyam hayalle karışıyordu. Kendimi ateşli bir rüyanın ortasında gibi hissediyordum.

Aaliyah onunla konuştukça Stella gülümsüyor, gergin-

liği azalıyordu. Gergin vücudunun Aaliyah'nın sözleriyle gevşediğini görebiliyordum. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri stres altındaydı ve ona kızmaya hakkım yoktu. İnsanları gözlemleme konusunda yetenekliydim. Stella'yı genel olarak umursamasam da onunla ilgili birkaç ipucu yakalamıştım.

Aaliyah'yla konuşurken huzurlu görünüyor, rahat ve içten bir şekilde gülümsüyordu.

Onlar konuşmaya devam ederken omuzlarının üzerinde bir sinek gibi uçup her şeyi duymak istedim. Ardından birbirlerine sarıldılar. Stella ona fısıltıyla teşekkür ettiğinde Aaliyah onu daha sıkı bir şekilde kucakladı. Sarılmasını daha önce deneyimlemiştim. O kucaklama her insana kendini korunmuş hissettirebilirdi.

Birbirlerini bıraktıktan sonra Stella başını kaldırıp bana doğru baktı ve bakışlarımı yakaladı. Aaliyah'ya gülümse-di. Aynı gülümsemeyle bana da bakmasının ardından dönerek ters yöne doğru ilerledi. Aaliyah başını kaldırıp bulunduğum yere yürümeye başladı. Yüzünde hamilelik ışıltısı vardı. Sadece birkaç aylık hamile olmasına rağmen, bu çocuğa en iyi şekilde annelik yapacağından emindim. Hayatta heyecanlandığım çok bir şey yoktu ama anne olmayı hak eden biri varsa, onun Aaliyah olduğunu biliyordum. Ayrıca baba olması gereken biri varsa o da Connor'dı. Onlar çocukken sahip olmayı hayal ettiğim türden ebeveynlerdi.

En azından birileri benim hiç gerçekleşmeyen hayalimi yaşayacaktı.

“Çok tatlı biri,” dedi Aaliyah bana gülümseyerek.

Ofladım. “Onu tanımıyorsun bile.”

“Bazı insanları sadece küçük bir konuşmayla bile çözebilirsin.”

“Sana ne söyledi?”

“Bu iki kadın arasındaki bir sır.”

“Nikah hakkında konuştunuz mu?”

“Evet.”

“Sana bu konuda nasıl hissettiğini söyledi mi?”

“Evet.”

Kaşlarımı kaldırdım. Başını iki yana sallayarak bana hiçbir şey söylemeyeceğini belirtti.

Elimi öfkeyle yüzümde gezdirdim. “Beni neyin beklediğini bilmek isterim.”

“İşlerin nasıl sonuçlanacağını her zaman önceden bilemezsin, Damian. Bazen sadece sürece güvenmen gerekir.”

“Güven sorunlarım var.”

Aaliyah her zamanki nazik gülümsemesini takındı. “Gerginsin. Merak etme, o da öyle.”

“Gergin değilim,” diye çıkıştım. “Gerçekten... Sana ne anlattı?”

“Bilirsin işte, havadan sudan konuştuk. Kız muhabbeti.”

“Gerçekten bana söylemeyecek misin?”

Aaliyah elini omzuma koyup gülümsedi. Dokunulmaktan nefret ederdim ama onun için buna katlanabilirdim. Hamileliği boyunca, muhtemelen her şeyi yapmasına izin verebilirdim.

“Sana kesinlikle söylemeyeceğim.”

Yüzümü buruşturduğumda omzumu sıktı. “Kaşlarını çatma, Damy. Yarın evleniyorsun.”

Damy.

Ona, bir daha bana asla böyle seslenmemesi gerektiğini söylemek istedim ama aramızdaki aile bağı nedeniyle lakaplara ihtiyacı olduğundan bahsetmişti. Damy diye bir şey uydurmuştu ve ben bu lakabın her şeyinden nefret ediyordum.

O uzaklaşırken Connor yanıma geldi. Sırıltması her zamankinden daha büyüktü.

“Acaba Aaliyah gibi ben de sana Damy diyebilir miyim?” diye sordu.

“Öyle bir şey yaparsan, bacak arana bir tekme atarım.”

Yüzünü buruşturup ellerini hemen malum yere koydu.
“Anlaşıldı.”

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. “Sen asla iyilik istemezsin.”

“Evet ama bugün ihtiyacım var.”

“Nedir?”

“Stella’nın ne söylediğini sana anlatması için Aaliyah’yı ikna etmeye çalış.”

“Vay canına.” Connor derin bir nefes verdi. “Aaliyah haklı. Gerçekten gerginsin.”

“*Ben gergin değilim!*” diye hırladım. Evet, bu doğrudu. Lanet bir canavar gibi hırlamıştım. Stella’nın bana taktığı lakaba tam anlamıyla uygun bir şekilde davranıyordum.

Pekâlâ, tamam. Gergindim. Bu konuda biri beni suçlayabilir miydi? Kadınlarla yirmi dört saatten uzun süre neredeyse hiç çıkmamıştım, hatta bu bile abartılı bir süreydi. Şimdiyse varlığından sadece bir hafta önce haberdar olduğum ve toplamda bir saat bile geçirmediğim bir kadınla nikah masasına oturup, “Evet” diyecektim.

Damarlarımda dolaşan endişe yüzünden altıma yapmak üzereymiş gibi hissediyordum. Oysa normalde gergin bir adam bile değildim. Çoğu zaman etrafımdaki olayları bir şey hissedecek kadar umursamazdım.

Başımı eğip ellerimi birbirine kenetledim. “Bu durumu berbat etmemek için ne yapmam gerekiyor?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Altı ay birlikte yaşamak zorundayız. Geçmişte birlikte yaşama konusunda bir ton şeyi batırdım, eğer o giderse...”

“Ya kalırsa?”

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Daha önce kimse kalmamıştı, dolayısıyla bu durumun da farklı olacağından şüpheliydim.

“Ben ciddiylim, Connor. Bana biraz ipucu ver.”

“Benden bir kadının nasıl kalacağına dair ipuçları mı istiyorsun? Sadece iki buçuk saniyedir evli olan bir adamdan?”

“Evet ama sen benden daha iyi bir adamsın.”

“Sanırım ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz ama iltifatını kabul ediyorum.” En yakın sandalyeye oturup dizini sıvazladı. “Gel, oğlum. Otur da babacığın sana güzel bir motivasyon konuşması yapsın.” Ona ölümcül bir bakış attığımda ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Ya da olduğun yerde kal. Sorun yok.”

Boğazını temizleyerek ellerini birleştirdi. Nadiren yaptığı gibi ciddiyete büründü. “Sabırlı ol. Hem ona hem kendine karşı. İkinizin de yükleri var. Onun yükünün ne olduğunu bilmiyorum ama seninkini biliyorum. Bazen sana nasıl ağır geldiğini biliyorum, o yüzden kendini bunaltma. İhtiyacın olduğunda bu yükü yere bırak ve ailene yaslan. Aaliyah ve ben bir telefon uzağındayız.”

Ona hüzünlü bir şekilde gülümsediğimde neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Teşekkürler, Con.”

“Rica ederim, Damy.”

Pislik.

“Bu gerçekten harika bir romantik hikâye başlangıcı gibi hissettiriyor,” dedi. “Aaliyah bana en sevdiği kitaplardan birini okuttu. Muhtemelen terapiyle daha iyi olabilecek iki toksik insanın hikâyesiydi. Fakat işleri garip bir şekilde yoluna koydular. Gerçi adam biraz tuhaftı ve kadını uyurken izliyordu.”

“Hangi kitap bu?”

“*Alacakaranlık* diye bir şey.”

“Güven bana, bu Edward ve Bella’nın durumu gibi olmayacak.”

Connor’ın gözleri parladı. Neşeli sırıtmasıyla parmağını suçlayıcı bir şekilde bana doğru uzattı. “*Alacakaranlık*’ı okudun mu?”

“Ayrıca filmlerini de izledim. Ben bir pisliğim, Connor, kültürsüz bir ahmak değilim. O kitapları daha yeni mi okuyorsun? Aaliyah bunu tehlike işareti olarak algılayıp başka yöne kaçmalıydı.”

Yüzükparmağını kaldırdı. “Yüzük taktı. Artık geri dönüşü yok.”

“Boşanma diye bir şey var.”

Bu durum, altı ay içinde kesinlikle dört gözle beklediğim bir şeydi.

“Belki de sen Stella’ya âşık olursun. O da sana âşık olur ve ikiniz boşanmadan sonsuza dek mutlu yaşarsınız.”

“Nefesini boşa harcama,” diye cevap verdim düz bir sesle.

Elbette dediğimin tam tersini yaptı. Nefeslerini boşa harcayıp ve şans getirmesi için parmaklarını çaprazladı. Ondan bu kadar hoşlanmasaydım kesinlikle nefret ederdim.

“Gidip Aaliyah’nın iyi olup olmadığına bakacağım. Çok fazla ayakta duruyor ve ayak bileklerini dinlendirmesi gerekiyor.”

“Tamam. Bir dakika bekle, Connor.”

“Evet?”

“Şey...” Bunu söylemek istemiyordum çünkü duygusal bir pislik gibi davranacağından emindim. “Sağdıcım olmak ister misin? Sahte olduğunu biliyorum ama...”

Gözleri yaşlarla dolarken elini göğsüne götürdü.

“Kes şunu,” diye bağırdım.

“Damian Lincoln Blackstone...”

“Göbek adım Lincoln değil.”

“Göbek adın ne?”

“Benim göbek adım yok.”

“Her neyse. Fark etmez. Sağdıcın olmaktan onur duyuyorum.”

“Kes şunu,” dedim yine.

“Neyi keseyim?”

“Ağlamayı.”

“Hormonlar yüzünden. Hamilelik garip bir şey.”

“Senin gerçekten tuhaf olduğunu düşünüyorum.”

“Gidip Aaliyah’ya iyi haberi vermeliyim. Ama hey, sadece şunu bil. Sen kalmaya değersin, Damian. Seni terk eden insanlar sadece sana layık değildi.”

Beni terk etmemişlerdi. Beni göndermişlerdi. İki farklı duygulardı.

En iyi arkadaşım tam bir romantikti ve bu kadar zıt olmamız çok komikti. Zıt kutupların birbirini çektiği söylenirdi ki, bizim durumumuzda bu kesinlikle doğrudu. Bunun Stella ve benim için ne anlama geldiğini merak ediyordum. Benim karanlığım onun aydınlığıyla karşılaştığında ne olacaktı?

Connor gözyaşlarını silerek uzaklaştı. Köşeyi dönüp haberi Aaliyah’ya verdiğini duydum. Bahse girerim, o da ağlıyordu. İki de duygusal birer deliydi. Bazen ben de onlar gibi hissetmek istiyordum. Duygularda boğulma korkusu olmadan ve hiç utanmadan bu kadar özgürce hissedebilmek... Ama ne zaman derin şeyler hissetsem zarar görüyordum. Bu yüzden böyle bir özgürlük benim için mümkün değildi.

Bir köşeyi dönüp çalışma odasına girdim. Ne yazık ki girmemem gereken bir yerdi. Orada, çalışma odasının ortasında bir terzi, Maple ve Stella duruyordu.

Stella.

Etrafı asılı elbiselerle çevrili bir şekilde, üzerinde bir gelinlik giymiş halde duruyordu.

Stella.

Elbise içinde.

Bir gelinlikle.

Benim gelinim.

Kahretsin.

Bir gelinim vardı.

Hem de çok güzel bir gelindi.

Beyazlar içinde, dünyanın en güzel hediyesi gibi görünüyordu. Aynı zamanda bu elbisenin içinde rahatsız olduğu da belliydi. Bu rahatsızlığın benden kaynaklanmadığını bilsem de bir anlığına suçluluk duygusuna kapılmışım. Bir kadının sizinle evlenmek istemediği gün gibi ortadayken insanın kafası karışıyordu.

Benimle evlenmek istemiyordu. Beni tanımıyordu bile. Ben de onun kocası olmak için yalvarıyor değildim.

Bu delilikti. İçinde bulduğumuz bu durumun her bir parçası delilikti.

“Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir!” dedi Maple. Beni uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Batıl inançlarım yoktur.” Gözlerim hâlâ Stella’nın üzerindeydi. Onun gözleri de hâlâ benim üzerimdeydi.

“Senin inanmaman onların var olmadığı anlamına gelmez. Şimdi kötü şansa neden olmadan önce git buradan,” dedi Maple beni kovarak.

Önce elbise raflarına, sonra sessiz ve rahatsız hisseden Stella’ya baktım. Aklıma onu biraz da olsa rahatlatabilecek tek bir şey geldi. “İstersen siyah giyebilirsin, sorun değil.”

7

STELLA

Damian'ın arkadaşları harikaydı.

Connor ve Aaliyah tüm endişemi alıp rahatlamamı sağlamışlardı. Onlarla tanışmak günün en güzel anlarından biriydi ve bir şekilde, sabahki düğünle ilgili hissettiğim gerginliği biraz olsun azaltmışlardı.

“Prova yemeği için dışarı çıkmalıyız!” dedi Connor. Benim elbisem ve Damian'ın takım elbisesi için yapılan provalar bitmişti.

“Prova yemeğine ihtiyacımız yok çünkü prova yapmıyoruz. Yarın arka bahçede evleniyoruz. Önemli bir şey değil,” dedi Damian dümdüz bir ifadeyle.

Damian ve arkadaşları arasındaki dinamiğe gülümsemek elde değildi. Aaliyah ve Connor'dan o kadar farklıydı ki... Onlar bir bloktaki canlı ve rengarenk bir ev gibiyken, Damian tamamen siyah bir evdi. Fazlasıyla zıt kutuplardı ama bir şekilde mükemmel bir uyum içindelerdi.

Belki de Damian gibi birinin, içinde biraz ışık taşıyan arkadaşlara ihtiyacı vardı. Yoksa karanlıkta boğulabilirdi.

“Kesinlikle bir prova yemeğine ihtiyacımız var,” diye araya girdi Aaliyah. İnce buklelerini mükemmel bir topuz

yapmıştı ve gülümsemesi bulaşıcıydı. “Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diye sordu Connor’a.

“Ah, ne düşündüğünü biliyorum,” diye başını salladı Connor.

“*In-N-Out Burger*!” diye aynı anda bağırarak ellerini havaya kaldırdılar.

“Aman Tanrım, bugün kiralık arabamızla yanından geçerken gördüğümüz o şeyi de alabilir miyiz?” diye sordu Connor.

“Donutlar!” diye aynı anda bağıldılar. Sanki eksik cümleler kuruyorlar ama ne dediklerini tamamen anlıyorlardı. Bu inanılmaz sevimliydi.

“Hiçbirini yapmıyoruz,” dedi Damian, yüzünde en ufak bir mimik bile oynamamıştı. Arkadaşlarının bu tepkisiz tavrından hiç etkilenmemesi beni şaşırttı ama onlar neşeli hallerini hiç kaybetmediler.

Damian’ın *fast food* karşıtı tutumundan dolayı güzel bir restorana gittik. *In-N-Out Burger*’ın peynirli ve soğanlı patates kızartmasını hiç denememiş olmalıydı. Çünkü gerçek bir şaheserdi.

“Biliyor musun, Aaliyah ve ben de ilk başta ev arkadaşydık. Şimdi ise geldiğimiz yere bak. Yani, ne kadar çılgın bir durum gibi görünse de belki sizin durumunuz da bizimki kadar güzel sonuçlanır,” dedi Connor. Gördüğüm en umutsuz romantik olabilirdi.

Ne yazık ki hayallerini yıkacaktım. “Bu sizin için doğru olabilir ama benim aslında bir erkek arkadaşım var.”

“Ne?” Connor’ın eğlenceli ifadesinden eser kalmamıştı. “Erkek arkadaşın mı var?”

“Evet.”

“Ve o bu duruma razı mı?”

“Aslında bu onun fikriydi.” Omuz silktim. “Beni bunu yapmaya iten oydu.”

* Amerika’da bir *fast food* zinciridir. 1948 yılında Kaliforniya’da kurulmuştur. (ç.n.)

“Paraya aç bir adama benziyor,” diye mırıldandı Damian.

Ona ters bir bakış attım. “Bunu söyleyen de anlamayı sadece para için yapan bir adam.”

Bana daha pis bir bakışla karşılık verdi. Neredeyse ona dilimi çıkaracaktım. Çocukça mı olurdu? *Evet*. Dramatik mi olurdu? *Ona da evet*.

Ona zihnimde dilimi çıkardım ve garip bir şekilde bu bile oldukça tatmin edici geldi.

“Damian’a aldırma. Onun sofra adabı kötüdür. Erkek arkadaşınla ne zamandır birlikteyiz?” diye sordu Connor.

“Dört yıldır. Beş olmak üzere.”

Gözlerini kısarak parmağını bana doğrulttu. “Yani, duyduğuma göre o kadar da ciddi değilmiş,” diye takıldı.

“Aldırma ona,” dedi Aaliyah. Beni rahatlatmak istermiş gibi elini koluma koymuştu. “Benimle birlikte çok fazla romantik komedi izliyor.”

“Tanrım, anlıyorum. Benim her gecem romantik komedi gecesi,” dedim. “Her gün bir tane izliyorum ve sonra tekrar izliyorum. *Hallmark* filmlerinden hiç bahsetmiyorum bile.”

Damian gözlerini devirerek, “Yüce Tanrım,” diye inledi. Neden her şeye bu kadar huysuzluk yapmak zorundaydı ki? Gerçekten iyi bir gece geçiriyormuşuz gibi hissetmişim.

“Bunda ne var?” diye sordum ona dikkatle bakarak.

“Hiçbir şey. Boş ver.”

“Damian’ın küçümseyici sözlerini ciddiye alma. Romantik komedi bağımlılığım yüzünden beni de yargılamıştı,” dedi Connor, Damian’ın üzerimde yarattığı gerginliği hafifletmişti. Onun ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? Paylaştığımız tek bir hoş an bile yoktu. Belli ki, birbirimize uygun olmaktan çok uzaktık.

“Neden bana karşı her zaman bu kadar huysuzsun?” diye sordum Damian’a. Sözlerini ister istemez ciddiye almıştım.

“Tanrı aşkına, ağlamaya başlama,” diye dalga geçti.

Aaliyah, “Damian! Yeter artık,” diye çıkıştı. Damian ona baktı, ardından mırıldanarak özür diledi ve tuvalete gitmek için masadan kalktı.

Dehşet içinde arkama yaslandım. “Özür dilerim ama arkadaşınızın nesi var? Tam bir pislik!”

Connor kaşlarını çattı. “Evet, bazen öfkeli davranışlar sergileyebiliyor.”

“Öfkeli davranışlar mı? Lütfen. Resmen öfkenin kendisi. *Scrooge** ve *Cruella de Vil***’in aşk çocuğu gibi.”

Aaliyah gülümsedi. “Yani, evet. Surat ifadeleri onları andırıyor. Ama yemin ederim, o gerçekten nazik bir ruha sahip. Üstü sertleşmiş humus gibi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Affedersin?”

“Bilirsin, humusu çok uzun süre dışarıda bıraktığında üst tabakası sertleşir ya? Ama bir kaşık aldığında altta yumuşacık kısım olur? İşte Damian da öyle. O üstü sertleşmiş humus gibi, akışkan iç kısımlarına ulaşmak için biraz kaşıklamak gerekiyor.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf benzetme.”

“Evet, tatlım. Gerçekten çok tuhaf,” diye onayladı Connor.

“Özür dilerim.” Aaliyah’nın gözleri doldu. “Sadece birkaç gün önce dışarıda bıraktığım humusu düşünüyordum. Uyan-dığımda bozulduğu için yiyememiştim ama yine de pita cip-simi sertleşmiş yüzeyine soktum ve ortadaki yumuşak kısmına ulaştığımda ağladım. O günden beri humus aşeriyorum.”

Connor’ın gözleri doldu. “Ağlama. Sen ağlarsan ben de ağlarım, biliyorsun.”

“Üzgünüm ama o kadar lezzetliydi ki!” dedi Aaliyah gözyaşlarını silerek.

* *Charles Dickens*’ın *Bir Noel Şarkısı* adlı romanındaki ana karakterdir. Noel’i küçümseyen, soğuk kalpli, cimri biri olarak tarif edilir. (ç.n.)

** *Cruella De Vil*, *Dodie Smith*’in *Yüz Bir Dalmaçyalı* adlı romanındaki kötü karakterdir. (ç.n.)

Hamile duygusallığının, kocasını da aynı şekilde etkilemesine gülmeden duramadım. Yemin ederim, sanki tek bir kalp iki ruh arasında bölünmüş gibiydi.

“İkinizin de duygularla bu kadar iç içe olup, aynı zamanda Damian’ın en iyi arkadaşları olmanız aklımı başımdan alıyor.”

Connor tuvalete doğru baktıktan sonra tekrar bana döndü. Kollarını sıvayıp ellerini birbirine çarptı. “Tamam, hazır o yokken sana Damian’la nasıl başa çıkacağın konusunda hızlandırılmış bir kurs verebiliriz.”

“Ah, bu fikri sevdim! Damian Nasıl Yönetilir 101 gibi!” dedi Aaliyah heyecanla. Sanki az önce humus yüzünden sinir krizi geçiren o değildi. “Mesela... Birinci madde: Hırladığında, ofladığında ya da yüzünü buruşturduğunda asla geri adım atma. Bu saldırgan tavırları insanları kendinden uzaklaştırmak için kullanır. Dik dur ve gerekirse sen de homurdanarak karşılık ver.”

“Bu önemliydi. İkinci madde: Sana saygısızlık etmesine izin verme. Duygularını incittiğinde bunu belli et. O kadar açık sözlü ki, bazen söylediği şeylerin bıraktığı etkiyi fark etmiyor. Ama ona söylediklerinin ya da yaptıklarının seni üzdüğünü belirtirsen, bunu anladığını gözlerinde görebilirsin. Sonraki davranışları da özrünü gösterecektir. Bazen bunu dile getirir ama genellikle davranışlarıyla özür diler. Kelimelerle değil, hareketleriyle gösteren bir adamdır.”

“Üçüncü madde: Konuşmayı asla istemeyeceği bir geçmiş travması var ama terk edilmekten korkuyor. Bu yüzden insanlarla arasına mesafe koyuyor,” diye fısıldadı Aaliyah. Damian’ın tuvaletten çıktığını fark etmişti.

“Ve dördüncü madde!” dedi Connor bana doğru eğilerek. “O herife bazen siktir olup gitmesini söyle. Zamanın yüzde doksan dokuzunda bunu duymayı hak etmiyor. Yine de haddinin bildirilmesi gereken yüzde birlik bir oran var. Kendini koruyan ve karşısında dik duran insanlara saygı duyar.”

8

DAMIAN

Akşam yemeğinin ardından Stella ile dışarıdaydık ve valenin Connor'ın kiralık arabasını köşeye çekmesini bekliyorduk. Aaliyah ve Connor tuvalete gidip ikimizi yalnız bırakmışlardı.

Tabii ki iyi kalpli Stella uzun süre sessizce duramazdı. Bu yüzden hemen bir sohbet başlattı.

“Arkadaşların çok nazık.” Başını çevirip bana kısık gözlerle baktı. “Onlara bakınca senin neden bu kadar kaba olduğunu çözmeye çalışıyorum.”

İşte yine başlıyorduk.

“Farklı yetiştirilme tarzları,” diye mırıldandım.

“Evet, belki. Ama Aaliyah da seninkine benzer koşullarda büyüdüğünü söyledi ve-”

“Cahilce konuşma.”

“Pardon, ne dedin?”

“Aaliyah ve benim büyüme koşullarımızı karşılaştırma. Koruyucu ailelerde büyüyen herkesin aynı şekilde yetiştirildiğini düşünüyorsan, cahilsin demektir.”

“Aaliyah'nın koruyucu ailede büyüdüğünü bile bilmiyordum. Belki de cümlemi tamamlamama izin verseydin, ne demek istediğimi anlardın.”

“Ne söyleyecektin?”

“Unut gitsin. Önemli değil.”

Homurdansam da konuyu uzatmadım.

Kaldırımın kenarında durmuş, Aaliyah ve Connor’ın yanımıza gelmesini bekliyorduk. Sessizlik rahatsız ediciydi ama Stella’nın ne düşündüğüyle ilgili varsayımım için özür dileyecek cesarete sahip değildim.

“Bunu hep yapar mısın?” diye sordu, gözlerini sokağa dikmişti ama benimle konuşuyordu.

“Neyi?”

“Kalkanını hep dik mi tutarsın?”

“Kalkanımı mı?”

“İnsanların sana ulaşamaması için.”

Huysuzca kıpırdanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, ona cevap vermeyecektim.

Çünkü cevabım kesinlikle evetti.

Derin bir nefes alıp bana döndü. “Dinle, tüm bu anlaşılmadan memnun olmadığını biliyorum ve inan bana, duygularımız karşılıklı. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca bu işi yürüteceksek, birbirimizle iletişim kurabilmeliyiz.”

“Katılmıyorum. Yapmamız gereken tek şey, birbirimizin yolundan çekilmek. İnsanlarla aram iyi değildir.”

“Görünüşe göre birbirimizin tamamen zıttıyız. Ben insan canlısıyım.”

“Sorun değil. Sadece bana karşı insan canlısı olma,” diye cevap verdim soğuk bir şekilde. “Ayrıca, sen insan canlısı falan değilsin. Onları memnun eden birisin ve bu aynı şey değil.”

Güldü. “Beni tanıımıyorsun bile ama şimdiden kim olduğumu tanımlamaya çalışıyorsun.”

“Fark etmek zor değil. İnsanların onayını kazanmak için kendini paralıyorsun. Bu yüzden, senden hoşlanmamı kafana takıyorsun.”

“Benden hoşlanıp hoşlanmaman hiç umurumda değil,”

diye karşılık verdikten sonra gergin bir şekilde kıpırdanarak omuzlarını geriye attı. "Peki neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sordu ve böylece söylediğim şeyi tam anlamıyla kanıtlamış oldu.

Kıs kıs güldüm.

O ise kaşlarını çatı.

Kaşlarını çatık görmeye alışık değildim. Böyle yapan herkesten daha üzgün görünüyordu. Belki de bunu çok sık yapmadığı içindi.

"İşine bak, Çirkin."

"İşıklar açıkken mi, yoksa kapalıyken mi bakayım, Kültella?"

Kızardı ve biraz kekeledikten sonra rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bak, ikimiz de burada olmak istemiyoruz. O yüzden birbirimizin yolundan çekilelim, tamam mı? Altı ay göz açıp kapayıncaya kadar geçer ve ikimiz de hayatlarımıza devam ederiz. Çok geçmeden, birbirimiz için yalnızca uzak bir anıdan ibaret oluruz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Güzel."

"Harika."

"Muh-te-şem!"

Gözlerimi devirdim. "Her zaman son sözü sen mi söylemek zorundasın?"

"Hayır!"

"Güzel."

"Sadece diyorum ki-"

"Tanrı aşkına, kadın! Bir şey söylemeyi keser misin? Çok fazla konuşuyorsun."

"Sen de çok az konuşuyorsun."

Ben sessiz kaldım.

O konuşmaya devam etti.

Ofladım.

Hemen arkamdan dramatik bir şekilde homurdanarak, "Off!" diye bağırdı.

“Bu da neydi böyle?”

Göğsünü şişirdi. “Senin oflamana karşılık verdim.”

Bu kadının akıl sağlığıyla ilgili şüphelerim vardı. Ona cevap vermedim çünkü konuşmayı sürdürmek için herhangi bir fırsata sahip olmasını istemiyordum.

Tuhaf bir çifttik. Bir parçam, onun önümüzdeki altı ay boyunca benimle konuşmadan durabileceğinden şüphe ediyordu. Sessizliğin hayatımda ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu o ana kadar hiç fark etmemiştim.

“Ona karşı daha nazik ol,” dedi Connor.

“Ne?”

“Beni duydun. Pislik gibi davranmayı bırak. Duvarlarını biraz yıkman gerek, Damian.” Yemekten sonra sinema odasında oturuyorduk. Aaliyah uyumak için yatağa geçmişti ve Stella da Stella’lığını yapıyordu. Muhtemelen ay ışığı altında dans ediyor, okyanusla konuşuyor ya da garip bir şeylerle uğraşıyordu.

Connor büyük ekranda film izlemeyi önerdiğinde kabul etmiştim. Gerçi son yirmi dakikadır filmi nasıl açacağımızı bulmaya çalışıyorduk. En sonunda pes ederek aşırı derecede rahat koltuklardan birine oturup beni azarlamaya başladı.

“Duvarlarım gayet iyi,” diye karşı çıktım. “Sınırlar iyidir.”

“Evet,” diye kabul etti. “Fakat soğukluk öyle değil. Stella iyi bir insan.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ona kaba davranıyorsun.”

“Ben kaba değilim. Sadece açık sözlüyüm.”

Güldü. “Senin açık sözlülüğün, dünyanın büyük bir kısmına kabalık gibi geliyor.”

“Dünyanın büyük bir kısmının nasıl hissettiğini düşünmek neden benim işim olsun ki?”

Parmağını bana doğru uzattı. “Yine yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Savunmaya geçiyorsun. Buraya seni sinirlendirmek için gelmedim, dostum. En yakın arkadaşın olarak buradayım. İstedığın şeye, yani hayır kurumuna yardım etmek için gereken paraya ulaşabilmeni istiyorum. Ayrıca Stella ile ne yapacağın konusunda herhangi bir önerim olup olmadığını sormuştun.”

“Evet.”

“İşte, sana yardım eden bir arkadaş olarak tavsiye veriyorum. Ona karşı daha nazik olmalısın.”

“Ben nazik biri değilim.”

“Saçmalık. Sen tanıdığım en kibar insansın. Sadece bunu dünyaya çok sık göstermiyorsun. Geçen yıl zor zamanlarımızda Aaliyah'nın yanında olduğunda iyinin de iyisiydin. Nazik ve sabırlıydın. Ayrıca tüm dünyadaki en iyi arkadaştın. Sen bu gezegendeki en samimi insansın, Damian. Stella için Süpermen olman gerektiğini söylemiyorum ama... sadece biraz yumuşak davran. Hassas biri olduğu çok açık.”

“Her şeye ağlıyor.”

“Ve sen hiçbir şeye ağlamıyorsun. Tam zıt kutuplarsınız. En azından onunla ortada buluş. Bu çılgınlığın içinde yalnız değilsin. Stella da her gün bunu yaşıyor. Bu hikâyenin kötüsü o değil, Damian. O başroldeki kadın. İyi bir kadın.”

“Ya öyle değilse? Ya berbat biriye ve bunu iyi saklıyorsa?”

Omuz silkti. “İnsanlarla beş dakikadan fazla zaman geçirdiğinde onları okumakta ustalaşıyorsun. Stella'yla geçirdiğin süre boyunca, zalim olduğuna dair herhangi bir belirti gösterdi mi?”

Hayır.

Hem de hiç.

Hatta durum tam tersiydi.

Kafadan çatlak mıydı? *Kesinlikle evet.* Peki zalim miydi? Azıcık bile değildi.

“Ona âşık olmanı söylemiyorum, gerçi ben buna da varım. Sadece onu biraz rahat bırakmanı söylüyorum. O da seninle birlikte bu kaosu yaşıyor. Aslına bakarsan, bu durumda siz ikiniz dünyaya karşı birliktesiniz.”

İç çekip sinirle homurdandım çünkü haklıydı.

“Bir sorun mu var?” Stella konuşmamızı bölerek sinema salonuna girdi. Sırılsıklamdı, kıvrırcık saçlarını bir havluy-la kuruluyordu. Bir gece önce yaptığı gibi okyanusa daldığından neredeyse emindim.

“Çalıştıramadık,” dedi Connor. Elinde beş farklı uzaktan kumandayı birden tutuyordu.

“Ben size yardım edebilirim.” Gelip uzaktan kumandaları aldı. Birkaç saniye içinde ekran açıldı. Ne izlemek istediğimizi sordu ve Connor cevap verdiğinde hızlıca her şeyi ayarladı.

“Bitirdiğinizde kapatmak için bu tuşa basabilirsiniz. Şu köşedeki içecek dolabından bir şeyler de alabilirsiniz. Ayrıca ister misiniz bilmiyorum ama size biraz patlamış mısır yapabilirim,” diye teklif etti.

“Gerek yok,” dedim.

“Patlamış mısıra bayılırım!” diye haykırdı Connor. San-ki akşam yemeğinde iki sepet ekmek yiyen o değildi.

Stella bir saniye bile tereddüt etmeden gidip aç arkadaşım için taze patlamış mısır patlatmaya başladı. Ne kızdı ne de şikâyet etti. Sadece işini yaptı ve bize iki kâse patlamış mısır uzattı.

“Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana her zaman söyleyebilirsiniz. Ben bu evde büyüdüm, o yüzden her köşesini

biliyorum. Başka bir şey yoksa, yarınki büyük anlaşmada görüşürüz.” Biraz gergin bir şekilde törene atıfta bulunarak şaka yapmıştı. O da benim kadar gergin miydi?

Odadan çıktıktan sonra önümdeki nefis kokulu patlamış mısırlara bakarak içimi çektim.

“Ne oldu?” diye sordu Connor, iç çektiğimi elbette fark etmişti.

“Tıpkı sen ve Aaliyah gibi, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerimi devirdim ve bir avuç patlamış mısırı ağzıma tıkıp hırsla çiğnedim. “İyi bir insan.” Connor güldü. Bense inledim. “Hiç komik değil.”

“Biliyorum. İyi insanların ortaya çıkmasından nefret ediyorum. Tam bir baş belası oluyorlar.”

Ben de nefret ediyordum çünkü genelde hiç kalmıyorlardı.

9

STELLA

Huzursuz bir gecenin ardından uyandım. Yaklaşan günü düşündükçe sabahın erken saatlerine dek dönüp durmuştum. Daha da kötüsü, geceyi Jeff'le geçirip ona ve belki de kendime, bu evlilik anlaşmasının bir sözleşmeden başka bir şey olmadığını daha açık bir şekilde anlatabilmeyi umut etmiştim. Kevin'in son arzusunu -ki oldukça garipti- gerçekleştirmek için sadece kâğıt üzerinde formaliteden bir şeydi.

Maalesef Jeff'in o akşam bir DJ'lik işi vardı. Bu yüzden tören davetimi geri çevirmişti. Onu suçlayamazdım gerçi, başka bir kadınla evlendiğini görmekten nefret ederdim. Yine de Jeff'in orada olması, bu anlaşmanın ne kadar saçma olduğunu açıkça ortaya koyabilirdi. Özellikle de bu işi kabul etmem için beni teşvik eden bizzat kendisiyken.

Bunu bizim için yapıyorum. Geleceğimiz için. Sonsuza dek mutlu olmamız için.

Sinir krizi geçirmemek adına, kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyordum.

Kapımın tıklatılmasıyla yataktan kalkmak zorunda kaldım. Karşımda gördüğüm dost canlısı yüz, elinde bir tepsi tutuyordu. En önemlisi de yanında şampanya getirmişti.

“Günaydın!” Aaliyah kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle içeri girdi. “Gelin hanımın güne bir kokteyle başlaması gerektiğini düşündüm. Bunun gerçek bir düğün töreni olmadığını biliyorum ama yine de kraliyet muamelesini hak ediyorsun.”

“Hayatım boyunca neredeydin?” diye takıldım. “İçeri gelsene.” O içeri girdiği sırada, odamın karşısındaki kordorda duran sehpanın üzerinde başka bir tepsi fark ettim. “Bu da mı senden?”

“Ah, hayır. Ben gelmeden önce oradaydı.”

Tepsiye doğru yürüdüm. Yaban mersinli çöreklerle dolu bir tabak ve bir fincan sade kahve gördüğümde kalbimin duracağını hissettim. Kevin’ın her cumartesi aldıklarının birebir aynısıydı. Tabağın yanında katlanmış bir not duruyordu. Nota uzanıp okumaya başladım. Göğsümde deli gibi çarpan organım kaburgalarım baskı yaparken kelimeleri içimde hissettim.

*Bugün için mavi bir şeyler.**

-Çirkin

Ah, Damian...

Seni üstü sertleşmiş humus...

“Damian’dan mı?” diye sordu Aaliyah.

“Evet. Bu...” İç çektim, çöreklerle bakarken gözlerim dolmuştu. “Babam ve ben birlikte yaban mersinli çörek yedik... Uzun bir hikâye.”

Gülümseyip bana bir mimoza hazırlamaya başladı. “Dinliyorum.”

Ona çöreklerin hikâyesini ve Damian’la nasıl tanıştığımızı anlattım. Sabah yaşadığım o delilik hâlâ bana aptalca gelse de Aaliyah bu hikâyeye kahkahalarla gülmüştü.

* Batı kültüründe gelinin düğün gününde mavi bir nesne bulundurması adettendir; sadakati ve aşkı temsil eder. (ç.n.)

“Onu sabah dörtte evden çıkarken görmüştüm. Sanırım ilk sıraya giren oydu,” dedi Aaliyah.

“Sabahın dördünde uyanık mıydın?”

“Evet. Üç saatlik zaman farkı yüzünden uyuyamamıştım.”

Şaşkınlık içinde çöreklerle baktım. “Bu kadar pislik birinin, bir o kadar tatlı olabilmesini aklım almıyor.”

“İşte sana Damian.”

“O çörekleri görmek bile bende ağlama isteği uyandırıyor. Aptalca olduğunu biliyorum ama gerçekten öyle.”

“Hayatındaki en önemli insanlardan birini geçen hafta kaybettin. Duygusal hissetmek hiç de aptalca değil. Her ne hissediyorsan hepsini yaşama hakkına sahipsin.”

“Teşekkürler, Aaliyah.”

“Lafı bile olmaz.”

Elinde içkimle yanıma geldiğinde, “Bana onunla ilgili bir şeyler anlatabilir misin?” diye sordum. Yüzümdeki korkuyu görüp bir içkiye ihtiyacım olduğunu anladığına neredeyse emindim.

“Damian hakkında mı?”

“Evet. Aptalca olduğunu biliyorum, biraz saçma ama ben...”

“Bunalmış hissediyorsun.”

Başımı salladım.

Bana şefkatli bir gülümsemeyle bakıp bardağımı uzattı. “Anlıyorum. Gerçi tam olarak anlayamam. Açıkçası, ben böyle durumları sadece masallarda okudum.”

“Bir de bana sor,” deyip gergin bir kahkaha attım.

“Sanki ters yüz olmuş bir peri masalı. Çirkin, Kùlkedi-si’yle evlenseydi nasıl olurdu?”

“Sana lakaplarımızdan mı bahsetti?”

Merakla kaşlarını kaldırdı. “Hayır. Lakap mı? Damian lakaplardan nefret eder.”

Güldüm. “Söz konusu ben olunca değil. Bana Kùltella diyor. En azından alaycı bir tonda.”

“Vay canına. Ondan böyle bir tepki alabiliyorsan, sende onu harekete geçiren bir şeyler var demektir. Sana söyleyebileceğim şey şu: Damian sadıktır. Birinin yanında durduğunda asla geri adım atmaz. Bir yıl öncesine kadar çok zor bir dönemden geçiyordum. Connor ile konuşmuyorduk ama Damian en çok ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Benimle kaldı, beni destekledi. Tabii ki bunu kendine has Damian tarzıyla yaptı. En zor zamanlarımda elimden tutan o olmuştu. Sırf Connor’a olan sevgisi yüzünden. En iyi arkadaşları için her şeyi yapar.”

“Nasıl tanışmışlar?”

“Bu hikâye anlatamayacağım kadar uzun çünkü senin duş alıp giyinmen gerekiyor. Maple iki saat içinde seni müştemilata beklediğini söyledi. Orada gelinliğini giyeceksin. O yüzden biraz kendine zaman ayır ve sakın unutma; her ne yaşanırsa yaşansın, her şey olması gerektiği gibi olacak.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “İçgüdü diyelim. Çöreklerinin ve mimozanın tadını çıkar.”

“Tekrar teşekkür ederim, Aaliyah.”

“Rica ederim.” Sanki aklına son anda bir şey gelmiş gibi duraksadı.

“Ne oldu?”

“Sadece şunu söylemek istiyorum... Damian ile aranızda neler yaşanacağını bilmiyorum. Bu tuhaf senaryonun sonunda ne olacağını ya da ikinizin altı aylık süreyi tamamlayıp tamamlamayacağınızı da bilmiyorum. Fakat peri masallarım bilirim ve onlar her zaman mutlu sonla biter.”

Altdudağımı ısırdım. “Çarpık olanlar bile mi?”

“Özellikle de çarpık olanlar. Belki planlanlandığı gibi bitmez ama yine de bir yolunu bulur.”

Tekrar teşekkür ettim. O gitmeden önce bir isteğim daha vardı.

“Nedimem olur musun? Maple nikah memuru görevini üstleneceği için yanımda duracak biri yok. Yani... İş arka-

daşlarım var ama bu benim gerçek düğünüm olmadığı için, onları davet etmek ve özellikle de tüm bu anlaşılmayı anlatmak garip geldi.”

“Onur duyarım. Ayrıca, dün sana verdiğimiz ipuçlarına ek olarak eş kartını kullanmaktan çekinme. ‘Evet’ dedikten sonra Damian’ın sana azıcık bile olsa saygısızlık etmesine izin verme. Nikah kıyıldıktan sonra bile evlilik kurumuna inanmadığını söyleyebilir. Ancak bağlılık ve yeminler onun için her şey demektir. ‘Evet’ dediğin anda, onun sadakatini kazanmış olacaksın.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

Yaban mersinli çöreklerle bakıp sonra tekrar bana döndü. “Çünkü arkadaşımı ve sahip olmadığını iddia ettiği kalbini tanıyorum.”

Elbisemi giyip yatak odasından çıkarken büyükanne, “Ağlama,” dedim. Damian’ın teklifi üzerine siyah bir elbise giymiştim. Nedense bunu yapmak doğru gelmişti. Bu sanki, Jeff için sakladığım özel bir şeyi ona vermediğim anlamına geliyordu.

Büyükanne göre söylediklerimin anlamsız olduğunu biliyordum çünkü ben daha ağzımı açmadan gözyaşlarına boğulmuştu bile.

“Vay, vay, vay,” diye haykırıp kollarım iki yana açarak bana doğru yürüdü. “Biliyorum, bu senin için çılgın bir macera. Fakat, Stella... Sen tam bir şahesersin.” Kollarım etrafıma sarıp beni sıkıca şekilde kucakladı. “Keşke annen ve Kevin seni bugün görebilseydi.”

Sözleri kalbime dokundu. “Bu gerçek değil, büyükanne.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama...” Bir adım geri çekilip yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. “Bugün kesinlikle gerçek gibi görünüyor.”

BATI DALGALARI

Tam o anda kapı çaldı. Büyükanнем kapıyı açınca karşısında Aaliyah'yı buldu. "Merhaba, hanımlar. Stella, vay canına! Muhteşem görünüyorsun," dedi bana bakarak.

"Teşekkür ederim."

"Beyler tören alanında bekliyor, siz ikiniz hazırsanız onlar da başlamaya hazırlar."

Büyükanнем, "Hazırız," dedikten sonra bana dönüp tek kaşını kaldırdı. "Öyleyiz, değil mi?" diye sordu. Devam edebilmek için onayımı bekliyordu.

Başımı sallayıp tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Hazırız. Siz ikiniz gidip yerinizi alabilirsiniz. Eğer sizin için sorun yoksa, ben de beş dakika içinde çıkacağım."

"Mükemmel." Büyükanнем bana son bir kez sarıldıktan sonra ikisi de yola koyuldu.

Pencereye doğru yürüyüp kıyıya çarpan dalgalara baktım. Su bu sabah sakin, hatta huzurluydu. Fazla düşünmeden müstemilatın arka kapısından çıkıp suya doğru yürümeye başladım. Sol tarafımda tören alanını görebiliyordum. Orada durup tanımadığım bir adama *evet* demeden önce sadece çok az bir zamanım olduğunun farkındaydım.

Bana sevgisini veren ilk kadınla birkaç dakika geçirmeye ihtiyacım vardı.

"Anne, bugün bana yol göstermen için sevgine ihtiyacım olacak. Bir şekilde bana burada olduğunu hissettirmene ihtiyacım var, tamam mı? Çünkü şu anda çıldırmak üzereyim. Bunu sensiz ve Kevin'sız yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum..." Derin bir nefes alıp ellerimle elbisemi düzelttim. "Bu arada, tüm bu olanlar yüzünden ona çok kızgın olduğumu söyleyebilir misin?" Duraksayıp parmaklarımla oynadım. "Ayrıca, beni nikah masasına kadar tek başıma yürümek zorunda bıraktığı için ondan nefret ettiğimi de söyle."

Eğilerek ellerimi suya soktum ve serinliğin tenimin üze-

rinden akıp gittiğini hissettim. Gözlerimi kapatıp sadece ruhumun duyabileceği sözlerle sessizce fısıldadım. “Ben de seni seviyorum, anne.”

Toprakla bir olayım, denizle bir olayım, okyanus dalgaları beni kutsasın.

Doğrulup beni bekleyen geçici hayatıma, o adamın karşısında *evet* diyeceğim yere doğru yürüdüm.

Nikah masasına ilerlediğim sırada mor leylaklar bana yol gösteriyordu. En sevdiğim çiçeklere bakarken göğsümün sıkıştığını hissettim. Avuçlarım endişeyle terlerken güneş tenime vuruyordu. Başımı kaldırıp karşımdaki kişiye baktığımda, Damian’ın gözleriyle karşılaştım ve yüzünde daha önce hiç karşılaşmadığım bir ifade gördüm.

Bu... şaşkınlık mıydı?

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Başını hafifçe sallayıp boğazını temizleyerek trans halinden sıyrıldı. Harika göründüğünü inkâr edemezdim. Çirkin, baştan aşağı siyah bir takım elbise ve kumlara bastığı çıplak ayaklarıyla oldukça iyi bir görüntü sergiliyordu. Mavi gözleri törene bir fon oluşturan okyanusla birlikte daha da belirginleşmişti.

Yerime ulaştığımda ona doğru döndüm. “Merhaba, Çirkin.”

Burnunu çekip hafifçe başını salladı. “Merhaba, Kültella.” Gülümsedim.

Neredeyse o da gülümseyecekti.

“Bir dakika, lütfen. Pasajımı bulmam gerekiyor,” dedi büyükannem. Hafifçe yan dönüp kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Damian gözlerini üzerimden ayırmadı. Benim de gözlerimi kaçırmaya hiç niyetim yoktu.

“Sen...” Başparmağını hafifçe burnuna sürttü, gerginliği kendini ele vermeye başlamıştı.

“Sen... çok...”

“Güzel mi görünüyorum?” diyerek sııttım.

“Hayır.”

Kaşlarımı çattım. “Ah...”

“Öyle demek istemedim.” Yüzünü buruşturup başını eğerek homurdandı. Kuma gömülmüş ayak parmaklarını oynatarak hafifçe yerinde kıpırdadı. Başını kaldırdığında bana ilk baktığı o anki ifadeyi gözlerinde tekrar gördüm. Bu kez yanılmadığımdan emindim. “Büyüleyici görünüyorsun,” diye fısıldadı. O kadar alçak sesle söylemişti ki, sadece ben duyabilmişim. Ses tonundaki nezaket midemde kelebekler uçuşmasına sebep oldu. O kadar içtendi ki, neredeyse ağlayacaktım.

Hayatım boyunca hiç kimse beni tanımlamak için böyle bir kelime kullanmamıştı. Güzel? *Evet*. Şirin? *Elbette*. Sevimli? *Her zaman*. Ama büyüleyici? Bu, benim gibi bir kadını tanımlamak için asla kullanılmayan kelimeler koleksiyonunda saklanan gizli bir kelime gibiydi.

Büyüleyici? Büyüleyici. *Büyüleyici!*

Tek bir kelimenin yarattığı his zihnimi resmen altüst etmişti.

“Ağlama,” diye uyardı.

“Bana ne yapacağımı söyleme,” diye karşılık verdim. Gülümsedi.

Yanlışlıkla. Farkında olmadan. Bu onun nadiren yaptığı bir hataydı.

Hızla yok etse de görmüştüm. Damian da gördüğümü fark etmişti ama yapacak bir şey yoktu, o gülümsemeyi bir süre daha zihnimde saklayacaktım.

“Neden bana nazik davranıyorsun?” diye fısıldadım, kafam karışmıştı. Restoranın dışında tartıştığım adamla, şu an yanımda duran ve kapıma yaban mersinli çörek bırakıp beni tanımlamak için büyüleyici gibi kelimeler kullanan Damian aynı kişi değildi.

“Çünkü bugün bizim düğün günümüz,” diye cevap verdi.

Kafamı fazlasıyla karıştırıyorsunuz, Bay Blackstone.

“Pekâlâ, işte başlıyoruz.” Büyükanmem biz doğru döndü ve tören başladı. Uzun bir tören olmayacağı için minnettardım.

“Yazdığınız yeminlerinizi birbirinize okuyacak mısınız?” diye sordu büyükanmem.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü, sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. “Ah, hayır. Bunun gerekli olacağını düşünmemiştim, sonuçta-”

“Ben bir şeyler yazdım,” diye araya girdi Damian, sözleri tamamen afallamama sebep olmuştu.

“Ne? Yazdın mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Takım elbisesinin göğüs cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “Evet ama okumamı istemezsen...”

“Hayır,” dedim aceleyle, elimi koluna koydum. Parmaklarım tenine değer değmez Damian gözlerini temasımıza çevirdi. Ardından mavi gözlerini yavaş bir şekilde benim kahverengi gözlerime kilitledi. Hızla elimi geri çekip terleyen avuçlarımı elbiseme sildim. “Yani... Dinlemek isterim.”

Başını sallayarak kâğıdı açtı. “Stella. Sanırım bugün, tam anlamıyla acayip bir gün,” diye başladı hepimizi güldürerek. Ama kendisi gülmedi. Sanki komik olduğunun farkında değilmiş gibi konuşmaya devam etti. “Ve bunu yazarken seni tanımadığımı fark ettim. Bırak soyadını, göbek adını bile bilmiyorum. Fakat bildiğim bir şey var ki, o da bunun ikimiz için de kolay olmayacağı. Bir arkadaşım bana bu gerçeği hatırlattı. Senin hakkında çok şey bilmesem de kendimi tanıyorum. Kusurlarımı, tam olarak nerede zorlandığımı biliyorum. Açık sözlü olduğumu biliyorum. Soğuk ve yaklaşılmaması zor biriyim. Bazen çabuk sinirlenirim, ayrıca çoğu insan hakkında en kötüsünü düşünmeye meyilliyim. Senin de bu yanlarımı gördüğünü biliyorum. Gerçi bundan çok da gurur duyduğumu söyleyemem. Çünkü son birkaç gün içinde ben de senin bazı yönlerini gördüm.”

Doğrudan gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı. “Senin nezaketini gördüm. Hassasiyetini gördüm. Söylenen her kelimeyi kalbine aldığını ve her şeyi -hatta dalgaları bile- derinden hissettiğini gördüm,” dedi okyanusu işaret ederek.

Güldüm. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordum ama o devam etti.

“Yüz ifadelerini ve sözlerimin seni nasıl etkilediğini fark ettim. Kaba davranışlarımın seni nasıl yaraladığını da gördüm. Bu yüzden bugün sana birkaç söz vereceğim. Sana karşı sözlerimi daha dikkatli seçeceğime söz veriyorum, böylece kendini diken üstünde hissetmezsin. Haksız olduğumda, hatta haklı olduğumda bile özür dileyeceğime söz veriyorum. Sana karşı daima dürüst olacağıma ama bunu nazık bir şekilde yapmaya çalışacağıma söz veriyorum. Bu evlilik sahte olsa bile, öyle değilmiş gibi davranacağıma söz veriyorum. Sana ihtiyacın olduğunda bir koca olacağıma ve mümkün olduğunca daha az kaba olmaya çalışacağıma söz veriyorum. Cumartesi sabahları sana yaban mersinli çörek getireceğime söz veriyorum çünkü bunun senin için önemli olduğunu biliyorum. İşte bu kadar. Senin en iyi yanlarını gösterebilmen için, en kötü yanlarımı göstermemeye söz veriyorum. Bugün sana bunların sözünü veriyorum.”

“Peki o zaman,” dedi büyükannem gözlerinden akan yaşları silerken. “Bu beklenmedik bir şeydi.”

Damian yüzünü buruşturdu. “Fazla mı abarttım?”

“Hayır!” diye bağırdı herkes bir anda ellerini havaya kaldırarak.

Connor öne doğru eğilip arkadaşının omzunu sıvazladı. “Tam kararında, olması gerektiği gibiydi.”

Damian’ın kaşları tekrar çatılırken huysuz ifadesi geri döndü. “Tamam. O zaman devam et,” dedi büyükanneme.

“Bekleyin!” diye haykırdım. “Ben de birkaç söz düşündüm.”

“Öyle mi?” diye sordu şaşırarak.

“Evet. Yani, açıkçası bunları şu anda uyduruyorum ama sana sessiz sabahlar vaat ediyorum. Sabah insanı olmadığını zaten kahve yaparken çıkardığın homurdanmalardan fark ettim. Ve sen konuşmaya açık olmadığında, uzun ve gereksiz sohbetlere dalmayacağıma söz veriyorum. Yani... asla yapmayacağım. Gerçi yapabilirim ama bu sadece geveze olmamdan kaynaklanıyor. Sessiz ortamlarda çok rahat edemiyorum. Hatta yalnızken bile kendi kendime konuşuyorum. Fakat bunun farkında olup daha dikkatli olmaya çalışacağım. Ağlamalarımı biraz azaltacağıma söz veriyorum çünkü bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum. Ve yemin ederim, en kötü yanların bile senin sandığın kadar çirkin değil. Ayrıca yargılanmadan tamamen kendin olabileceğin bir alan yaratacağıma da söz veriyorum. Bugün sana bunların sözünü veriyorum.”

“Siz ikiniz, resmen hamile bir kadının duygularını altüst etmeye çalışıyorsunuz!” diye ağladı Aaliyah. Bir yandan sutyeninin içine sakladığı mendili çıkarıyordu.

Connor, “Bir tane de bana ver,” dedikten sonra uzanıp mendili aldı.

Sabahki gergin havanın ardından, her şeyin gitgide daha hafif ve eğlenceli bir hal alması beni güldürmüştü.

Vakit geldiğinde ikimiz de, “Evet” dedik. Yüzük takmadık ama bir belgeyi imzalayarak bu anlaşmayı olabildiğince resmileştirdik.

Büyükanne ellerini çırpı. “Kaliforniya Eyaleti’nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin.”

“Seni öpmeyeceğim,” dedi Damian aniden. Biraz utanarak başını salladı. “Sonuçta bir sevgilin var.”

“Evet. Sevgilim. Tabii ki. Bu tamamen uygunsuz olur.”

“Kesinlikle. Çünkü bir yabancıyla evlenmek hiç de uygunsuz değil,” diye dalga geçti.

BATI DALGALARI

En azından dalga geçtiğini düşündüm. Onu anlamak bazen zor olabiliyordu.

“Peki en azından birbirinize sarılın,” diye önerdi büyükan-nem.

“Ah, Damian sarılmayı sevmez,” dedi Connor. “Aaliyah hariç. Gerçi o da hamile olduğu için. Birkaç aylığına serbest geçiş hakkı var.”

“Yumruk tokuşturmak ister misin?” diye şaka yaptım.

“Yumruk tokuşturmayacağım,” diye karşılık verdi Damian. Haklıydı.

“Ee, o zaman el sıkışın bari?” dedi büyükannem, bu durumdan sıkılmış gibi görünüyordu.

Elimi Damian’a uzattım, o da bana elini uzattı.

Böylece karı koca olarak el sıkıştık. Tam o anda sahile bir dalga vurdu. Su yanaklarıma çarptığında, sanki annemin öpücükleriymiş gibi hissettim.

Törenin ardından Connor ve Aaliyah, New York’a dönecekleri uçağa yetişmek zorundalardı. Onlar gittikten sonra, her şey yine sıradan bir cumartesi akşamı gibi hissettirdi. Tek fark, hâlâ üzerimde olan alışılmadık düğün elbisesi ve büyüdüğüm evde artık bir kocamın olmasıydı.

Sahil kenarında oturmuş, karanlık gökyüzünün okyanusun kıyısını öpüşünü izlerken kalp atışlarımda hızlandığını hissettim. Bugünün sıradan bir gün olmasını istiyordum fakat önümüzdeki altı ayın oldukça ilginç geçeceğine dair içimde kuvvetli bir his vardı.

Siyah elbisemle suya doğru yürüdüm ve dalgaların beni içine çekmesine izin verdim. Okyanus tanrıçasına dua ettim. Annemle Kevin’dan, beni gelecek olan her şeyden korumalarını istedim. Bana hangi yolu takip etmem gerektiğini göstermelerini, bundan sonra ne yapmam gerektiği-

ni anlamama yardımcı olmalarını diledim. Çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yönümü kaybettiğimi hissediyordum. Hayatımın farklı olacağını düşünmüştüm. Sanatımın şimdiye kadar ilerlemiş olacağını ve hâlâ bir masaj stüdyosunda çalışmıyor olacağımı umut etmiştim. Jeff'le evleneceğimi ve belki de ilk çocuğumuzu bekliyor olacağımızı sanmıştım. Kevin'ın hâlâ hayatta olduğunu, beni nikah masasına götüreceğini düşünmüştüm.

Dalgalar üzerime doğru hızla gelirken, kaygılarımı ve korkularımı da beraberinde götürmeleri için yalvardım.

Suda on dakika kaldım. Yüzeye çıktığımda kıyıya doğru yüzdüm ve Damian'ın elinde bir havluyla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Kaşlarım merakla havalandı.

“Bunu her gece yapıyor musun?” diye sordu. “Yani, suya giriyor musun?”

“Evet. Bu benim için bir alışkanlık.”

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, havluya bakıp onu bana doğru uzattı. “Havluya ihtiyacın olabilir diye düşündüm.” Ona teşekkür ettim. Ciddi bakışlarıyla karşımda öylece duruyordu ama zihninde başka bir şeyler döndüğünü anlayarak gülümsedim.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey, sadece... Bunu yapmamız gerekip gerekmediğinden emin değildim. Gerçi düğünde de atlandı ama...” Cebine uzanıp ortasında büyük, siyah bir kristal olan ve gördüğüm anda nefesimi kesen bir yüzük çıkardı. Damian kaşlarını çattı. “Geçen hafta almıştım. Sana verip vermemem gerektiğini bilmiyordum, o yüzden... al.” Yüzüğü elime tutuşturduktan sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Gerginliği karşısında gülümsemeden edemedim. Görünüşe göre sadece ben değil, o da her şeyi fazla düşünüyordu.

“Damian, bekle!” diye seslendim.

Geri dönüp tek kaşını kaldırarak bana baktı, yüzünde her

zamanki huysuz ifadesi vardı. Başımı salladım. “Bunun için teşekkür ederim. Ve havlu için de. Açıkçası çocuklar gibi evcilik oynuyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Tüm hayatım boyunca farklı senaryolarda evcilik oynadım.”

“Koruyucu ailelerde mi?” diye sorduğumda başıyla onayladı. “Kaç farklı evde kaldığını sorabilir miyim?”

“Sayamayacağım kadar çok.”

Bu içimi acıttı. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Annem vefat ettikten sonra Kevin beni yanına almamış olsaydı, ben de aynı durumda olabilirdim. Damian hakkında öğrendiğim her yeni şey, sert kabuğunun arkasına sakladığı o insanı daha iyi anlamama sebep oluyordu.

Hayatı boyunca sert olmak zorunda kalmıştı çünkü muhtemelen sürekli bir kenara atılıyormuş gibi hissetmişti. İnsanlara karşı güvensizlik duymasını anlayabiliyordum.

Onunla daha fazla konuşmak, hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ama üzerine gitmenin doğru olmayacağını biliyordum. Hemen içine kapanabilirdi.

Bunun yerine havlu için tekrar teşekkür ettim.

“Elbette.” Eliyle omzunu ovuşturdu. “Bir kocanın karısı için yapacağı türden bir şey, değil mi?”

Evet. Sanırım öyleydi.

10

DAMIAN

Stella ile yaşadığım kasım ayının ilk zamanları beklediğimden daha kolay geçmişti. Birlikte evde kalmak zorunda olmadığımız günlerde sevgilisi Jeff'in yanına gidiyordu. Adamla henüz tanışmamıştım ama Stella ondan övgüyle bahsediyordu. Bu da muhtemelen onun çok da iyi biri olmadığı anlamına geliyordu. Stella, dünyadaki çoğu insana -buna ben de dahildim- pembe gözlüklerle bakıyordu.

Boş vakitlerimde şehre gidip kendi dairemde kalmıyordum. Çarşamba ve perşembe günleri oraya gidip sonra tekrar buraya dönmenin bir anlamı yoktu. Birlikte yaşamaya henüz alışmamıştık fakat Stella evde olmadığına içimde garip bir sessizlik hissediyordum.

O evdeyken sanki şehre bir sirk geliyordu. Rahatsız edici değildi -tamam, belki biraz öyleydi- ama aynı zamanda, Stella'nın mekâna ışık kattığını da kabul etmek gerekiyordu. Sürekli çiçekler getirip her yeri aydınlatıyordu ve evde olduğu zaman tüm ışıkları açıyordu. Sanki karanlıkta çok uzun süre oturmaktan korkuyor gibiydi. Üstelik, sürekli kendi kendine konuşuyordu. Herhangi bir işin ortasında ya yüksek sesle konuşuyor ya da bir melodi mırıldanarak kalçasını sallıyordu.

Enerjisi beni fazlasıyla yoruyordu, hayata inat neşeli olan insanlardan biriydi. Mutlu olmak için bir sebebe ihtiyacı yoktu.

Connor'ı tanımadan önce böyle insanların gerçekten var olduğuna inanmazdım. Şimdi Stella da bu gruba katılmıştı.

Ancak o evde yokken gökyüzü yine griye dönüyor ve fırtınalar kopuyordu.

Uzun zamandır bir başkasıyla yaşamıyordum, buna alışık değildim. Son kez birileriyle yaşadığımda on beş yaşındaydım ve koruyucu ailemden kaçmıştım. O zamandan beri hep yalnızdım.

Yalnız yaşamaya alıştıktan sonra başka biriyle aynı evi paylaştığınızda, en küçük alışkanlıklarınızın bile tamamen farkına varıyordunuz. Mesela bulaşıkları makineye koymadan önce elde yıkamak gibi. Ya da kirli çamaşırları doğrudan çamaşır makinesine atmak yerine sepete koymak. Artık bunu yapamazdım çünkü çamaşır makinesi ortak kullanılan bir şeydi.

Yine de huysuz ruh halime rağmen, Stella beni sinirlendirecek çok fazla şey yapmıyordu. Çok temiz ve düzenli bir insandı. Eşyalarını neredeyse hiç dağınık bırakmıyordu. Bazen dışarı çıktığında, bana marketten bir şey isteyip istemediğimi bile soruyordu. Çok iyi bir başlangıç yapmamış olsak da Stella inanılmaz düşünceliydi.

Erkek arkadaşının onunla çoktan evlenmemiş olmasına biraz şaşıırıyordum. Ben duygusal ilişkilerle çok ilgilenmezdim ama Stella'nın erkekler için fazlasıyla çekici bir seçenek olabileceğinin farkındaydım. Çok eğlenceli biriydi, aynı zamanda nazik ve düşünceliydi. *Güzeldi*. Öyle bir güzelliği vardı ki, o fark etmeden ona öylece bakakalıyordum.

Bazen onu telefonundaki bir şeye bakıp kendi kendine kaha-kahalar atarken yakalıyordum. Başını geriye atarken yüzüne kocaman bir neşe yayılıyordu. Gülerken ağzı sonuna kadar açılıyor, hatta bacağıının üstüne şaplak bile atıyordu. Kendini

tamamen o ana kaptırıyordu. Bazen burnundan küçük bir ses bile çıkıyordu ve işte o anları yakaladığımda, saf mutluluğun neye benzediğini anlıyordum.

Kıskanıyordum. Stella'ya her baktığımda o neşeyi görebiliyordum. Ama beynim böyle bir hissin nasıl olduğunu anlayamıyordu.

Yine de bazen merak ediyordum, acaba hiç sinirleniyor muydu? Öfkeleniyor muydu? Yoksa doğruca neşeden üzüntüye mi geçiyordu? Ya da acıya? Öfkeli bir Stella nasıl görünürdü? İşte bunu merak ediyordum.

Gerçi neden böyle düşündüğümü de bilmiyordum, yine de çalışırken ara sıra aklıma geliyordu.

Her akşam tamamen giyinik halde okyanusa girip suya dalıyordu. Kurulanabilsin diye onun için kıyıya temiz havlular bırakmaya başlamıştım. Neden tamamen giyinik halde girdiğini ona hiç sormadım. Kendince sebepleri olduğuna eminim ve bu sebepleri benim ya da bir başkasının anlamasına gerek yoktu.

Diledikleri zaman onun zihnime girmesine izin veren düşüncelerimden nefret ediyordum.

Şükran Günü akşamı ofisimde oturmuş işime odaklanmaya çalışıyordum. Stella beni bayram yemeğine davet etmişti ama ilgimi çekmemişti. Zaten vasiyet düzenlemesi yüzünden evden kırk sekiz saatten fazla ayrılamadığım için, Connor ve Aaliyah'nın yanma da uçamıyordum.

Ayrıca o günkü ağırlık antrenmanımdan sonra sırtımın alt kısmında oluşan garip ağrının geçmesi için uğraşıyordum. Hafifçe döndüğümde bile vücuduma keskin bir ağrı yayılıyordu. Rahatsızlık kontrol edilemez bir seviyedeydi ve çalışmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Kapım tıklatıldığında hem çalışmam hem de ağrıyı düşünmem kesintiye uğradı.

“Gel,” diye seslendim.

Stella dudaklarında bir gülümsemeyle kapının ardında duruyordu. Gerçi her zaman dudaklarında bir gülümseme olurdu.

“Merhaba.”

“Merhaba.”

“Senin için Şükran Günü yemeğimden bir tabak ve birkaç tatlı ayırıp buzdolabına koydum.”

Düşünceli Stella.

Bu konuda gerçekten iyiydi. Çoğu insan değildi ama Stella düşünceli olma konusunda adeta ustaydı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ayrıca...” Bana bakarken gözleri endişeyle büyüdü ve cümlesini yarıda kesti.

“Sırtına ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Yüzümü buruşturduğumun ve belimi tekrar ovuşturmaya başladığımın farkında bile değildim. Ağrı şiddetliydi, yarın antrenmanımı nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Kendini incitmişsin. Nasıl oldu?”

“Sadece egzersiz yaparken bir siniri incittim.”

“Gel, sana yardım edeyim,” dedi yanıma yaklaşırken. “Lisanslı bir masözüm.”

“Hayır, gerçekten gerek yok. Ben...”

Senin dokunuşunda eriyorum.

Stella ellerini belime koyup kaslarımı yumuşakça yoğurmaya başladı. Parmakları tam olması gerektiği gibi derinlere temas ediyordu.

Gözlerimi kapatıp bir nefes verdim. “Daha aşağı,” dedim. “Daha sert.” Fısıldıyordum. “Daha derin, daha derin, daha derin...”

Siktir, siktir, siktir. Bu harika hissettiriyordu.

“Normalde bu cümleleri ben erkeklere söylerim,” diye dalga geçti.

Sözlerimin bu kadar müstehcen çıkmasını beklemiyordum

ama attığı kahkaha, ne kadar yanlış anlaşılacaklarını anlamamı sağlamıştı.

O tatlı, neşeli kahkaha...

Saf mutluluk.

Cevap verme fırsatına sahip olamadan dokunuşu daha da derinleştğinde inledim.

Evet. Stella ellerini daha derine bastırdıkça sesli bir şekilde inliyordum.

Öne eğilip kendimi masaya yasladım, böylece Stella'nın hareket alanı genişlemişti. Bu küçük detayla birlikte o da işini tam anlamıyla yapmaya başladı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldandım. Bacaklarım aldıkları zevkle titriyordu. Yumruğumu sıkıp tekrar tekrar masaya vurdum. "Evet, evet! Tam orası, tam orası..."

Söylediklerim muhtemelen kulağa çok saçma geldiği için Stella yine kıkırdadı. Umurumda değildi. Elleri büyülüydü ve ben de o büyünün etkisi altındaydım.

İşini bitirdiğinde birkaç adım geriye çekildi. Benim doğrulmam ise birkaç saniyemi aldı. Fakat doğrulduğum anda kendimi ne kadar iyi hissettiğime inanamadım. Daha dik oturuyordum. Vücudumun bu kadar kötü durumda olduğunu fark etmemiştim. Eminim bazı çalışanlarım bunu bana söylemekten çekinmezdi.

"Bu..." diye derin bir nefes verirken biraz sersemlemiştim. Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Haftada kaç gün ağırlık kaldırıyorsun?"

"Altı."

"Peki ne sıklıkla esneme hareketleri yapıyorsun?"

Sessizliğim her şeyi açıklıyordu.

"Damian!" diye çıkıştı.

"O kadar da önemli değil."

"Bu inanılmaz önemli!" diye haykırdı. Öfkelenmiş hali böyle miydi? Yoksa... hayır, bu endişeydi. *Kahretsin, Stella.*

Gerçekten kızdığında nasıl görünüyorsun? Ayrıca bunu neden bu kadar merak ediyordum?

Konuşmaya devam ederken endişeli yüz ifadesine kilitle-nip kaldım. “Vücudunu mahvediyorsun. Egzersiz programına esneme hareketlerini de eklemelisin.”

“Ama-”

“Aması yok. Bu bir emirdir. Ayrıca haftada bir masaj yaptırmalısın. Çok gerginsin ve vücudun bunun için sana minnettar olacaktır.”

“Haftalık masaja ayıracak vaktim yok.”

“Var.”

“Hayır, yok. Ben meşgul bir adamım.”

Stella gülümsedi. “Vücudun yardım çıgıllıkları atıyor. Bu sinyalleri görmezden gelmeye devam edersen öyle bir nok-taya geleceksin ki, tamamen çökeceksin. Böylece hareket edemediğin için elinde kalan tek şey, ayıramadığın o zaman olacak.” Masamdan bir kâğıtla kalem alıp hızlıca bir şeyler yazdı. “Bu masaj salonumun adı. Ara, sana en iyi çalışanları-mızdan birini ayarlayalım.”

“Bana ne olduğu seni neden ilgilendiriyor?” diye ilgisizce sordum.

Bana şaşkınlıkla baktı. “Çünkü sen bir insansın. Ve bu yüzden birilerinin senin iyiliğini düşünmesi gerekiyor.”

“Çoğu insanın senin gibi düşünmediğini biliyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Çoğu insan benim gibi değil diye onla-rın ne düşündüğü doğru olmak zorunda değil. Dünyada daha fazla insanın birbirini önemsemesi gerekiyor.”

“Evet ama bu tamamen hayali bir dünya.”

“Ne diyebilirim ki? İyi kurgulara bayılırım. Hem bence dünyada iyi insanlar kötü insanlardan çok daha fazla.”

“Bunu düşünecek kadar saf olman inanılmaz. Dünyanın büyük bir kısmı kötülükle şekilleniyor. Aksini düşünmen ca-hillik olur.”

Stella'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı, üzüldüğünü gö-

rebiliyordum. Sebebi belki sözlerim, belki de onları söyleme şeklimdi. Çoğu zaman soğuk bir insandım ama bu konuda hiçbir zaman kötü hissetmezdim. İnsanlar beni soğuk bulursa uzak durmaları daha kolay olurdu.

Daha doğrusu, eskiden bu konuda kötü hissetmezdim. Fakat Stella'nın duygusal tepkileri bende neredeyse... suçluluk duygusu uyandırıyor. *Hayır*. Neredeyse değil, gerçekten kendimi bir pislik gibi hissediyordum. O duygularını açıkça gösterirken ben kendi hislerimi derinlere gömüyordum. Birbirimizin tam zıttıydık.

"Neden her zaman bu kadar suratsızsın?" diye sordu.

"Bunun bir sebebi mi olması gerekiyor?"

"Her zaman bir sebep vardır."

Ağzımı açıp cevap vermek istedim ama zihnime üşüşen düşünceleri paylaşmak hiç içimden gelmiyordu. Bu şekilde olmamın sebeplerini bilmeme rağmen, ayrıntılarını karımla paylaşmak gibi bir niyetim yoktu.

Geçici karımla... Yalnızca birkaç ay daha bağlı kalacağım bir kadınla.

"İşe geri dönmem gerekiyor." Kelimeler ağzımdan o kadar soğuk çıkmıştı ki, neredeyse ben bile irkildim. Fakat elimde değildi. Stella zihnimi karanlık yerlere sürüklüyordu ve isteyeceğim son şey, kafamın üzerinde kara bulutlar toplanırken onun bunu görmesiydi.

"Seni kim incitti, Damian?" diye fısıldadı endişe dolu sesiyle.

"Dünya." Hiç düşünmeden cevap verdim.

Keşke o cevabı vermeden önce biraz daha düşünseydim çünkü bu, Stella'nın kırılğan kalbini paramparça etmeye yetmiş gibi görünüyordu. Bana endişeyle bakan gözleri içimin burkulmasına sebep oldu. Sanki terk edilmiş bir yavru köpekmişim de beni sahiplenip şefkatiyle sarmak istiyor-muş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Bunu yapma," diye uyardım.

“Neyi?”

“Umursama.”

“Elimde değil.” Ellerini hafifçe kollarında gezdirip omuz silkti. “Ben böyle biriyim.”

“O zaman bunu başka bir yerde yap. Ben-”

“Meşgulsün,” diye araya girdi. “Evet. Bunu fazlasıyla belli ettin.”

Bakışlarımı kaçırdım çünkü kahverengi gözlerine bakmaya dayanamazdım. Neredeyse her seferinde, olduğum kişi için ondan özür dilemek istememe sebep oluyorlardı.

Bir anlığına durdu, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi görünüyordu. Fakat ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Gerçek şuydu ki, Stella beni huzursuz ediyordu. Onunla ilgili çoğu şey tanıdık geliyordu. Hayatımda hiçbir şeyin tanıdık hissettirmesine izin veren biri değildim. Kollarını hafifçe ovuşturup başını bir kez salladı.

“Tamam, şey, peki. Belki konuşmalıyız ve-”

Midemin düğümlendiğini hissedip yüzümü buruşturdum. “Üzgünüm.”

“Ne?”

“Böyle biri olduğum için?” Soru gibi çıkmıştı ama aslında bir itiraftı. Başımı sallayıp başparmağımı burnuma sürttüm. “Rahatsız edici biri olduğum için üzgünüm. Şey, başkalarıyla yaşamaya alışkın değilim. Düşünmeden konuşmaya alışkıyım. Şu anki duruma da alışkın değilim...” Elimle etrafı işaret ettim. “Yani, senin gibi biriyle iletişim kurmaya.”

“Benim gibi biri derken?”

“İyi biri.”

“Hayatın boyunca çok fazla iyi insanla karşılaşmamış olmana üzüldüm, Damian.”

“Önemli değil.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Önemli. Fakat anlıyorum. Bu durum başlı başına garip olduğu için seni kesinlikle anlıyorum.”

“Sadece bu durum değil,” diye itiraf ettim. “Genel olarak iyi değilim.”

“Nasıl yani?”

“Diğer insanlarla aram iyi değil.”

“Ah,” dedi anlayışla. “Pekâlâ, insanlar bazen fazla abartılıyor olabilir.”

“Sen insanları seviyorsun.”

Gölerek omuz silkti. “İyisiyle kötüsüyle.”

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Daha iyi olacağım, tıpkı yeminlerimizde söylediğim gibi. Daha az bir pislik olmak için çabalayacağım. Böyle biri olduğum için gerçekten üzgünüm. Üzerinde çalışıyorum. Sadece, lütfen... bana karşı biraz sabırlı ol.”

Kahverengi gözleri biraz yumuşarken başını hafifçe yana eğip bana baktı. Dudakları aralanmıştı ve ben o dolgun, kalp şeklindeki kıvrımları incelemeyden duramadım. Bir insan, bu kadının kusursuzluğuna kolaylıkla kapılıp gidebilirdi. Stella, Louvre Müzesi’nde sergilenen bir sanat eseri gibi görünüyordu.

Nefes kesiciydi.

Ona ne kadar kaba davranırsam davranayım, içten içe olağanüstü varlığının farkındaydım. Hiçbir fikri olmasa da yalnızca güzelliğiyle bile gözlerimi kamaştırabiliyordu.

“Sen bir pislik değilsin, Damian,” diye fısıldadı. Sesi hak ettiğimden emin olmadığım bir nezaketle doluydu. “Sadece pislik eğilimlerin var.”

Hafifçe güldüm.

Gözleri parladı.

Gölmeyi bıraktım.

Gözlerindeki ışık söndü.

“Keşke daha uzun sürseydi,” dedi kahkahamdan bahsederek.

Ona *keşke* diyecek cesareti kendimde bulamadım.

“Seni işinle baş başa bırakıyorum ama lütfen, Damian,” dedi uzaklaşırken. “Gerçekten haftada bir masaj yaptır. Daha iyi uyuyacaksın.”

BATI DALGALARI

“Neden iyi uyuyamadığımı düşünüyorsun?”

Bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Her şeyi fazlasıyla bilen bir gülümsemeydi. Ardından yoluna devam etti.

O odadan çıktıktan sonra içerisi daha karanlık hissettirdi.

Belki de haklıydı, karanlık gerçekten de beni takip etmenin bir yolunu buluyordu.

11

DAMIAN

Güne arazideki spor salonunda antrenman yaparak başladım. Ağır şeyler kaldırıp yere bırakmak en sevdiğim uğraşlardan biriydi. Bazı insanlar terapiye giderken bazıları sadece spor yapardı. Ben ikinci gruptaydım.

Spordan sonra genellikle duşa girip kahvaltımı hazırlardım. Ancak *deadlift*'in son setini yaparken kapının çalması sinirle homurdanmama sebep oldu. Girişe doğru ilerleyip kapıyı açtığımda karşımda elinde kocaman fotoğraf albümleri taşıyan yaşlı bir kadın gördüm.

Kim olduğunu biliyordum. Aslında tam olarak tanıımıyordum ama onu cenazede ve düğün töreninde görmüştüm. Arazideki müstemilatta yaşıyordu.

Saçları tamamen griydi ve bol kesimli, *hippi* tarzı bir elbise giymişti. Ayağında beyaz platform sandaletler vardı. Ayakkabılarının verdiği ekstra boya rağmen yalnızca 1.65 civarında görünüyordu. Küçük bir kadındı ama enerjisi kendinden daha büyüktü.

“Merhaba,” deyip gülümsedi. “Seni Stella ile evlendirmiş olsam da resmi olarak tanışıp sohbet etme fırsatımız olmadı. Yerleşmen için sana zaman tanımak istedim. Ben Maple, Stella’nın büyükannesi. Kan bağımız yok ama kalplerimiz bağlı.”

“O burada değil.”

“Biliyorum, bugün cumartesi. Şehirde resim kursunda. İçeri girebilir miyim?” diye sordu Maple. Daha doğrusu, sormuş gibi yaptı çünkü zaten kapıyı açar açmaz içeri dalmıştı.

“Antrenmanını yeni mi bitirdin?” Tavırları sanki kendi evindeymiş gibi rahattı.

“Tam olarak bitirmemiştim,” diye yalan söyledim.

“Yalan söylemek senin için bu kadar kolay mı?” diye sorduğu sırada yemek odasına doğru ilerliyordu. Sepetini masaya koydu, ben de onu takip ettim. Bana dönüp ellerini beline yerleştirdi. “Yoksa sana kendini biraz kötü hissettiriyor mu?”

Ben çok bir şey hissetmiyordum.

Gözlerimin içine o kadar samimi bir endişeyle baktı ki, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi hissettim. “Bunu görebiliyorum.”

“Affedersin, bir şeye mi ihtiyacın var? Yoksa...”

“Kevin’in fotoğrafçılık albümlerini getirdim. Senin de bir fotoğrafçı olduğunu göz önüne alırsak, hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

Bu bilgiye nasıl sahip olmuştu? Fotoğrafçılık hobimle ilgili kimseyle konuşmamıştım. Belki de kameralarımı ortalıkta görmüş ya da beni sahil kenarında fotoğraf çekerken yakalamıştı.

Gülümsedi. “Ben sadece insanları okumakta yetenekliyim, evlat. Seni çok fazla ürkütmeyeyim. İyi bir büyüye her zaman inanırım.”

Bu ne anlama geliyordu? “Her neyse, buraya biraz da Stella’m hakkında konuşmaya geldim,” dedi Maple, bense hâlâ o büyü kelimesine takılı kalmıştım. Cadı mıydı bu kadın? Ne oluyordu böyle?

“Öyle mi?” Bu tuhaf kadından korkmamaya çalışıyordum.

“Şimdi, benim Stella’m hassastır. Onun ne hissettiğini yüzüne bakarak kolayca anlayabilirsin, o da zaten duygularını açıkça ifade eder. İletişim kurar. Her durumda herkesin rahat

olduğundan emin olmak ister, kendi rahatlığından ödün verse bile.”

“Bunları neden bana anlatıyorsun?”

“Çünkü ben Stella gibi değilim. Ben daha çok sana benziyorum. Kötümserim. Dünyaya biraz soğuk bakan biriyim.” Bir kez başını sallayıp gülümsedi. “Çok fazla şey hissetmeyen biriyim. Ama hissettiğim küçük şeyler için ve önemsedğim az sayıda insan için her şeyi yaparım. Tam da bu yüzden, buraya şunu söylemek için geldim. Eğer benim Stella’mı incitirsen-”

“Maple-”

“Sözümün kesilmesinden hoşlanmam, evlat.”

Ağzımı kapattım.

Devam etti. “Eğer onu incitirsen... seni incitirim.”

Ruhundaki ateş öyle yoğundu ki, sanki kendi derim alev almış gibi hissediyordum.

“Anladım.”

Sözlerindeki sertlik biraz yumuşadı, yüzü de aynı anda gevşedi. “Dünya seni incittiği için üzgünüm.”

“Bunu Stella mı söyledi?” diye homurdandım.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu senin ve benim gibi insanların doğasında var. Dünya bizi yıpratır, umutsuzlaştırır.” Hafifçe gülümsedi. “Seni daha fazla rahatsız etmeye-yim. Sadece tanışmak ve kızıma zarar verirsen ne olacağımı söylemek istedim. Umarım mesaj yerine ulaşmıştır.”

“Ulaştı. Merak etme, ona zarar vermeyeceğim.”

“Teşekkür ederim, Damian.”

Başımı hafifçe salladım.

Dönüp uzaklaştı ama tam kapıdan çıkarken omzunun üzerinden bana doğru baktı. “Sen iyi bir adamsın, Damian. Tıpkı baban gibi.”

Yüzümü buruşturdum. “Beni tanıımıyorsun.”

Gülümsedi. “Ama babanı tanıyordum.”

“Beni o büyütmedi.”

“Evet ama varlığını bilseydi, baban olmayı çok isterdi. Ha-

yattaki en büyük arzusu ebeveyn olmaktı. Seninle sahip olabileceği bu fırsatı kaçırmamasına üzülüyorum.”

“Benden haberi olmadığını söylerken ne demek istedin?”

“Senin varlığını ölmeden kısa bir süre önce öğrendi. Ölümüne kadar senin varlığından habersizdi.”

Midem düğümlendi. Hayatımın büyük bir kısmını babamın beni terk ettiğine inanarak geçirmiştım. Ergenlik yıllarımın çoğunu sadece yüzüne karşı defolup gitmesini söyleyebilmek için onu bulmaya çalışarak harcamıştım. Ve şimdi, tek bir cümleyle onun aslında benden hiç haberi olmadığını öğreniyordum. Bu bilgiyi nasıl sindireceğime dair en ufak fikrim yoktu.

“Damian, bilmeni isterim ki, Kevin seni isterdi. Fırsatı olsaydı hayatının her anında yanında olurdu.”

Boğazımı temizledim. “Bana, senin de tıpkı benim gibi olduğunu söyledin. Karamsar ve soğuk.”

“Evet.”

“Fakat şu an tam tersini yapıyor ve söylüyorsun.”

“Ah, evet. Biliyorum. Bazen kendimi daha yumuşak tarafıma kayarken yakalıyorum. Bu, *Stella etkisi*. Onunla yeterince vakit geçirirsen sana da bulaşır.”

Evden çıkmıştı ama göğsümdeki ağırlık hâlâ geçmiyordu. Kalbim deli gibi atarken avuçlarım ter içinde kalmıştı.

“Maple,” diye seslendim. Kendimi bir anda verandaya çıkıp onun peşinden giderken bulmuştum. Arabasına bindiği sırada ona baktım. Duraksayıp bana doğru döndü ve devam etmemi bekledi.

“Ona zarar vermeyeceğim,” dedim tekrar, Stella’dan bahsediyordum. “Sana söz veriyorum.”

“Sözünün senin için önemli olduğunu hissediyorum.”

“Öyledir.”

“O zaman bana söz verdiğin için teşekkür ederim.”

Gülümsemesi tıpkı Stella’nınki gibiydi. Aralarında kan

bağı olmamasına rağmen ne kadar benzediklerini görebiliyordum.

“Eğer ihtiyacı olursa... ona sahip çık, tamam mı?”

Neden bilmiyordum ama bunu yapacağıma söz verdim.

O öğleden sonra Stella eve döndüğünde, içerisi eskisi gibi karanlık hissettirmiyordu.

Mutfağa geçmiştim, akşam yemeği hazırlıyordum. Stella kolundaki taze sebze ve meyve poşetleriyle içeri girdi.

“Ah, merhaba.” Beni mutfakta bulduğuna şaşırmış gibi görünüyordu.

“Merhaba.”

“Burası harika kokuyor,” dedi market poşetlerini boşaltmaya başlarken. “Makarna mı?”

“Evet.”

Midesi guruldayınca hafifçe kıkırdadı. “Ben de akşam yemeği için *ramen* almıştım.”

“Maple,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

“Bu sabah uğradı. Bana Kevin’in fotoğraf çalışmalarını getirdi.”

“Ah.” Ellerini göğsüne koydu. “O fotoğrafları görmek senin için zor olmalı.”

“Henüz bakmadım.”

“Anlıyorum.”

Başka bir şey söylemedi ama bana bakmaya devam etti. Bakışları beni huzursuz ediyordu, varlığından bile haberdar olmadığım bir rahatlama hissiyle dolmama sebep oluyorlardı. Ağırlığımı diğer ayağıma verip dikkatimi tekrar makarnaya çevirdim.

“Maple iyi biri.”

“Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Bugün resim dersime uğrayıp senden bahsetti.”

“Ne dedi?”

“Seni incitmeyeceğime dair söz vermemi istedi.”

BATI DALGALARI

Harika, Maple.

Yıpranmış ve zarar görmüş kalbimin en hassas noktasına dokunuyorsun.

Stella market poşetlerini tamamen boşalttıktan sonra bez çantalarını kilerde bir köşeye fırlattı. Mutfaktan çıkıp odasına yönelirken midesi bir kez daha guruldadı ama durmadan yürümeye devam etti.

Yaklaşık on beş dakika sonra odasının kapısını çaldım.

Kapıyı açıp gülümsedi. “Merhaba.”

“Merhaba.”

Her zaman aynı kelimeleri kullanıyorduk.

“Bir şey mi lazım?” diye sordu. Kapıyı çalmama şaşırmış gibi bakıyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır.”

“Yolunda değil mi?”

“Yani, evet.”

“O zaman?”

“Yani,” diye homurdanıp avucumu enseme götürdüm. “Fazla var.”

“Ne fazla var?”

“Yemek.”

Gülümsemesi daha da büyürken gözleri hafifçe kısıldı. “Sanırım ne demek istediğini anladım ama daha açık konuşmalısın.”

“Eğer istersen, fazladan yemek var. Fazla yaptım.”

“Normalde saklayıp ertesi gün yemen gerekmiyor mu? Cuma günleri bir sonraki haftanın yemeklerini hazırlamıyor musun?”

Beni bu kadar yakından mı takip ediyordu?

“Önümüzdeki hafta iş yemeği toplantılarım var. Böyle bir şeye ihtiyacım olmayacak.”

“Sana yük olmak istemem ama eğer seninle yemek yememi istiyorsan-”

“İstemiyorum.”

Gözlerindeki ışık sönerken dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi. Sert çıkışım yüzünden tedirgin olduğunu anlamıştım. Maple haklıydı, Stella gerçekten de hissettiği her şeyi yüzüne yansıtıyordu.

“Demek istediğim, yapmam gereken işler var. Ofisimde yiyeceğim. Ama kalan yemeği istediğin gibi yiyebilirsin.”

“Bu çok nazıkçe, teklifini kabul ediyorum. Teşekkür ederim, Damian.”

“Evet.”

“Bir gün birlikte yemek yemek istersen...”

“İlgilenmiyorum, Stella.”

“Peki o zaman. İyi geceler.”

Ona, “Sana da” demek istedim ama bunu söylemeye cesaret edemedim.

12

STELLA

Damian harika bir aşçıydı.

Yemeğimi bitirdikten sonra mutfağı temizledim ve akşamın geri kalanını geçirmek üzere oturma odasına gittim. İzlemek için en sevdiğim filmlerden birini seçtim. Çekilmiş tüm romantik komedileri hemen hemen izlemiş olduğuma neredeyse emindim. Buna altyazılı olan, farklı dillerdeki filmler de dahildi.

Eğer filmde bir aşk hikâyesi varsa, onu izlemek için hazır olurdum. Hem de gözyaşlarıyla birlikte. Üstelik ne kadar klişeyse o kadar iyiydi. *Hadi bakalım, Hollywood, romantik klişeleri üzerime yağdır!*

Battaniyeye sarılmış bir şekilde oturma odasında otururken Damian elinde boş bir bardakla koridordan geçti. Gözleri önce bana, ardından televizyona kaydı. Oflayıp yürümeye devam etti.

“Bunu yapma!” dedim aniden.

“Neyi yapmayayım?”

“Filmlerime burun kıvrırma.”

“Burun kıvrımadım.”

“Kıvırdın. Her zaman yapıyorsun.”

“Her zaman yapıyorsam, neden sebebinin filmin olduğunu düşünüyorsun ki?”

“Şey, aslında tam olarak bilmiyorum ama kesinlikle filmim yüzündendi. Ekrana bakarken o suratsız ifadenle kaşlarını çat-tın. İnkâr etme.”

“İnkâr etmeyeceğim. Romantik komedileri sevmiyorum. İlişkiler açısından gerçekçi olmayan beklentiler yaratıyorlar.”

“Tanrım... Haberin olsun, amaç da tam olarak bu zaten! Gerçek hayat yeterince sıkıcı. Filmler abartılı ve klişe olmalı.”

“Neden gerçekçi olmayan bir şeyi izlemek isteyesin ki?”

“Çünkü gerçekliği böyle güzel şeylerle şekillendirmek istiyorum.”

“Ah... Demek sen de onlardansın.”

“Kimlerden?”

“Sadece düşünceleriyle hayatına belli şeyleri çekebileceği-ne inanan insanlardan.”

“Evet, düşüncelerin güçlü bir araç olduğuna inanıyorum. İstedğin kadar benimle dalga geç. Fakat hayatımda çok şeyi bu şekilde şekillendirdim. Ayrıca düşüncelerime odaklandığımda her şey daha yolunda gidiyor.”

“Beni de mi düşünüp hayatına çektin, Kültella?”

“Hayır. Senin buraya nasıl geldiğini hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

“Muhtemelen geçen yıl düşündüğün tek bir kötü düşünce yüzündendir,” diye şaka yaptı.

Damian, şaka yapmıştı. Üstelik oyunbaz bir tavır sergilemişti. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Damian'ı okumak zordu. Sanki tüm varlığı antik Yunan dilinde yazılmış bir metin gibiydi. Ne demek istediğini çözebilmek için ipuçlarını kullanmak zorundaydım.

“Haklı olabilirsin. Muhtemelen, o gece bağırsaklarım altüst olup tuvaletten çıkamadığım ve evrene küfredip bana gönderecek başka bokları olup olmadığını sorduğum an belirdin.”

Damian bu sefer kocaman gülümsedi ve bu öncekilerden çok daha uzun sürdü.

Bunu daha sık yap, Damian.

Başını keyifli bir şekilde hafifçe yana doğru eğdi. “Rica ederim.”

Kahkaha attım.

Onun bu yönünü, üzerindeki o ağır ve kasvetli havadan yoksun tarafını seviyordum. Tabii ki hâlâ ciddi bir duruşa ve sert bir tavra sahipti ama gözleri... onlar daha yumuşak görünüyordu. Sohbetin bitmesini istemediğim için başka konuya geçiş yaptım.

“Yani romantik komedilerden hoşlanmıyorsun?”

“Hayır.”

“Peki o halde, ne izliyorsun?” Tek kaşımı kaldırdım. “Dur tahmin edeyim, *belgesel*.”

“Bunu neden kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?”

“Öyle söylemiyorum... sadece sıkıcı bir şey.”

“Beni sıkıcı mı buluyorsun?”

“Hayır. Yani, bilmiyorum? Neyle ilgilendiğine dair hiçbir fikrim yok. Benimle çok bir şey paylaşmıyorsun.”

“Kişisel algılama ama... Sanki her şeyi kişisel algılıyor-muşsun gibi hissediyorum.”

Oturduğum yerde dikleştım. “Öyle yapmı-” diye başladım ama kelimeler ağzımda eriyip gitti.

Evet, her şeyi kişisel algılıyordum. Hayattaki en büyük mücadelelerimden biri buydu.

“Az önce bir kendini keşfetme anma mı tanık oldum?” diye sordu.

“Birazcık.”

“Seninle gurur duyuyorum, Stella.”

Kanepede oturduğum yerden şakayla reverans yaptım.

Önce elindeki bardağa, ardından mutfığa doğru baktı. Fakat uzaklaşmak yerine boğazını temizledi.

“Belgesel izlemem.”

“Öyle mi?”

“Genellikle üzücü durumları ele alıyorlar ve ben üzücü

şeyler izlemeyi sevmiyorum. Zaten hayatımda bunu fazlasıyla yaşadım. Zihnime fazladan hüzn eklemek istemiyorum.” Elini ensesine götürdü. “Hayatıma yanlışlıkla daha fazla üzüntü çekmekten nefret ederim.”

Gülümseyerek kanepenin boş tarafını işaret ettim. “İşte tam da bu yüzden benimle bu romantik komediyi izlemelisin. Ben tamamen iyi hissettiren şeylerden yanayım.”

“Hepsi aynı kalıptan çıkmış gibi,” diye homurdandı.

“Biliyorum. Tam olarak bu yüzden onları seviyorum. Çünkü ne kadar zorluk yaşanır sa yaşansın mutlu son garanti. Ben ce dünyanın birkaç tane daha ‘sonsuz a kadar mutlu yaşadılar’ hikâyesine ihtiyacı var. O yüzden, tekrar söylüyorum...” Boş kanepeyi bir kez daha işaret ettim.

Oflayıp iç geçirdi. Ama bu rahatsız olduğu zamanki homurtularından biri değildi. Son birkaç haftadır Damian’ın çıkardığı homur danmaların, iç çekişlerin ya da yüz buruşturmaların farklarını öğrenmeye başlamıştım. Bazıları sinirlendiğinde oluyordu. Bazıları bunaldığında. Hatta bazıları da rahatsız hissettiğinde...

Bu seferkinin ikincisi olduğuna inanıyordum.

Öyle olmasını umuyordum.

“Bitirmem gereken işler var,” diyerek teklifimi reddetti.

“Hmm... Tabii, elbette. Peki öyleyse, iyi geceler. Fikrini değiştirirsen buradayım.”

Başını hafifçe sallayıp mutfığa doğru yürüdü. Ben de fazla düşünmeden battaniyeme sarılıp atıştırmalıklarımı aldım ve aşırı klişe filmime geri döndüm. Damian, boş bardağını doldurup geri döndüğünde bana bakmadı ama onu göz ucuyla yakalamıştım.

Adımlarını durdurduğunu fark etmemiştim bile, ta ki boğazını temizleyip dikkatimi tekrar üzerine çekene kadar.

“Evet?” dedim.

“Şey, hmm. İşim muhtemelen otuz ya da kırk beş dakika içinde biter. Biliyorsun, eğer başka bir klişe filme başlarsan...”

Kocaman gülümsedim. Onu bir sonraki filme davet etmemi mi istiyordu?

“Tabii ki. Bu filmin sadece on beş dakikası kaldı ama bana katılman için beklerim.”

Kaşlarını çattı. “Hayır, gerek yok. Devam et, sorun değil.”
Uzaklaştığı sırada arkasından seslendim.

“Damian.”

“Evet?”

“Seni bekleyeceğim.”

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Sanki beklememi istemediğini söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ben hemen sözünü kestim.

“Hatta sana patlamış mısır bile yaparım.”

Kaşlarını çatıp bana baktı. Bunu yapınca ortaya çıkan çizgilerin bu kadar çekici olması beni şaşırtmıştı. Birinin kaşlarını çatmasının bu kadar doğal görünebileceğini bilmiyordum.

“Tereyağlı mı?” diye sordu.

“Ayrıca tuzlu,” diye ekledim.

Hafifçe homurdandı. Bu homurtunun sebebi gergin olması mıydı? Yoksa Damian... rahatsız mı olmuştu?

Sormama fırsat vermeden başını sallayıp başparmağıyla burnuna hafifçe dokundu. “İşim bitince uğrarım.”

“Harika. Ben burada olacak ve atıştırmaya devam edeceğim. İşin bitmeden hemen önce mesaj at, ben de patlamış mısırını hazırlarım.”

Damian çıkmadan önce bana neredeyse gülümsedi. En azından zihnim öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Yirmi dakika sonra Damian *patlamış mısır* yazan bir mesaj attı. Sekiz dakika sonra ise tekrar yanıma döndü.

Bu sefer o kasvetli, içinde rahat edemediği açıkça belli olan takım elbisesini giymiyordu. Sade beyaz bir tişört ve gri eşofman giymişti. Bu da onu her zamankinden daha çok insan gibi gösteriyordu. Normalde tam bir robota benziyordu fakat şimdi...

Ve o eşofman... Midemde keleklerin uçuştüğünü hissettim. Özellikle de kasık bölgesindeki yeteri kadar belirgin olan çıkıntı yüzünden.

Damian'ın belden aşağısında herhangi bir eksikliği olmadığı açıkça belliydi.

Aklımdan geçen uygunsuz düşünceleri dağıtmaya çalışarak kocaman gülümsedim ve ellerimi çırpıttım. "Mükemmel zamanlama. Sırada *Teklif* filmi var."

"Tahmin edeyim, sahte evlilikle ilgili bir şey mi?"

Kaşlarım havalandı. "İzledin mi yoksa?"

Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra patlamış mısır kâsesini alıp yerine oturdu. "Bir nevi yaşıyorum."

Haklıydı.

"Bak, eğer gizli bir romantik komedi tutkunuyusan bunu benden saklama. Burada kimseyi yargılamıyoruz. Hatta bazı kadınlar için bu fazlasıyla çekici bir şey." Duraksadım. "Tabii eğer flört olaylarına açıksan. Gerçi açık değilsen de sorun yok. Ama şey, bir ilişkin var mı? Bu konu hakkında hiç konuşmadık ve-"

"Stella."

"Efendim?"

"Sonsuza dek soru mu soracaksın, yoksa filmi başlatacak mısın?"

Umutla dolarken daha dik oturdum.

Beni ne kadar hafife aldığını bilmiyordu. Sonsuza dek soru sormaktan ne kadar keyif alacağını bir bilseydi...

"Hayır, Kültella," diye homurdandı.

"Ama, Çirkin-"

"Oynat tuşuna bas."

Dudaklarımı büzüp söylediğini yaptım. Film izlemeye başladık ve Damian her zamanki gibi huysuz yorumlarını yaptı. Ben de onun bu olumsuz yorumlarını zekice esprilerimle çürütüp durdum. Neredeyse gülümsüyordu ve ben de neredeyse bundan keyif alıyordum. Hamster çarkında dönüp duran sohbetimiz bu şekilde devam etti.

Ardından sahnelerden birinde gözlerinin azıcık da olsa dolduğunu fark ettim. Ağzına bir avuç patlamış mısır attıktan sonra gözleri tamamen yaşardı. Dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemek üzereydim ki, çalan telefonum düşüncelerimi böldü.

Ekranda Jeff ismi belirdi. Damian bana baktıktan sonra kumandayı alıp filmi durdurdu.

“Teşekkür ederim,” diye sessizce dudaklarımı oynattım.

Onaylarcasına başını sallayıp patlamış mısırına geri döndü.

Damian’a hafıfçe arkamı dönüp telefonu cevapladım. “Hey, Jeff, neler oluyor? Mesain başlamamış mıy-”

“Merhaba, ben Kate,” dedi beklenmedik bir ses. “Jeff adına arıyorum.”

Sırtım dikleşti. “Kimsin sen? Jeff’in telefonunun sende ne işi var?”

“Jeff’in DJ’lik yapacağı kulüpte çalışıyorum. Daha konsere başlayamadan sarhoş oldu. Telefonunun şifresini girsin diye her şeyi yaptıktan sonra seni aradım. Gelip onu alabilir misin?”

“Aman Tanrım, evet. O iyi mi?”

Göz ucuyla Damian’ın biraz daha dik oturduğunu fark ettim.

“Evet, sadece sarhoş. Biraz pislik gibi davranıyor ama bilirsin, alkol insana böyle şeyler yaptırabilir.” Kate bana kulübün adresini verdi, ben de ona teşekkür edip hızla telefonu kapattım. Ayağa kalktığımda Damian da ayaklandı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Her şey yolunda mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Jeff... şey, biraz fazla içmiş ve bu gece onu eve bırakmam gerekiyor. Gidip onu almalıyım.” Gözlerimi televizyona, sonra tekrar Damian’a çevirdim. “Üzgünüm, filmi yarıda bırakmamız gerekecek. Eğer istersen devam edebilirsin-”

“Dönmeni bekleyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, gerçekten sorun değil. Devam edebilirsin. Problem değil.”

“Stella.”

“Evet?”

“Seni bekleyeceğim,” dedi yumuşak bir sesle. Az önce ona film için söylediğim cümleyi tekrar etmişti. Bir anlığına gü-lümsediğini sandım ama o gülümseme geldiği gibi hızla kay-boldu. Cevap vermek için dudaklarım aralandığında başını salladı.

“Git.”

Ben de gittim.

Jeff sarhoşken eğlenceli biri değildi, hatta tam tersiydi. Büyük bir işin eşiğindeyken alkolü sinirlerini yatıştırmak için kullandığını biliyordum. Ancak ne yazık ki, sınırını bilmiyor-du ve bu sınırı sürekli aşma konusunda ustalaşmıştı.

“Jeff, ne yapıyorsun?” Kırk Dört isimli gece kulübüne yaklaşıp sarhoş halde bankta oturan partnerime ve yanındaki ekipmanlarına baktım.

Ayağa kalkıp bana doğru sendeleyerek bir şeyler mırıldan-dı. “Şu kendini beğenmiş pisliklere inanabiliyor musun? Beni dışarı attılar!” diye patladı.

Kulübe girmek için sırada bekleyen insanlar bize bakıyor-du ve içimi bir utanç dalgası kapladı. 1.88 boyundaki sarhoş adam üzerime yığılmasın diye kollarımı etrafına doladım. “Tamam, hadi seni eve götüreyim. Anahtarların nerede?” diye fısıldadım.

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Hey, hanımefendi, onu buradan götürmek zorundasınız,” dedi güvenlik görevlisi. Çatık kaşları ve sabırsız gözleriyle bize bakıyordu.

“Sikimi yala, göt herif,” diye bağırdı Jeff, ardından kot pantolonunun üzerinden aletini avucunun içine aldı. Mahcup olmak hissettiklerimi anlatmak için kesinlikle yeterli değildi.

Onu zorla çekiştirerek, “Kes şunu Jeff,” diye fısıldadım.

“Hey, bebeğim. İstersen sen de benimkini yalayabilirsin.” Bana dönüp parmağıyla burnuma hafifçe dokundu.

Şaşırtıcı bir şekilde o an aklımdaki son şey oral seksti. Sandra Bullock ve Ryan Reynolds’ın kurgusal dünyanın içinde birbirlerine âşık olmalarını izlemeyi tercih ederdim.

Birkaç iğrenç yorum daha yaptıktan sonra onu zorla arabaya bindirdim ve ekipmanlarını da bagaja attım. Ekipmanları... Gözlerim onlara takıldı. Alışık olduğumdan çok daha kaliteli görünüyorlardı. Fakat bu, kesinlikle başka bir günün konusuydu. Bu *turntable**’ları alacak parayı nereden bulmuştu?

Bagajı kapattıktan sonra direksiyona geçtim ve tamamen sarhoş olan erkek arkadaşımın yolcu koltuğunda ileri geri sallanışına baktım. Kontağı çevirirken içimde tuhaf bir his oluştu.

“Ev anahtarların yanında mı, Jeff?” diye sordum.

“Ev anahtarların yanında mı, Jeff?” diye beni taklit etti.

Anahtarlar olmadan onu evine geri götüremeyeceğimi biliyordum ve onunla ne kadar çok konuşmaya çalışırsam, o kadar fazla sinirleniyordum.

“Boş ver. Bu gece benimle kalırsın,” dedim ama o söylediğimi umursamadı, hatta fark etmedi bile. Ayakkabılarının bağcıklarını çözmekle meşguldü ve sonra onları gösterge panelime fırlattı. Bir yandan benim yeterince havalı olmadığım için tanımadığım yeni müzisyenler hakkında durmaksızın konuşuyordu. Gerçi bunu söyleyen ben değildim, kendisiydi.

Eve ulaştığımızda Jeff hâlâ konuşuyordu. Kimi zaman anlamsız kelimelerle saçmalıyor, kimi zaman net ifadeler kullanıyor, kimi zaman da beni birazcık inciten yorumlar yapıyordu.

* DJ’lerin kullandığı bir tür pikap. Döner tabla olarak da adlandırılır. (ç.n.)

Onu içeri sürüklerken tüm ağırlığını üzerime verdi. Ön kapıyı açtığımda Damian'la burun buruna geldik. Karşısındaki tabloya bakarken gözleri donmuştu ama hiçbir şey söylemedi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Dairesinin anahtarlarını bulamadı ve... şey, bu gece burada kalması gerekiyor.”

Damian başını hafifçe sallayarak anladığını belirtti.

Jeff başını kaldırıp sırtıttı. “Demek kız arkadaşımın yeni ev arkadaşı sensin.”

“Evet,” dedi Damian kuru bir sesle.

“Sakin onunla yatma,” dedi Jeff pat diye. Damian'a doğru sendeleyerek ilerledi ve sırtına bir şaplak attı. “Tabii bize birkaç milyon ekstra kazandıracaksa başka!”

Kendi söylediğine kahkahalarla güldü ama ortada komik hiçbir şey yoktu.

Damian bana şaşkın bir bakış attığında, Jeff biraz daha sendeledi. En sonunda ayakta duramayıp yere kapaklandı, sanki hayatının en komik anını yaşıyormuş gibi gülmeye devam ediyordu. Ben ise donakalmıştım.

“Eğer birkaç milyon dolar kazandıracaksa onu satılığa çıkarmamın ne kadar hızlı olacağını tahmin bile edemezsin. O da buna itiraz etmez. Öyle değil mi, bebeğim?”

“Kes şunu, Jeff,” diye sertçe çıktım, yüzümün alev alev yandığını hissediyordum.

“Kes şunu, Jeff,” dedi alaycı bir şekilde beni taklit ederek başını kaldırıp Damian'a baktı. “Sana da sürekli annelik yapıyor mu? Yemin ederim, bu kadın kıcıma o kadar yapışık ki gören de dildolar tarafından becerilmekten hoşlandığını düşünecek.”

“Jeff!” diye fısıldadım dehşet içinde.

Gözlerim Damian'ın buz mavisi gözleriyle buluştu. “Çok özür dilerim.”

Damian hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını dönüp ofisine giderek kapıyı sessizce kapattı.

“Şu anda yaptıklarına inanamıyorum, Jeff!” diye patladığım sırada sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Bu akşam tamamen aklını yitirmiş gibi hareket ediyordu. Beni, Damian’ın önünde bu kadar küçük düşürmesinin utançını üzerimden atıp atamayacağımdan emin değildim.

Hıçkırırken, “Sus be kadın. Şakaydı,” diye mırıldandı. “Peki aletimi emecek misin, yoksa uyuyayım mı?” dedi elini kasıklarına götürerek.

Sarhoş bir Jeff kadar itici olan hiçbir şey yoktu. Bu yüzden evimize alkol sokmuyordum. Sınırını asla bilmiyordu ve içince dönüştüğü kişiden hiç hoşlanmıyordum.

Onu misafir odalarından birine götürdüm. Yatağın üzerine yığılıp saniyeler içinde bayıldığında derin bir nefes aldım. *Harika*. Saçmalıklarını daha fazla kaldıracak gücüm yoktu.

Oturma odasına döndüm, yarım kalan film gecesinden kalan atıştırmalıkları ve dağınıklığı toplamaya başladım.

“Onları ben hallederim,” dedi bir ses. Döndüğümde Damian’ı arkamda buldum. Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuştu, erkek arkadaşımın aksine dik ve sert bir duruşla bana bakıyordu.

“Ah, hayır, sorun değil. Yaşanan o sahnenin ardından filme devam etmek istemeyeceğini tahmin ettim.”

“Sana zarar verdi mi?”

“Ne?”

“Erkek arkadaşın. Sana zarar verdi mi?”

Hafifçe güldüm, sözlerinden dolayı kafam karışmıştı. “Ne? Tabii ki hayır. Sadece sarhoş ve...”

“Seni aşağılıyor.”

Söyledikleri ürpermeme sebep olduğunda başımı iki yana salladım. “Öyle görünüyor olabilir ama aslında öyle değil. Bu tarz davranışlar sergilediği için üzgünüm.”

“Bir adamın yaptıkları için özür dilemek senin görevin değil.”

“Evet, hayır. Biliyorum ama...”

Neden bana karşı bu kadar sert ve soğuktu? Neden durumu olduğundan farklı göstermeye çalışıyordu?

“Jeff... sarhoşken kendinde olmuyor.”

“Onun gibileri daha önce çok gördüm,” dedi Damian. “Şu anki hali, ayık halinden daha gerçek.”

“Onu tanımıyorsun bile.”

“Yeterince tanıyorum.”

“Bak, ne bildiğini düşünüyorsun bilmiyorum ama yanıtlıyorsun. Benim Jeff’le olan ilişkim hakkında hiçbir fikrin yok ve-”

“Umarım o pislik de senin arkandan tıpkı şu an onun için yaptığın gibi iyi konuşuyordur. Gerçi pek sanmıyorum.”

Bana karşı inanılmaz soğuk davranıyordu ve nedenini çözemiyordum. Evet, Jeff sarhoştı ve birkaç yersiz yorum yapmıştı. Fakat bu, Damian’ın bu kadar sert tepki vermesini gerektirecek bir şey değildi. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlayamıyordum.

“Neden bu kadar önemsiyorsun ki?” diye sordum.

“Önemsemiyorum.”

“O zaman belki de kendi işine bakman en iyisi olur,” diye karşılık verip kollarımı ovuşturdum.

“Evet. Belki de.”

“İyi geceler, Damian.”

Cevap vermedi. Gerçi bu beni şaşırtmamıştı.

Ortalığı toparladıktan sonra dışarı çıkıp okyanusa doğru yürüdüm. Kendimi hem anneme hem de Kevin’a yakın hissetmeye ihtiyacım vardı. Dalgalar kıyıya çarparken tüm güvensizliklerimi yıkamak istercesine suya ilerledim.

Jeff’in öfke patlamasını ve sarhoşluğunu geride bırakmak istiyordum. Damian’ın soğukluğunu ve söylediklerini üzerimden silip atmak istiyordum. Dışarıdan gelen tüm o eleştirilerden arınmak istiyordum.

Bu yüzden kendimi dalgaların arasına bırakıp atalarımın beni iyileştirmelerini diledim.

13

STELLA

Jeff yatakta kıvranırken, “Kahretsin, başım,” diye homurdandı. Sarhoş olduğu gecenin ardından saatlerdir uyanmasını bekliyordum.

“Kusmuyor olmana şaşırdım,” dedim yatağın kenarına otururken.

Jeff yatakta sağa sola döndükten sonra ellerini gözlerine bastırarak ovuşturdu. Bulunduğu ortama alıştığında, odaya dolan ışık yüzünden inledi. Muhtemelen baş ağrısını tetikliyordu.

“Neredeyim ben?” diye sordu.

“Kevin’ın evindesin. Dün gece seni kulüpten almak zorunda kaldım. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Dürüst olmak gerekirse, dün gece sahneye çıktığımı bile hatırlamıyorum.”

“Çünkü sahneye çıkmadın.”

“Ne? Neden?” diye bağırarak bir anda yatakta doğruldu. Beklenmedik hareketiyle hafifçe irkildim.

“Bilmiyorum, Jeff. Sen söyle. Senin telefonundan biri beni aradı ve gelip seni almamı istedi. Kulübün önünde ekipmanlarınla birlikte iki büklüm oturuyordun. Hazır konusu açılmışken, o ekipmanları nereden buldun?”

Elleriyle yüzünü ovuşturup, “Şu anda bunu konuşmaya-
lım, Stella,” diye mırıldandı.

“Pardon? Bunu kesinlikle konuşmamız gerekiyor. Dün
gece Damian’ın önünde beni ne kadar küçük düşürdüğünün
farkında mısın? Kulübün önündeki o insanların önünde?”

Bana bakıp başını hafifçe yana eğdi. Ardından kaşlarını ça-
tıp boğazını temizledi.

“Ekipmanlarımı aldın mı?”

Jeff sorularımı önemsemeyip sadece eşyaları hakkında ko-
nuşmaya başladığında içim burkuldu.

Fakat hemen sonra sözlerimi nasıl hiç saydığını fark ede-
rek aniden ayağa kalktı.

“Özür dilerim, Stella. Tam bir aptal gibi davrandım. Dün
gece her şeyi mahvettim. O iş için inanılmaz heyecanlıydım
ama kafamın içinde sürekli babamın sesi yankılanıyordu.
Bana yeterince iyi olmadığımı, bunu başaramayacağımı söy-
leyip durdu. Bu yüzden biraz içki içip kafamdaki sesleri sus-
turmaya çalıştım.”

“İçmenin sana hiç yardımcı olmadığını biliyorsun.”

“Evet ama işte...” Başının yan tarafına hafifçe vurup omuz
silkti. “Baba sorunları falan. Gerçekten üzgünüm.”

Bana doğru yürüyüp kollarını etrafıma doladı. “Bir daha
böyle bir hata yapmayacağım,” diye söz verdi.

“Tamam. Peki ya ekipmanlar?”

“Konuşmamıza devam etmeden önce biraz ayılabilir mi-
yim? Zaten bu konuda bana kızacağını biliyorum.”

“Sadece söyle, Jeff.”

“Küçük bir kredi çektim, tamam mı?”

“Ne! Bunu neden yaptın? Karşılayamayacağımızı bili-”

“Hayır, karşılayabiliriz,” diye araya girip ellerimi avuçla-
rının içine alarak hafifçe sıktı. “Sanırım tam olarak anlayamı-
yorsun, Stella. Kevin sağ olsun, artık multimilyoneriz.”

“Bu teklif, sadece altı ayı tamamlarsak geçerli. Ayrıca ihti-
yacımız olmayan şeyler için kredi çekmemelisin.”

“Neden bizim için mutlu olamıyorsun!” diye bağırdığında öfkesi her saniye yükseliyordu. “Okyanus tanrına sürekli yardım etmesi için dua ediyorsun ama sana gerçekten bir şey gönderildiğinde bunu kutlayamıyorsun bile.”

Midem düğümlendi. “Lütfen sesini alçalt.”

“Lütfen bu kadar, bu kadar, bu kadar...”

“Bu kadar ne, Jeff?”

“*Sen!*” diye kükredi. “Her şeyi gereğinden fazla büyütüyorsun. Bu inanılmaz derecede yorucu. Sen yorucusun, Stella.”

Gözlerindeki yorgunluk halkalarına ve çökmüş göz torbalarına bakarken sırtımdan bir ürperti geçtiğini hissettim. Sözleri canımı yakmıştı fakat cevap veremedim.

“Burada bir sorun mu var?” Arkamızdan derin bir ses yükseldi. Başımı çevirdiğimde Damian’ı gördüm. Kollarım göğsünde birleştirmiş, geniş omuzlarıyla orada dikiliyordu. Gözlerini Jeff’e dikmişti ve her an harekete geçmeye hazır gibi görünüyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordu Jeff.

“Ben Damian, Stella’nın ev arkadaşı.”

Ev arkadaşı. Koca. Aynı şey, farklı kelimeler.

Jeff göğsünü şişirerek bana döndü. “Vasiyette bahsedilen adam bu mu?”

“Dün gece tanıştık,” dedi Damian soğuk bir sesle. “Fakat muhtemelen çok sarhoş olduğun için hatırlamıyorsundur.”

“Evet, muhtemelen.” Jeff bana doğru döndü. “Biraz su alacağım, sonra bu konuyu evde konuşmaya devam edeceğiz.”

Cevap verme fırsatına sahip olamadan önce benim, ardından Damian’ın yanından geçerek odadan çıktı.

O gittikten sonra tuttuğumu bile fark etmediğim, boğazımda düğümlenen nefesi verdim.

Yüzüm yanarken Damian’a baktım. “Gürültü için üzgünüm.”

“Sana bağırdı.”

“Evet. Biraz akşamdan kalma ve sabahları çok iyi biri sayılmaz.”

“Öğlen oldu.”

“Evet, tabii ki. Ama şey, o-”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Stella.”

“Neyi?”

“Onun davranışlarına bahane uydurmayı bırakmalısın.”

Görünüşe göre ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk çünkü bir süre tamamen sessizlik içinde öylece durduk. Ama aklında bir şeyler olduğu belliydi. Damian’ın zihninde her zaman bir şeyler dolaşırdı, sadece onları kimseyle paylaşmazdı.

“Sadece söyle, Damian. Beyninde dönen çarkları görüyorum. O yüzden hadi, söyle.”

“Beni rahatsız ediyor,” dedi sırtını dikleştirerek.

“Ne rahatsız ediyor?”

“İçme şekli. İçince seninle konuşma tarzı. Akşamdan kalmayken sana bağırması. Bunların hepsi beni rahatsız ediyor.”

“Ben...”

“Sana zarar veriyor mu?” diye araya girip bana doğru bir adım attı.

“Sürekli bunu sormaya devam edemezsin, Damian,” diye fısıldadım.

“Sen bu konuda yalan söylemeyi bıraktığında ben de sormayı bırakacağım, Stella.”

Boğazım düğümlendi, kollarımdan soğuk bir ürperti geçti. “Bana hiç vurmadı,” dedim kesin bir ses tonuyla.

Damian’ın yüzü değişip kalbimi burkan bir ifadeye büründü. Okyanus mavisi gözleri umutsuzlukla dolmuştu, bana baskarken sanki paramparça oluyordu. Sadece bakışları bile beni dizlerimin üzerine çöküp ağlatacak kadar güçlüydü.

“Stella,” diye fısıldadı bana biraz daha yaklaşarak. Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Dudaklarını araladı ve benim bile fark etmediğim bir gerçeği söyledi.

“Bir adamın, bir kadına zarar vermesinin tek yolu bu değildir.”

“Ben... o...” Kafam karışmıştı. Damian’ın benden ne duymak istediğini bilmiyordum.

“Jeff sandığın kadar kötü biri değil.”

“Umarım başkalarına davrandığın kadar kendine de nazik davranıyorsundur. Ama seçtiğin adama bakınca pek öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu çok kırıcı, Damian,” dedim yumuşak bir sesle. Gözlerim dolmak üzereydi.

“O zaman özür dilerim,” diye yanıtladı. “Amacım seni kırmak değil. Sadece gerçekleri söylüyorum.”

“Bu gerçek değil. Sadece senin kendi fikrin.”

“Güven bana, Stella. Bu gerçek.”

Tam o sırada Jeff’in sesi kulaklarımı tırmaladı.

“Stella! Telefonumun şarjı bitmiş. Beni arabama götürmen gerekiyor. Acele et, hadi!”

Damian bir adım geri çekildi.

Bense yaşananlardan dolayı sarsılmış bir halde olduğum yerde kalakaldım. “Üzgünüm, gitmem gerekiyor,” diye mırıldandıktan sonra yanından hızla geçip odama yöneldim.

“Stella.”

“Evet?”

“O senin romantik komedindeki kahraman değil,” dedi Damian. Mavi gözlerine baktım, o da sözlerine devam etti. “O, filmin ilk sahnesindeki aptal erkek arkadaş.”

Eve döndüğümüzde Jeff hâlâ biraz akşamdan kalmaydı, bu yüzden ona kahvaltı hazırladım. Bana sergilediği davranışlar için özür dilemesi biraz zaman alsa da bunu en sonunda yapmıştı. Fakat hemen ardından beni hazırlıksız yakaladı.

“Onunla tanışmak istediğini mi söylüyorsun?” Jeff’in sözleri yüzünden kafam karışmıştı. “Onunla zaten tanıştın.”

“Hayır, gerçekten tanışmak istiyorum. Oturup konuşmak, iletişim kurmak.”

“Neden?”

“Neden olmasın? Erkek arkadaşının, kocanla tanışmasının mantıklı olduğunu düşünmüyor musun?” dedi salondaki plak koleksiyonunu karıştırırken. “Yoksa bu konuda tuhaf davranmanın bir sebebi mi var?”

Sözleri bana tıpkı bir tokat gibi çarptı. Odanın içinde ilerlerken hızla toparlandım ve onun yanına, yere oturdum.

“Ne? Hayır. Tabii ki bir sebebi yok. Neden böyle bir şey düşündün?”

“Düğüne davet edilmedim,” dedi.

Güldüm. “Davet edilmiştin. Gelmek istemediğini söyleyen sendin.”

“Tabii ki gelmek istemedim! Kadınımın başka bir adamla evlendiğini izleyemezdim. Ama seninle aynı evde yaşayan biriyle tanışmam gerektiğini düşünüyorum. Ya garip biriye? Ya da bir seri katilse?”

“O bir seri katil değil.”

“Bunu bilemezsin. Bugün döndüğümüzde biraz araştırma yaptım. Sabıka kaydı temiz ama sanırım bana ondan bahsederken küçük bir detayı atlamışsın.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neymiş o detay?”

“*Calvin Klein* modeli gibi görüldüğü gerçeği.”

Gözlerimi kıstım. “Ne? Bir dakika... Yoksa sen?” Gözlerim Jeff’in ciddi ifadesine takılınca kıkırdamaya başladım. “Sen... beni kıskanıyor musun?”

Yenilgiyi kabullenerek ellerini havaya kaldırdı. “Bunu komik bulmana sevindim! İnsanın kız arkadaşı her gün taş gibi bir adamla evlenmiyor.”

“Ufak bir hatırlatma: Bunların hiçbiri benim fikrim değildi, Jeff. Tam olarak senin fikrindi. Ben bunu yapmak istemedim.”

“Biliyorum, tamam mı? Biliyorum... Sadece bir Yunan tanrısıyla birlikte olduğunu bilmiyordum.”

Ona biraz daha yaklaşıp kollarımı beline doladım. “Dürüst olmak gerekirse, görünüşünün farkında bile değilim.”

Bu kocaman bir yalandı. Damian’ın görünüşünü fark etmemek imkânsızdı.

Jeff cevabımdan memnun görünüyordu. “Ondan uzak dursan iyi olur.”

Gülümsedim. “Seni böyle kıskanç görmek alışık olduğum bir şey değil. Biraz tahrik oldum.”

Plaklarını kenara koyup beni kucağına çekti. “Öyle mi? Bu seni etkiliyor mu?”

“Sahte kocam yüzünden erkek arkadaşımın kıskançlık krizine girmesi mi? Kesinlikle. Tam anlamıyla tahrik olma sebebi.”

Koridora doğru göz gezdirdi. “Biraz boş zamanın var mı?”

“Evet.”

Karnımda kelebekler uçuşuyordu, bir sonraki durağımızın yatak odamız olacağını düşünerek ona sokuldum. Ancak tam o sırada Jeff’in telefonu çaldı ve aramızdaki o küçük bağlantı bir anda koptu. Jeff hâlâ kucağmda oturuyor olmama rağmen telefonu açtı.

“Alo? Hey, evet. Ne oldu?” Karşı tarafı dinlerken gözleri parladı. “Şu anda mı? Ah, tamam. Kesinlikle varım. Bana yirmi dakika ver, çıkıyorum.”

Telefonu kapatıp hızla ayağa kalkmaya çalışırken beni kucağından indirdi.

“Hey!” diye çıkıştım.

“Üzgünüm, bebeğim. Az önce Kulüp 5-90’dan aradılar. Son dakika DJ’e ihtiyaçları varmış, Cassie de benim adımı vermiş.”

“Cassie mi? Cassie de kim?”

“Başka bir yerel DJ,” diye açıkladı. Bana bakarken dudaklarında şeytani bir sırıtişla kıvrılmıştı. “Şimdi kim kıskanıyor?”

“Ne? Ben kıskanç biri değilim...” Tamam, belki biraz öy-

leydim ama bunu yüzüme vurmasına gerek yoktu. Damian'la olan durumumu ve her şeyi biliyordu. Ancak ben, bugüne kadar Cassie adını ondan bir kez bile duymamıştım. Yine de özellikle şu anda tartışmak istemiyordum.

“Şimdi mi gidiyorsun?”

“Evet. Bu benim için büyük bir fırsat. Bizim için yani. Gidip çalmam gerekiyor.”

“Bekle, hâlâ konuşmamız gereken şeyler var. Özellikle de o yeni ekipman hakkında ve-”

“Stella. Şu anda olmaz. Dün gece para kaybettim, bugün de aynı şeyi yapamam. Yalnızca bir kez her şeyi fazla düşünmeyi bırakabilir misin?”

Sessiz kaldım.

İç çekip burun kemerini sıktı. “Dur tahmin edeyim, şimdi de surat asacaksın.”

“Ne? Hayır. Sadece... aramızda bir kopukluk hissediyorum.”

“Bu tamamen senin gereksiz derecede hassas olup her şeyi fazla düşünmenden kaynaklanıyor. Biz iyiyiz, bebeğim. Ben senin fazla tepki vermeni affediyorum.”

Yanağıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra salondan çıkıp eşyalarını toplamaya başladı.

Fazla mı tepki veriyordum? Çok mu hassastım?

Haklıydı. Her şeyi gereğinden fazla düşünüyordum.

İşini bitirip geldiğinde hâlâ salonun zemininde, beni bıraktığı yerde oturduğumu gördü.

Bana doğru yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Bana şans dile.”

“Bol şans,” diye mırıldandım.

“Çok yakında görüşürüz, tamam mı? Bu arada, söylediklerimde ciddiymdim. Damian ve benim için bir akşam yemeği ayarla. Varlığımı hissettirmek istiyorum.”

“Tamam. Seni seviyorum,” diye seslendim arkasından.

“Ben de,” dedi ve ön kapıyı hızla kapatarak çıktı.

14

DAMIAN

Bu muymuş?

Erkek arkadaşı bu muymuş?

Üzgünüm ama...

Gerçekten bu da neydi?

Stella gibi biri nasıl olur da böyle bir adamla birlikte olurdu?

Aklım bir türlü almıyordu. Bu kadar nazik, neşeli biri nasıl olur da Jeff gibi bir adamla ilişki yaşardı? Jeff kadınları ezecek kadar zayıftı. Sırf kendini biraz daha güçlü ve üstün hissetmek için onları aşağı çeken, omurgasız adamların vücut bulmuş haliydi.

Ne kadar uğraşsam da hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordum. Evet, Stella'nın benimle olan evliliği bir seçenek değildi çünkü bu bir anlaşmaydı. Ancak kendi seçimiyle gidip Jeff gibi birini hayatına alması... beni tamamen afallatmıştı. Standartları yer seviyesinde bile değildi. Yerin altındaydı. Çıta cehennemdeydi ve Jeff onu ateşe vermişti.

"Ön verandamda ileri geri dolaşmaya devam mı edeceksin, yoksa içeri girmeyi düşünüyor musun?" diye seslendi Maple evinin içinden.

Hareketsiz kaldım. Arkasını dönmeden bile orada olduğumu fark etmesine şaşırmıştım.

“Aç kapıyı, evlat,” dedi beni içeri girmeye teşvik ederek. Söylediğini yapıp kapıyı arkamdan kapattım.

Kristaller ve mumlarla çevrili bir yemek masasında oturmuş, tarot kartlarını karıştırıyordu. Yangın çıkması için oldukça müsait bir ortamdı. Maple kartlarını karıştırırken ona doğru yürüdüm.

“Orada olduğumu nasıl bildin? Perdelerin kapalı.”

“Buna altıncı his diyebilirsin.”

Bir adım atmak için hamle yaptım ama o elindeki desteyle bana doğru döndü.

“Bir kart seç?”

Başımı iki yana salladım. “Böyle şeylere inanmam.”

“Böyle şeyler derken?”

“Cadılık, büyücülük, vudu zırvaları.”

Maple onun inancını küçümsememi umursamadan gülümsedi. “İnsanlar pek çok şeye inanmaz. Ancak bu, onların gerçek olmadığı anlamına gelmez. Ama seni anlıyorum, Koç burcu erkekleri gözlerinin önünde olmayan şeylere inanmak konusunda biraz zorlanırlar.”

“Ben Koç burcu değilim, Kova’yım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Hani böyle şeylere inanmıyordun?”

“İnanmıyorum. Ama burç işlerini duymuşluğum var.”

“Tam bir Koç gibi konuştun,” dedi kartlarını masaya yayarak.

“Sana söyledim, ben Koç burcu değilim.”

“Elbette değilsin. En azından güneş burcun Koç değil. Ama tatlım, ben ay burcundan bahsediyorum.”

Ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kafamın karıştığını fark edince bana geniş bir gülümsemeyle baktı. Son kartlarını masaya koyduktan sonra dikkatlice inceledi ve düşünceli bir şekilde, “Hmm,” diye mırıldandı. Ardından gözleri kartlar ve benim aramda gidip geldi. “Hmm...”

Sonra mumlarını üfleyerek söndürdü, desteyi toparladı ve oturduğu sandalyeyi bana doğru çevirdi.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Damian?”

“Sana bir sorum var.”

“Biliyorum. O yüzden sor.”

“Sence Jeff, Stella’ya zarar veriyor olabilir mi?”

Maple’ın tek kaşı havalandı. “Ona bir şey mi yaptı?”

“Evet. Yani... hayır. En azından fiziksel olarak yaptığını sanmıyorum. Sadece içimde kötü bir his var.” Durduğum yerde hafifçe kıpırdandım. “Ona kaba davranıyor. Onu küçümsüyor. Ve sarhoş oluyor.”

“Ah, evet. Bunların hepsi doğru.”

“Ama Stella, onun sadece en iyi yanlarını görüyormuş gibi davranıyor.”

“Tatlım, bu onun hem lütfu hem de laneti. İnsanların en iyi tarafını görebilmek.” Çakmağa uzanıp bir demet çubuk ve yaprağı tutuşturdu. Bitkilerden yavaşça tütsü gibi duman çıkmaya başladığında Maple onları odada gezdirdi.

“Bu ne?” diye sordum.

“Negatif enerjiyi temizlemek için adaçayı yakıyorum.”

“Muhtemelen benim üzerimde bolca kullanman gerekecek.”

İçten bir gülümsemeyle baktı. “Sandığın kadar değil.”

Adaçayını şöminenin üzerindeki bir vazoya koyduktan sonra masadaki bir bezle ellerini temizledi.

“Yani Jeff’in toksik olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Ve Stella’nın güvenliğinden endişe ediyorsun.”

“Hayır.” Boğazımı temizledim. “Hayatı konusunda endişe etmiyorum.”

Maple gülerek yanıma geldi, elini hafifçe koluma yerleştirdi.

“Önemsemen sorun değil, tatlım. Bu seni zayıf yapmaz.”

Cevap vermedim çünkü önemsemiyordum.

Değil mi?

Evet. Gerçi çok da önemi yoktu. Ama...

“Onunla sanki aptalmış gibi konuşuyor.”

“Evet. Aramızda kalsın ama bence tam bir pislik. Onun hakkında birkaç açılım yaptım ve... iyi biri değil.”

“Bunu tarot kartlarına dayanarak mı söylüyorsun?”

“Hem ona hem de gerçek hayatta onunla olan etkileşimlerime.”

“Peki neden onunla kalıyor? Berbat biri olduğu açıkça ortada.”

“Sana söylediğim gibi, o insanların en iyi yönlerini görür.”
Mutfağa yürüyüp su ısıtıcısını açtı. “Ve sen,” diye devam etti.
“İnsanlardaki en kötü tarafı görüyorsun.”

“Bu da benim lütfum ve lanetim,” diye mırıldandım.

“Çabuk öğreniyorsun.”

“Peki ne yapmalıyım? Savunmaya geçmesine neden olmadan, Jeff’in iyi biri olmadığını ona nasıl gösterebilirim?”

“İşte o işin zor kısmı. Sevdiklerini korumak konusunda çok hassastır. Hak etmeyenleri bile. Eğer ona sevdiği biri hakkında doğrudan bir şey söylersen, sana saldıracaktır.”

“Ben sadece doğrudan konuşmayı biliyorum.”

“Bence bu doğru değil.”

Birkaç otları bitki benzeri maddeyi bir bardağa attı, üzerine sıcak su döktü ve bana uzattı. “Bence senin özünde nezaket var.”

Homurdanarak bardağı aldım. “Bunu da tarot kartların mı söyledi?”

“Hayır, gözlerin söyledi. İnsanların enerjisini okuma konusunda yalnız değilsin. Ben insanları sen doğmadan önce de inceliyordum. Hem tarot kartlarıyla hem de onlar olmadan.”

Çaydan bir yudum alarak yüzümü buruşturdum.

Gülerek, “Kedi idrarı genellikle insanları böyle tepki vermeye iter,” dedi.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Pardon, ne?”

Kahkahası duvarlarda yankılandı. “Şaka yapıyorum ama tepkine bakılırsa kesinlikle değdi. Karahindiba çayı bazılarına biraz acı gelebilir. Fakat lavanta eklenince dengeleniyor.”

“Ben ay sevmem.”

“Biliyorum.” Gülümsedi ve o gülümseme yi sevmedim. Çünkü bana bütün sırlarımı z mş gibi bakıyordu. İnsanların beni okumalarından nefret ederdim. Bu bana kendimi fazla savunmasız hissettiriyordu. “Tavsiyemi mi istiyorsun? Stella’ya karşı, Jeff’in olmadığı adam ol.”

Kaşlarımı attım. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Basit. Kendin ol.”

“Ben iyi biri de ğilim.”

“Kendine sürekli bu yalanı söyleyip durman gerçek olduğu anlamına gelmez. Stella’nın neye ihtiyacı var, biliyor musun? Yanında duran, o kendini savunmadığında bile onun için ayağa kalkacak bir dosta.”

“Benden onun arkadaşı olmamı mı istiyorsun?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Onun arkadaşı olmak isteyen sensin. Bu yüzden verandamda volta atıp her şeyi fazlasıyla düşünüyorsun.”

“Ya o benim arkadaşım olmak istemezse?”

Maple güldü. “İnsanları okumakta iyi olduğunu söylüyorsun ama bu konuda tamamen yanılıyorsun, ha? Bu kadar saf olma, Damian. Stella en başından beri senin arkadaşın olmaya çalışıyordu.”

Yüzümü buruşturdum, verdiği tavsiyelerin hiç faydası olmayacağını düşünsem de ona teşekkür ettim. Tam çıkarken tereddüt edip tekrar Maple’a döndüm. oktan tarot kartlarına geri dönmüştü. “Benim için açılım yaptın mı?” diye sordum.

“Evet, yaptım.”

“Ve sana ne söyledi?”

Kocaman bir gülümsemeyle, tam bir büyükanne havasıyla bana baktı. “Ne önemi var ki? Sen zaten bunlara inanmıyorsun.”

Sonra tekrar kartlarına döndü.

“İyi günler, Damian.”

Haftalardır o kaltak üvey annelerle görüşmeyi erteliyordum. Fakat en sonunda, onlarla tek tek yüzleşmem gerektiğini kabullenmek zorunda kalmıştım. İlk sırada Rosalina vardı. Beni bir müzikale davet ettiğinde buna minnetar oldum, ne de olsa en az iki saat boyunca birbirimizle konuşmak zorunda kalmayacaktık.

Gösteriye odaklanamıyordum. Bunun yerine onu incelemekle meşguldüm. Burnu benim burnumu andırıyor muydu? Yan profili bana mı benziyordu? Tıpkı onun gösteriyi izlerken yaptığı gibi sinirlendiğim zaman ben de parmaklarımı masaya vururdum. O da gergin miydi? Öyleyse sebebi neydi? Para yüzünden miydi? Gösteri yüzünden miydi? Yoksa benim annem olduğu için miydi?

Annem sen misin, Rosalina?

Gösteriden sonra akşam yemeğine gittik. O salata yedi, ben de antrikot sipariş ettim. Gösterideki oyuncular hakkında uzun uzun konuştu, sanki kendisi daha iyisini yapabilirmiş gibi herkesi yargılıyordu. *Hiç sanmıyorum.* Diğer yandan, belki de şu an bana karşı bir oyun sergiliyordu. Annem değilmiş gibi davranıyordu.

Annem sen misin, Rosalina?

“Peki ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Kafamın içinde dalıp gittiğimi o an fark ettim. Her şeyi sorgularken ne söylediğini bile duymamıştım.

“Hmm?”

“Denise ve Catherine hakkında. Sence hangisi senin annen?”

Midem düğümlendi. “Diğerleri hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Tabii ki. Üzgünüm, seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece, böyle bir şeyi bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum. Hayatının ne kadar zor geçtiğini hayal bile edemiyorum.”

“Bunun hakkında da konuşmak istemiyorum,” diye homurdandım.

Kaşlarını çattığında, neredeyse bir anlığına ona inanacaktım. Sonra kendime onun bir oyuncu olduğunu hatırlattım.

Bütün dünya onun sahnesiydi.

“Tatlı ister misiniz?” diye sordu garson.

“Ah, hayır. Şeker yemiyorum,” dedi Rosalina ve elini savurarak garsonu geri çevirdi. Ardından bana döndü. “Kevin ve Stella ile yaşamamanın en zor yanı buydu. Stella şeker konusunda takıntılıydı. Bu kadar iri bir kadın olmasına şaşmamalı.”

Defol, Rosalina.

“Her gece koca bir kâse naneli çikolatalı dondurma yerd. En sevdiği olduğu için ağzını dondurmayla doldururdu. Üzerine de milyonlarca renkli şekerleme koyardı. Yemin ederim, koca bir şirkete yetecek kadar vardı. Gerçi bu zaten vücudundan açıkça belli oluyor.”

“Vücudunda yanlış olan hiçbir şey yok,” diye sertçe karşılık verdim.

Gülerek bana doğru eğildi. “Hadi ama, Damian. Rol yapmana gerek yok. Stella’nın kocaman olduğu açık bir gerçek. Bir kaşık dondurmadan sonra diyabet olması işten bile değil.”

Lütfen annem olma, Rosalina.

Masadan kalktım ve ona hiçbir şey söylemeden mekândan ayrıldım.

Gerçekten annemin o olduğu ortaya çıksa bile, ne Stella’dan ne de benden tek kuruş alabilecekti.

15

STELLA

Sekiz Yaşındayken

Büyükannem müştemilatta yaşıyordu ve Kevin'a çok yardımcı oluyordu. Evi temizleyip yemek yapıyor, okula zamanında gitmemi sağlıyordu. Hatta saçım ile bile ilgileniyordu. "Kevin iyi niyetli biri ama siyahî bir kadının saçıyla ne yapacağını hiç bilmiyor. Seni burada rezil gibi dolaştıramam. Annen beni öldürürdü." Kıvırcık saçlarımı tarayıp iki yandan topuz yaparken hep böyle derdi. Büyükannemin saçları da benimkine benziyordu ama onun kafasında çok daha fazla gri tel vardı.

Saçlarım konusunda haklıydı. Kevin onları taramaya çalışırken beş tarak kırmıştı ve genellikle saçımı çok çektiğinde ağlıyordum. Bu yüzden okula giderken saçımı yapma işini büyükannem üstleniyordu. Elleri çok daha nazikti.

Son zamanlarda Kevin üzgün görünüyordu. Bazen odasının önünden geçerken ağladığını duyuyordum. Kapısını çağıyor, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordum ama her seferinde iyiymiş gibi davranıyordu.

Büyükannem onun üzgün olduğu için böyle davrandığını ve beni de üzmemek istemediğini söylemişti.

Ayrıca, Kevin'm geçmişinden farklı kadınları eve getirdi-

ğini ve onlarla randevuya çıktığını da anlatmıştı. Çünkü artık üzgün olmak istemiyordu.

“Bugün neden saçımı yaptırmak zorundayım?” diye homurdandım bir pazar sabahı.

Büyükannem genellikle haftada beş gün saçımı yapardı ve pazar günü o günlerden biri değildi.

“Sana söyledim. Kevin’ın yeni kız arkadaşıyla tanışacağız ve düzgün görünmen gerekiyor.”

“Sen tanıştın mı?”

“Evet.”

“Peki onu sevdin mi?”

Büyükannem kaşlarını çatıp duraksadı, bu hayır demekti.

Zaten Kevin’ın kız arkadaşlarının çoğunu sevmezdi. Kevin’ın onlardan çok daha iyi olduğunu söylerdi.

“Bence onu mutlu edebilir ve önemli olan da bu. Çünkü Kevin çok yalnız,” dedi.

“Neden yalnız olsun ki? Biz varız!”

Büyükannem güldü. “Evet, öyle. Ancak bazen insanlar bir eşe ihtiyaç duyar. Ayrıca annenle Kevin çocukluktan beri en yakın arkadaşı. O kadar yakındılar ki, ruhları birbirine dolaşmış gibiydi. Annen öldüğünde Kevin’ın kalbinin bir parçasının da onunla birlikte denize gittiğine inanıyorum.”

Tırnaklarımı kemirerek yere baktım. “Peki neden okyanusa gidip annemle konuşmuyor?”

“Tatlım, bir insanın okyanusla iletişim kurabilmesi için onun büyüüne inanması gerekir. Bence Kevin anneni suda kaybettikten sonra buna inanmakta zorlanıyor. Fakat zamanla düzelecektir. Belki de hayatında biri olması, ona yeniden inanması için küçük de olsa bir sebep verir.”

“Sence kız arkadaşı beni sever mi?”

Büyükannem beni kendine çevirip alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni sevmemek imkânsız, Stella.” Saçımı iki kabarık topuz yaptıktan sonra omuzlarıma hafifçe vurdu. “Şimdi, hadi gidip yatağının üzerine bıraktığım sarı yazlık elbiseyi giy. Ro-

salına her an burada olabilir ve onu karşılamaya hazır olmanı istiyorum.”

Büyükanneimin söylediğini yapıp hızla odama koştum ve elbisemi giydim. Deniz mavisinden sonra sarı en sevdiğim renkti. Dolabımın çoğu bu renk kıyafetlerden oluşuyordu. Deniz mavisini benim, sarıyı ise annemin favorisi olduğu için seviyordum.

Hazırlanırken midemde kelekler uçuşuyordu. Rosalina’nın beni sevmesini umuyordum, evde bir başka kızın olması güzel olurdu. Bazen Kevin benim yaşadıklarımı anlamıyordu ve hoşlandığım çocuklar hakkında onunla konuşamazdım. Nadiren de olsa büyükanneyle konuşabiliyordum ama aynı şey değildi.

Yeni bir anne aramıyordum çünkü benim annem hâlâ denizdeydi. Ancak belki de Rosalina arkadaşım olabilirdi. Okulda çok arkadaşım yoktu, bu yüzden onun olması güzel olurdu.

Üstümü giydikten sonra Rosalina’yı beklemek için salona gitmek üzere odadan fırladım. Köşeden dönerken hızla Kevin’a çarpınca durmak zorunda kaldım. Dengemi kaybedip sendelediğimde Kevin beni yere düşmeden yakaladı.

“Hey, hız canavarı!” dedi dalga geçerek.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri eskiden daha çok gülümserdi. Annem hep Kevin’ın en çok gözlerini sevdiğini söylerdi çünkü mutluluk saçarlardı. Ama şimdi... hüzünlü görünüyorlardı. Bu da beni üzüyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım ve kendimi toparlayıp ayağa kalktım.

Başparmağıyla burnumun üzerine hafifçe dokunduktan sonra her zamanki gibi yumruklarını benimkine tokuşturarak selamlaştı. “Sorun değil. Rosalina ile tanışmaya hazır mısın?”

“Evet! Büyükanne onun beni seveceğini söyledi, belki de arkadaş olabiliriz.”

“Tabii ki seni sevecek! Sen bir yıldızsın.”

Poz verdim. “Biliyorum, ışıldıyorum.”

Kevin gülmeye devam ettikçe gözleri artık o kadar da üzgün görünmemeye başladı. “Annen gibi arsızsın, biliyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Onu özlüyor musun, Kevin?”

“Her gün.”

“Öyleyse neden okyanusta onunla konuşmuyorsun? Ben öyle yapıyorum. Büyükannem de öyle! Sen de yapabilirsin.”

“Ah, tatlım.” Kevin içini çekip elini ensesine götürdü ve önümde diz çökerek gözlerimin içine baktı. Elleri omuzlarımı bulduğunda fısıldadı. “Okyanusla konuşuyorum. Fakat o benimle konuşmuyor.”

Ona doğru biraz daha yaklaşıp aynı şekilde fısıldayarak cevap verdim. “Çünkü yeterince dikkatli dinlemiyorsun.”

Tam cevap vereceği sırada kapı çaldı. Hemen ardından yüksek bir ses duyduk. “Tatlım, ben geldim!”

“Rosalina geldi,” dedi Kevin.

İçimdeki heyecan büyüdükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Kevin gülümsedi ve öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Annem de alnımdan öperdi. Kevin’ın bunu yapmayı asla bırakmamasını umuyordum. Alnıma kondurulan bu öpücükler içimde rahatlatıcı dalgalar oluşturduğu için, büyükanne onlara *okyanus öpücükleri* derdi. Bunlar bana sevildiğimi hatırlatıyordu.

“Biliyorum, şimdiye kadar çok kişiyle çıktım. Ama Rosalina ile her şey farklı olacak,” dedi Kevin. Bu sözleri bana değil, sanki kendine söylemeye çalışıyor gibiydi. “Söz veriyorum, Stella.”

Başımla onayladım. Doğrularak bana hafifçe gülümsedi ama gözleri hâlâ hüzünlüydü. “Her geçen gün annen gibi görünüyorsun, EM. Bunun farkındasın, değil mi?”

Gülümsedim. “EM.”

EM, “Evrenin Mucizesi” anlamına geliyordu. Dünyada olup biten küçük şeyler, evrenden gelen küçük hediyeler gibi

hissettirirdi... Bu tür garip ifadeleri ve ritüelleri büyükan-nemden öğrenmiştik. O büyüye, tarot kartlarına, kristallere ve tütsü yakmaya inanırdı. Evren hakkında çok şey bildiğini söylerdi. EM, Kevin ve bana öğrettiği milyonlarca şeyden sadece biriydi.

“Hadi bakalım.” Elimi tuttu. “Onunla birlikte tanışalım.”

Birlikte salona yürüdük ve işte, Rosalina karşımızdaydı. Uzun boyu, yüksek topukları ve şık kıyafetleriyle orada duruyordu. Şoförü bazı bavullarını içeri taşıırken, o da cep telefonunda hiç durmadan bir şeyler yazıyordu. Büyük, siyah güneş gözlükleri bütün yüzünü kaplamıştı.

Bizi fark edince yazışmayı bıraktı ve telefonu çantasına attı. “Kevin!” diye haykırarak hızla ona doğru koştu. Kevin tuttuğu elimi bıraktığında, arkasına doğru biraz daha saklandım.

O kadar güzeldi ki... Hayatım boyunca annem ve büyü-kannem dışında hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

Rosalina, “Seni özledim, bebeğim,” diyerek güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlüğü çantasına attıktan sonra ellerini Kevin’in yanaklarına koydu ve ona uzun, çok uzun bir öpücük verdi.

İğrençti.

Yüzümü buruşturup başka tarafa baktım. Büyüklerin böyle şeyler yapması garipti.

Kevin, Rosalina’dan uzaklaşıp bana doğru döndü. “Stella, merhaba demek ister misin?”

Bacaklarına sıkıca sarılıp saklanmaya devam ettim ama Kevin beni öne çekerek ikisinin arasında durmaya zorladı. Rosalina’nın burun delikleri genişledi, yine de kocaman gülümseyerek bana doğru eğilip direkt gözlerimin içine baktı.

“Stella, ne kadar büyümüşsün!” dedi burnuma hafifçe dokunarak. “Hadi gel, yeni annene bir sarıl bakalım.”

Kevin’a baktım. Sonra Rosalina’ya. Sonra tekrar Kevin’a.

Kevin yüzünü buruşturdu. “Aslında bunu sana bu akşam söyleyecektik. Rosalina ve ben Vegas’ta evlendik.”

“Ne?” diye haykırdım. Mideme bir sancı saplanmış gibi hissediyordum. Bu, onun benim annem olduğu anlamına gelmezdi, değil mi? Ben sadece bir arkadaş istiyordum.

“Biliyorum, tatlım. Harika, değil mi?” dedi Rosalina, beni sımsıkı kucaklamaya çalışarak. O kadar sert sıkıyordu ki, neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordum.

Beni bırakırken büyükannem içeri girip yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Akşam yemeği boyunca hiçbir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. O benim yeni annem değildi. Benim zaten her gün konuştuğum bir annem vardı. Bazı insanlar bunu göremeyecek kadar kör olabilirlerdi ama bu, annemin hâlâ dalgaların içinde benimle olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yemekten sonra karın ağrısıyla odama çıktım.

“Stella!” Rosalina kapıyı çalmadan odama daldığında resim yapıyordum. Annem bir sanatçıydı ve ben de büyüdüğümde onun gibi şaheserler yaratmak istiyordum.

Ancak Rosalina, ona içeri girmesi için izin bile vermeden odama dalmıştı. Kevin ve büyükannem asla izin almadan odama girmezlerdi.

“Hey, Stella. Sanırım seninle içten bir konuşma yapmamızın vakti geldi. Kevin şu an tatlıları servis ediyor. Ancak senin bu tombul halinle tatlıya gerçekten ihtiyacın var mı, bilemiyorum.” Çalışma masama doğru yürüyüp diğer sandalyemi çekti ve tam karşıma oturdu. “Akşam yemeğinde hiç konuşmaman çok kabaydı.”

Omuz silktim.

Yüzünü buruşturup önüne düşen saçları kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Kevin’in beni sevdiğini biliyorsun, değil mi?” Hiçbir şey söylemediğimde kaşları havalandı. “Onun seni evlat edindiğini duyduğumda şok olmuştum. Kevin, hayırsever olmaktan hoşlanır ve sen, Stella, onun için bir bağış simgesisin. Ama ben onun hayatının aşkıyım. Eğer ikimiz arasında

bir seçim yapmak zorunda kalırsa, bu sefer beni -yani karısını- seçeceğini çok net bir şekilde söyledi.”

“Kevin beni bırakmaz!” diye öfkeyle bağırdım.

“Ah, bırakır. Maple da öyle. İkisi de çoktan bu kararlarını bana söylediler. Eğer bu konuyu açarsan, çantanı toplayıp seni gönderirler. O yüzden seninle bir anlaşma yapalım, olur mu? Bu evde ikimizin de rahatça yaşayabilmesi için bir yol bulalım.”

İçimde kötü bir his vardı. O konuştukça, midem daha da kötü oluyordu.

Rosalina gülümsedi ama bu sıcak bir gülümseme değildi. Soğuk, sert, kötü bir gülümsemeydi. Her hareketi bana kendimi kötü hissettiriyordu. “Stella, disipline ihtiyacım var. Ben artık Kevin’ın karısıyım. Yani seni ben yetiştireceğim. O yüzden mükemmel olacaksın. Sana söylenmeden tüm işlerini yapacaksın. Bir hanımefendi gibi giyineceksin. Vahşi bir çocuk olmayı bırakacaksın ve sesini yükseltmeyeceksin. Senin görevin, başkalarının rahat edebilmesi için mümkün olduğunca görünmez olmak. Sana bir şey sorulmadıkça konuşmayacaksın. Yoksa gerekli cezayı çekersin. Üç hata yaparsan, işin biter. Anladın mı, Stella?”

“Ama!” diye haykırdım.

“Cık cık cık!” dedi Rosalina parmağını havaya kaldırarak. “Sesini yükseltmek yok.”

Başımı eğip parmaklarıma baktım.

Gitmesini istiyordum.

Rosalina parmağını çenemin altına yerleştirip başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

“Ayrıca kambur durmak da yok. Yalnızca tembeller kambur durur, hayatım. Biraz daha hanımefendi ol. Biraz daha az... kendin gibi ol.”

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Fakat tartışmayacaktım çünkü Kevin'ın beni göndermesini istemiyordum. Onu ve büyükannemi çok özlerdim.

“Şimdi, unutma. Bunu senin için yapıyorum. Böylece Kevin bıkıp seni göndermez. Bu bizim küçük sırrımız olmalı, tamam mı?”

Sözleriyle birlikte bedenimin titrediğini hissederek yavaşça başımı salladım.

Ellerini yanaklarıma koyduğunda, gözleri sanki birazdan yaşlarla dolacakmış gibi görünüyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dudakları aralanırken fısıldadı. “O kadının fotoğraflarını gördüm, biliyor musun? Annene o kadar çok benziyorsun ki...” Sonra sağ yanağını çimdikleyip başını iki yana salladı. “Ne yazık ki çok çirkinsin.”

“Tak, tak,” dedi Kevin kapıyı hafifçe tıklatarak. Rosalina'nın aksine, pat diye içeri dalmamıştı.

“Gelsene,” dedi Rosalina. “Açıkçası kapıyı tıklatman tuhaf geliyor. Kendi evinde istediğin odaya girmemen için bir sebep yok.”

“Evet, şey... Biz güvenli alanlara inanıyoruz. Burası Stella'nın alanı,” dedi Kevin. “Tatlı hazır.”

Hepimiz yemek odasına geçip masaya oturduk. Önümde en sevdiğim tatlı olan elmalı turtayla vanilyalı dondurma vardı. Kevin ve Rosalina hemen yemeye koyuldu. Bense sadece tabağımdaki pastayla oynayıp pek bir şey yemedim. Rosalina'nın bana tumbul deyip tatlı yememem gerektiğini söylediği anı aklımdan çıkaramıyordum.

Rosalina boğazını temizleyip bana keskin bir bakış attı. Sonra dik oturarak omuzlarını geriye attı, nasıl oturmam gerektiğini hatırlatıyordu. Ben de doğrulup dirseklerimi masadan çektim. Memnun bir ifadeyle gülümsedi.

“Stella, tatlını yemeyecek misin?” diye sordu Kevin.

“Çok aç değilim,” diye mırıldandım.

“Hmm? Daha yüksek sesle konuş, tatlım,” dedi Rosalina.

Söylediği şey tatlı bir tondaydı ama yine de kulağa sert geliyordu.

“Çok aç değilim,” dedim bu kez daha yüksek bir sesle.

“Bence de en iyisi bu. Akşam yemeğinde yeterince yedin zaten,” dedi tatlısına dönerek.

“Odama gidebilir miyim?” diye sordum Kevin’a.

“Tabii ki, elbette. Uzun bir gündü. Birazdan uğrayıp iyi geceler diyeceğim, tamam mı?”

“Tamam.” Masadan kalkıp odama doğru koşturmaya başladım.

“Evde koşmak yok, tatlı Stella,” dedi Rosalina. “Bir hanımefendi gibi yürü.”

Adımlarımı yavaşlatıp parmak uçlarımda yürümeye başladım. Rosalina’dan başka bir uyarı daha almaktan korkuyordum.

Bir süre sonra kapım çalındı.

“Stella, içeri girebilir miyim?” diye sordu Kevin.

“Evet.”

Ben çoktan battaniyemin altına girmiştım ve gece lambam yanıyordu. Gülümseyerek içeri giren Kevin yatağımın yanına bir sandalye çekti.

“Bugün büyük bir gündü,” dedi.

Omuz silktim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kaşlarını çattı. Rosalina ona kendini daha iyi hissettirmek için buradaydı ama yine de üzgün görünüyordu.

“Sana yeterince iyi davrandığımı sanmıyorum, Stella. Sanki sana yetemediğimi hissediyorum,” diye itiraf etti.

Neredeyse ağlayacaktım. Bir anlığına, Rosalina’nın haklı olduğunu ve beni göndereceğini düşündüm. “Sen benim en iyi arkadaşımsın,” dediğimde gözleri doldu ve bana doğru eğilip daha fazla okyanus öpücüğü verdi.

“Sen de benim en iyi arkadaşımsın, ufaklık.”

“Neden üzgünsün, Kevin?” diye sordum.

BATI DALGALARI

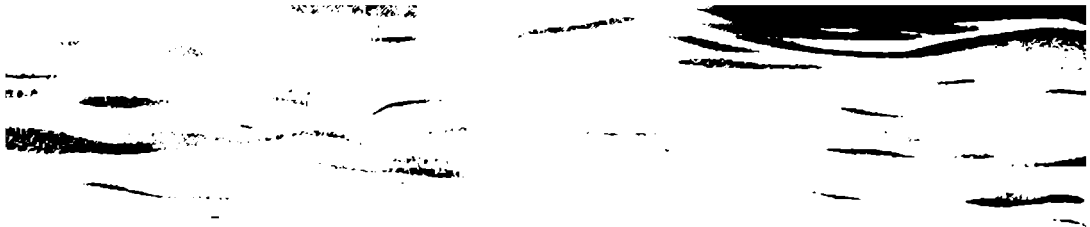
Başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Ağlıyorsun.”

Elini yanaklarına götürdü, sanki dolup taşan duygularını farkında değildi. “Öyle mi? Bilmiyorum. Sadece çılgın bir gündü. Ama sanırım her şey daha iyi olacak. Rosalina’yı sevdin, değil mi, Stella? İkiniz güzelce sohbet etmişsiniz.”

Battaniyemin ucunu çektim ve konuşmamızı düşündüm. Gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak istiyordum ama onun beni istememesinden korkuyordum. Bir de artık üzgün olmasını istemiyordum. Belki de Rosalina onu tekrar mutlu edebilirdi. Bu yüzden benden bekleneni yaparak, “Evet,” dedim.

Kevin hafifçe gülümseyip elini benimkinin üzerine koydu. “Tamam. Güzel. Onu ben de seviyorum. Fakat sen...” Daha fazla okyanus öpücüğü kondurdu. “Sen benim için evrenin mucizesisin.”

16

STELLA GÜNÜMÜZ

Damian, Rosalina ile geçirdiği gecenin ardından eve döndüğünde hayal kırıklığı içindeydi. Ona kızamazdım. Rosalina ile bir gün geçirmek çok da kolay olmazdı. Onunla yaşamının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Sanki herkesin enerjisini emip tüketiyordu.

“Selam,” dedim gülümseyerek. İzlediğim romantik komedi filmini durdurmuştum.

“Merhaba,” diye yanıtladı, elinde bir poşet tutuyordu.

“İyi misin?”

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. Sonra elindeki poşete baktı. “Yemek istersen, naneli çikolatalı dondurma aldım.”

Gözlerim kocaman açıldı ve ellerimi göğsüme bastırdım. “Naneli çikolata benim en sevdiğim dondurma!”

“Öyle mi?”

“Evet! Çocukken sürekli yedim.”

“Sana bir kâse hazırlayabilirim.”

“Hmm, bu teklifi geri çevirecek değilim. İstersen bu gece film izlerken bana katılabilirsin. Malum, son film denememiz çok iyi sonuçlanmadı.”

“Hayır, teşekkürler.”

Bunu duyunca sanki onunla dostluk kurma şansını kaçırmışım gibi ufak bir hayal kırıklığı hissettim. “Tamam.”

Gidip bana bir kâse dondurma getirdi. Üzerine gökkuşağı renkli şekerlemeler bile eklemişti. Gülümseyerek, “Şekerlemelere bayılırım!” dedim. Neredeyse o da gülümseyecekti.

Sanki kafasının içinde pek çok düşünce varmış gibi bana dikkatlice baktı.

“Neyin var?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Sadece...” Bir şeyler mırıldanıp huzursuzca kıpırdandı. “Bugün güzel görünüyorsun.”

Yanaklarım kızardı, kapüşonluma ve eşofman altıma baktım. Çenemde de biraz sivilce kremi vardı. “Öyle mi?”

“Evet. Öyle. Çok güzelsin.”

Bu nereden çıkmıştı şimdi?

“Teşekkür ederim, Damian.”

“Belki romantik komediyi başka bir zamana erteleriz?”

“Ah, evet, tabii ki. Bunu çok isterim.”

“İyi geceler, Kültella.”

“İyi geceler, Çirkin.”

Beni karnımda uçuşan kelebeklerle bıraktı ama Jeff’ten gelen mesajla birlikte bu his yarıda kesildi.

Jeff: *Belki Dillon’la çifte randevu yaparak buluşabiliriz diye düşündüm.*

Stella: *Damian.*

Jeff: *Doğru. İş yerinden iyi anlaştığın kızın adı neydi? Şükran Günü’ne getirdiğin kız. Kelsey?*

En azından adını doğru hatırlamıştı. Zaten hatırlaması gerekirdi çünkü Kelsey son üç yıldır doğum günlerini ve tatilleri bizimle geçiriyordu. Yıllar önce, tek başına İngiltere’den Los Angeles’a taşınmıştı. Burada oyunculuk kariyerine başlamak istediğinde onunla anında bağ kurmuştum. Bir aileye ihtiyacı vardı ve onu küçük dünyama dahil etmekten büyük mutluluk duyuyordum.

Stella: *Evet, o.*

Jeff: *Onun bekar olduğunu söylemiştin. Tanışma randevusu ayarlamaya ne dersin?*

Stella: *Tanrım, hayır. Kelsey'nin nasıl erkeklerden hoşlandığını bile bilmiyorum.*

Jeff: *O adamı gördüm. Her kadın ondan hoşlanır. Ayrıca, onun da kimseyle görüşmediğini söylemiştin. Kelsey'yi de davet etmenin ne sakıncası var ki? Yoksa onun başka biriyle çıkmasını istememek için bir sebebin mi var?*

Bu da ne anlama geliyordu? Cevaplarındaki garip tavır hissedebiliyordum ama mesajlaşarak tartışmaktan nefret ederdim. Yazışmalarda her şey yanlış anlaşılabilirdi. Bu yüzden şimdilik, konuyu fazla düşünmemeye karar verdim. Nasıl olsa yüz yüze konuştuğumuzda her şey açığa çıkardı.

Stella: *Tabii ki hayır. Önce onun ilgisini çekecek bir şey olup olmadığına bakmalıyım.*

Jeff: *Dört kişilik rezervasyon yapacağım.*

Damian'ın bu plana uyup uymayacağını sormadan rezervasyon yapmamasını söyledim ama beni dinlemedi. Gerekirse üç kişilik olarak değiştirebileceğini söyledi.

Jeff: *Çarşamba akşamı sizi alacağım. Sonra benimle eve geleceksin.*

Buna cevap vermedim çünkü içinde bulunduğu garip ruh halini anlayabiliyordum.

“Merhaba.” Çamaşır yıkamak üzere olan Damian'la koridorda karşılaşmıştım.

“Merhaba.” Gözleri elimdeki çamaşır sepetine kaydı. “Önce sen yıkayacaksan kendi çamaşırlarımı çıkarabilirim,” diye teklif etti.

“Ah, hayır. Sorun değil.” Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Bekleyebilirim. Aslında karşılaştığımıza sevindim. Sana bir şey sormak istiyordum.”

“Sor bakalım.”

“Jeff ve benimle akşam yemeğine gelir misin? Kendini resmi olarak yeniden tanıtmak istiyor. Ayık bir şekilde. Böylece ilk seferinde görüldüğü kadar kötü biri olmadığını anlayabilirsin.”

“İlk izlenimleri unutmak zordur.”

“Evet ama çoğu insan ilk seçmelerde kötü performans sergiler. Bu yüzden ikinci kez seçmeler yapılır.”

“Tamam.”

Tek kaşım havalandı. “Yani?”

“Tamam dedim. Geleceğim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Beklediğimden çok daha kolay olmuştu.

“Bu sana kendini daha rahat hissettirecekse yaparım.”

“Bu daha çok onun rahatlığı için. Gerçi bu, benim için de önemli. Yani, evet. Onun rahat olması, benim de rahat olmamı sağlıyor.”

“Başkalarının dışında seni rahat ettiren nedir?”

Gözlerimi kıstım. “Ne demek istiyorsun?”

“Boş ver.”

“Hayır.”

“Boş ver, Stella,” dedi net bir tonla. Bu tavrı, konuyu daha fazla zorlamamam için yeterli bir sebepti. Özellikle de başka bir şey daha istemek üzereyken.

“Tamam, peki. Ayrıca, bir şey daha var.” Ellerimi önümde birleştirip Damian’ın bana sertçe çıkışmaması için içimden dua ettim. “Bu biraz... çift randevusu gibi olacak, eğer senin için sorun olmazsa?”

“Benim için sorun.”

“Bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Tamam.” Gitmeye hazırlanırken bir an duraksayıp tekrar ona döndüm. “Sadece... Jeff, aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor.”

“Aramızda hiçbir şey yok.”

“Bunu ikimiz de biliyoruz fakat Jeff bilmiyor.”

“Sana güvenmiyor mu?”

“Hayır. Sana güvenmiyor.”

“Senin ilişkinin güven meselesinin benimle olan alakası nedir?”

“Hiçbir alakası yok.” Başımı iki yana salladım. “Sadece güvensiz biri, hepsi bu.”

Sessiz kaldı ama zihninde bir sürü şey döndüğünü görebiliyordum. Muhtemelen çok olumlu şeyler olmadıkları için onları duyup duymamak istediğimden emin değildim.

Altdudağımı ısırp, “Çift randevusuna gelersen sana on dolar veririm,” dedim aniden.

Burnundan soluyarak güldü. “Beni bu kadar kolay mı sanıyorsun?”

“Hayır. Sadece, işte bu kadar çaresizim. Jeff, seninle aynı evde yaşamam konusunda gerçekten rahatsız ve-”

“Tamam.”

“Ne?”

“Tamam dedim. Yapacağım.”

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Bu konuşmanın bitmesini sağlayacaksa, yaparım.”

“Tamam. Evet. Harika. Teşekkür ederim, Damian.”

Elini bana doğru uzattı. Çamaşır sepetini tutmayan boştaki elimle onun eline vurdum, sanki beşlik çakmamı istiyormuş gibi görünüyordu. Daha çok alttan bir beşlik olmuştu.

“Hayır. Bana borçlusun.”

“Ne borcu?”

“On dolar.”

“Ah. Doğru. Tabii ki.” Üstümde para olmadığını fark ederek etrafa göz gezdirdim. “Cüzdanım odamda ve-”

“Stella.”

“Evet?”

“Şaka yapıyordum. Paran umurumda değil.”

“Ah. Evet, tabii. Şaka.”

Şaka mı?

Şaka mı?

Damian Blackstone az önce benimle şakalaşmış mıydı?

Benimle?

Pekâlâ. Bu, günümü biraz daha güzelleştirmişti doğrusu.

17

STELLA

Çifte randevu gecesinde gerginlikten ne yapacağımı bilemez haldeydim. Jeff'in eve geliş şekli de işimi hiç kolaylaştırmadı.

Jeff süslü, bütçemizin çok ama çok üzerinde olan bir *BMW*'den inerken, "Bu arabayı nereden buldun?" diye aniden sordum. Sokakta öylece kalakalmıştım çünkü bu kesinlikle onun on dört yıllık *Honda*'sı değildi.

"Biraz çıtayı yükselttim," dedi kollarım zaferle havaya kaldırarak. "Bunun harika olmadığını düşünüyorsan yalancısındır."

Gözlerimi kıstım. "Ama... nasıl? Böyle bir şey için paran yok. Üstelik yeni DJ ekipmanları da aldın..."

Kafam iyice karışmıştı. Bu sırada Damian ve Kelsey içe-rideydiler, akşam yemeğine çıkmadan önce kadehlerindeki şarabı bitirmekle meşgullerdi. İkisi gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

Peki onların bu kadar iyi anlaşması beni neden rahatsız etmişti?

Boğazımı temizledim, kafamı toparlayarak tekrar Jeff'e odaklandım. "O üstündeki tasarımcı işi bir takım elbise mi, Jeff?"

“Bence asıl söylemek istediğin şey, ‘Jeff, inanılmaz çeki-ci görünüyorsun,’ olmalıydı,” deyip bana doğru yürüdü. Eve doğru bir göz attı, sonra aniden bana doğru eğilip sertçe öptü. Ve bu korkutucu derecede uzun sürdü.

“Ne oluyor sana?” diye sordum geri çekilirken. Jeff’in eve odaklanan bakışlarını takip ederek aynı şekilde dönüp baktığımda, Damian’ın pencerenin ardından bizi izlediğini gördüm. Damian hemen ortadan kayboldu, Jeff ise omuzlarını silkti.

“Hiçbir şey, sadece bölgemi işaretliyorum,” dedi ukala bir ifadeyle.

“Ben bir ağaç değilim ve sen de üstüme işeyen bir köpek değilsin,” diye karşılık verdim. “Üstelik, Damian ve Kelsey gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor.”

“Ciddi misin? Gerçekten mi? Kız ondan hoşlandı mı?”

“Şaşırmış gibisin.”

“Böyle birinden hoşlanabileceğini bilmiyordum sadece.”

Güldüm. “Ama sen tam olarak, ‘her kadın ondan hoşlanır’ demiştin.”

“Doğru, tabii ki. Sadece... senin anlattıklarından yola çıkarak biraz soğuk biri gibi gelmişti.”

“Soğuk, evet... ama rahat hissettiğinde sıcak da olabiliyor. Üstelik bu çift randevusu fikrini ortaya atan sendin. Her neyse, asıl meseleye dönelim. Tüm bunları nereden aldın?”

Jeff ağzına birkaç tane naneli şeker attı. “Birkaç kredi çektim.”

“Ne? Jeff, şu an bu kredileri ödeyecek gelirimiz yok.”

“Şimdilik,” diye ekledi. “Dürüst olmak gerekirse, biz zaten neredeyse milyoneriz, bebeğim. Artık ona göre davranmaya başlamalıyız.”

“Bunu düşünmek için biraz erken. Paranın bizi değiştirmesini istemiyorum.”

“Bunu yapma, Stella,” dedi sesini alçaltarak.

“Neyi yapmayayım?”

“Mızızlanma. Gerçekten kutlanacak çok şeye sahibiz. Ben daha fazla iş alıyorum, sen de daha fazla para kazanıyorsun. Birlikte yükseliyoruz! Ve hiçbir şey, hiç kimse moralimizi bozamayacak. Hatta sen bile.” Beni yine sert ve uzun bir şekilde öptü, bu da Damian’ın bir kez daha izlediğini açıkça belli ediyordu. Jeff aslında çok sık öpüşen biri değildi. Bu konuda benden daha mesafeliydi. İlişkimizde daha sevgili dolu ve romantik olan bendim.

“Sevimli görünüyorsun,” dedi.

Bir köpek yavrusu gibi sevimli, deniz gibi büyüleyici değil.

Onları karşılaştırmayı bırak, Stella.

Akşam yemeği şaşırtıcı bir şekilde iyi geçiyordu. Damian beklediğimden çok daha fazla konuşmuş, hatta Kelsey ve Jeff’le şaşırtıcı derecede iyi bir iletişim kurmuştu. Birkaç kez gülmüştü ki, bu tamamen şaşkına dönmeme sebep olmuştu. Genelde hiç gülmezdi, o yüzden kahkahasını duyduğumda içimde bir şeyler titreşti. Gülümsemesini çok sevmiştim. Keşke bunu daha sık yapsaydı.

Yemek sırasında telefonuma bildirim geldi. Sesi kapatmak için elime aldım ama ekranda yazanı görünce nefesim kesildi.

“Aman Tanrım!” diye çığlık atarak hemen e-postayı açtım. “Kabul edilmişim!” dedim tekrar şaşkınlıkla. “Kabul edilmişim!”

“Nereye?” diye sordu Kelsey.

“Mateo’nun Galerisi’ndeki sanat sergisine! Son anda biri katılamayacağını bildirmiş. Ben öne çıkan sanatçılar arasındaki bekleme listesindeydim. Aman Tanrım!” Resmen panik halindeydim. Bir hayalimin gerçek olduğuna inanamıyordum. Sanat eserlerim, hayattaki en büyük tutkum, yüzlerce insanın önünde sergilenecekti.

Nasıl bu kadar şanslı olmuşum?

“Vay canına, gerçekten bu sergilerden birine kabul edile-

ceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Jeff. “Tebrikler, bebeğim! Bu harika bir şey!”

Damian’ın ifadesinde bir değişim yakaladım. Önce Jeff’e baktı, sonra bana döndü ve yüzünde yeniden o yumuşak ifade belirdi.

“Hak ettin. Tebrikler, Stella.”

O bakış da neydi öyle?

“Teşekkür ederim. Hepiniz gelmelisiniz! Yani, tabii eğer isterseniz. Perşembe akşamı olacak ve şey... eğer gelmek istemezseniz, buna mecbur değilsiniz ama-”

“Orada olacağım,” dedi Damian ve Jeff aynı anda.

Sonra birbirlerine kısa bir bakış attılar.

Aralarındaki gerilime bakılırsa, ikisinin gelecekte çok iyi arkadaş olacaklarını düşünmüyordum.

Bir süre sonra onlara Kelsey de katıldı ve sergiye geleceğini söyledi.

“Belki sana eşlik edebilirim, Damian?” diye sordu Kelsey.

Jeff’in kaşları çatılsa da hiçbir şey söylemedi. Damian’ın dudakları gerildi ama Kelsey’nin teklifini kabul etti.

Kelsey heyecanla ellerini çırpı. “Harika.” Sonra elini Damian’ın bacağına koydu.

Bu ilk görüşme için biraz fazla değil miydi? Gerçekten ellerini onun üstüne koymak zorunda mıydı?

Kendine gel, Stella. Başka tarafa bak.

“Bunu kutlamak için birer shot almalıyız!” dedi Jeff garsonu çağırarak. “Hepsi benden!”

“Jeff, hayır. Gerçekten hiç gerek yok. Ciddiyim.” Hafifçe yüzümü buruşturdum. Zaten fazlasıyla içmişti ve parayı sanki hiç sınırı yokmuş gibi harcıyordu. Bu da beni endişelendirmek için yeterliydi. “Daha fazla içkiye ihtiyacımız yok.”

“Senin derdin ne, ha? Başarını kutlamaya çalışıyorum!” diye çıkıştı.

“O halde onunla sanki bir yükmüş gibi konuşmamaya ne

dersin?” diye araya girdi Damian. Gözleri Jeff’e duyduğu öfkeyle doluydu ve mideme kocaman bir rahatsızlık oturdu. “Ayrıca buraya arabayla geldin. Muhtemelen daha fazla içmemelisin.”

“Afedersin, ne?” Jeff, Damian’a dönerek dik dik baktı. “Sen biraz geri çekilsen nasıl olur? Kız arkadaşımın nasıl konuşacağıma ben karar veririm.”

“Doğru. Sadece neden onunla böyle konuşmayı seçtiğini anlayamıyorum,” dedi Damian. Oturduğu yerde biraz daha dikleşmişti.

İkisi de savaşılmaya hazır bir halde göğüslerini kabartmışlardı. Kelsey devreye girdi ve gerilim daha da tırmanmadan onları durdurdu.

“Hadi, Stella ve onun ilk sanat sergisinin şerefine kadeh kaldıralım!” dedi kadehini havaya kaldırarak. “Niceleri olsun!” diye ekledi.

Beyler kendilerini toparlayıp göğüslerini indirdi ve kadehlerini kaldırarak bana tezahürat yaptılar.

Sonunda bu rahatsız edici an geride kalmıştı ve yemeğimizi kan dökülmeden bitirebilmiştik. Eve doğru yola çıktık, Kelsey de numarasını Damian’a verdikten sonra kendi yoluna gitti.

Gerçekten mi? Ona numarasını mı vermişti? Bu sanırım iyi bir şeydi. Yani... öyleydi, değil mi? Evet. Olması gereken buydu. Tabii ki. *Kesinlikle*.

Günlerden çarşamba olduğu için Jeff’in yanına gitmek üzere çantamı önceden hazırlamıştım.

“İçeri girip çantamı alayım, sonra gidebiliriz,” dedim Jeff’e.

“Tamam, burada bekliyorum.”

Hızla içeri girdim, eşyalarımı aldım ve mutfakta bir bardak su dolduran Damian’a bir bakış attım. “Bu gece geldiğin için tekrar teşekkürler. Sen ve Kelsey gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz. Ayrıca Jeff’le de çoğunlukla iyi geçindiniz, tuhaf anlar dışında tabii ki ve-”

“Neden onunlasın?”

“Ne?”

“Jeff. Neden onunlasın? Tam bir beyin yoksunu ve kendisi dışında birilerini umursama yetisi inanılmaz derecede düşük.”

“Bu doğru değil...”

“Doğru. Ve sen de bunun doğru olduğunu bilecek kadar zekisin. Bunu sık sık yapıyor mu?” diye sordu Damian.

“Neyi yapıyor mu?”

“Hayallerini ve seni küçümsemeyi.”

“Ah. Hayır. Yani, muhtemelen sanat sergisi hakkındaki tepkisini yanlış anladın. Jeff realist biri. Sanatımın geçimimi sağlamaya yetecek kadar iyi olmadığını biliyor. Eh, ben de bazen gerçeklerden kopabiliyorum, hayalperest zihnim kendi yolunda ilerliyor. Sadece sanatımla geçindiğim çılgın bir hayat hayal ediyorum ve şey... bu tamamen saçmalık.”

“Neden?”

“Çünkü yeterince iyi değilim.”

“Sana yeterince iyi olmadığımı kim söyledi?”

Nereden başlasam ki?

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Sorun değil, Damian. Her hayalperestin hayalleri gerçekleşmez. Bazıları gerçek dünyaya geri gönderilir.”

Yüzünü buruşturup bardağına su doldurmaya devam etti.

“Pekâlâ, iyi geceler o zaman. Bu gece geldiğin için tekrar teşekkürler. Çok rahat bir ortam sayılmazdı, farkındayım.”

Dönüp gitmeye hazırlanıyordum ki, o konuşmaya devam edince duraksadım.

“Ya Maple olsaydı?” diye sordu.

“Ne?”

“Ya Jeff, Maple’a hayallerinin fazla gerçek dışı olduğunu ve bunları gerçekleştirmek için yeterince yetenekli olmadığını söyleseydi? Bunu duymak sana kendini nasıl hissettirirdi?”

“Öfkeden deliye dönerdim.”

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “O zaman bunu yap.”

“Neyi yapayım?”

“Sevdiklerine verdiğin sevgi ve korumayı kendine de ver.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra bana doğru yürüyüp birkaç santim ötemde durdu ve sesini alçalttı.

“Bu arada, çalışmalarını gördüm.”

Gözlerimin içine baktı.

“Sen fazlasıyla iyisin.”

Alt tarafı kelimeydi bunlar...

Sadece basit kelimelerdi. Ama Damian her söylediğinde, içten içe daha fazlasını söylemesini istiyordum.

Damian yüzünden kontrolsüzce atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken, beni orada öylece sersemlemiş bir halde bıraktı.

18

STELLA

“Nefes al, Stella, nefes al,” diye mırıldandım kendime.

Sanat sergimin olduğu gün endişeden perişan haldeydim. Üstelik Jeff’e tüm gün ulaşamamış olmam, durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir önceki gece bir gösterisi vardı ve DJ’lik yaptığı gecelerden sonra toparlanmasının biraz zaman aldığını biliyordum. Fakat hayatımın en büyük gününün ertesi akşam olduğunu bildiği için, çok da çılgınca eğlenmemesini umut etmiştim.

Stella: *Neredesin?*

Jeff’e daha önce dört kez mesaj atmış, beş kez de aramıştım ama hiçbir yanıt alamamıştım.

“Gelecek. Bugün, özellikle de bugün beni ekmesi imkânsız. Telefonunun şarjı bitmiştir. Burada olmaması için kesinlikle makul bir sebebi vardır, hem de hayatımın en önemli gününde.”

Galerideki serginin tuvalet aynasının önünde durmuş, endişemi bastırmaya ve Jeff’in hâlâ gelmemiş olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Saat dokuzu on beş geçiyordu ve sergi sekizde başlamıştı. Fakat erkek arkadaşım hâlâ

ortada yoktu. Artık tuvalette saklanmayı bırakmalıydım. Yoksa insanlar sanatçının neden kendi sergisinde bulunmadığını merak etmeye başlayacaktı.

“Stella? Biri geldi ve seninle görüşmek istediğini söylüyor. Sanırım erkek arkadaşın,” dedi etkinliği düzenleyen Marie, tuvalet kapısının dışından seslenmişti.

Kapıyı hızla açtım. Midemdeki kelebekler, Jeff’in en sonunda geldiğini bilmenin verdiği heyecanla tekrar kanat çırp-maya başlamıştı. Geç kaldığı için ona kızmak istiyordum ama şu an benim için en önemli olan şey, sanatımı sevdiğim biriyle paylaşabilecek olmamdı.

Banyo kapısını hızla açarken, “Geldi mi?” diye sordum. Ellerimle beyaz elbisemi düzelttim ve kocaman gülümsemem yüzünden yanaklarımın ağrıdığını hissettim. Bu serginin, benim için Jeff’le paylaşılması gereken bir şey olduğunu düşünüyordum çünkü bu bana uzun zamandır sadece bir hayal gibi geliyordu. Artık ona gösterebileceğim bir şeyim vardı. Üstelik onun gurur duyabileceği bir şeydi. Kariyerimi en az onunki kadar ciddiye aldığımı kanıtlayacak bir şey.

“Evet, geldi. Ayrıca, bu kadar yakışıklı olduğundan hiç bahsetmemene çok şaşırdım. Aman Tanrım, o adam gerçekten çok iyi görünüyor.” Marie ellerini havaya kaldırarak şaka yollu teslim oldu. “Ama yanlış anlama, asla ona asılmazdım. Benim zaten bir erkek arkadaşım var,” diye espri yaptı.

Marie’ye, Jeff’in geldiğini haber verdiği için teşekkür ettim ama tuvaletten çıkınca karşılaştığım manzara beni şok etti. Erkek arkadaşım hiçbir yerde yoktu.

Bunun yerine, karşımda kusursuz bir şekilde giyinmiş *kocam* duruyordu.

Her zaman olduğu gibi çok şıktı. Damian, sergi alanında duvarları süsleyen sanat eserlerimi inceliyordu. Erkek arkadaşımın hâlâ ortalıkta olmamasını bir kenara bırakıp Damian’a doğru yürüdüm.

“Çirkin,” dedim ve en sevdiğim eserlerden birine bakarken arkasında durdum. Tablonun adı Mavi’ydi. “Geldin.”

“Sana söz verdim.”

“Keşke herkes senin gibi verdiği sözü tutabilseydi,” diye mırıldandım.

Damian merakla tek kaşını kaldırdı.

Başımı iki yana sallayıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Boş ver. Kelsey seninle geldi mi?”

“Birlikte yemeğe gittik ama sergiye birlikte katılmamaya karar verdik.”

“Ah, hayır. Aranızda bir sorun mu oldu? Senin hakkında o kadar güzel şeyler söylemişti ki...”

“Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim.”

Kaşlarımı çattım. Sanki bir şeyler ters gitmiş gibi hissediyordum ama Damian’ı zorlamak istemedim. Onu yeterince iyi tanıyordum, üzerine gidildiğinde içine kapanırdı.

“İstersen sana galeriyi gezdirebilirim.”

“Olur.”

Galeride dolaşmaya başladık ve Damian sanat eserlerimi her övdüğünde, ona sarılmayı düşünmeden edemiyordum. Bunun yerine sadece, “Bu gece geldiğin için teşekkür ederim,” dedim.

“Senin için önemli bir şey.”

“Evet.”

“O zaman davet edilmek bir onur.”

Ah, Damian...

Düzensiz kalp atışlarımı görmezden gelmeye çalıştım.

Buz gibi görünen bir canavar olmasına rağmen, bazen öyle yumuşak anları oluyordu ki...

“Bu geceki serinin teması yas. Yıllar önce, daha küçük bir kızken annemin ölümünden sonra başladım bu seriye. Son parçayı Kevin’ın ölümünden sonra tamamladım. Çalışmalarımı ortaya çıkarırken kömür kalemle akrilik boyayı ka-

rıstırıyorum. Son zamanlarda dökme boya tekniğine de ilgi duymaya başladım ama o parçalarımı burada sergilemek için yeteri kadar cesaretim yok. Bu yüzden bu geceki final seçkisine almadım.”

“Eğer onlar bunun yarısı kadar iyiye, elinde başyapıtlar tutuyorsun demektir.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. “Çirkin, bana iltifat mı etti?”

“Fazla alışma.”

“Egom şimdiden şişti.”

Dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. “Kaç tane sattın?”

“Henüz hiç. Açıkçası belki de hiç satılmayacak. Birkaç kişi uğradı ama kimse satın alma ihtiyacı hissetmedi. Fakat sorun değil. İnsanların eserlerimi görmesi bile heyecan verici. Üstelik muhtemelen benim hatam. Fiyatları düşürmeliydim. Sanırım kendimi fazla pahalıya satıyorum.”

Damian çatılan kaşlarıyla önce bana baktı, sonra fiyat etiketine göz atmak için tabloya yaklaştı.

Burnundan soluyarak, “Daha fazlasını yazmalıydın. Bundan çok daha değerlisin,” dedi.

Kalbim yine düzensizce atıyordu.

“Galeride dolaşan insanlara *QR* kodu verdin mi?”

“Hayır. Ama onlara internet sitemi söyledim, oradan satın alabilirler.”

Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. “İnsanlar tembeldir. Üstelik tembelliklerinden daha kötü olan şey, dikkat seviyelerinin bir bebekle aynı olmasıdır. Toplum seni insanların bebeklik döneminden çıktığına inandırır fakat aslında sadece boyları uzar ve hâlâ çocuk gibi davranmaya devam ederler. Her şey gözlerinin önünde olmalı, yoksa dikkatleri hemen dağılır.”

“Katılıyorum. Ama sergiye kısa bir süre kala-”

“Bir dahaki sefere bana gel,” diye teklif etti. “Dünyada-

ki en iyi asistanlardan birine sahibim. Senin adına her şeyi halledebilir.”

“Ben... vay canına. Damian, teşekkür ederim. Bu gerçekten inanılmaz bir teklif.”

“Kartvizit.”

“Ne?”

“Kartvizitin var mı?”

“Hayır... henüz yok.”

İç çekip sessizce bir şeyler mırıldandıktan sonra boğazını temizleyip ellerini tekrar ceplerine soktu. Tam o sırada birkaç kişi ön kapıdan içeri girdi. Damian’ın bakışları onlara doğru kaydı.

“Kendi başıma etrafa bakabilirim. Sen git misafirlerini karşıla,” dedi.

“Doğru, elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Bülten,” diye yanıtladı.

Tek kaşımını kaldırdığımda iç çekti. “Bültenine kaydolmalarını sağla.”

“Benim bir bültenim yok.”

“Bugünden sonra olacak. E-postalarını bir kâğıda yaz.”

Ona gülümsedim ve söylediği şeyi yaptım. Sonrasında içeri giren herkesin e-posta adresini aldım. Oluşan küçük liste için minnettardım. Damian galeriden ayrılmadı ve her bir parçayı sanki kendisine bir hikâye anlatılıyormuş gibi uzun süre inceledi.

Etkinlik sona erdiğinde, diğer sanatçılarla benim dışımda orada kalan son kişi oydu. Bana doğru yürüyüp takım elbisesini düzeltti. “Beni ağırladığın için teşekkür ederim, Stella.”

“Geldiğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük.”

Sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi ağzını açtı

ama sonra hemen vazgeçti. “Eve döndüğünde görüşürüz,” deyip ön kapıyı açtı.

“Damian, bekle. Ne söyleyecektin?”

“Hiçbir şey. Beni ilgilendirmez.”

“Ne seni ilgilendirmez?”

“Stella, önemli değil.”

“Ama ya benim için önemliyse?” diyerek üsteledim.

İç çekip ensesini ovuşturdu. “Jeff nerede?”

“Ben... Ben emin değilim.” İlk sergimi açtığımı ama Jeff’in gelmediğini düşününce gözlerim doldu.

“Ağlama.”

“Güneş burcum Balık, ay burcum Yengeç ve yükselelim de İkizler, Damian.”

“Az önce söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi ilgisizce. “Ama kulağa çok Maple işi gibi geldi.”

“Gerçekten de tam bir Maple işi.” Şaşkınlığına kıs kıs güldüm. “Bu sadece ağlamanın benim işim olduğu anlamına geliyor.”

“Gözyaşlarını hiç değilse önemli bir şey için harca.”

Duygusal bir gülümsemeyle gözyaşlarımı sildim. “İyi geceler, Damian.”

Kapıyı bir kez daha açmak için döndü ancak sonra bana bakarak tekrar kapattı.

“Biliyorum, kötü bir başlangıç yaptık ve tanınması zor biri olduğumun da farkındayım. İyi biri değilim ama... sen öylesin. Sen, uğruna orada olunmayı hak eden birisin, Stella. Senin için gelmeyen hiç kimse gözyaşlarını hak etmiyor.”

Beni çılgınca atan bir kalp ve birkaç damla gözyaşıyla arkasında bırakarak galeriden çıktı.

Marie yanıma gelip gülümseyerek, “Cidden, Stella. Erkek arkadaşın çok yakışıklı,” dedi.

“O benim erkek arkadaşım değil.”

“Öyle mi?”

“O benim kocam.”

Birkaç saniye içinde adını seslenerek peşinden koşmaya başladım. Binadan dışarı fırlayarak, “Damian, bekle!” diye bağırdım. Bana döndüğünde okyanus mavisini gözleri derin bir kırgınlıkla doluydu. Yüzünde bu ifadeyi görmek, beni düşündüğümünden çok daha fazla şaşırtmıştı. Yaklaşırken duraksadım.

“Bir dakika, ne oldu?”

Boğazını temizleyip başını salladı. “Hiçbir şey.”

“Yalan söylüyorsun. Ne oldu? İyi misin?” Hiç düşünmeden elimi koluna koydum. Bakışlarını temas ettiğimiz noktaya dikti, ardından başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde ondan beklediğimden çok daha fazla duygu barındıran bir ifade vardı.

Dudakları aralandı, başparmağını hafifçe burnunun kemiğine dokundurdu.

“Sen iyi bir insansın, Stella.”

Kalp atışlarım... bir anlığına onun kontrolüne geçti.

“Teşekkür ederim, Damian.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Sen gerçekten iyi bir insansın. Her yerde ve herkeste iyiliği görüyorsun. Ama hepsi bunu hak etmiyor.”

“Damian...”

“Sen iyi bir insansın, gerçekten umursuyorsun. Fakat öyle sahte bir ilgiyle değil. İnsanların göstermelik olarak yaptığı türden hiç değil. Sen insanları gerçekten, derinden seviyorsun. Ve işte bu yüzden bu kadar sinirleniyorum. Çünkü dünyada iyi insanların başına çok fazla kötü şey geliyor. Ama bunlar senin gibi insanlara olmamalı. Maple bana açık sözlü olmadan da konuşabileceğimi söyledi. Ancak bu konuda nasıl açık sözlü olmamam gerektiğini bilmiyorum ve bu da beni sinirlendiriyor.”

Artık endişelenmeye başlamıştım. “Ne oluyor, Damian?”

“Kelsey bu gece benimle gelmedi çünkü önce birlikte yemeğe gittik.”

“Ah? Bir şey mi oldu?”

“Evet. Zaten birkaç küçük gözlemime dayanarak bir şeyler tahmin ediyordum ama sana bunu söylemeden önce, daha somut bir kanıt bulmam gerekiyordu. Bu yüzden yemeğe gittik.”

“Üzgünüm ama ne demeye çalıştığını anlamıyorum.”

Elini dudaklarının üzerinde gezdirdi, endişesi beni de geriye götürdü. En sonunda konuşmaya başladığında, kelimeler yabancı bir dile aitmiş gibi geldi.

“Birlikteler.”

Söylediklerine anlam veremediğim için duraksadım. “Pardon, ne? Kimler birlikte?”

“Jeff ve Kelsey. Birlikteler. Ve bunun bir süredir devam ettiğini düşünüyorum.”

Güldüm. Başka ne yapabilirdim ki?

“Bu saçmalık.”

“Bu gerçek.”

“Ne? Hayır. Bu doğru olamaz.”

Başımı hızla iki yana salladım, böyle bir şey söylediğini duymak bile beni şaşkına çevirmişti.

“Neyden bahsediyorsun? Hayır, birlikte değiller.”

“Evet, Stella, birlikteler.”

“Senin sorunun ne? Neden böyle söylüyorsun? Bu... bu hiç mantıklı değil. Kelsey senden hoşlanıyor.”

“Hayır, hoşlanmıyor.”

“Evet, hoşlanıyor! Bana kendisi söyledi! İşte deli gibi senden bahsediyor, sürekli senden konuşuyor ve-”

“Yatıyorlar.”

“Şöyle söylemeyi bırak!” diye patladım. Göğsüme hissettiğim şokun ağırlığı oturmuştu. “Yanılıyorsun.”

“Keşke yanılıyor olsaydım.”

“Hayır, yanılıyorsun! Bak, senin derdin ne bilmiyorum, Damian ama bu kadar fazla. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Onlar benim hayatımdaki en önemli iki insan ve-”

“Sen iyi bir insansın,” diye sözümü kesti.

“Şunu söylemeyi bırak,” diye fısıldadım.

“Bırakamam. Çünkü işte tam da bu yüzden bunu göremiyorsun. Ben görebiliyorum çünkü iyi biri değilim. İnsanlardaki karanlığı fark edebiliyorum. En kötüyü görebiliyorum. Fakat sen sadece en iyiyi görüyorsun. Bu yüzden kötülüğü fark edemiyorsun.”

Öfkeyle soludum. “Beni saf olmakla mı suçluyorsun?”

“Hayır.” Gözlerini kıstı, sanki soruma şaşırması gibi görünüyordu. “Seni iyi biri olmakla suçluyorum.”

“Bunu küçümseyici bir şekilde söylüyorsun.”

“Hayır. Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Özetle, en yakın arkadaşımın erkek arkadaşım ile birlikte olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsun.”

“Sana asla aptal demedim, Stella.”

“Hayır ama ima ettin! Söylüyorsun! Sadece... ben... ben...” Kelimeler birbirine giriyordu, zihnim Damian’ın beni suçladığı şeyi kavramaya çalışırken iyice karışıyordu. Bunu neden yapıyordu? Her şey daha iyiye gidiyordu. Dost olmaya başlamıştı, en azından ben öyle sanıyordum. Ama şimdi... neden bunu yapıyordu?

“Ben içeri gidiyorum.”

Yüzünü buruşturdu, ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

Ne var, Damian?

Söyle.

Bir şey söyle. Özür dile. Söylediklerini geri al.

Söylemediği sözler, konuşmanın bittiğini anlamam için yeterliydi. Dönüp içeri yürümeye başlamıştım ki, arkamdan seslendi.

“Kelsey’ye sor. Açık açık. O sana söyleyecek. Belki kelimelerle değil ama gözleriyle. Jeff yetenekli bir yalancı. Kalpsizin teki. Suçluluk duygusu onun içinde barınmaz. Ama Kelsey... O sana gerçeği anlatır. Sadece gözleriyle.” Dudaklarının köşesi seğirdi ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim

kadar duygu belirdi. “Aptal olduğunu düşünmüyorum. Sözlerimi öyle algıladıysan özür dilerim. Açık sözlü olduğumu biliyorum. Duygularımı nasıl doğru kelimelerle ifade edeceğimi bilmediğimin de farkındayım. Ama seninle konuşurken duyduğum saygının en üst düzeyde olduğunu bilmeni istiyorum. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sözlerim seni incitirse, bundan dolayı özür dilemekten çekinmem. Çünkü sen benim arkadaşımsın, Stella. Sen benim arkadaşımsın. Ve aptal olmaktan çok uzaktasın.”

Söylediklerinin ardından arkasını döndü ve ben kendimi kaybolmuş hissederken yürüyüp gitti.

Eve ulaştığımda Damian çoktan odasına çekilmiş, kapısını kapatmıştı. Kendi odama geçerken midem hâlâ düğüm düğümdü. Damian’ın, Kelsey ve Jeff hakkında söylediklerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum.

Yatağımda uzanmış, Kelsey ve Jeff’e mesajlar yazıp siliyordum. Midemin bulandığını hissederek elimi yüzüme götürdüm. Onları böyle korkunç bir şeyle suçlamaya cesaret edemiyordum.

Ama yine de bunu mesajla yapamayacağımı biliyordum.

Gözlerine bakmam gerekiyordu.

En azından Kelsey’nin.

Gece yarısına doğru yataktan zorla kalkıp spor ayakkabılarımı giydim ve ön kapıdan dışarı çıktım. Yirmi dakika içinde Kelsey’nin kapısının önündeydim. Şimdi de durmaksızın kapısını çalıyordum.

Kapıyı açıp beni karşısında gördüğüne şaşırmış gibiydi. Yıllardır bildiğim o sıcak gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına bakarken, bir an bile Damian’ın söylediği gibi bana ihanet etmiş olabileceğine inanmadım. Fakat... neden Damian böyle bir şey hakkında yalan söylesindi ki?

Canımı en fazla yakan şey, hayatımda en çok değer verdiğim üç kişiden birinin kesinlikle bir yalancı olmasıydı.

“Stella, selam. Burada ne yapıyorsun?” diye sordu kollarını kavuşturarak.

Serin bir rüzgâr tenime dokundu, bedenimde ürpertiler doluştu. “Jeff’le birlikte misin?” diye aniden sordum.

Damian haklıydı.

Gözleri.

Değişti.

Dudaklarının söyleyemediği şeyleri gözleri anlatıyordu.

“Aman Tanrım,” dedim geriye doğru sendeleyerek.

“Stella, bekle, Ben... yani, ben...” Gözleri doldu, elini hızla dudaklarına götürdü ve başını iki yana sallayarak ağzını kapattı. “Ben...”

Derin nefesler. Titreyen bir beden. Suçlu bir beden. Suçlu bir arkadaş. Arkadaş. Kelsey. Hayır...

“Çok üzgünüm, Stella. Bu sadece bir kez olacaktı. Sadece bir defa. Onun bir konserine gittim. Sonra... çok fazla içtik,” diye itiraf etti. Sanki ihanete uğrayan kendisiymiş gibi göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Sanki acı çeken oymuş da teselliye ihtiyacı varmış gibi... “Ama sonra duygularımız yoğunlaştı ve... Jeff bir süre sonra suçluluk hissetti, devam etmememiz gerektiğini söyledi... ama yapmadık! Kevin öldüğünden beri birlikte değiliz, sana yemin ederim, Stella! İşte bu yüzden Damian’la çıkmanın bunu tamamen bitireceğini düşündüm ve öyle de oldu. Jeff ve benim aramızdaki şey bitti. Söz veriyorum.”

Sözler.

Onun için söz vermek ne ifade ediyordu ki?

“Ne kadar süredir?” diye sordum zorla nefes alarak.

“Stella, lütfen...”

“Ne kadar süredir?” İçimde patlayan şey öfke miydi, yoksa üzüntü müydü? Belki de ikisi birdendi. Kafam karmakarışık. Kaygı... Acı... Neşe dışında her duygu içimi ele geçirmişti.

“Ben... şey, üç yıl.”

Üç yıl.

Üç yıl boyunca birlikte geçirilen tatiller. Üç yıl boyunca kutlanan doğum günleri. Üç yıl boyunca, arkamdan süren

gizli bir ilişki. Üç yıl boyunca, gözlerimin içine bakarak beni sevdiklerini söylemişlerdi.

Geriye doğru bir adım attım ama basamağı ıskalayınca bileğim burkuldu. Beş basamak boyunca yuvarlanarak verandadan düştüm. Sertçe betona çarptım ve zeminin üzerinde kayarken ellerimin derisi yırtıldı.

“Stella! İyi misin?” Kelsey panikle bağırarak yanıma koştu. “Elin kanıyor.” Beni kaldırmak için eğildi ama elini hızla ittim.

“Bana dokunma. Benimle bir daha asla konuşma. Seninle işim bitti.” Yerden doğrulurken bileğim zonkluyordu ama umurumda bile değildi. Arabama yürüyüp direksiyona geçtim ve eve doğru sürdüm. İstedğim tek şey, her duyguyu bu kadar derinden hissedemeyen bir kız olabilmektir.

19

DAMIAN

Stella evden çıktığında nereye gittiğini düşünmeden duramadım. Uyuyamıyordum. Bunun yerine çalışma odama geçip işe koyuldum. Zaten yetiştirmem gereken birçok şey vardı.

Eve döndüğünde sesini duydum. Ancak gidip onu kontrol etmedim çünkü söylediklerimden sonra beni görmek isteyeceğinden emin değildim. Kelsey ile vakit geçirirken fark ettiğim şeyi Stella'ya anlatmak, bana bile kendimi berbat hissettirmişti. Ama Kelsey'nin Jeff hakkında yaptığı o küçük, belirsiz yorumlar her şeyi gün gibi ortaya koyuyordu. İnsanları okuma konusunda tecrübeliydim. Onların neden böyle davrandıklarını çözmekte, kendileri hakkında fark etmedikleri küçük şeyleri görmekte ve daha konuşmadan önce bile derin, karanlık sırlarını keşfetmekte ustaydım.

Çoğu insan kendi karanlığından bahsetmezdi. Ancak benim yeteneğim bunu açığa çıkarmaktı.

Herhangi biri hakkında her şeyi ortaya çıkarmakta usta olduğum için, Connor bana mezar kazıcı derdi.

Ama Kelsey ve Jeff konusunda, onların ihanetine dair somut kanıtlar bulmam gerektiğini biliyordum. Yanılma ihtimalim olsaydı, Stella'nın kalbini asla kırmazdım. Bu yüz-

den Kelsey'nin telefonunu masada unuttuğu anı fırsat bilerek mesajlarını kontrol etmişim. Jeff'ten gelen herhangi bir şey var mı diye baktığımda ne yazık ki yüzlerce mesajla karşılaşmışım. Sayfa sayfa yazışmalar... Ayrıntılı bir şekilde itiraf edilmiş bir ihanet...

Okurken midem bulanmıştı.

Kelsey geri döndüğünde ondan nefret ettiğimi bile fark etmemişti. Onun dünyadaki en büyük pislik olduğunu düşündüğümü anlamamıştı. Benim gözümde, Stella gibi bir kadına zarar vermeye cesaret eden herkes değersizdi.

Yine de kendimi belli etmeden poker suratımı takındım. Öğrendiklerimi ona söylemeden önce Stella'yı uyarmak istiyordum.

Bunu kesinlikle daha iyi bir şekilde açıklayabilirdim.

Gece saat iki civarında Stella aniden çalışma odamın kapısını açıp içeri daldı.

“Gerçekten yeterince iyi olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

Görünüşe göre biraz sarhoştuk çünkü ayık olduğu zamanlarda davet edilmeden asla içeri girmezdi. Üstelik sorusu tamamen rasgele görünüyordu, sanki durduk yere aklına gelmişti. Ama ben düşüncelerinin nasıl işlediğini biliyordum. Muhtemelen saatlerdir bunu kafasında evirip çeviriyordu.

“Evet,” diye yanıtladım.

“Neden?”

“Benim neden böyle düşündüğüm önemli değil. Önemli olan, senin kendini yeterince iyi görmemen.”

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve minderin içine gömülerek abartılı bir şekilde rahat bir pozisyona geçti. Ardından şarabından bir yudum aldı.

“Peki sence neden kendimi yeterince iyi görmüyorum?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Genellikle bu tür düşünceler başkalarının fikirlerini önemsemekten kaynaklanır.”

“Sen hiç öyle hissettin mi? Yeterince iyi olmadığını?”

“Çoğu zaman.”

“Peki bunu nasıl aştın?”

“Çevremdeki insanları değiştirdim.” Omuz silktim. “Bana yeterince iyi olduğumu söyleyen biriyle tanıştım. Ve bunu o kadar çok tekrarladı ki, sonunda ben de inanmaya başladım.”

“Connor mı?”

Başımı salladım.

“Connor senin en iyi arkadaşın.”

“O benim ailem.”

Gülümseyip başparmağını kadehinin etrafında gezdirdi.

“O sana bu kadar yakınlaşmayı nasıl başardı? Çünkü tanınması çok zor birisin.”

“Pes etmeyen baş belasının tekiydi. Hayır cevap olarak hiçbir zaman kabul etmedi. Onu uzaklaştırmaya çalıştıkça daha da yaklaştı. Ben kendimden vazgeçtiğimde bile o benden vazgeçmedi.”

“Bir EM.”

“Bir ne?”

“Evrenin mucizesi. Bunu büyükannem uydurmuştu. Evrenin sana sunduğu, hediye gibi hissettiren biri ya da herhangi bir şey. Gerçek olamayacak kadar güzel bir şey. Birinin hayatındaki en parlak ışık. Evrenin mucizesi. Connor da senin için o kişi.”

İlginç bir kadından ilginç bir kavramdı bu. “Sanırım, öyle bir şey.”

“Belki bir gün benim de o kadar yakın olmama izin verisin.”

Küçük bir kahkaha attım. “Çoğu insan erkenden pes eder.”

“Evet ama ben çoğu insan değilim.”

Şarabını tek yudumda bitirip ayağa kalkmaya çalıştı. Tam o sırada dengesini kaybedip hafifçe sendeledi. Masanın üzerinden uzanarak onu tutup dengede kalmasını sağladım.

“Dikkat et,” diye uyardım.

Güldü ve tenine dokunduğum yere bakarak sözlerimi bir fısıltıyla tekrarladi. “Dikkat et.”

Kalbim tuhaf bir şekilde sıkıştı.

Garipti.

Elimi geri çektiğimde doğruldu.

Benimle ilgili henüz aklına bile gelmemiş sorulara cevap bulmaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı.

Gözlerini kırıştıtararak başını salladı. “Bazen sakar olabiliyorum.”

“Sorun değil.”

“Jeff her zaman bunun sinir bozucu olduğunu söylerdi.”

“Jeff tam bir pislik.”

Sözlerim karşısında biraz afallamış bir halde bana baktı.

Söylediklerimin doğru olduğunu bilsem de anında pişman oldum. “Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Sorun değil.”

Etrafına şöyle bir baktıktan sonra bana doğru eğilip fısıldadı.

“Aramızda kalsın ama... biraz pislik olduğu doğru.”

Aynı onun gibi fısıldayarak konuştum. “Pislik eğilimleri olan bir tip mi?”

“Hayır.” Başını salladı. “Tam anlamıyla domuz kafalı bir pislik.”

Gülümsedim. “Domuz kafalı. Bunu hakaret listeme ekleyeceğim.”

“İlgilenirsen, pislikler için bir sürü saçma küfrüm var. Mesela osuruk suratlı piç. Pis göt deliği. Sivilce manyağı baş belası.”

Güldüm. “Bunlar tamamen saçmalık.”

“Ben saçmalığın tanımıyım.”

“Sana yakışıyor,” diye fısıldadım uzun bir fısıldaşma seansının ardından.

“Neden fısıldıyorsun?” diye sordu kedi gibi sessiz bir şekilde.

“Çünkü sen de yapıyorsun. Peki sen neden fısıldıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü sarhoşum, aptal.” Sözleri beni gülümsetti. Parmağını dudaklarıma hafifçe dokundurdu. “Sarhoş olmadığım zaman, bunu dudaklarınla daha çok yapabilir misin?”

“Neyi daha çok yapabilir miyim?”

Geriye doğru bir adım attı ve parmağının dudaklarımda yarattığı hissi özlediğimi fark ettim. Parmağını ağzımın içine alıp emmek istedim. Bu yüzden çekmesi belki de en iyisiydi.

Ellerini dudaklarına götürerek kocaman gülümsedi. “Gülümsemek. Gülümsemeni seviyorum.”

“Ben seninkini daha çok seviyorum,” diye itiraf ettim. Bunu söylemek benim için fazlasıyla savunmasız bir şeydi.

“Birazını benimle paylaş, ben de birazını seninle paylaşayım.”

Kadın, bana ne yaptığının farkında bile değilsin, dedim içimden.

Zihnim onun sözlerine karşılık verebilecek kadar iyi kelimeler üretemiyordu. Bu yüzden karşısında öyleyce, ne yapacağımı bilemez halde durdum. Neyse ki, sarhoş olduğu için tuhaflığımı fark etmiyordu.

“Oradaydı,” dedi bana bakarak.

“Ne oradaydı?”

Gözleri duygularla dolup taşıtı. “Gerçek, gözlerindeydi,” diye fısıldadı.

“Kelsey.”

Başını salladı. “Evet.”

“Üzgünüm, Stella.”

“Biliyorum. Hey, Çirkin?”

“Evet?”

“Benimle sahile gelip biraz daha şarap içmek ve dalgaları saymak ister misin?” Gözleri kâğıtlarla dolu olan masama kayd. “Tabii meşgul değilsen.”

“Yetiştirmem gereken çok iş var.”

Kaşlarını çattığında bundan nefret ettim.

“Tamam, peki. Bir molaya ihtiyacın olursa nerede olacağımı biliyorsun.”

Odadan çıktı ve ben de masama geri oturdum. Tek sorun, artık aklımın onu düşünmeden duramıyor olmasıydı. Zihnimden geçen her düşüncenin merkezinde o vardı.

Sanki ofisimden ayrılalı saatler olmuş gibi hissediyordum ama onu bulmak için dışarı çıktığımda hâlâ mutfaktaydı, şarap kadehini dolduruyordu.

“Sanırım şimdi bir molaya ihtiyacım var,” dediğimde sesim onu ürküttü ve hafifçe sıçradı. Arkasını dönüp beni gördüğü anda yüzü aydınlanmıştı. Sevinçle ellerini çırpıttıktan sonra bana da bir kadeh almak için uzandı.

Kadehi fazlasıyla bonkör bir şekilde, ağzına kadar doldurdu. Muhtemelen bu yüzden sendeleyip duruyordu.

“Al bakalım.” Kadehi bana doğru uzatırken etrafa biraz şarap döktü. “Ah! Kadeh kaldırmalıyız! Neye içeceğimizi sen söyle.”

“Daha önce hiçbir şeye kadeh kaldırmadım.”

“Endişelenme, yanlış yapman imkânsız. Hem zaten ben çok sarhoşum, pek umursamam.”

“Peki o zaman. Şuna içelim... sana.”

“Bana mı?”

“Sana.”

“Ah.” Kadehini benimkiyle tokuştururken gözleri duygularla dolup taşıtı. “Kimse daha önce yalnızca benim için kadeh kaldırmamıştı.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Sana da içebilir miyiz?”

“Eğer istersen.”

Kadehini daha da yukarı kaldırdı. “Bana. Sana. Bize.”

Kadehleri tokuşturduk. “Bize,” diye onayladım.

Bize.

Asla sahip olabileceğimi düşünmediğim bir şeydi bu.

Gülümsedi ve beni sahile vuran dalgalara doğru götürdü. Çoğu geceyi o dalgaların başında geçirirdi. Beni ilk kez ona eşlik etmem için davet etmişti.

Kıyıya vuran dalgaları izlerken bir şeyler değişti. Stella biraz durgunlaştı, gözleri boşluğa daldı ve gecenin karanlığına baktı.

“Sence beni hiç sevdi mi, Damian? Yani, Jeff?”

“Hayır.”

Fazla hızlı söylemiştim ama hayatım boyunca en kolay söylediğim hayır bu olmuştu.

Cevabım onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Ancak yanağından süzülen birkaç damla yaş, Jeff’in sevgisizliğinin zaten farkında olduğunu gösteriyordu.

“Bence sende sevdiği şey, senin onu sevme biçimindi. Onu mutlu etmek için kendini parçalamanı sevdi. Ne var ki o, senin için en küçük çabayı bile göstermedi.”

Gözyaşları daha da hızlandı.

Yüzümü buruşturup kadehin sapını sıkıca kavradım. O rahatsız hissettiğinde ben de rahatsız oluyordum. Onun hüznü beni de üzüyordu. Başkalarının duygularını hissedenden biri değildim. Çoğu zaman insanların hislerini abartılı ve dramatik bulurdum. Ama gözyaşları içindeki Stella’nın yanında otururken, istediğim tek şey acısını dindirmek ve her şeyi onun yerine hissetmekti.

“Sence ben onu seviyor muyum?” diye sordu.

“Evet.” Bunu da tereddütsüz söyledim. “Ama bu şaşırtıcı bir şey değil çünkü bence sen tüm dünyayı seviyorsun.”

“Peki sen dünyanın ne kadarını seviyorsun?”

“Hiçbir kısmını.”

Bu cevabım gözyaşlarını daha da artırdı.

“Bu gerçekten üzücü, Damian.”

Omuz silktim, çok bir şey hissetmiyordum. “Böylesi daha kolay.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü dünyayı sevmezsen, dünya da seni incitemez.”

“Evet ama dünyayı sevmezsen dünya da seni sevemez.”

“Aynen öyle. İşin içine sevgi girince işler karışır.”

Bir taş alıp denize doğru fırlattı. “Ben karmaşık da olsa sevmeyi, hiç sevmemeye tercih ederim.”

“Herkesin kendi tercihi,” dedim şarabımı bir dikişte bitirerek. Kadehi yere bırakırken midemde bir düğüm hissettim. Sormaya hakkım olmayan soruları sormak istiyordum. Bilmem gereken şeyleri öğrenmek istiyordum. Normalde düşüncelerimi kendime saklardım fakat artık bunu yapamıyordum. İçimi kemiriyorlardı.

“Onunla birlikte olma sebebin neydi?” diye sordum.

Kaşını kaldırdı. “Jeff’le mi?”

“Evet. Kusura bakma ama onunla hiçbir ortak noktanız yokmuş gibi görünüyor. Ve şey... sana berbat davranıyordu.”

“Onu sadece iki kez gördün.”

“Ne tür bir adam olduğunu bir saat içinde anladım.”

“Nasıl bir adam?”

“Senin için yeterince iyi olmayan bir adam.”

“Ben yeterince iyi olduğum için mi?” diye sordu.

“Fazlasıyla.”

“Öyleyse, neden buna inanamıyorum?” diye fısıldadığında, sesinde hafif bir öfke kırıntısı vardı.

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü üzgündü, aynı zamanda da derin bir keder içindeydi.. İnsanları teselli etmekte iyi değildim. Aklıma gelen tek şey, gidip Jeff’in burnunu kırmak olmuştu. Tabii bunu yapmanın Stella’nın şu anki hâline çok da bir faydası dokunacağını sanmıyordum.

“Sana kendini değersiz hissettiren ilk kişi kimdi?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsun. İlk kalp kırıklıklarını asla unutmazsın. Bana güven ve iyice düşün.”

Kaşlarını çatıp ayağa kalktı. Hafifçe sendeleyerek suya

doğru yürüdü. Şaraptan bir yudum daha içmemesi gerektiğini görebiliyordum. Ben de *yanlışlıkla* şarabını devirdim ve kendi kadehimi de döktüm. Farkına bile varmadı.

“İyi bir kız olmalısın, yoksa Kevin seni sevmeyi bırakır,” dedi başka birini taklit ediyormuş gibi. Kalçası denge-siz bir şekilde ileri geri sallanırken konuşmaya devam etti. “Otur yerine, çocuk. Uslu dur, çocuk. Onu giyme, çocuk. Çok yüksek sesle konuşma, kızım. O etek fazla kısa, kızım. Şu adama gülümse, tatlım. Surat asma. İnsanlarla ilgilen. Onla-rı kırma. Karşılık verme. Otur. Diz çök. Dua et. Sessiz ol. Hanımefendiler görünür ama duyulmaz. Kapa çeneni. Konuş. Fazla şişmansın, Stella. Çok çirkinsin, Stella. Asla yeterli ol-mayacaksın.” Kendi kendine alaycı bir kahkaha attıktan sonra sendeledi, ayakları birbirine dolaştığında dengesini kaybetti. Ayak bileğinin bükülüşünü görmek bile içimi burktu. En hafif tabirle acı verici görünüyordu.

Yere düşmeden önce onu yakaladım.

Yaşadığımı hissetmeye zorlayan gözleriyle baktı. “Şuna bak sen! Çirkin, Kültella’yı kurtardı.”

“Üzgünüm, Stella.” Yaklaşık on yıllardır hissetmediğim bir duygunun eşiğindeydim.

“Neden?”

“Sana zarar veren herkes için.”

Başını biraz eğdi. “Bu çok fazla özür anlamına geliyor,” diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki, dikkatli dinlemesem muhtemelen duyamazdım. Ama dikkatliydim. Ona öyle çok odaklanmasaydım bile gözlerimi ondan ayıramazdım.

“Bunları sana kim söyledi?” diye sordum. “Asla yeterli ol-mayacağını kim söyledi?”

“Cehennemden çıkma üç üvey anne,” diye cevap verdi. “Beni, başkalarının duygularının benimkilerden daha önemli olduğuna inandırdılar.”

“Bu yüzden her türlü muameleye göz yumdun çünkü daha iyisini hak etmediğine inandın.”

“Tek istediğim onları mutlu etmekti,” dedi. “Hayatta tek yapmak istediğim şey insanları mutlu etmekti.”

“Kendi mutluluğun pahasına olsa bile mi?”

“Her zaman kendi mutluluğum pahasına olsa bile.” Kollarımdan sıyrıldı ve ben de ona izin verdim.

Ona hüzünlü bir şekilde gülümsedim ve lanet olsun, ben neredeyse hiç kimseye gülümsemezdim. Bu yüzden gülümsemem birkaç saniye içinde yerini sıkıntılı bir kaş çatmaya bıraktı. Başparmağını dudaklarına doğru götürüp bir an duraksayarak bana baktı.

“Neredeyse görünecekti,” diye fısıldadı parmağı altdudağını hafifçe okşarken. “Tam dudaklarının kıyısında.”

“Ne neredeyse görünecekti?”

“Ruhun.” Sonra hafifçe başını eğdi. “Ama ben onu gözlerinde de görebiliyorum.”

Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Topallıyordu.

“Bileğin,” diye seslendim ardından. Açıkça acı çekiyordu.

Bana dönüp bakmadan, “İyiyim,” diye mırıldandı. Ve orada, Stella’nın acı çekmesine neden olan her bir kişiyi öldürmek isteyerek öylece kalakaldım.

“Damian, uyan.”

Sarsılarak uyandım ve anında savunma moduna geçerek doğruldum. Oda hâlâ karanlıktı, pencerelerden hiçbir ışık sızılmıyordu; bu da güneşin henüz doğmadığını gösteriyordu.

“Ne oluyor?” diye homurdanırken avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Ellerimi çektiğimde son birkaç haftadır beni hipnotize eden o kahverengi bakışları karşımda buldum.

“Stella, ne yapıyorsun?” diye sordum.

Yaptığı makyaj tamamen silinmişti, yüzü tertemizdi. Göz-

lerinde ise endişe vardı. Uyanır uyanmaz hissettiğim savunmacı tavır, onun kaygısını gördüğüm anda yok oldu. “Ne oldu? Neyin var?”

“Bileğim,” diye fısıldadı, gözlerinden bir damla yaş süzülürken. Çabucak sildi ama başını hafifçe aşağı eğip bacağına bakarken burnunu çekti.

Sessizce homurdanarak komodinin üzerindeki lambaya uzandım. Işığı açar açmaz gözlerim bileğine takıldı. “Lanet olsun!” diye bağırdım şişmiş bileğine bakarak. Bir kavun büyüklüğüne gelmişti ve tüm bacağında morluklar vardı. Canının ne kadar yandığını hayal bile edemiyordum.

Tamamen uyanmış bir halde yataktan kalktım. “Acil servise gitmemiz gerekiyor.”

“Tamam.” Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ederken onları durdurmaya bile çalışmıyordu. Acısı inanılmaz derecede fazla olmalıydı çünkü Stella zayıflık gösterecek biri değildi.

“Beni götürebilir misin?” diye sordu.

Tereddüt ettim. “Şoförümü çağırıp birlikte gideriz.”

“Hayır. Sorun değil. Benim arabamı kullanabilirsin,” dedi. “Anahtarlar girişte.”

Telefonumu çoktan çıkarmış ve şoförümü aramıştım bile. “Alo, Chris? Gelip beni alman gerekiyor. Stella’yı acil servise götürmemiz gerekiyor. Tamam.” Telefonu kapattım. “Yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak.”

İtiraz etmek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. Acısı o kadar yoğundu ki, alaycı bir cevap verecek hali bile yoktu.

Bileğine baktım. “Buz koymamız gerekiyor.”

“Tamam.”

“Ve üzerine basmamalısın,” dedim. “Seni oturma odasına taşıyabilir miyim?”

Başıyla onayladı, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

Dolabıma doğru yürüyüp gri bir tişört aldım ve ona doğru ilerlemeden önce siyah bir eşofman altı giydim. Ellerimi ona doğru uzatırken duraksadım. “İzin verir misin?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Kollarımı dikkatlice etrafına dolayıp, sakat bileğine dokunmamaya özen göstererek onu kaldırdım. Diğer erkeklerle birlikteyken yaptığı gibi gerilmedi. Bunun yerine başını omzuma yaslayarak bana doğru hafifçe sokuldu.

Stella’yı oturma odasındaki kanepeye yerleştirip buz almak için mutfığa gittim. Döndüğümde gözlerini kapatmış, kanepeye yaslanmıştı ve biraz daha rahat görünüyordu.

Tenine çarpan soğukluk yüzünden şaşırmasın diye, “Buzu koyacağım,” diye uyardım. Buzu bileğine yerleştirdiğimde hafifçe irkildi ama kısa bir süre sonra rahatlamıştı.

Chris çok geçmeden geldi ve Stella’yı arabaya taşıdım. Hastaneye kadar hiçbir şey söylemeden yol aldık. Bekleme salonunda tam bir buçuk saat oturduk. Ön büro çalışanının, masalarına gidip bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu sormamdan bıktığına emindim.

Stella bana, “Sorun değil,” dese de içime sinmiyordu. Bileği kocaman olmuştu ama ona sanki kolunda ufak bir çizik varmış gibi bakıyorlardı.

Muayene için içeri alınma vakti geldiğinde, bir erkek görevli onu götürmek için yanımıza geldi.

Stella hafifçe gerilirken bana doğru döndü. “Benimle gelir misin?” Belli ki rahatsız hissediyordu ama güçlü görünmeye çalışıyordu.

“Tabii ki.”

Yaralı bacağına yük vermemesi için ona kolumu uzattım.

Görevli bizi hastanenin iç tarafına götürdü ve neyse ki, Stella için bir tekerlekli sandalye getirdi. Onu odaya kadar götürdüm. Görevli, kısa süre içinde bir hemşirenin yanımıza geleceğini söyledi.

Yanına oturdum. Parmaklarıyla oynayıp duruyor, altdudağını üst dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıyordu. Hemşire gelip bileğini kontrol ettiğinde hepimiz rahatladık; ciddi bir şey değildi, sadece kötü bir şekilde burkulmuştu. Ona biraz ağrı kesici verip bileğini sardılar. Ayrıca bir süre kullanması için de koltuk değnekleri verdiler.

Hemşireler çıktıktan sonra taburcu evraklarını beklemeye başladık. Stella ve ben, o ana kadar hiçbir şey söylememiştik. Ben zaten laf kalabalığından hoşlanmazdım, o da ayıkken çok konuşkan sayılmazdı. Ancak sonra bana doğru dönüp, “Bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Neyi bilmiyorum?”

“Araba sürmeyi.”

Koltuğumda hafifçe kıpırdanıp omuz silktim. “New York’ta büyüdüm. Her yere metroyla gidebiliyorken araba sürmeyi öğrenmeye çok gerek duymadım. Metro yetmezse de taksi vardı.”

“Bu, Kaliforniya için mantıklı bir sistem değil.”

“Bilmez miyim,” diye homurdandım. Herhangi bir yere gitmek, -üstelik sadece sekiz kilometre uzaklıkta olsa bile- on beş yıl sürüyormuş gibi geliyordu. Kaliforniya’da nefret ettiğim pek çok şey vardı ama trafik kesinlikle listenin başındaydı. En azından New York’ta metrolar düzenli çalışıyordu ve ışıklarda ya da otoyolda beklemek zorunda kalmıyorduk.

Hastane yastığına yasladığı başı hafifçe bana dönüktü. Derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü diğer tarafa çevirip, “Tamam o zaman,” dedi.

“Ne tamam?”

“Sana öğreteceğim.”

“Bana araba sürmeyi mi öğreteceksin?”

“Evet.”

“Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum.”

“Sürekli birine para ödeyip kendini taşıtmak yerine ne kadar tasarruf edebileceğini biliyor musun? Ayrıca insanlardan

nefret ettiğini biliyorum. Arabada kimse olmadan gitmek istemez miydin?”

“Şoförüm benimle konuşmaması gerektiğini bilir.”

“Evet ama sen sensin. Yani, muhtemelen aynı araçta biriyle oturmak bile seni rahatsız ediyordur.”

Buna itiraz edemezdim.

“Hem ben hayatım boyunca araba sürdüm.” Omuz silkti. “Kevin bana henüz sekiz yaşındayken öğretti.”

Bunu bilerek söylememişti ama yumruk yemiş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Bu tür şeyleri bana öğretmesi gereken adam, benim yerime başka çocuklara öğretmişti.

Bunun Stella’nın suçu olmadığını biliyordum ama yine de içim sızlıyordu.

“Üzgünüm,” dedi düşüncelerimden beni çekip çıkararak. “Senin yanında olmadığı için.”

“Bunu nasıl...” dedim şaşkınlıkla. Düşüncelerimi neredeyse zihnimin içinden çekip almıştı. Poker yüzümle gurur duyardım. Canımı sıkan şeyleri dışarı belli etmezdim. Hepsi içimde kalırdı.

“Dudağının kenarı üzgün hissettiğinde seğiriyor.” Hafifçe gülümsedi. “Kocam olarak benim hakkımda tüm ipuçlarını yakalayabiliyorsun ama ben de karın olarak senin hakkında bazı şeyleri fark ediyorum.”

“Başka ne fark ettin?”

“Öfkelendiğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor ve burun deliklerin genişliyor. Hoşlanmadığın bir şey yediğinde çeneni sıkıyorsun. İş stresi yaşarken homurdanıyorsun. Gergin olduğunda avuç içlerini kaşıyorsun. Ve benim için endişelendiğinde... göz teması kuruyorsun.”

“Mutlu olduğumda ne yapıyorum?”

Kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Onu hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

“Pekâlâ, hanımefendi ve beyefendi, çıkışınız hazır. İşte taburcu evraklarınız,” dedi hemşire. İçeri girerken yüzünde ko-

caman bir gülümseme vardı. “Bileğine dikkat et, tamam mı?” diye uyardı Stella’yı.

“Edeceğim.”

Hemşire bana döndü. “Ve siz de ona iyi bakın, beyefendi.”

Gözlerimi Stella’ya çevirdim, o da bana bakıyordu. “Bakarım.”

Güneş gökyüzünü aydınlatırken eve ulaştık ve Stella’yı yatak odasına götürüp koltuk değnekleriyle yatağına yerleşmesine yardım ettim.

Yatağa yerleştiğinden emin olduktan sonra, “İyi misin?” diye sordum.

Bunu ben yapmıştım.

Onu yatağa yatırmıştım.

Ne zamandan beri insanları yatağa yatıran biri olmuşum?

Bu kadın bana ne yapıyordu?

“İyiyim. Her şey için teşekkür ederim, Damian.”

“Dinlen,” dedikten sonra iyi geceler dileyip odadan çıktım.

Düzenleme

Ny.ozlem

20

DAMIAN

Uykudan yemek kokusuyla uyandım. Çikolata kokusu havayı doldurmuştı ve sadece bu koku bile midemin gurldaması için yeterliydi.

Yataktan tembelce kalkıp telefonuma göz attım.

Saat 13.03'ü gösteriyordu.

Uzun zamandır böyle geç saate kadar uyumamıştım ama Stella ile acil servisten sabah altı civarında dönmüştük.

Uykulu halde yataktan kalktım ve kapımın dışından gelen şarkıyı duyduğum anda duraksadım. Şarkı sözleri havada yankılanırken göğsüme bir ağırlık oturduğunu hissettim. “Uyan somurtkan surat, vakit sabahın mutlu tadına bakma vakti.”

Sonra anladım ki, göğsümde hissettiğim şey ağırlık değildi. *Kalbimdi*. Kalbim tekliyordu. Ve bunun sebebi Stella'ydı. Kapımın önünde, bana varlığına inanmadığım bir cenneti hatırlatan sesiyle şarkı söylerken kalbimin hızla çarpmasına sebep oluyordu.

Kalbim durmadan çarpıyor ve tekliyordu.

Hepsi onun yüzündendi.

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Stella karşımda yüzüne buruk bir gülümsemeyele duruyor, bedenini koltuk değnekleriyle

dengelerken ellerinde bir tepsi tutuyordu. Tepsinin üzerinde küçük bir vazoya yerleştirilmiş siyah bir gül vardı.

“Tanrım, Stella, ne yapıyorsun?” diye homurdandım dolu tepsiyi hemen ellerinden alırken. “Bu kadar ağırlık taşımalısın. Bileğin nasıl?” Sakat olmasına rağmen çok fazla iş yapması beni endişelendirmişti.

Eşofmanının paçasını yukarı kaldırıp şişliği azalmış olan bileğini gösterdi. Hâlâ inmemişti ama epey iyileşmişti.

“Acıyor ama iyiyim,” dedi çabucak.

Tek kaşımı kaldırdım. “Hâlâ sarhoş musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Hissettiğim şey yine göğsümdeki o kas yığını mıydı?

Kalbim durmadan çarpıyor ve tekliyordu.

“Benim için yemek hazırlamana gerek yoktu.”

“Sana bir tabak yemekten çok daha fazlasını borçluyum. Bu sadece dün gece için değil. Bugüne kadar geçirdiğimiz her gün için. Bana karşı dürüst olmayı seçtiğin her an için. Acıtsa bile.”

Dudağımın sol tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sana klişe bir şey söyleyebilir miyim?”

“Klişelere bayılırım.”

Birazdan dudaklarımdan çıkacak kelimeleri söylemek üzere olduğuma inanamıyordum ama elimde değildi. Kendimi gülünç hissederek boğazımı temizledim. “Bana artık yaşamayacağımı düşündüğüm bir şeyi yaşıyorsun.”

“Ne gibi?”

“Bana tekrar önemsemeyi öğretiyorsun.”

Gülümsedi. *Ah, o gülümseme...*

Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir çekilme hissettim. Bu yüzden konuşmayı daha az yabancılık çektiğim bir konuya çevirdim. “İlaçlarını aldın mı?”

“Aldım.” Biraz kızarıp omuz silkti. “Beni önemsedığın için teşekkür ederim.”

“Bunu yapmama sebep olduğun için ben teşekkür ederim.”

Koltuk değneklerinin üzerinde gergin bir şekilde denge-
de dururken ahşap zemine baktı. “Her neyse, sana kahvaltı
getirmek istedim. Elma ve çikolata parçalarıyla biraz pan-
kek hazırladım.”

“Bu benim...”

“En sevdiğin,” dedi başını sallayarak. “Her hafta sonu
yaptığını fark ettim. Seninkiler kadar iyi olduklarından şüp-
heliyim ama denedim.” Başını kaldırarak hafifçe kızardığın-
da göz göze geldik. “Dün geceki davranışım için en büyük
özü sana borçluyum. Normalde içki içmem,” dedi usulca.
Tavrı çekingendi, kendinden utanıyor gibi görünüyordu.

“Sorun değil,” dedim. “Ben daha çok senin iyi olman
konusunda endişeliyim.”

Gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en buruk gülümse-
meydi. “Ben iyiyim,” diye yalan söyledikten sonra dönüp
giderken arkasından seslendim.

Bakışlarımı takip ederken yemek tepsisini işaret ettim.
“İki kişiye yetecek kadar var.”

Dolgun dudakları aralandığında gözleri kısıldı. “Kal-
mamı mı istiyorsun?”

“Lütfen. Yani, eğer sen de istersen.”

Lütfen kal.

Bir kez daha tepsiyi işaret ettim. “Dediğim gibi, iki ki-
şiye yetecek kadar var.” Derin bir nefes alırken hüzünlü
gözleri hafifçe parladı.

Sonra topallayarak yanımdan geçip odaya girdi. Yatağın
sol tarafına geçti, ben de sağ tarafa oturdum ve yemeği or-
tamıza yerleştirdim.

Bir süre sessizce yemek yedikten sonra konuşmak için
boğazını temizledi. “Bugün Jeff’le konuşmam gerekiyor.
Beni durmadan arıyor ama cevap vermiyorum. Eminim
Kelsey ona her şeyi bildiğimi söylemiştir.”

“Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Üzgün olma. Ben bir aptaldım. Görmezden gelmeyi seçtiğim o kadar çok tehlike işareti vardı ki...”

“Hayır. Sana henüz çok küçükken tehlike işareti diye bir şeyin olmadığı öğretilti. Bunları görmemen senin suçun değil. Konusu açılmışken... üvey anneler sana karşı neden bu kadar canavardı?”

“Gerçekten bilmiyorum. Onları örnek alarak büyüdüm. Annemi kaybettikten sonra sanırım içten içe onlara yakın olmayı umuyordum. Annemin yerini alacaklarından değil ama hayatımda başka bir kadın olmasını çok istedim. Ancak hiçbir zaman öyle olmadı. Kevin yüzünden bana katlandılar, hepsi bu.”

“Kulağa korkunç geliyorlar. Rosalina’nın kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirim fakat diğer ikisi için de aynı şeyi düşüneceğimden eminim.”

“Evet ama yine de onlar için üzülüyorum.”

Güldüm. “Kötüler için üzülemezsin.”

“Tabii ki üzülebilirsin. Bizi onlardan farklı kılan şey bu.”

“Bu onların kim olduğunu değiştirmez.”

“Belki de haklısındır.” Tabağındaki pankeklerle oynarken gözlerini kıstı. “Benim için neyin bir travma tepkisi olup olmadığını asla ayırt edemeyeceğimden korkuyorum.”

“Bunu yapabilirsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen sensin ve her şeyi yapabilirsin.” Bu kulağa tam bir klişe romantik komedi filmi repliği gibi geliyordu ama yapabilirdi. “Sadece sana yardım edecek doğru insanları bulmalısın. Gerekirse bu görevi ben üstleneceğim. Herhangi bir konuda bunaldığında ya da kafan karıştığında bana gelebilirsin.”

Sanki teklif ettiğim şeyden utanmış gibi yüzü kızardı. “Hayır, Damian. Benim için böyle bir şey yapmanı isteye-mem.”

“Ben istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.” İtirafıma şaşırarak güldü. Tek kaşımı kaldırdım. “Bunun neresi komik?”

“Çünkü bu hiç mantıklı değil. Benden hoşlanmıyorsun.”

“Evet, Stella, hoşlanıyorum.”

“Benim neyimden hoşlanıyorsun?”

“Buna cevap versem bile -ki kolayca verebilirim- bana inanmazsın.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü sen kendini nasıl seveceğini bile çözememiş-ken, benim sende sevdiğim şeylere nasıl inanabilirsin ki?”

“Kendimi seviyorum,” diye iddia etti. “En azından belli kısımlarımı.”

“Tamam, harika.” Elimi ceplerime sokup duvara yas-landım. “O zaman söyle.”

“Ne söyleyeyim?”

“Kendinle ilgili neyi seviyorsun?”

Dudakları aralandıktan sonra donup kaldı. Zihnindeki çarkların deli gibi döndüğünü ve söylemek için hızla bir şey bulmaya çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Dudaklarını birbirine bastırırken gözleri doldu. Son zamanlarda yapmak istediğim tek şey onu ra-hatlatmaktı. Bu ruhumu kemiriyordu çünkü onu kollarımın arasına alıp iyi olacağını söylemek istiyordum.

“Kendimi sevmeyi ne zaman bıraktım...” diye fısılda-dı. Çatlayan sesi soğuk kalbimin de parçalanmasına neden oldu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki de dünya sana sevilmeye la-yık olmadığın yalanını söylediğinde.”

“Gerçekten kendimi bulmama yardım edecek misin?”

“Eğer istersen. Bunu tek başına yapmak istiyorsan hadimi aşmayacağım.”

“Hayır. Ben, şey, isterim...” Sertçe yutkunup gülümsedi. Daha fazlasını istiyordum. O gülümsemelerin daha fazlasını görmek istiyordum. “Bu konuda yardımını istiyorum.”

“O zaman yardım ederim.”

Daha fazla gülümsedi.

Onu öpmeyi düşündüm.

Elbette yapmadım ama bu düşünce aklımın köşesine takılıp kaldı.

Telefonu çalınca ekranda Jeff’in adını gördüm. Neden bilmiyordum ama içimde bir kıskançlık hissi uyandı.

“Jeff’le konuşmak için hazırlanmalıyım.” Yataktan kalkıp ellerini bir peçeteyle silerek temizledi. “Teşekkür ederim, Damian.”

“Her zaman, Stella.”

Her zaman, demiştim ve işin garibi sanırım bunu gerçekten kastetmiştim.

Peçeteyi tepsiye bırakırken eli neredeyse benimkine dokunuyordu. Temas etmedi ama keşke etseydi.

Koltuk değnekleriyle sekerek uzaklaşırken, olduğu yerde duraksamasına sebep olarak konuştum. “Bir şeyleri fark etme şeklini seviyorum. Kimse bakmıyorken ne kadar dikkatli olduğunu, bulutlara ve yanından geçtiğin her sarı çiçeğe gülümsemeni de. Duşta ıslık çalmanı, kendi kendine yüksek sesle konuşmanı. İnsanları sevme şeklini ve sanatını. Yeteneğini. Gözlerini. Fazla yüzeysel belki ama lanet olsun, gözlerini gerçekten seviyorum. Radyodaki şarkıyı mırıldanmanı ve başkaları konuşurken onları dikkatle dinlemeni seviyorum. Hareketlerini seviyorum. Vücudunun kıvrımlarını seviyorum. Ayrıca kalbini de seviyorum. Hayatın ona yaptığı onca şeyden sonra bile hâlâ atıyor,” dedim. Sözlerim karşısında hafifçe titreyen vücudunu iz-

lerken sırtı hâlâ bana dönüktü. Onu duygusallaştırmak istememiştim ama kendisiyle ilgili çoğu şeyin sevmeye değer olduğunu bilmesini istiyordum. Boğazımı temizledim. “Kendinle ilgili hoşuna gidecek şeylerin bir listesine ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

Bana doğru döndüğünde gözlerinde yaşlar vardı. “Damian?”

“Efendim?”

“Kocam olduğun için mutluyum.”

Söylemedim ama böyle güzel bir kadın karım olduğu için şanslı piçin tekiydim.

Stella, Jeff ile buluşmaya gitmişti ve ben de akşamı Denise ile geçirmeyi planlamıştım. Bizim için planladığı etkinlik için heyecanlı değildim. Özellikle de o kadınların korkunç hikâyelerini ve Stella’ya nasıl davrandıklarını duyduktan sonra...

İçim öfkeyle dolup taşarken mekâna adım attım.

Pahalı bir restoran seçmiş ve sanki Oscar törenine gidiyormuş gibi bir elbiseyle gelmişti. Duruşuyla ilgili her şey, etrafındaki herkesten daha iyi olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Bir insanın yabancılara nasıl davrandığına bakarak onunla ilgili pek çok şey söyleyebilirdiniz. Hatta ona yardımcı olmak isteyen insanlara ve garsonlara nasıl davrandıklarına bakarak daha fazlasını anlayabilirdiniz.

Denise rahatsız edici biriydi.

“Tereyağının eritilmesini istemiştin ama bu kaya gibi sert,” diye azarladığı zavallı garson, en fazla on dokuz yaşındaydı.

Josie isimli kız, Denise’in ses tonu yüzünden neredey-

se titriyordu. “Bunun için çok üzgünüm, hanımefendi. İzin verin yeniden-”

“Bazı insanların bu kadar beceriksiz olmasına gerçekten inanamıyorum. Çok kolay bir istekti ama yine de berbat etmeyi başardınız,” diye azarladı Denise.

Josie tekrar özür dilerken ona endişelenmemesini söyledim ve kız aceleyle uzaklaştı.

“İnsanın aklını alıyorlar, değil mi?” Dudakları onaylamadığını gösteren biri ifadeyle bükülmüştü. “Vasat insanlar en basit hataları bile ne kadar kolay yapıyor.”

“Sen lanet olası bir iblissin,” diye mırıldandım sessizce.

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey.”

Lütfen annem olma.

Sürekli özür dileyen garson ona erimiş tereyağlı bir tabak getirdikten sonra, “Garson bana kimi hatırlattı, biliyor musun?” diye sordu Denise. Hemen sonra kız tabağı bırakıp hızla uzaklaştı.

“Kimi?”

“Stella’yı,” diyerek nefes verdi. “Para verip satın alsa bile o kadının omurgası olamaz. Üstelik en basit işleri bile berbat etti ve... Hey! Nereye gidiyorsun?” dedi Denise ben masadan kalkarken.

Buradan çok, çok uzağa gidiyorum.

21

STELLA

On İki Yaşındayken

Mutfakta dikilen Denise, “Senden çöpü çıkarmanı istemiştım, Stella,” dedi. Çöp kutusu ardına kadar açtı ve sanki başına gelebilecek en kötü şey benmişim gibi yüzüme bakıyordu.

Çöpü çıkardığıma yemin edebilirdim.

Yani, sanırım çıkarmıştım...

Bazen Denise benden bir şeyleri temizlememi isterdi ve ben farkına bile varmadan, bir anda daha fazla iş çıkıverirdi.

Kafa karışıklığıyla başımı salladım. “Ama bunu zaten yapmıştım?”

“Bu bir soru mu, yoksa açıklama mı?” diye sordu parmaklarını bana doğru şıklatarak.

Sesim titreyerek, “Açıklama,” diye mırıldandım. Kevin işteydi. Onun işe gitmesinden nefret ediyordum çünkü o zaman Denise’le yalnız kalıyordum. Kevin etraftayken bana karşı iyiydi ama gittiği zaman maskesi düşüyordu ve ona hiçbir kötülük yapmadığım halde bana hep çok kaba davranıyordu.

“O zaman açık konuş, Stella. Ayrıca mırıldanmayı kes.

Tanrım, Kevin'ın senin böyle davranmana izin vermesine bile şaşıyorum. Şimdi şu çöpü dışarı çıkar," dedi bana.

Çöp torbasını kapıp koşarak uzaklaştım ve hızla çöp kutusuna attım. İçeri dönecektim ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Bunun yerine, çöp kutusunun yanına oturup ileri geri sallanarak kollarımı bacaklarıma doladım.

"Daha iyisini yap, Stella, sadece daha iyisini yap," dedim kendi kendime. Denise'in benim yüzümden üzgün olduğunu fark edince karnım ağrımaya başlamıştı. Yanlış bir şey yapmıştım ve şimdi bana öfkeliydi. Bana kızmasını istemiyordum çünkü o zaman Kevin'a söylerdi. Onun da kızmasını hiç istemiyordum.

Daha iyi ol.

Sadece karnımda değil, göğsümden de bir ağrı vardı. Ağır ağır nefes almaya başladım, kollarımı ovuştururken oturduğum yerde hızlı hızlı sallanıyordum. Tırnaklarımı tenime saplarken her şey bulanıklaştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldüğü sırada kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Neyim vardı benim? Neden böyle hissediyordum?

Daha iyisini yap. Normal ol. Denise'in istediği gibi ol.

Ter içindeki ellerimi pantolonumun paçalarına sürttüm. Ellerim titriyordu ama adımı duyunca ayağa fırladım.

"Stella!" diye haykırdı Denise evin içinden.

Göğsüm ağrıyordu ve midem hâlâ berbattı fakat eve geri dönmek için olabildiğince hızlı koştum. Hızlı olmak zorundaydım, yoksa Denise yavaş olduğum için bana bağırırdı. Mutfığa adımımı attığım anda sert gözlerle bana dik dik baktı. Tam önünde, yere dökülüp etrafa dağılmış bir *smoothie* vardı.

"Senin yüzünden ne yaptığıma bak, Stella!" dedi Denise.

"Ben... Ben... Ben..." diye kekelerken titriyordum.

"Sen ne?"

"Ben burada değildim," dedim hızla. Benim hatam ola-

mazdı. Burada değildim. Benim hatam mıydı? Bunu nasıl yapmıştım? Neyi yanlış yapmıştım?

Daha iyisini yap.

Daha iyi ol.

“Evet, sen yaptın. Etrafta sen varken her şey berbat oluyor. Her şey senin suçun. Şimdi eğilip burayı temizleyeceksin,” diye emrederek bana bir bez fırlattı.

Söylediğini yaptım ve sırtarak beni izledi.

“İşte bu yüzden Kevin’a da söylediğim gibi yatılı okula gitmen gerekiyor. Etrafındaki herkes için tam bir baş belası. Gerçekten, nasıl bu kadar dağınık olabiliyorsun?” diye azarladı Denise.

“Sen kiminle böyle konuştuğunu sanıyorsun?” dedi bir ses Denise’in sözlerini bölerek. Kafamı kaldırdığımda Kevin’ın orada durmuş bizi izlediğini gördüm. Ellerim Denise’in kırmızı *smoothie*’siyle kaplıydı. Kevin aceleyle yanıma gelip kalkmama yardım etti. “Ne yapıyorsun, Stella? Bunu temizlemek zorunda değilsin.”

Denise’in tavırları, aniden öyleymiş gibi rol yaptığı o hoş hanımefendiye dönüştü. “Tatlım, burada ne yapıyorsun? Geç saate kadar çalışacağını sanıyordum.”

“Bu akşam ailemle yemek yemenin iyi olacağını düşünmüştüm,” dedi Kevin.

Denise gülümsemeye devam etti. “Tabii ki. Bize rezervasyon yaptırabilirim ve-”

“Denise,” diye araya girdi Kevin.

“Evet?”

“Bavullarını toplayıp buradan gitmen gerekiyor.”

“Pardon?” dedi şaşkın bir ifadeyle.

“Beni duydun. Ona nasıl bağırdığını duydum. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem. Kızımın bu şekilde konuşmanın normal olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir,” dedi Kevin.

“Kızın mı? Lütfen. Kevin, o senin çocuğun bile değil.”

Kevin'ın bacağına arkasına saklandım, tıpkı dışarıdaki gibi titremeye devam ediyordum.

"Stella, senin ailemden bir parça olamayacağın kadar benim kızım," dedi. "Şimdi, eşyalarını topla ve defol git."

Bir süre tartışmaya devam ettiler ama konuşmanın sonunda Denise eşyalarını toplayıp gitti. Kevin üzerimdeki *smoothie*'yi temizlemek için gidip duş almamı söyledi, ben de söylediğini yaptım. Dışarı çıktığımda benimle konuşmak için odamda bekliyordu.

"İyi misin, Stella?"

Midem hâlâ düğüm düğüm olsa da başımı salladım.

"Denise seninle ilk kez mi böyle konuştu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Sessizce mırıldanırken dudaklarından söylememin yasak olduğu bir kelime kaçtı. Sonra başparmağını burnuna sürttü ve bakışlarını bana çevirdi. Gözleri dolarken burnunu çekti.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim, Kevin," dedim.

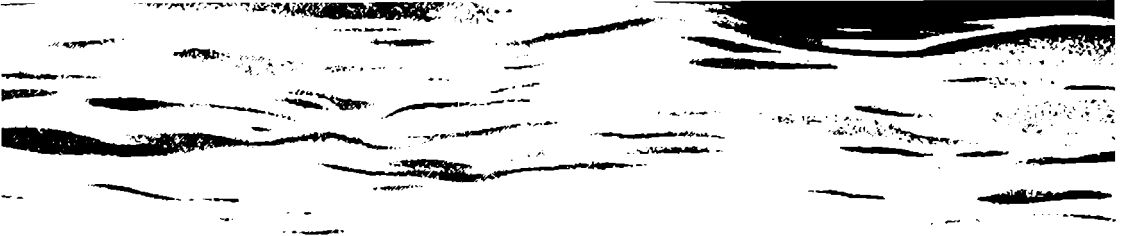
"Hayır. Hayır üzmedin, tatlım." Beni kucaklayıp alnımdan öptü. "Bu benim hatam, biliyorsun. O kadını evimize getirdiğim için esas ben özür dilerim. Sanırım bir şeyleri yanlış insanlarda arıyorum."

"Ne?" diye sordum.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sonra hızla kapattı. Söyleyecek bir şeyi vardı fakat yine de söylemedi. Onun yerine, "Akşam yemeğine ne dersin? Sadece sen ve ben?" diye sordu.

"Belki büyükannem de gelir?"

Gülümsedi. "Evet, tabii ki. O da gelir."

22

STELLA GÜNÜMÜZ

“Ciddi olamazsın,” dedi Jeff. Ondan ayrıldığımı söyledikten sonra şaşkın bir halde dikiliyordu. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra nasıl olur da benden ayrılırsın?”

“Benim için yaptığın onca şey mi? Jeff, üç yıl boyunca beni iş arkadaşım ile aldattın. Yüzüme baka baka yalan söyledin. Tanrı bilir başka kimlerle yatıyordun.”

“Yani, bir hata yaptım diye beni kenara mı atıyorsun?”

Bir hata mı? Bu adam ciddi miydi? “Pizzayı yakmak bir hata olabilirdi, arkadaşımı defalarca becermek değil. Bu bir hata değil, seçimdi. Üstelik bu kararı verirken kendinden son derece emindin.”

Üçümüzün birlikte olduğu tüm zamanları düşündüğümde kendimi aptal gibi hissediyordum. Arkamdan iş çevirdiklerine dair herhangi bir işaret olup olmadığını düşünüp durmuştum. Damian’ın skandalı bu kadar çabuk fark etmesine bakılırsa, belli ki vardı.

Keşke ben de insanları onun kadar iyi okuyabilseydim. Muhtemelen kendimi bir sürü kalp ağrısından kurtarırdım.

“Bu tek seferlik bir hata değil. Bana ihanet ettin,” dedim.

Gözlerini devirdi. “Nefes almama izin ver, Stella. Bütün bu iyi kız rolü çok yorucu. Sana iyi davranmaktan başka

bir şey yapmadım. On lanet yıl boyunca senin duygusallıklarına katlandım. Aşırı kilo almanla baş edip yine de seni becerdim. Bir ucube gibi okyanusla konuşma takıntınla uğraştım ve aptal rüyalarını dinledim. Sana destek oldum! Sanki sen çok masum bir kurbanmışsın gibi beni bir kenara atacak kadar küstah mısın? Üstelik bana kullanılmış bir köpek yavrusu muamelesi yapıyorsun!”

Ama ben...

Masumdum.

Sözleri ve hakaretleri karşısında sarsılarak gözlerimi kırıştırdım. Ardından boğazımı temizledim. “Bu ev benim adıma ve faturalarını ben ödüyorum. Burdan gitmeni istiyorum.”

“Pardon? Hayır, tamam, yavaşla. Bunu halledebiliriz. Yani, evet. İkimiz de sadakatsizdik ve-”

“İkimiz de mi?” dedim nefes nefese. “Jeff, sana sadık olmaktan başka hiçbir şey yapmadım.”

“Ah, lütfen, Stella. İyi kız rollerini bırak. Beni aptal mı sanıyorsun? Damian’a nasıl baktığını görmediğimi mi düşünüyorsun? Ya da onun sana nasıl baktığını? Sana sanki lanet bir güneşmişsin gibi bakıyor. Bunca zamandır yatmadığınıza inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet çünkü kesinlikle yatmadık. Bunu asla yapmam!” Ayrıca Damian bana öyle bakmıyordu. O sadece arkadaşımı.

Jeff burun kemerini sıktı. “Sen lanet olası bir yalancısın! Eminim en başından beri onu beceriyordun. Çünkü zayıf bir karakterin var ve herkes seni kolayca ayartabilir. Lanet olsun, Stella. Erkek arkadaşın varken bir adamla evlendin.”

“Senin yüzünden! Bunu yapmamı sen söyledin. Bu anlaşmayı kabul etmemi sen söyledin!”

“Dalga geçiyordum!” dedi. “Neden kız arkadaşımın başka bir adamla evlenmesini isteyeyim ki? Beynini kullan, Stella. Bunu yapmanın senin için zor olduğunu biliyorum.”

Gerçekleri çarpıtarak beni manipüle etmeye çalışıyordu. Gözlerimin önünde gelişen tüm durumu çarpıtmaya başladığı için yaptığı şeyi ruhumun derinliklerinde hissetmiştim. Beni hiç sevmediği belli olan bir adama sonuna kadar sadık kaldığım halde, beni hikâyemizin kötü karakteri yapıyordu.

Konuşmak, kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama bunun çok da bir anlamı yoktu. Bazı insanlar verdikleri acının ardından duydukları suçluluk duygusunu hafifletmek için sizi yanlış anlamaya kararlı olurlardı.

“Anahtarlarını tezgâhın üzerine bırak. İzin günümde gelip burayı toparlarım.”

“Vay canına...” dedi öfkeyle. “Öyle mi? Benimle işin bitti mi? Birlikte geçirdiğimiz bunca yıldan sonra? Altı haftadır tanıdığın bu adamın, aramıza girip bu kadar sağlam olan bir şeyi mahvetmesine gerçekten izin mi vereceksin?”

“Gerçekten sağlam mıydık bilmiyorum, Jeff.” Öyle olsaydık bu kadar kolay yıkılmazdık. Demek ki aşk ve güven denklemin bir parçası değilse, bir ilişkinin uzun ömürlü olmasının hiçbir anlamı yoktu. Milyonlarca çift, sadece çok fazla zaman geçtiği için uzun süre birlikte kalıyor ve artık ayrılmak için çok geç olduğunu düşünüyorlardı.

Annem ve Kevin benim için bunu istemezdi. Sevginin var olmadığı bir yerde kalmamı asla istemezlerdi.

“Kredilerim ne olacak?” diye sordu.

“Ne?”

“Çektiğim ve harcadığım para. Bir yığın borcum var, Stella.”

“Sana o parayı çekmemeni söylemiştim. Bu asla planın bir parçası değildi.”

“Tamam ama beni ortada bırakamazsın! Sen öyle bir sürtük değilsin.”

Gözlerim kısıldı. “Haklısın. Ben bir sürtük değilim. Ama senin kötü seçimlerinden de sorumlu değilim.”

“Bu sen değilsin. O pislik yüzünden, değil mi? Özgüvenli

ya da güçlü bir kadın değilsin, sadece öyleymiş gibi davranıyorsun. O göt herif kafana girip aklını karıştırmış.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sadece Damian yüzünden mi kendimi savunduğumu düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

Sözleri karşısında şaşkına dönerek ona baktım. Benim hakkımda gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyordu? Bir adamın, kim olduğumla ilgili bu kadar korkunç şeylere inanmasına gerçekten ben mi izin vermiştim? Nasıl Jeff’in bana karşı olan hislerinde zerre kadar sevgi olduğunu düşünecek kadar aptal olabilmişim? Eğer bu sevgiyse, nefreti tercih ederdim.

Yine de bir bakıma haksız sayılmazdı. Damian hak ettiğimi bile bilmediğim özgüvenimi kazanmama yardımcı olmuştu.

“Anahtarı bırak, Jeff. Birkaç gün içinde döneceğim.”

Gergin bir şekilde arkamı dönüp evden çıktım ve uzaklaşmaya başladım.

Sokağa kadar peşimden koşup, “Bu yaptığına pişman olacaksın!” diye bağırdı. “Seni asla umursamayacak. O sadece para için bu işin içinde, Stella. Sonra yalnız kalacaksın. Seni severek sana iyilik yapıyordum.”

Ona bakarken gözlerim doldu, soğukluğu karşısında şaşkına dönmüştüm. Son birkaç yıldır sevdiğim bu canavar da kimdi? “Hoşça kal, Jeff,” diye fısıldadım titreyen sesimle.

Uzaklaşmaya devam etmeme şaşırarak güldü. “Ona şu tavsiyeyi ver: Seni ışıklar kapalıyken becersin. İkinizin de midesi bunu daha kolay kaldırır.”

Eve dönerken yol boyunca ağladım. Sonra arabamın içinde oturup birkaç saat daha ağladım. Yatağa gittim ve gecenin geri kalanında da ağladım.

Ertesi sabah Damian'ı yemek odasında buldum. İçeri girdiğim anda ayağa kalktı. Hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım çünkü gözleri hüznle doluydu. Gözbebeklerinden fırlayan acıma duygusunu neredeyse hissedebiliyordum.

“Merhaba,” dedim usulca.

“Merhaba,” diye cevap verdi.

“Denise ile yemeğin nasıl geçti?”

Yüzünü buruşturdu.

Ona hak verdim.

“Bu insanlarla birlikte büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni nasıl manipüle ettiklerini anlayabiliyorum. Garsona bile psikolojik şiddet uyguladı.”

“Denise insanlara deli olduklarını düşündürme konusunda çok başarılıdır,” dedim alayla. “Muhtemelen bu, sahip olduğum bazı sorunları açıklıyor.”

“Ondan nefret ediyorum.”

“Yapma. Ayrıca... o senin annen olabilir.”

“Umurumda değil. Ondan hâlâ nefret ediyorum.” Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Boğazını temizleyip boynunu kaşıdı. “Sen iyi misin? Dün geceki konuşmanın ardından?”

“Hayır.”

“Uyuyabildin mi?”

Başımı iki yana salladım. Akmayı bekleyen yaşlar gözlerimin arkasını yakıyordu. “Hayır.”

“Ağlama.”

“Tamam.”

Ağlıyordum.

Bir adım daha yaklaştı. “Ağlıyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Dileme.”

“Tamam.”

Elini cebine atıp bir mendil çıkardı. “Ağlayabileceğini düşündüğüm için bunları cebime atmıştım.”

“Teşekkürler.” Mendili alıp gözlerimi sildim.

“Bugün sadece tek kelimelik cevaplar mı veriyorsun?”

Başımı salladım. “Evet.” Başka bir kelime daha ederssem tamamen dağılacaktım. Olanlar hakkında konuşmak istemiyordum çünkü çok acı veriyordu. En yakın arkadaşım ile erkek arkadaşımın, kim bilir arkamdan ne kadar zamandır iş çevirdiği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Konuşursam paramparça olacaktım.

“Ben... Yani... Onlar...” Kelimeleri dile getirirken bocaladım. Beynim tam bir cümle bile kuramayacak kadar yorgun ve bıkkındı.

“Kelimeler abartılıyor,” dedi yere bakarak. Başını kaldırdığında kaşlarını sertçe çatıldığını gördüm. “Yine de bu beni üzüyor.”

“Ne seni üzüyor?”

“Pislikler yüzünden ağlaman. Bu yüzden senin için bir şey yaptım.”

Kaşımı merakla yukarı kaldırdım.

Ellerini gri eşofmanının ceplerine soktu. “Ne zaman öfkelensem ya da içim acıyla dolsa bir öfke odası bulurum. Enerjini vücudundan atmak için gidip bir sürü şeyi kırabileceğin bir yer. Senin bunu benim kadar sevmeyeceğini düşündüğüm için başka bir şey yaptım.”

“Neymiş o?”

“Beni takip et.”

Söylediğini yaptım. Dışarı çıkıp havuz başındaki kulübeye ilerledi. Kapıları açıp plastik kaplı zemini görünce şok oldum. Tüm mobilyalar kaldırılmıştı ve duvarlar sanki yeni boyanmış gibi görünüyordu. Kulübenin mutfak bölümü kumaşlarla kaplanmıştı ve açık alanın tamamına boya kovaları sıralanmıştı. Çeşitli renklerde tam olarak yirmi dört tane kova vardı. Yanlarında bir gözlük duruyordu.

Damian’a dönüp baktım. “Bu da ne böyle?”

“Stella tarzında bir öfke odası. Tüm alanı kullan. Duvarlar, tavan, hepsi senin tuvalin. Bir şeylerin kırıp döküldüğü öfke odalarımın aksine, öfkeni alıp güzel bir şeye dönüştürebileceğini düşündüm.”

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha döküldü. “Hissettiğim onca duygudan çıkacak herhangi bir şeyin güzel olacağını sanmıyorum.”

“Sanat eserlerini gördüm. Güven bana. Çok güzel olacak.”

“Neden benim için böyle bir şey yaptın?”

“Canın yanıyor. Ben de sana yardım edebileceğimi düşündüm çünkü arkadaşlar böyle yapar.”

Kalbim birkaç kez tekledi. “Arkadaş mı?”

“Arkadaş,” diye tekrarladı.

Ellerimi göğsüme götürdüm. “Arkadaşım olmak mı istiyorsun?”

Ağır ağır iç çekti. “Bunu büyütme, Kültella,” dedi lakabımı nazikçe kullanarak. “Lütfen ağlama.”

“Az önce arkadaşım olmak istediğini söyledin, Çirkin. Bu ağlamam için yeterli bir sebep.”

“Aslında değil. Bunun duygusal bir tepkiye neden olmaması gerekiyordu.”

“Duyguların olmadığı için böyle söylüyorsun.”

“Belki de.”

Gülümsedim.

Bu da bir ihtimaldi.

Gidip gözlüğü aldı ve gözlerimin üzerine yerleştirdi. “Ortalığı dağıt. Yapabileceğin en büyük pisliği yap. Bağır. Çığlık at. İçindeki her şeyi at, ben sonra temizlerim.”

Beni boya kovalarıyla baş başa bırakarak kulübeden çıktı ve ben de söylediğini yaptım. Duygularımla savaşa girdim, ellerimi boya kovalarına daldırdım ve boş duvarlara fırlattım. Ellerimi duvarlara sürerken çığlık atıyordum. İçimde biriken tüm öfkeyi hissederken ağladım. Duvarlarla birlikte kendimi de kırmızılara, mavilere, morlara ve yeşillere buladım. Boya parmak uçlarımdan, dirseklerimden, hatta giysilerimden aşağı damlıyordu. Ayak parmaklarım çeşit çeşit renklerle kaplıydı ve boyayı duvarlara çarparken kalbim haykırıyordu.

Jeff'in ihanetinin acısından kurtulmak için sanatı kullanmak bana kendimi güçlü hissettiriyordu. Acı çekiyor olsam da sanki yıkımım güzel bir şey yaratabilirmiş gibiydi.

Saatler sonra işim bittiğinde duvarlar hayatla kaplanmıştı. Sadece ellerimi kullanarak hiç bu kadar duygu dolu bir şey yaratmamıştım. Eserime hayranlıkla baktıktan sonra dizlerimin üzerine çöküp ağladım. Eskiden olduğum kız için ağladım. Ailesini bir arada tutmak için belli bir kalıba göre yaşaması gerektiğini düşünen kız için ağladım. Yaşadığım ihanet için ağladım. Durmadan ağlamaya devam ettim çünkü çok büyük bir parçam, Jeff ve Kelsey hakkında gerçeği öğrendiğim için minnettardı.

Özgür hissetmek için buna ihtiyacım vardı.

Duygularımın içimde birbirleriyle yarışmasına ve her birini tek tek hissetme iznini kendime verdikten sonra eve geri döndüm. Orada olacağını bildiğim için Damian'ın ofisine yürüyüp içeri baktım, kapısı ardına kadar açıktı.

Birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda kapısı hiç açık olmazdı ama şimdi her geçişimde onun bakışlarıyla karşılaşıyordum.

Bir zamanlar soğuk olduğunu düşündüğüm o mavi gözler... Oysa gerçekte sadece yalnız olduğu için böyle davranıyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Daha iyiyim."

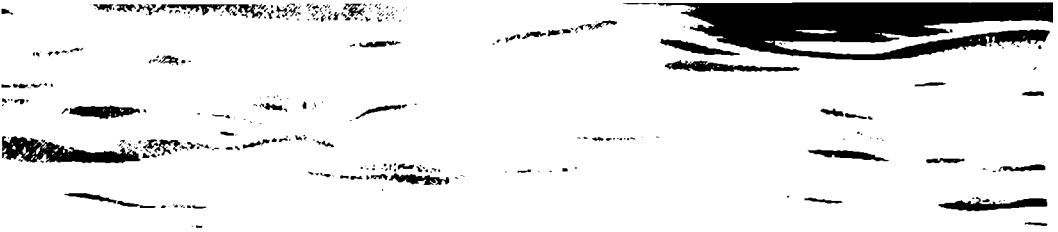
"Sana güzel olacağını söylemiştim."

Küçük bir kahkaha attım. "Henüz görmedin bile."

"Evet." Evrak işlerine geri dönmeden önce beni baştan aşağı süzdü. "Gördüm."

Gecenin sonuna gelirken kalbim yine hızlandı. "İyi geceler, Çirkin," diye fısıldadım.

Başını kaldırmadan, "İyi geceler, Kültella," diye cevap verdi.

23

DAMIAN

Stella önümde dururken sertçe, “Hayır,” dedim. Yoğun geçen hafta sonunun üzerinden birkaç gün geçmişti ve yavaş yavaş yeni bir düzene giriyorduk. Gün doğmadan işe gidip güneş battıktan sonra geç saatlerde döndüğüm için, hafta içi onu çok fazla görmüyordum.

Stella da kendini sanatına vermişti. Yaratıcı moda girdiğinde dünyadan kopup gidiyordu ve ben de onu başyapıtlarından alıkoymuyordum. Gerçekten hepsi birer başyapıttı. Hayatım boyunca onunki kadar iyi bir sanat görmemiştim. Belki karım olduğu için biraz taraflı düşünüyorum olabilirdim fakat ne olursa olsun, Stella şimdiye kadar gördüğüm en iyi sanatçıydı.

Haberi yoktu ama ona sürekli müşteri gönderiyordum. Ev sattığım insanlara kartını veriyor, Stella’nın eserlerinden sipariş edebileceklerini söylüyordum. Muhtemelen bunu yapmamdan nefret edecek olsa da umurumda değildi.

Eserleri tüm dünya tarafından görülmeyi hak ediyordu.

Her neyse.

Bu durumun şu anda yaşananlarla hiç ilgisi yoktu.

Stella durdu, yürürken artık sadece bir koltuk değneği

kullanıyordu. Şimdiyse aptal aptal sırtıyordu. “Hadi, Damian! Bunu kesinlikle yapmalıyız.”

“Tekrar söylüyorum, hayır,” dedim. “Hiçbir şekilde bunu yapmayacağız.”

“Lütfen?” diye yalvardı. “Bugün cuma gecesi ve nihayet ikimiz de aynı saatte evdeyiz. Ben sıkıldım, sen de sıkıldın, bu yüzden takılıp bir şeyler yapabiliriz.”

“O şey olmadığı sürece seninle takılıp bir şeyler yapabilirim.”

Anahtarları yüzümün önünde salladıktan sonra altdudağını bükerek sızlandı. “Lütfeennnn?”

Bu kadar sevimli olduğu için ondan nefret ediyordum. Bu hali umursamaz kişiliğimi korumamı zorlaştırıyordu. Çünkü ne zaman suratını assa, tek yapmak istediğim ona istediği şeyi vermek oluyordu.

“Bunu yapma,” diye uyardım.

“Neyi yapmayayım?”

Bu kadar mükemmel olma.

Gözlerimi devirdim. “İnsanlara araba kullanmayı öğretmek için eğitim aldın mı?”

İçini çekti. “İnsanlara araba kullanmayı öğretmek için eğitim almama gerek yok, Damian. Böyle bir şey yok.”

“Böyle bir şey olduğundan oldukça eminim.”

“Dramatik olmayı bırak. Bu harika olacak. Hadi ama. Lütfen! Seninle gerçekten biraz zaman geçirmek istiyorum.”

İşte bu sözler beni bitirdi. Benimle zaman geçirmek istediğini itiraf ettiğinde, donmuş kalbim mikrodalgaya konan sert bir tavuk göğsü gibi çözülmeye başladı. Bu kadın karşısında tamamen yumuşuyordum. “Arazi sınırları içinde kalacağız.”

En sonunda beni ikna etmeyi başardığını anlayınca mutluluktan dans etti.

Stella’ya dair en sevdiğim şeyler listesine bu sevimliliği de ekleyebilirdim.

Son zamanlarda birbirimize baktığımızda ikimizin de otomatik olarak gülümsemesi hoşuma gidiyordu.

“Bunu seviyorum,” diye itiraf etti. “Yumuşak olman hoşuma gidiyor.”

Daha fazla şey söylemek istedim. Sert köşelerimi yumuşattığını, beni karmaşık duyguların içine attığını ve hiç istemesem de bana çok fazla şey hissettirdiğini söylemek istedim. Fakat bunun yerine omzumu silkerek anahtarları elinden aldım. “Hadi, yola çıkalım. Yani garaj yoluna.”

Dışarı çıktık ve ben... berbat bir sürücüydim.

Stella, “Sorun yok, Damian,” diyerek güldü. O sırada arabayı tam bir aptal gibi ileri geri sallıyordum. Vitesli arabanın doğru bir şey olduğuna kim karar vermişti? “Hem yakışıklı olup hem de harika bir sürücü olamazsın. Hayatta her şey dengede olmalı.”

Sırıtarak arabayı ileri doğru sürdüm. “Beni çekici mi buluyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Bunu fazla büyütme.”

Ancak başka bir yerim çoktan büyümüştü.

Son zamanlarda ne zaman yanıma gelse, ona selam vermek isteyen ve gittikçe büyüyen bir canavar vardı. Fark etmesin diye koltukta kıpırdandım ve kot pantolonumu düzelttim. “Hayır, hayır. Devam et. Bana ne kadar yakışıklı olduğumu tekrar söyle,” diye alay ettim.

Sızlandı. “Sadece nazik olmaya çalışıyordum çünkü çoğu insanın geniş alnın yüzünden seni çirkin bulduğunu da biliyorum. Garip bir şekilde çok yakışıklısın. Evet, kulak memelerin sarkık ve gövden kelimelerle ifade edilemeyecek kadar uzun. Ayrıca dudakların sönmüş pankekler gibi ama en azından burnun var.” Başını yana doğru eğip bana baktı. “Ah, bekle. O da yamukmuş.”

Güldüm. “Benimle alay mı ediyorsunuz, Bayan Blackstone?”

“Belki biraz, Bay Blackstone.”

Onun bu yönüne âşık oluyordum.

Benimle alay edişine âşık oluyordum.

Onun şapşal surat ifadelerine âşık oluyordum.

Ona... âşık oluyordum.

Araba bir kez daha ileri doğru sarsılınca Stella’nın kahkahası havayı doldurdu.

İşte bu kadar. Artık ona aittim ama onun bu konuda hiçbir fikri yoktu.

“Noel’i birlikte geçirelim mi?” diye sordu Stella bir başka sürüş dersinin ardından. Noel’e iki hafta kalmıştı ve Kaliforniya’ya dair hiçbir şey Noel gibi hissettirmiyordu. Yılın bu zamanlarında kirli kar görmeye, New York sokaklarında yürürken yabancıların küfürlerini duymaya alışkındım.

“Yoksa sen bir Noel kızı mısın?” Cevabını zaten bildiğim bir soru sormuştum.

Stella şiddetle başını sallarken gözleri parladı. “Noel kızıyım. Hem de milyon kere. Yarın evi süslemeleri için birilerini ayarladım. Fakat birlikte eğlenceli Noel etkinlikleri yapabileceğimizi de düşünüyordum. Kuzeye kızakla kaymaya gidebiliriz ya da Noel ışıklarını görmeye ya da-”

“Sıcak kakao içerken *Tatil, Aşk Her Yerde* veya *Zoraki Tatil*’i izlemek ister misin?” diye sordum.

Ağzı açık kalırken işaretparmağını bana doğrulttu. “Bu filmleri nereden biliyorsun?”

“Noel’i sevdiğini zaten bildiğim için seninle izlemek üzere Noel temalı romantik komedilere bakmış olabilirim.

Ayrıca *Fındıkkıran* balesini izlemek için bize bilet de aldım.”

“Noel’i sevdiğimi nereden biliyorsun?”

“Sadece seni inceliyorum, hepsi bu. Kalabalık içinde olaylara nasıl tepki verdiğini görüyorum ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm şeyleri zihnime not ediyorum.”

İnanmadığını gösterircesine başını sallarken ellerini göğsüne götürdü. “Üstü sertleşmiş humusum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Pardon?”

“Hiçbir şey. Yok bir şey. Sadece...” Ağlıyordu ama sorun değildi. Stella’nın duygularını gözyaşlarıyla gösterdiğini çok önceden öğrenmiştim. Onu mutluluk gözyaşları dökmesini sağlayacak kadar sevindirebilmek bir ayrıcalık gibiydi. Mutsuzluk gözyaşlarına sebep olmak ise kalbimi paramparça ediyordu. Bu yaşları sevinçten döktüğünü bilmek bana iyi hissettirmişti.

Ayrıca narin kadını için cebimde mendil taşımayı da öğrenmiştim.

Narin kadını mı?

Hayır. O bana ait değildi ama yaralı kalbim bazen rol yapmayı seviyordu. Burnunu çekip bana gülümsedi. “Sen tanıdığım en nazik adamsın.”

“Sen de bu gezegendeki en harika kadınsın,” dedim hiç düşünmeden.

Onu öpmek istiyordum.

Yapmadım ama... bunu düşündüm.

“Yapma bunu, Damian,” diye fısıldadı.

“Neyi yapmayayım?”

“Kalbimin senin için çarpmasına izin verme.”

Noel’den önceki günleri mümkün olan her tatil etkinliğini yaparak geçirdik. Stella’nın gözlerinin en küçük şey kar-

şısında bile hayretle parlamasını izledim. Noel ışıklarına hayranlıkla bakarak sokaklarda yürüdük. Kendimize ağaç kesmek için kuzeye gittik. Ağacı annesiyle yaptığı gibi patlamış mısırlarla süsledik. Ayrıca benim de bir zamanlar koruyucu ailemle yaptığım gibi *Froot Loops* mısır gevreklerini süslemeye ekledik.

Noel'den bir hafta önce kanepede oturmuş, sıcak kakao içiyor, bu sırada bir yeni yıl filmi daha izliyorduk. Bu seferki *Şahane Hayat*'tı. Ben hiç izlememiştim ama Stella bana her yıl Kevin ile birlikte izlediklerini söylemişti.

Son zamanlarda ondan bahsederken artık nefret ettiğimi hissetmiyordum. Sadece merak ediyordum. Stella'yı yetiştirip beni yetiştirme şansı bulamayan adam hakkında içten içe daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Bu bizim geleneğimiz olabilir miydi? Benimle de çörek yer miydi?

Kanepeye oturmaya devam ettik. Filmin sonunda, kasaba George için bir araya geldiğinde duygulanmadığımı söylesem yalan olurdu.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Stella bana doğru bakarak. Elbette o çoktan gözyaşlarına boğulmuştu.

Ben mi? Burnumu çekiyordum. "Hayır. Alerjim var."

Gülerek kolumu dürttü. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Evet." Yalandı.

Bana her dokunduğunda vücudum ürperiyordu.

Bana tekrar dokun, Stella.

"Senin bu yanını seviyorum, biliyorsun, değil mi?" dedi. "Yumuşak tarafını."

"Nedense sadece senin yanında ortaya çıkıyor."

"Benimleyken kendini güvende hissediyor musun, Çirkin?"

Alaycı bir yorum yapıp söylediklerini geçiştirmek istedim. Çünkü duygularım konusunda çok savunmasız kaldığımı hissediyordum. Böyle şeyler hissedebileceğimi bile bilmiyordum. Bunun yerine, "Evet," dedim.

Gülümsedi. *Tanrım*, o gülümsemeyi öpüp dudaklarında erimek istedim. “Güzel,” dedi kakaosundan bir yudum alarak. “Çünkü senin yanında ben de kendimi güvende hissediyorum.”

Çarp kalbim çarp.

“Ah! Aklıma bir fikir geldi. Hediye çekilişi yapalım!” diyerek yanındaki sehpanın üzerinde duran kâseye uzandı. “Çekiliş yapabiliriz. İsimlerimizi bir kâseye koydum.”

Güldüm. “Sadece ikimiz varız.”

“Evet ama yine de hediye çekilişinin eğlenceli yanlarından biri isim seçmektir.”

“Tamam.” Sırıtarak kâsenin içine uzandım. Kâğıtlardan birini alıp açtım ve kendi adımı gördüğümde sesli okudum. “Damian.”

Stella burnunu kırıştırarak elimdeki kâğıt parçasını kap-tı. “Hayır, hayır. Tekrar seç.”

Gülerek söylediğini yaptım. Tam adını yüksek sesle okuyacaktım ki, ellerini havaya kaldırdı. “Hayır! Bana kim olduğunu söyleme! Bu bir sır!” dedi.

“Sana hayranım.” Kıkırdadım.

Sözlerim üzerine kahverengi gözleri büyüdü. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyor, düşünmeden konuşuyordum.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, itirafım yüzünden biraz utanmıştım.

“Hayır, dileme. Sen sadece... bana insanların daha önce hiç söylemediği şeyler söylüyorsun.”

“Ne gibi?”

“Bunun gibi. Mesela bana büyüleyici olduğumu söylüyorsun. Ya da şaşırtıcı. Hatta olağanüstü. Hiç kimse beni tanımlamak için bu kelimeleri kullanmamıştı.”

Yüzümü buruşturdum, bu durum beni üzmüştü. “Daha önce hiç kimse sana gerçeği söylemediği için üzgünüm, Stella. Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın.”

Utangaçlığı yüzüne vururken yanakları kızardı. “Teşekkürler, kocacığım.”

“Rica ederim, karıcığım.”

Daha çok zaman geçirdikçe birbirimiz hakkında bir sürü şey öğrendik. En sevdiğimiz tatil anılarımızı paylaştık. Onun en sevdiği tatillerden biri Maple ile Colorado’da kayak yaptıkları zamandı. Benimki ise koruyucu ailemin yeni köpek yavrusu aldıkları bir Noel’di. Sadece mutlu anılar hakkında konuşmadık, üzücü olanları da birbirimize anlattık. Yine romantik komedi izlediği bir gecenin ardından, onu hastaneye düşüren yeme bozukluğu ile olan mücadelesini anlattı.

“Kevin ben evden taşındıktan sonra bile benimle günde üç öğün yemek yemeye özen gösterdi. İyi olduğumdan emin olmak için öğle yemeğinde molaya çıkardı,” dedi Stella. “İyileşmem uzun sürse de kendime geldim.”

“İyi olmana sevindim. Artık kendi bedeninin içinde rahat olmana da sevindim.”

Omuz silkti. “Bu günlük bir mücadele. Örneğin, ayrılırken Jeff bana birkaç isim taktı. Kilom hakkında yorum yaptı ve o küçük sesler geri geldi. ‘Kahvaltıyı atla, belki de bu hafta karbonhidrat yememelisin’ tarzı fısıltılar. Bu her gün verdiğim bir mücadele.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedim.

“Ben de,” diye katıldı. “Ama hâlâ ona inanan yanlarımdan nefret ediyorum.”

“Bunu seni övmek ya da daha iyi hissetmeni sağlamak için söylemiyorum, Stella. Sadece doğru olduğu için söylüyorum.” Kanepeye yaslanıp ona doğru döndüm. “Sen şimdiye kadar karşılaştığım en çarpıcı kadınsın. Baştan aşağı, tamamen nefes kesicisin. Buna kişiliğini de eklersek... senden daha güzeli yok.”

Utangaçlığı geri döndü ve ellerini kollarında gezdirdi. “Bana güzel denmesine alışık değilim.”

“Tamam,” diye kabul ettim. “O zaman daha sık yaparım.”

Gülümseyerek başını salladı. “Bu sadece komik. Jeff bana nasıl baktığın konusunda çok endişeliydi. Bana sanki şeymişim...”

“Güneş gibi,” diye bitirdim.

Gözleri şaşkınlıkla biraz açıldı. “Evet, güneşmişim gibi.”

“Şey,” diyerek omzumu silktim. “Sanırım o da beni, en az benim onu okuduğum kadar iyi okumuş.”

24

STELLA

Damian ile sohbetlerimiz inanamayacağım boyutlara ulaşmıştı. Başladığımız noktayı düşününce, sadece iki ay içinde aramızdaki bağın ne kadar ilerlediğini görmek inanılmazdı. Oturma odasında Noel filmi izlerken bir şeyleri itiraf etmemiz, her akşamın en sevdiğim parçası haline gelmişti.

En sonunda, bana çalışmalarından bazılarını gösterdiğinde, “Fotoğrafların harika,” dedim. Yüzünü buruşturup omuz silkti. “Bu sadece bir hobi.”

“Bu *yalnızca* bir hobi olamayacak kadar güzel.” Koltukta biraz doğruldum. “Benim yaptığım gibi bir sergisi açmalısın.”

Güldü. “O kadar da iyi değiller, Kültella.”

“Ama öyleler,” diye karşı çıktım. Fotoğraflarını karıştırırken hayranlığımı gizleyemedim. Hepsi çok etkileyiciydi. Sanki öznelerini her zamankinden daha güçlü bir şekilde yakalamıştı. “İnanılmazsın, Damian. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Kevin’in çalışmalarını gördüm. O daha iyi.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “O sadece farklı. Bunu açıklayamam ama senin çalışmaların öyle nefes kesici ki, her baktığımda ağlamak istiyorum.”

Dudakları utançla kıvrıldı. “Teşekkürler, sanırım.”

“Bana bir söz verir misin?”

“Sözün ne olduğuna bağlı.”

“Hazır olduğunda çalışmalarını sergileyeceğine söz ver. Bunu dünyayla paylaşacaksın.”

Güldü. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Tamam. Hazır olduğumda bunu yapacağım.”

Gözlerimi kıstım. “Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Altdudağımı ısırđım. “Sözün ne kadar önemli?” diye sordum, tanıştığımızda bana sorduğu ilk sorulardan birini tekrarlamıştım.

“Her şeyden önemli,” diye fısıldadı, bakışları dudaklarıma düşmüştü. Sonra bir kez daha gözlerime bakarak yüksek sesle, “Her şeyden önemli,” dedi. Ayağa kalkıp odadan çıktı, ardından elinde bir fotoğraf makinesiyle tekrar içeri girdi. Elini bana doğru salladı. “Fotoğrafını çekebilir miyim?”

Biraz daha dik oturdum ve minderin yerini değiştirdim. “Nasıl poz vermeliyim?” Şakayla karışık kollarımı havaya savurarak saçma sapan pozlar vermeye başladım.

“Sadece kendin ol,” dedi fotoğraf çekmeye başlarken. Güldüm, kendimi aptal ve biraz da utangaç hissediyordum. Gülümseyerek altdudağını ısırđı. “Evet,” diye fısıldadı. “Aynen böyle.”

Ona gülümserken içimde bir sıcaklık dalgasının mide-me doğru aktığını hissettim. Kevin’ın hayatım boyunca şahit olduğum fotoğraf tutkusu, aynı şekilde karşımdaydı. Damian da tıpkı onun gibi kendini kaptırıyordu. Babasını hiç tanımamış olsa da ruhunda Kevin’ın parçalarını taşıdığı bir sır değildi.

Damian elinde kamerayla mutlu, hatta özgür görünüyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar kendine benziyordu.
İşte böyle, Damian.
İşte böyle.

Bazen akşam sohbetlerimiz hiç tahmin etmediğim konulara gidiyordu.

“Sana hiç oral seks yapmadı da ne demek?” diye sordu Damian, son derece endişeli görünüyordu. “Bir erkeğin kadını memnun etmek için yapması gereken en gerekli şey budur.”

Omuz silktim. “İlk kez ilişkiye girdiğimizde gençtik. Bunu yapma fikrinden hoşlanmadığını söyledi. İğrenç olduğunu söyledi ve fikrini hiç değiştirmede.”

“Sadece bir aptal böyle saçma sapan şeyler söyleyebilir. Bir kadına oral seks yapmak, en sevdiğin restorana gidip oranın lüks bir açık büfe olduğunu öğrenmek gibidir.”

Güldüm. “Sanki dünyanın en mutlu yeri olan *Disney World*’den bahsediyor gibisin.”

“Güven bana, Stella, bir kadına zevk vermek Disney’deki herhangi bir gezintiden daha iyidir.” Duraksadı ve sonra dirseklerinin üzerinde durup beni inceledi. “Bekle. Jeff’ten önce kaç erkekle birlikte oldun?”

“Hiç kimseyle. O benim için ilk ve tekti.”

Kanepede doğrulmak için kendini zorlarken endişesi biraz daha derinleşti. “Yani, Jeff’in sana oral seks yapmamasını geçtim, bunca yıldır bir erkek sana hiç oral seks yapmadı mı?”

Başımı iki yana salladım.

İçini çekti ve ardından gömleğinin manşetlerini açıp kollarını sıvamaya başladı. “Pekâlâ. Hadi gidelim.”

Dirseklerimin üzerinde durdum. “Ne?”

* Orlando, Florida’da yer alan *Walt Disney World*, Disney temalı ve geniş çaplı bir eğlence parkıdır. (ç.n.)

“Hayatımda hiç bu kadar iç karartıcı bir şey duymadım. Bu yüzden, kocan olarak bu acı konuyu düzeltereğim. Sana ne kaçırdığını göstereceğim.”

“Ciddi olamazsın.” Karnımdaki kelebekler çılgına dönmüş olsa da hafifçe kıkırdadım. Tabii ki şaka yapıyordu.

Tek kaşını kaldırıp şaşkınlıkla başını eğdi. “Çok ciddi-yim.”

Ona inanamayarak bakarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Yüzünü buruşturdu. “Eğer istemiyorsan-”

“Hayır!” dedim başımı sallayarak. “Tamam. Hadi yapalım şu işi.”

Koltuktan kalkıp elini bana doğru uzattı. “Senin odan mı, benimki mi?”

“Işıkları kapatmak istemediğine emin misin?” diye sordum. Sutyenim ve iç çamaşırlarımla orada öylece otururken vücudumu örtmeye çalışıyordum. Sinirlerim gerilmişti.

“Kesinlikle ışıkları kapatmak istemiyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. Yatağın üzerine oturdu. “Şimdi, gel ve göğsüme otur.”

Söylediğini yaparken içimin titrediğini hissettim.

“Stella,” diye sertçe fısıldadı. Ben kucağına tırmandığımda doğrulup oturdu. Bedeninin üzerinde duruyordum ve onu ezmekten korktuğum için tüm ağırlığımı göğsüne vermemeye dikkat ediyordum. Ellerini belime yerleştirdi. “Sana göğsüme otur dediğimde...” Bedenimi hafifçe çekerek beni daha da aşağıya indirip tam anlamıyla üzerine oturmamı sağladı. “Tam olarak göğsüme oturmanı kastediyorum.”

Altdudağımla ısırıldım. “Ya sana zarar verirsem?”

“Bana zarar vermezsin.”

“Ama-”

“Bana zarar vermezsin,” diye tekrarladı. Bunu öyle bir özgüvenle söylemişti ki, çok daha fazlasını hissetmeme sebep oldu.

Vücudum tamamen gevşemişti. Ben gevşedikçe o daha çok gülümsüyordu. O gülümsedikçe ben daha çok gevşiyordum. Böyle bir uyum içinde olmamız çılgıncaydı. İkimiz de sadece kendimiz olarak birbirimize güvende hissettiriyorduk.

“Aferin kızıma,” dedi öne doğru eğilerek. Dilini *push-up* sutyenimin dikleştirdiği göğüslerimin kıvrımlarında gezdiriyordu. Bana, “Aferin kızıma” dediğinde bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı. İstedğim tek şey, mükemmel bir itaatkârlıkla öğrencisi olmaktı.

Onu ezeceğim korkusu vücudumda gezdirdiği her bir öpücükle yavaş yavaş dağıldı. Güvensizliklerimi okşuyor, onları öpüyor ve büyük bir huşu içinde bana masaj yapıyordu. Elleri üzerimde dolaşırken gözlerimi kapadım. Göbeğimdeki kıvrımlardan hiç kaçınmadı, Jeff’in asla keşfetmediği yerlerime dokunmaktan çekinmiyordu. Işıklar açıkken beni öpmekten korkmuyordu. Beni daha da tahrik eden şey, onun da en az benim kadar tahrik olduğunu görüyor olmamdı. Sertliği uyluğumun iç kısmına baskı yapıyor, *boxer*’ını indirip aletini ağzıma almaktan başka bir şey yapmak istemememe neden oluyordu.

Ayrıca, bana bakışı...

Bana sanki güneşmişim gibi bakıyordu.

Midemde daha fazla kelebekler kanat çırpmaya başladı. Hiç gitmeyeceklerinden şüpheliydim.

“Şimdi,” diyerek arkasına yaslanıp beni üzerine oturur halde bıraktı. Kalp atışlarıma hükmeden o gözlerle ve dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bakıyordu. “Yüzüme otur.”

Nefesim kesilirken güldüm. “Ne? Yok artık. Bu daha küçük bedenli kızlar için.”

“Bu sen de dahil olmak üzere tüm kadınlar için. Şimdi, dediğimi yap. Yüzüme otur.”

Gözlerimi kıstım. “Yoksa, üzerinde durmamı mı kastediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Üzerimde durmanı isteseydim, öyle söylerdim.”

Altdudağımı ısırdım. “Ya boğulursan?” Güldü ve ben de koluna vurdum. “Ben ciddiylim, Damian! Ya çok ağırsam?”

Doğrulup ağırlığımı değiştirdi, böylece sertliğini iç çamaşırımın üzerinde hissettim. Hafifçe sürtünmeye başlayıp havanın atmosferini on kat yoğunlaştırdı. Ardından parmaklarını *g-string*’ime takıp çamaşırımı kalçamdan aşağı çekmeye başladı. “Stella... bunu söylerken bana inan...” diye fısıldadıktan sonra kulağımı ve kulak mememi yavaşça yaladı. “Senin hakkında benim için çok fazla olan hiçbir şey yok,” dedikten sonra çamaşırımı çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı. “Şimdi,” diye uyardı tekrar uzanarak. “Otur.” Kalçamı kolaylıkla kaldırdı. “Hadi.” Tek kaşını kaldırdı. “Yüzüme.” Popomdan kavradı. “Otur.”

“Bana zorla yaptırmalısın.”

Bir saniye bile tereddüt etmeden bedenimi kaldırıp yüzüne yasladı. Biraz direndiğimi fark edince, “Kaçmak yok,” diye uyardı. “Rahatlayın, Bayan Blackstone,” dediğinde endişelerim eriyip gitti. “Bana güvenin.”

Tamamen oturdum, ellerimle yatak başlığını kavradım ve...

“Aman Tanrım,” diye inledim, şu an yaşadığım her şey beni şaşkına çevirmişti. Damian’ın kolları kalçama dolanmıştı. Ağzı, dili... Tanrım... *dili*.

Kalçam yüzüne sürtünürken dilini içime sokup çıkarmaya başladı. Bana yavaş bir tempoda zevk verirken inlemelerimi tutamıyordum. Hiçbir uyarıda bulunmadan hızlandı ve ben de hiçbir şikâyetle bulunmadım. Kendisine sunulan bu ziyafetten aldığı hazla iç çekerken, yavaşça tadımı çı-

karmaktan vazgeçip beni tutkulu bir şekilde sahiplenmeye başladı.

Bunu yaparken aldığı keyifle daha çok rahatladım. Dili ni çok derinlerimde hissederken tüm endişelerim uçup gitti. Dili içimde olmadığı zamanlarda dudakları klitorisimi emiyor, zevkle kıvranmama sebep oluyordu. Ben Damian'ın oyunlarıyla mutluluk içinde haykırırken yatak başlığı da benimle birlikte sallanıp duvara çarptı.

“Ben... Damian, ben...” Nefes aldım, gözlerim zevkle geriye doğru kayarken tam bir cümle kurmayı başaramadım. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Böyle bir şeyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum...

“Evet!” diye haykırdım elleriyle bacaklarımı daha sıkı kavrarken. Yüzüne boşalırken kalçalarım sarsıldı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi, hatta belki de tek orgazmın tam ve mutlak şokuyla titriyordum. Dili, sanki beni her damla zevkten mahrum bırakmaya çalışıyormuş gibi kadınlığımda aşağı yukarı geziniyordu ve bunu yaptıkça ben daha çok ıslanıyordum. Bedenim, içimde patlayan arzular ve ihtiyaçlarla titremeye başladı.

Onu istiyordum. Ona ihtiyaç duyuyordum.

“Damian,” diye yalvardım kendimi biraz geri çekerek.

Yüzü ıslaklığımla parlarken gözlerimiz buluştu.

“Yapar mısın?” diye sordum.

Başka söze gerek yoktu.

Belimi kavrayıp beni çevirerek yatağa yatırdı. Kocaman açılmış gözlerini bana dikerken ruhunun derinliklerinden gelen alçak bir hırıltıyla *boxer*'ını odanın öbür ucuna fırlattı. Komodine uzanıp prezervatif paketini yırtarak açtı. Prezervatifi elinden alıp taş gibi sert aletine geçirdim. Ben ona dokununca gözlerini kapattı. Ellerimle sertliğini kavradığımda kalınlığı beni şaşırtmıştı.

“Tanrım, Stella... bunu yaptığında... seni istiyorum,” dedi gözlerini açıp bana bakarken. Üzerime doğru eğilerek

dudakları benimkilerin üzerine kapandı. “Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor,” diye fısıldadı.

“Seninim.” Ona verdiğim sözü öpücüğümle mühürledim. Aynı şekilde karşılık vermesinden arzularını hissedebiliyordum. “Tamamen seninim,” diye yemin ettim.

İçime girdiğinde haykırdım, böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Seksten bahsetmiyordum, aradaki bağı kastediyordum. Onun sizi istediği kadar birini istemenin... Bu isteği ifade etmek için kelimelere bile ihtiyaç duymamanın, konuşmak için bedenlerinizin birbirine dolanmasına izin vermenin gücünü...

Damian bedenimle sanki en değerli hazinesiyle ilgileniyormuş gibi ilgileniyordu. Ben onu keşfederken o da acele etmeden beni keşfediyordu. Birbirimizle uyum içinde hareket ediyorduk. Aynı ritimle, aynı ahenkle sevişiyorduk.

Sevişmek.

Arzuladığın kişi tarafından aynı şekilde arzulanmak böyle hissettiriyordu demek...

Sana âşık oluyorum. Âşık oluyorum... Âşık oluyorum...

İçimde gidip gelirken her bir kelime zihnimde durmaksızın dönüyordu. Kalçalarının her hareketi, uzun zamandır kafeste tutulan bir parçamın kilidini açıyordu.

Âşık.

Oluyorum.

Ben onun adını haykırırken, “Biliyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Çok fazla duyguyla doluydu. “Ben de,” dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Sanki düşüncelerimiz örtüşüyormuş gibi. Sanki iki beden arasında bölünmüş tek bir ruhmuşuz gibi.

Ruh eşlerine inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama o gece bize inandım.

Ve bu benim için yeterliydi.

25

STELLA

Haftanın geri kalanında her sabah Damian'ın yatağında uyandım. Bana yatak odasıyla ilgili hiç bilmediğim şeyler öğretti. Bedenimin her şekle girebileceğini bana gösterdi. Kendisi zevkine odaklanmadan önce beni -birçok kez- memnun etti. Ne yaptığımızdan bile emin değildim ama birbirimize kapılma şeklimizi seviyordum. Çıkıyor muyduk? Sadece bedensel bir bağımız mı vardı? Yoksa hislerimiz nereye gittiğini bilmeyen evli bir çift mi olmuştuk?

Fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyordum. Sahte gülümsemeler ve içimi kemiren kaygılardan uzak, yalın bir mutluluk içindeydim.

Ayrıca, düğün günümüzde bana verdiği yüzüğü takmaya başlamıştım.

Noel sabahı geldiğinde heyecandan her zamanki gibi erkenden uyanacağıma emindim. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, gözlerimi açtığımda Damian yanımda değildi. Yatakta doğrulup gerindim, ardından terliklerimi giyerek odadan çıktım. Daha kapıdan adımımı atar atmaz mutfaktan gelen kokularla içime sıcacık bir his doldu.

Mutfak taze hamur işleri ve mutluluk gibi kokuyordu.

İçeri girdiğimde Damian'ı unla kaplı önlüğüyle fırının önünde dikilirken buldum. Sırtı bana dönüktü ve geldiğimi duymamıştı.

“Mutlu Noeller!” diye bağırdığımda olduğu yerde biraz sıçradı. Ardından bana doğru döndü. “Beni korkuttun.” Gülümseyerek yanıma geldi. Kollarını etrafıma sımsıkı sararak beni göğsüne çekti. Başımı kaldırdığımda dudaklarını alnımda hissettim.

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Okyanus öpücükleri.

“Mutlu Noeller,” diye fısıldadı daha sıkı sarılarak. Bu sarılmanın dostça olmakla alakası yoktu. Belki de ben öyle olmasını istiyordum... Daha fazlası olmasını...

“Hâlâ uyuduğunu sanıyordum,” dedi fırına dönerek, içindekini kontrol etti.

“Ah, hayır. Noel sabahında uyumak mı? Asla! Ben çocukken Kevin'ı sabahın dördünde uyandırıp hediyeleri açardım. Benim için her zaman çok özel bir zaman olmuştur. Ama bugün biraz uyudum,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı. “Saat sabahın dört buçuğu.”

“Biliyorum!” diye haykırdım. “Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum. Lafı açılmışken, sen ne yapıyorsun?”

“Noel hediyenin bir kısmını bitiriyordum.” Kaşlarını çattı. “Ama henüz diğer şeyler hazır değil. Sana tam bir kahvaltı hazırlayacaktım.”

“Sorun değil! Zaten harika kokular geliyor. Ne yapıyordun?”

Fırın eldivenini takıp fırına uzanarak bir tepsi çörek çıkardı.

Ev yapımı yaban mersinli çörekler.

“Noel'in cumartesiye denk geleceğini tahmin edemedim ve pastane haftalar önce tatil siparişlerini almayı bıraktı. Yani, senin cumartesi çöreklerini alamadım. Ben de kendim denemek istedim.”

Kalbim...

“Benim için yaban mersinli çörek mi yaptın?” diye sordum şaşkınlık içinde.

“Evet. Daha önce hiç yapmamıştım, bu yüzden geçen hafta sen isteyken birkaç deneme yaptım. Sanırım sonunda başardım. Jerry’ninkiler kadar iyi değiller ama-”

“Benim için çörek yapmayı mı öğrendin?” diye araya girdim.

“Evet. Sana berbat bir hediye vermek istemedim.” Burnu hafifçe kırışırken gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse, onları güzel mavi bir kutuya koyup daha şık bir hediye haline getirecektim. Ama senin erken uyanabileceğimi düşünmeliydim ve-”

Cümlesini tamamlayamadan tam karşısında durup dudaklarına yapıştım. Gözlerimde biriken yaşları bastırmaya çalışarak onu öptüm.

“Bu aldığım en tatlı hediye.”

Damian hafifçe güldü. “Sadece çörek.”

“Hayır. Bundan çok daha fazlası.”

Bundan çok daha fazlası olup olmadığını görmek için onu tekrar öptüm. Arkadaşlıktan daha fazlası. Zoraki bir evlilikten daha fazlası. Yoksa...

Kollarını belime dolayıp beni kendine çekerek öpücüğüme karşılık verdi. O anın içinde, tamamen birbirimize kenetlenmişken parmakları tenimde hafifçe dolaştı. Bense ellerimi göğsüne dayamıştım.

“Seni tekrar yatağa götürsem çok mu kötü olur?” diye sordu, ses tonu alçak ve kışkırtıcıydı.

Gülümsedim. “Aslında biraz dinlenebilirim,” dedim biraz naz yaparak.

“Bana güven, Kültella. Orada dinlenmeyeceğiz.”

Elimi tutup beni odamızın kapısına doğru yönlendirdi.

Odamız mı? Gerçekten bizim odamız mı vardı?

Gerçekten bir çift mi olmuştuk?

Anda kal, Stella. Fazla düşünme.

Haklıydı. Hiç dinlenmedik. Pencerenin önündeki beyaz Noel ışıkları karanlık odaya vururken, birbirimize kapılıp en tutkulu şekilde seviştik. Damian'ın bana her dokunuşu romantik, huzurlu ve doğru hissettiriyordu.

Ardından nefes nefese, ter içinde ve derin soluklar alarak yatakta uzandık. Üzerinden indiğimde -çünkü artık üstte olmaktan korkmuyordum- yorgunluktan nefesim kesilmişti.

“Bu...” Derin bir nefes verdim.

“Evet,” diye karşılık verirken hazla iç çekti.

Kendi ışığımızdan başka hiçbir şey hissetmeden, karanlığın içinde birkaç dakika boyunca sessizce uzandık. Sonra Damian dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle başını bana çevirdi.

“Şimdi ne harika olurdu, biliyor musun?” diye sordu.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuşum gibi gülümsemem daha da büyüdü.

“Yaban mersinli çörekler.”

Çıplak halde mutfığa gidip taze pişmiş çörekleri aldık. Damian bir demlik kahve hazırladıktan sonra yemek masasına geçtik. Kucağına oturdum ve o beni çöreklerle beslerken birbirimize sokulup koridorda ışıldayan muhteşem Noel ağacını izledik.

“Bu çörekler Jerry'ninkilerden bile daha iyi olabilir,” dedim bir ısırik daha alırken.

Güldü. “Bana yalan söylemek zorunda değilsin.”

“Hayır, gerçekten. Artık her Noel sabahı buna ihtiyacım olacak.”

Omuzlarını silkti. “Bunu yapabiliriz. Benim için sorun değil.”

Aşırı düşünen zihnim çoktan devreye girmişti. Ona biraz daha sokulup başımı omzuna yasladığımda düşüncelerimi kendime saklayamadım. “Sana karşı tamamen açık olup bir soru sorabilir miyim? diye mırıldandım.

“Her zaman.”

“Biz neyiz?” Altdudağımı hafifçe ısırđım. “Yani, resmi olarak kâğıt üzerinde karı koca olduğumuzu biliyorum. Ve arkadaş olduğumuzu da biliyorum. Ama sadece bedensel bağ kuran arkadaşlar mıyız, yoksa bundan daha fazlası mıyız?”

Başımı eğdim, sorum yüzünden biraz utanmıştım.

“Stella...” Parmaklarını çenemin altına yerleştirerek başımı kaldırdı. “Seninle bundan fazlası olmayı ne kadar uzun zamandır istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sadece bu konuyu açmamam gerektiğini düşündüm. Jeff’le olan durumun yeni sona ermişti. Ama... uzun zamandır istediğim tek şey bu. Yalnızca seni istiyorum. Tüm benliğimle. Bedeninle ve ruhunla.”

Gülümsemekten yanaklarım acıyordu. “Ben de.” *Hem de öyle çok ki...*

Gülümsedi. “Karşılıklı olması her zaman güzel olur,” dedi şakacı bir tavırla.

“İşleri biraz daha kolaylaştırır.”

Utanarak sandalyesinde biraz kıpırdandı. “Daha önce hiç kız arkadaşım olmadı.”

“Şanslısın ki bir eşin oldu. Ayrıca, söylentilere göre şimdiye kadarki en iyi koca senmişsin.”

Kahkaha attı ve bu sese bayıldım. “Öyle mi?”

“Evet. Karın söyledi.”

“O oldukça harika biri.”

Omuz silkdim. “Noel için sana ne aldığını görmelisin. Muhtemelen ona gerçekten bayılacaksın.”

Beni öptü.

Buna bayıldım.

“Bu, hayatımda geçirdiğim en iyi Noel,” dedi beni bedenine sıkıca bastırırken. Yüzüm ona dönecek şekilde sandalyede kucağına oturdum. Kollarımı boynuna dolayıp onu daha da yakınımaya çektim. “Öyle mi?”

“Evet. Bana aldığın hediye düşünmüyorum bile çünkü zaten senden daha iyi bir hediye yok.”

Güldüm. “Romantik komedi karakterine dönüşmeye başladınız, bayım.”

“Stella etkisi.” Gülümseyerek bana bir okyanus öpücüğü daha verdi. “Fazla vakit geçirince böyle oluyor.”

“Hediyeni şimdi vermek ister misin? Büyükanne min müştemilattan getirmesi gerekiyor ama onu tanıyorsam, zaten çoktan uyanmıştır.”

“Harika olur. Böylece ben de ona aldığım hediye verebilirim,” diye ekledi.

Kalbim sıcacık oldu. Ona da mı hediye almıştı?

Acaba farkında mıydı? Ne kadar iyi bir insan olduğunu kendisi de biliyor muydu?

Giyindikten sonra büyükanne mi çağırdık. Onun da kolları hem Damian’a hem de bana aldığı hediyelerle doluydu.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Mutlu Noeller!” diyerek neşeyle içeri girdi. Hepimiz birbirimize sarılıp iyi dilekelerimizi paylaştıktan sonra oturma odasına geçtik. Bizim ona aldığımız hediyeleri açtıktan sonra biz de onunkileri açtık.

“Yeni tarot kartları mı?” dedi şaşkınlıkla. Damian’ın ona aldığı hediye setini inceliyordu. Kutunun içinde kristaller, büyü kitapları, adaçayı ve çeşitli çaylar da vardı. “Bu harika!”

“İçindekilerin hiçbirini tam olarak bilmiyorum ama sana uygun olacağını düşündüm.”

“Beni iyi tanıyorsun.” Büyükanne gülümsedi.

İkisi sarılırken tebessüm etmemek elde değildi. Ardından kendi hediyemi ona uzattım.

“Bunda bu kadar komik olan ne var?” diye sordu büyükanne.

“Göreceksin. Aç hadi,” dedim gülümseyerek.

Dediğimi yaptı ve kutuyu açar açmaz kahkaha attı. İçinden Damian’ın ona aldığı tarot destesinin aynısı çıkmıştı. “İkiniz de bana aynı kartları aldığınızı bilmiyor muydunuz?”

“Hiçbir fikrimiz yoktu,” dedim şaşkınlıkla.

“Ruh eşleri,” diye gülümsedi büyükannem. Gözleri ikimin üzerindeydi. “Ruhlarınız birbirine dolanmış olmalı.”

Damian’a dönüp gülümsedim. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Büyükannem ellerini birbirine çarpıp kıkırdadı. “Biliyordum!”

“Neyi biliyordun?” diye merakla sordum.

Parmağıyla Damian ve beni gösterdi. “Bunu.”

Yanaklarım kızardı ama söylediklerine verecek bir yanıt bulamadım. O da bu konuyu daha fazla kurcalamadı, sadece hediyelerini dağıtmaya devam etti.

Bana yeni bir fırça setiyle resim malzemeleri almıştı, tam anlamıyla ihtiyacım olan şeylerdi. Fakat Damian’ın hediyesi çok daha özeldi. Paketi alıp açmaya koyuldu.

Bu Kevin’in en değerli eşyalarından biriydi. Fotoğraf çekerken kullandığı en sevdiği kameraydı.

“Bunu sana vermemi istedi,” dedi büyükannem. “Ona iyi bakacağını söyledi. Ayrıca, çalışmalarının büyük başarı kazandığını görebilmeyi ne kadar çok istediğinden bahsetti.”

Hayatı boyunca hiç tanımadığı babasından gelen bu hatırayı ellerinde tutan Damian’ın gözleri dolmuştu. Boğazını temizleyip kendini toparlamaya çalıştı.

“Teşekkür ederim, Maple.”

“Bu onun en sevdiği kamerasıydı,” diye fısıldadım. “En iyi eserlerini o kamerayla çekti.”

Damian hafifçe gülümseyerek başını salladı. “Onu gözüm gibi saklayacağım.” İçinde dalgalanan onlarca duyguyu bastırmaya çalışıyordu.

“Tamam, sizinle duygusal anlar yaşamayı çok isterdim ama Stella’nın sana aldığı hediye verandada bekliyor. Üstelik orada fazla uzun süre kalmaması gerekiyor. O yüzden ben artık eve gidiyorum ve sizi baş başa bırakıyorum,” dedi büyükannem neşeyle. Masadan kalkıp bana sarıldıktan sonra

birkaç okyanus öpücüğü kondurdu. Sonra Damian'a dönüp onu da sıkıca kucakladı. Sarılmaları bittikten sonra ellerini Damian'ın yanaklarına koyup gözlerinin içine bakarak fısıldadı. "Sen iyi bir insansın."

Gözlerim aniden yaşlarla doldu.

Büyükannem gittikten sonra derin bir nefes alıp ellerimi çırparak gülümsedim.

"Hazır mısın?"

"Sanırım öyleyim."

"Tamam, o zaman beni verandaya kadar takip et."

Dışarı adım atmadan önce kapının önünde durdum.

"Aklımdakileri söyleyerek başlamam gerektiğini hissediyorum: Damian, bence sen dünyaları hak ediyorsun. Muhteşem bir insansın ve yaşadıklarının sana bu kadar acı vermiş olduğunu bilmek içimi parçalıyor. Bu yüzden senden alınan bir şeyi sana geri vermek istiyorum. Biliyorum, aynı şey değil ama içindeki sevginin büyüklüğünü hissedebilmeni umuyorum." Hediye düşünürken endişemin tavan yaptığını hissederek derin bir nefes aldım.

"Ne olursa olsun, benim için fazlasıyla yeterli olacak," dedi Damian.

Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Bir adım kenara çekilip verandaya çıkmasına izin verdim. Midem heyecandan düğüm düğüm olurken arkasından yürüdüm.

Gözleri hediyeye takıldığında, onun ne olduğunu hemen anladı. Verandada büyük, kurdeleyle süslenmiş bir kafes duruyordu. İçinde küçücük bir *golden retriever* yavrusu vardı. Damian'ın çocukken kısa bir süreliğine sahip olduğu ancak sonra kaybettiği köpeğin aynısıydı.

Tepkisini anlayamadım. Kafese doğru bir adım attı ama yüzünü bana dönmedi. Hiçbir şey söylemeden korkuluklara yönelip gözlerini ufka dikti. Yavru köpeğe bakmadı bile. Bunu gördüğüm an kalbim sıkıştı. Parmakları korkulukları

sıkıca kavrarken öylece durdu. Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki, içimdeki endişe gitgide büyüyordu.

“Özür dilerim,” diye atıldım, sanki korkunç bir hata yapmışım gibi hissediyordum. “Sadece, çocukken Noel’de sahip olduğun köpekten bahsettiğini hatırladım. Yeni bir eve taşındığında onu kaybettiğini anlatmıştın. Ve ben de düşündüm ki... Aman Tanrım. Bu korkunç bir fikirdi. Çok üzgünüm eğer-”

Bana dönmeden, “Stella,” diye fısıldadı. Kalbim resmen boğazımda atıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yavaşça bana doğru döndü. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Tıpkı az önce büyükannem ona Kevin’dan kalan kamerayı verdiğinde olduğu gibi, daha önce gözlerinin dolduğunu görmüştüm. Ama duygularını gerçekten serbest bıraktığını, gözyaşlarının akmasına izin verdiğini hiç görmemiştim.

Boğazını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunu çekerek duygularına yenik düşmemeye çalıştı. “O benim mi?” diye sordu alçak ve titrek bir sesle.

“Sonsuza kadar,” dedim. “Eğer onu kabul edersen.”

Gözlerini kafese çevirdi ve sonra tekrar bana baktı. “Gerçekten alabilir miyim?”

Güldüm. “Kuyruğunu nasıl salladığına bakarsan, o da bunu istiyor gibi görünüyor.”

Damian köpeğe doğru yürüyüp kafesin kapısını açtı.

“Adı Milo,” dedim. “İki yaşında ve çok iyi bir ortamda büyümemiş. Eski sahipleri ona kötü davranmış. Eğitilemez olduğu düşünüldüğü için defalarca evden eve gönderilmiş ama ben buna inanmadım. Hatta onu uyutmayı düşünüyorlardı. Fakat onu gördüğüm anda içten içe senin olduğunu biliyordum.”

“Ve ben de onunum,” diye fısıldadı.

Kafesten çıkan ürkek köpek ona doğru yavaşça yürürken Damian’ın gözyaşları durmaksızın akıyordu. Tereddütle Damian’ın bacağına sürtünüp birkaç saniye bekledikten sonra Damian onu kucağına aldı. Sanki hep birlikte olmaları gere-

kiyormuş gibi, Milo başını Damian'ın omzuna yaslayıp ona doğru sokuldu. Damian gözlerini bana çevirdi.

“Teşekkür ederim, Stella.” Sesi yumuşak ama içtendi. “Onun ikinci bir şansı hak ettiğine inandığın için. Aynı şekilde bana da.”

Ona doğru ilerleyip gözyaşlarını sildim. “Mutlu Noeller, Damian.”

“Sana âşık oluyorum,” derken kelimeler dudaklarından dökülürdü. Ama sonra aniden duraksayıp yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.” Ardından bir anlığına daha durdu ve başını iki yana salladı. “Hayır, bekle. Özür dilemiyorum. Seni tanıdığım için mutluyum, senin yanında olduğum için şanslıyım. Sen inanılmaz nazik bir kadınsın ve ben sana âşık oluyorum. Güzelsin, komiksin ve evet, sana kesinlikle âşık oluyorum. Sabah aklıma gelen ilk şey ve gece zihnimde kalan son şeysin. Ben sana âşık oluyorum, Stella...” Milo’yu bir koluyla sıkıca tutarken diğer eliyle yanağını nazikçe okşadı. “Sana âşık oluyorum.”

“Ben-”

“Bekle.” Boğazını temizledi. “Bunu söylediğim için bana karşılık vermek zorunda değilsin. Bekleyebilirsin. Sonuçta bir ilişkiden yeni çıktın ve seni böyle bir şey söylemen için zorlamak istemem, asla-”

“Ben sana âşık olmuyorum, Damian.” Gözleri kocaman açıldı, sanki birkaç saniyeliğine nefesi kesilmişti. “Çünkü ben sana zaten çoktan âşık oldum.”

Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapattı. “Buna gerçekten sahip olabileceğimi bilmiyordum,” diye fısıldadı.

“Neye?”

“Sana.”

Kalbim daha önce hiç bilmediğim şekillerde eriyordu.

“Yani, Milo bizim mi?” diye mırıldandı. Hâlâ onun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Bizim.

Bize ait.

Biz.

Kültella ve Çirkin.

“Evet,” diye fısıldadım.

Beni öptüğünde dudakları gerçekleşen hayaller gibi tatlıydı.

“Şimdi sana hediye mi gösterebilir miyim?” diye sordu.

“Evet.”

“Tamam ama önce ayakkabılarını giymen gerekiyor ve arabayı benim kullanmam gerekiyor.”

Şaşkınlıkla geriye çekildim. “Sen mi süreceksin?”

Hafif bir gülümsemeye boğazını temizledi. “Birkaç gün önce ehliyetimi almış olabilirim.”

“Damian! Hayır, bunu yapmış olamazsın!” Neşeyle bağırarak koluna hafifçe vurdum.

“Ağlama sakın,” dedi gülümseyerek.

“Ağlamayacağım.”

“Ağlıyorsun.”

“Biliyorum.” Gülerek gözyaşlarımı sildim. “Seninle gurur duyuyorum.”

Gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. “Hadi gidelim. Milo senin kucağında oturabilir.”

Yaklaşık on beş dakika süren bir yolculuğun ardından, arabayı bir binanın önüne çekti.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, arabayı inanılmaz bir ustalıkla park etmişti. Sonra binaya doğru bakarak konuştu. “Burayı birkaç müşteriye ev gösterirken keşfettim. Araştırmaya başlayınca buranın tam olarak sana göre olduğunu anladım.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek bana göre?”

Cebine uzandı, içinden bir anahtar çıkarıp avucuma koydu. “Sana bir sanat stüdyosu satın aldım.”

Kalbim göğsümün içinde çırpındı.

Ardından parçalara ayrıldı.

Ve göklere yükseldi.

“Sen... ne yaptın?”

“Yani, eğer beğenmediysen...”

“Sen ne yaptın!” diye bir kez daha tekrarlardım. Sözleri karşısında şaşkınlık içerisindeydim. “Bana bir sanat stüdyosu mu aldın?”

“Evet. Çalışmak için çok fazla alanın olmadığını biliyorum ve serginden sonra muhtemelen daha fazla özel sipariş alacağını düşündüm. Bunları rahatça yapabilmen için böyle bir yere ihtiyacın olacağını hissettim.”

“Damian.”

“Evet?”

“Sana hayranım.”

Gülerek Milo’yu kucağımdan aldı. “Henüz görmedin bile. Belki de nefret edeceksin.”

“Bundan nefret etmemin hiçbir ihtimali yok.” Heyecanla kıpırdanarak ellerimi birbirine sürttüm. “İçini görebilir miyiz?”

“Tabii ki.”

İçeri girdik, kapı kolunu çevirdiğim anda kalbim boğazımda attı. Burası muhteşemdi, doğal ışık her köşeye süzülüyordu. Duvarlar bembeyazdı, yerden tavana kadar uzanan cam pencereler vardı ve farklı köşelerde malzemelerimi düzenleyebileceğim istasyonlar bulunuyordu.

“İçerisi iki yüz seksen metre kareden büyük. Burada kendi sergini açabilir, eserlerini sergileyebilirsin diye düşündüm. Kendi galalarını düzenleyebilir, bu kez doğru fiyatlandırılmış sanat eserlerini müşterilerine sunabilirsin. Ayrıca, senin için birkaç kartvizit de yaptırdım. Tam olarak şurada duruyorlar. Eğer tasarımı sevmezsen değiştirebiliriz ama-”

Dudaklarımı onunkilere bastırarak sözünü kestim. Milo’yu yere bırakıp beni kollarının arasına çekerek sımsıkı sarıldı.

“Beğendin mi?”

“Bayıldım. Bunu hak etmiyorum.”

“Stella, sen bu dünyadaki her güzel şeyi hak ediyorsun.”

İşte o an, bu adama duyduğum sevgi ruhumun derinliklerine kök saldı.

Stüdyoda -benim stüdyomda- bir süre vakit geçirdikten sonra eve döndük. Milo günün büyük kısmını Damian ile aramıza sokularak geçirdi. Gece çöktüğünde onu yatağına yatırıp sahile doğru yürüdük.

Su ayaklarımızı yıkarken Damian elimi tuttu. Kevin'a bizi karşılaştırdığı için sessizce teşekkür ettim. Anneme belki de uzun zamandır ilk kez mutlu olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu sessizce anlattım.

Artık Damian'ın bana karşı ne hissettiğini merak etmeme gerek kalmamıştı. Çünkü her dokunuşunda cevabını biliyordum.

Noel sabahı seviştik ve Noel gecesini de kumların üzerinde tekrar birbirimizin olduk.

26

STELLA

Noel'den birkaç gün sonra, hâlâ tatilin verdiği mutluluğun etkisindeydim. Milo ve Damian ayrılmaz ikili olmuştu ve onları birlikte gördüğüm her an, kalbim kanatlanıp gökyüzüne yükseliyormuş gibi hissediyordum. Sabahı stüdyomu düzenleyerek geçirdim. Bilgisayarımın başına oturmuş, ihtiyacım olan malzemelerin listesini yapıyor ve alanı nasıl düzenleyeceğime karar veriyordum. Stüdyonun kullanımına dair sonsuz olasılıklar vardı ve hepsini keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Tam bilgisayar başında çalışırken, gelen bir e-posta karşısında gözlerim büyüdü. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bir anda gelen özel siparişler e-posta kutuma doluşmaya başlayınca, içimi tarifi zor bir heyecan kapladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım şaşkınlıkla. Salondan hızla çıkıp Damian'ı buldum. Hiçbir açıklama yapmadan nefes nefese, "Beş!" diye bağırdım.

Yaptığı işi bırakarak tek kaşını kaldırdı. "Beş?"

"Ah, özür dilerim. Çok heyecanlandım. Bekle, önce bir kendime geleyim. Merhaba! Nasılsın? Günün nasıl geçti?" İçimde patlayan sevinci kontrol etmeye çalışıyordum.

Hafifçe güldü. “İyiyim, güzel geçti. Şimdi heyecandan patlamadan önce bana neler olduğunu anlat.”

Mutlulukla zıplayıp topuklarımı havada tokuşturdum. “Beş özel sipariş aldım!”

Damian şaşkınlıkla açılmış kocaman gözlerle masasından kalktı. “Lanet olsun, bu harika bir haber!”

“Biliyorum! Yani, web sitemi daha yeni açtım ve sosyal medyada neredeyse hiç tanıtım yapmadım. Bunun gerçekten gerçekleşiyor olması inanılmaz.”

“Sen harikasın. İnsanların bunu fark etmesi şaşırtıcı değil.”

Her zaman olduğu gibi Damian bana iltifat ettiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Çok büyük bir şey olmadığını biliyorum. Yani, diğer sanatçılar muhtemelen bundan çok daha fazla sipariş alıyordur ve-”

“Hayır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne demek hayır?”

“Demek istediğim, hayır. Bunu yapmayacağız.”

“Neyi yapmayacağız?”

“Bu başarının büyüklüğünü küçümsemeyeceğiz.” Masasının etrafında dolaştı, ardından kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. “Bu akşam bunu kutlamalıyız. Seni yemeğe çıkarayım.”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır. Bu kadar büyük bir mesele değil. Ayrıca, telefonda birine ne kadar çok işin olduğundan bahsettiğini duydum. Üzgünüm, iş programının ne kadar yoğun olduğunu bildiğim halde ofisine böyle dalmamalıydım.”

“Evet, işim yoğun. Ve evet, kesinlikle çok meşgulüm. Ama senin için hiçbir zaman fazla meşgul değilim. Ayrıca evet, bu akşam seni yemeğe çıkarıyorum.”

Gülümsedim.

“Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin, Damian. Üzgünüm, heyecanım biraz fazla kaçtı.”

Beni baştan aşağı süzerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve sonra gözlerini ahşap zemine indirip bana doğru yürüdü. Ellerini kollarım üzerinde hafifçe gezdirdi.

“Sekizde hazır ol. Rezervasyon yaptıracağım.”

“Damian-”

“Seninle inanılmaz gurur duyuyorum.”

Dört kelime.

Dört kalp çarpıntısı.

Gözlerimin yaşlarla dolması için gereken dört saniye.

Kevin dışında en son ne zaman bir erkek benimle gurur duyduğunu söylemişti, hatırlamıyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Duygular boğazımda düğümlenmişti.

“Her zaman.”

İşine dönmesi için arkamı dönüp yürümeye başladım ama sesi beni durdurdu.

“Stella, bekle.”

“Efendim?”

Başparmağıyla hafifçe burnunun kemerine dokunurken sandalyesine yaslandı. Sonra âşık olduğum o gülümsemeyi dudaklarına kondurarak, “Merhaba,” diye fısıldadı.

Karnımda uçuşan kelekler... O kadar çok kelek vardı ki. Mahcup bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim. “Merhaba.”

27

DAMIAN

Aralık mutluluğu keşfetme ayıydı.

Ocak ise aşkın yaşandığı aydı.

Hem de tam anlamıyla.

Ayın özeti tam olarak böyleydi.

Salonda, mutfak tezgâhında, sahilde, duşta... O evin her köşesinde Stella'nın bedenini kendi bedenimle sahiplenmiş-tim. Onunla seviştiğim her an, sanki bana sonsuzluğu vaat ediyor gibiydi.

Sessizce verdiğim sözleri onun da hissetmesini umuyordum.

Hiçbir zaman sonsuzluğa sahip olmamıştım ama artık tek istediğim onunla olmaktı.

Stella akşamları stüdyosunda çalışmaya başlamıştı ve onun adına daha mutlu olamazdım. Bazı günler ben de dizüstü bilgisayarımı alıp stüdyoya gidiyor, işlerimi orada hallediyordum. Onu kendi dünyasında kaybolurken izlemek her şeye bedeldi. Sanatına odaklandığı gecelerde çok fazla konuşmazdık ama sadece yanında olmak bile yeterliydi.

Milo benim için mükemmel bir arkadaştan da öte olmuştu. Ona her baktığımda, bir zamanlar bu masum ruhun incitilmesine ya da sırf eğitilmesi zor diye gözden çıkarıldığına inanamıyordum.

Neyse ki biz birbirimizi anlıyorduk. İkimiz de yaralar almış, ikimiz de kırılmıştık. Yine de bir şekilde sevgiyi yeniden içimizde hissedebilmeyi başarmıştık. Bunda Stella'nın payı büyüktü. O en yaralı ruhları bulur ve onlara sevginin nasıl bir his olduğunu hatırlatırdı.

Stella ve ben sadece bedenlerimizi değil, sohbetlerimizi de paylaşmaya devam ediyorduk. Bir pazar sabahı, başka bir sevişmenin ardından onu kollarıma aldım. Artık bana alışmış, dokunuşlarımla huzur bulmuştu. Ancak kendisiyle ilgili biraz rahatsızlık duyduğu bazı şeyler olduğunun farkındaydım.

“Bunu benimle konuşabilirsin, biliyorsun, değil mi?” dedim ona. “Rahat hissetmediğin şeyleri. İçinde tuttuğun her ne varsa.”

Başını hafifçe yana eğip gözlerime baktı. “Beni gerçekten bu kadar iyi mi okuyorsun?”

“Bu benim yeteneğim.”

Stella omuz silkerek meseleyi geçiştirdi. “Ben sadece fazla duygusalım. Bu yüzden üzgün hissettiğimde, o düşünceleri çok derinlere gömüyorum. Yaptığım şey çok sağlıklı tabii,” diye şakayla ekledi.

Gülmedim.

“Peki hiç gerçekten üzölmene izin verdiğin oluyor mu? Yani uzun bir süre boyunca? Kevin'ı kaybettikten sonra sürekli şakalar yapıyordun. Jeff'le olan şeylerden sonra da duygularınla yüzleşmek yerine kendini tatil havasına soktun. Peki gerçekten üzüntünün içine gömölüp onu hissettiğin oluyor mu?”

“Ah, hayır. Bu korkunç olurdu. Üzgün kalmanın kimseye faydası yok, o yüzden mutluluğu seçiyorum.”

“Bu sağlıklı değil.”

Güldü. “Depresyon da sağlıklı değil. Üzgün olmak yerine mutlu olmayı her zaman tercih ederim.”

“Ama bu sadece sahte bir mutluluk. Üstelik bence üzüntü de bazen güzel olabilir. Kendine bu duyguyu hissetmek için

bir süre izin vermelisin. Hissettiğin her duyguyu yaşamak için kendine izin vermelisin. Yoksa hepsi birbirine karışır.”

“Tecrübe mi konuşuyor?”

“Evet.” Başımı salladım. “Sadece üzüntüyü değil, mutluluğu da derinlere iterdim. Bir noktada tüm duygulara karşı hissizleşmişim. Ama bu bir tür baraj oluşturuyor... Duygularını bastırmak için bir baraj inşa ediyorsun. Güven bana, duygularını her görmezden geldiğinde, o barajda küçük bir çatlak oluşuyor. Sonra zamanla tamamen yıkılıyor.”

Altdudağını endişeyle ısırdı. “Bilmiyorum. Henüz her şeyi hissetmeye hazır mıyım, emin değilim.”

“Sorun değil. Sadece o baraj yıkılırsa her şeyin bir anda üstüne gelebileceğini bil.”

“Seninki hiç yıkıldı mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Ne zaman?”

“On altı yaşımıdayken. Hayatıma son vermeye çalıştım.”

Gözleri büyürken şok içinde doğruldu. “Aman Tanrım, Damian...”

Gözlerinden akan yaşları gördüğümde, “Sorun yok,” diyerek onu yatıştırdım. “Hâlâ buradayım. Bunu atlattım. Ama o duygular beni öyle bir sardı ki, neredeyse yok olacaktım. Senin için bunu istemiyorum, Stella. Duygularını hisset, en zor olanları bile.”

Tekrar yatağa uzandığında onu kendime çektim. Başını göğsüme yaslayarak bana sokuldu. “Damian?”

“Efendim?”

“Hâlâ burada olduğun için çok mutluyum.”

Bir akşam, ofisimde geç saatlere kadar çalışırken kapımda beliren kişiyi görünce şaşırmışım. Bağladığım birkaç işin sözleşmelerini tamamlıyordum ve bu saatte bir ziyaretçi beklemiyordum.

“Damian, değil mi?” diye sordu kapımın önünde duran Catherine. Tasarım ayakkabılarını giymiş, tasarım güneş gözlüklerini takmıştı. Gözlüklerini çıkarırken dudaklarını büzdü.

“Burada ne işin var?” Catherine ofisimde görmek isteyeceğim en son kişiydi. “Çalıştığım yeri nasıl öğrendin?”

“Yeterince kararlıysan, birini bulmak o kadar da zor değildir.” Davet edilmediği halde gelip masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. “Bence artık aramızda bir konuşma yapmanın vakti geldi. Vasiyet gereği birlikte bir akşam geçirmemiz gerekiyor.”

“Bunun farkındayım ve hazır olduğumda sana haber vereceğim.”

Yüzüne bakmakta zorlanıyordum çünkü onu her gördüğümde, aklıma Stella’nın anlattıkları geliyordu. Catherine’in, Stella’nın kaygılarının başlıca sebeplerinden biri olduğunu biliyordum. Özgüvenini sarsan, kendini değersiz hissetmesine neden olan insanlardan biriydi.

Nefret bir insan olsaydı, bu Catherine Michaels olurdu. Ve Rosalina. Ve Denise.

Kevin’in iyi olduğu bir şey varsa, o da berbat eşler seçmekti.

“Yakında gerçekleşecek bir etkinlik var, bence sen de katılmalısın. Ay sonunda büyük bir bağış etkinliğine liderlik ediyorum. Her yıl büyük bir bağışta bulunuyoruz. Şehrin en prestijli gecelerinden biri.”

“Yani?”

“Gelmelisin. Sonuçta iyi bir amaç için. Tehlikeli ortamlarda büyüyen çocuklara destek olmak için koruyucu aile yardım programına bağış yapıyoruz. Eminim bu, senin de kalbine dokunuyordur.”

Lanet olası kadın. Evet, kesinlikle dokunuyordu.

Bu sistemin içinde büyümenin ne kadar zor olabileceğini iyi biliyordum. Bu yüzden New York’taki birkaç programa tutkuyla destek veriyordum.

“Ben de koruyucu ailelerde büyüdüm, biliyor musun?” dedi.

Söyledikleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi ama ona belli etmedim. “İşimi bitirmem gerek. Konuşmamız bitti mi?”

Cebinden küçük bir davetiye kartı çıkardı. “Gala davetiyesi. En azından bu fikri bir kenara atmadan önce gelip ne yaptığımıza bir bak.”

Kartı ondan aldım ama cevap vermedim.

Oturduğu sandalyeden tatmin olmuş bir ifadeyle kalktı. “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu. Ancak sesi, bu iyiliği istemekten çok bana bir emir vermek üzereymiş gibi çıkıyordu.

“Nasıl bir iyilik?”

“Stella’yı getirme. Bu gala belli bir seviyede prestije sahip ve Stella o standarda uymuyor.”

“Anlaşıldı.”

İçeri girdiği aynı kibirli ifadeyle ofisimden çıktı, sanki büyük bir şey başarmış gibi hissediyordu. İşten sonra doğrudan Stella’nın sanat stüdyosuna gittim. Çalıştığını anlamıştım çünkü eski tarz *R&B* müzikleri tüm mekânda yankılanıyordu.

Açık pencereler rüzgârın içeride dolaşmasına izin veriyordu. Kapıyı birkaç kez tıklattım ama cevap alamadım.

Camdan içeri göz atınca neden duymadığını anlamıştım. *Toni Braxton*’ın şarkıları eşliğinde, tuvalin önünde dans ediyordu. Üzerinde beyaz tulumu vardı ve her tarafı boyaya bulanmıştı. Ayakları çıplaktı ama tuvalden sıçrayan renkler onları da boyamıştı. Sol omzundan kayan tulum askısı, hareketlerine eşlik edercesine aşağı doğru sarkıyordu. Şarkının her sözünü en dramatik haliyle canlandırıyor, kalçalarını hafifçe sağa sola sallıyordu. Tanrım... her hareketini izledim. Tıpkı onun geceleri dalgaları izlediği gibi, ben de büyülenmiş halde onun hareketlerini izledim.

Tam o sırada omzunun üzerinden bana baktı ve bir çığlık attı. Aniden, sanki suçüstü yakalanmış gibi sırtımı dikleştirdi.

dim. Ama ben henüz açıklama yapma fırsatı bulamadan, Stella derin bir nefes alıp gülmeye başladı. Hızla gidip müziği kapattı ve birkaç saniye içinde kapının önünde durmuş, bana gülümsüyordu.

“Beni korkuttun!” dedi başparmağıyla burnunu okşarken. Farkında bile olmadan yüzüne sarı boya bulaştırmıştı.

“Üzgünüm, kapıyı çaldım ama müzik...”

“Bazen içinde kayboluyorum.”

“Bunda yanlış bir şey yok.”

Başparmağını yanağına sürdü. Daha fazla boya bulaştırmıştı. “Ne oldu?”

Bir anlığına neden geldiğimi unuttum. Ona bakmaktan düşüncelerim uçup gitmişti. Beni bu şekilde zihnimden koparabilmesi çılgıncaydı.

Odaklan, Damian.

“Ah, şey, sana bir şey soracaktım.”

“Sor bakalım.”

“Görünüşe göre Catherine her yıl büyük bir yardım galası düzenliyormuş.”

“Ah, evet. Lüks kış galası. Tam bir klasik.” Kaşını kaldırdı. “Yoksa bu akşamı onunla mı geçireceksin?”

“Sanırım öyle.”

“Oldukça önemli bir etkinliktir. Açık artırmalar falan yapılıyor.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedim düz bir ifadeyle.

“Neden?”

“Bana anlattıkların yüzünden. Sana nasıl davrandığını biliyorum.”

“Ah... benim yüzümden ondan nefret etmek zorunda değilsin, Damian.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Etmeliyim. Her neyse, beni galaya davet etti. Vasiyet meselesini de bir an önce kapatmak için iyi bir fırsat.”

Stella gülümsedi. “Oldukça görkemli bir etkinliktir.”

“Öyleymiş.” Durduğum yerde hafifçe kıpırdandım. “Seni davet etmememi söyledi.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bu yüzden...” Derin bir nefes aldım. “Benimle gelmek ister misin?”

Dudakları hafifçe büküldü, o ifadenin sebebi olmaktan nefret ediyordum. “Beni bu yüzden mi davet ediyorsun? Orada olmamı istemediği için mi?”

“Kısmen.” Yalan söyleyemezdim. Bir yanımda, Catherine’in bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışmasını sindiremiyordu. Ayrıca onu sinirlendirdiğimi görmek hoşuma giderdi. “Ama esas sebep bu değil. İşin aslı, çoğu insandan nefret ediyorum. Özellikle Catherine gibilerinden. Ve eminim ki, her yer onun gibilerle dolu olacak.”

Stella güldü. “Bu konuda çok haklısın.”

“Böyle kalabalıkları hiç sevmem, o tarz ortamlarda da çok iyi değilim. Yanımda gerçekten sevdiğim birinin olması hoşuma giderdi.”

“O halde seninle geliyorum.”

Hiç düşünmeden başparmağımı dilimle ıslatıp burnunun kenarındaki boyayı sildim.

“Boya,” diye mırıldandım sarıya bulanmış başparmağımı ona göstererek.

“Ah. Teşekkür ederim. Şu an vücudumun çoğu yerinde boya olduğuna eminim. Hatta görünmeyen yerlerde bile.”

Ah, Stella. Bu fikri aklıma sokma. Çünkü boyalarını temizlemek için her yerine dokunmayı çok isterdim. Özellikle de görünmeyen yerlerine...

Şimdi olmaz.

Şu an çalışıyor, Damian.

“Seni işinle baş başa bırakayım, sadece uğrayıp...” *Seni görmek. Yanında olmak. Güzel gözlerine bakmak istedim.* “... sana davetimi iletmek istemiştin. Ayrıca eve döndüğünde bir-

likte banyo yapalım. Boyaları temizlerken sana yardım etmek istiyorum.”

Beni öptü ve buna bayıldım.

“Bu yıl galanın bir kıyafet kuralı var mı?” diye sordu.

“Sen elbiseni seç, ben sana uygun giyinirim.”

Altdudağını endişeyle ısırdı. “Bu beni endişelendiriyor çünkü Catherine tam bir güzellik kraliçesi. Benim giyimim ve görünüşüm hakkında hep olumsuz düşünceleri vardı.”

“Kimin umurunda? Artık çocuk değilsin. Bırak ne düşünürse düşünsün. Sen olduğun hâlinle mükemmelsin.”

“Bunu söylemek kolay ama bana aksini söyleyen, anılarla dolu koca bir hafızam var.”

28

STELLA

On Beş Yaşındayken

“Gerçekten bunu giymeyi düşünüyor olamazsın,” dedi Catherine. Yatak odama girmiş, okul dansı için seçtiğim elbiseye bakıyordu. Elbise annemin en sevdiği renkteydi, sarıydı. Boyu dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu.

Aynaya baktıktan sonra Catherine’e döndüm. Kevin bir haftadır iş seyahatindeydi, bu yüzden evde sadece Catherine ve onun benim hakkımdaki olumsuz düşünceleri vardı.

Rosalina ve Denise artık hayatımdan çıkmıştı fakat geride bıraktıkları kötü düşünceler, hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Keşke bu kadar fazla olmasalardı.

“Bunda ne var ki?” diye sordum. Aslında bu tartışmaya hiç girmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Ancak içimde anlamlandıramadığım bir güvensizlik büyümeye başlamıştı. Kendimi güzel hissediyordum, hatta iyi bile görünüyordum. Fakat Catherine aksini düşünmeme sebep olmuştu.

“Bu elbisenin içinde şişman görünüyorsun. Diz kapakların tuhaf. Ayrıca çok kısa. Senin gibi kızlar bu kadar kısa elbiseler giymemeli. Bu hiç de hanımefendi işi değil. Hem aylarca denesen bile, o topuklularla yürüyemezsin. Bir hindi gibi sendeleyip durursun.”

Kelimeler zihnime yerleştikçe midem düğüm düğüm ol-

maya başladı. Bu sözlerin benim için tek bir anlamı vardı: *Yeterince iyi değilsin.*

Yanıma geldi ve elini çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. Yüzüne hayal kırıklığı yerleşmişti. “Ayrıca suratın sivilce dolu. Sana hazırladığım cilt bakım rutinine uyuyor musun?”

“Her gece yirmiden fazla adımı var,” dedim canım sıkılırken. “Bazıları cildimi yakıyor.”

“Güzellik acı gerektirir, Stella.” Beni baştan aşağı süzdü. “Fakat görüyorum ki, sen çok fazla acı çekmemişsin.”

Bana doğru bakarken ağlayacak gibi oldum. Sözlerinin beni ne kadar incittiğinin farkında mıydı?

“Neden benden hoşlanmıyorsun, Catherine?” Duygularımın beni ele geçirmeye başladığını hissediyordum. Karşısında oturmuş, benimkilere hiç benzemeyen gözlerine bakarken bedenim titriyordu. Ağzımı açtığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sesim titrek ve orantısız çıkmıştı. “Ben sana ne yaptım? Neden senin için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım?”

Bakışlarında kısa süreliğine bir duygu kıvılcımı belirdi. Onun bir şeyler hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama çabucak gözlerini kırptırıp o ifadeyi sildi. “Ah, tatlım.” Elleriyle yanaklarımı kavradı ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Seni o kadar çok seviyorum ki, kusurlarını söyleyecek kadar cesurum. İşte asıl sevgi budur, biliyor musun? Sana gerçeği söylemeye cesaret eden birine sahip olmak.”

Bana okyanus öpücükleri verdi ama ardında bıraktığı his kuraklık gibi hissettiriyordu.

“Başını dik tut,” dedi gözyaşlarımı silerken. “Hadi makyajını yapayım. Ayrıca sana daha uygun bir elbise seçelim.”

Beni hazırladı, her şeyimi değiştirdi ve yüzüme milyonlarca kat makyaj yaptı. Çok fazla göze çarpmak istemem gerektiğini söyleyerek bana siyah bir elbise giydirdi. Elbise, vücudumun hiçbir ayrıntısını göstermeyen, siyah renkte bü-

BATI DALGALARI

yük bir patates çuvalına benziyordu. Sonra beni aynanın karşısına götürdü ve eserine bakarak gülümsedi.

“Bak, şimdi daha iyi, değil mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Hiç kendim gibi değilim.”

“Biliyorum.” Burnuma dokunup kocaman sırttı. “Tam istediğim gibi.”

29

STELLA GÜNÜMÜZ

Damian yatak odasından çıkarken, “Vay canına,” dedim nefesimi tutarak. Sanki *People* dergisi tarafından Yaşayan En Seksi Adam olarak seçilmiş gibi görünüyordu. Beyaz bir gömlek giymiş, üzerine süet kumaştan mavi bir blazer ceket geçirmişti. Ceketini kusursuz vücut hatlarını ortaya çıkaracak şekilde üzerine tam oturuyordu. Altın bir saat, deri bir bileklik ve iki kahverengi yüzük takmıştı. Sakalı mükemmel görünüyordu. Koyu kahverengi saçları o kadar doğal bir havayla şekil almıştı ki, sanki uğraşmadan bile böyle kusursuz görünebiliyordu.

Görünüşü tek kelimeyle büyüleyiciydi.

“Vay canına,” dedi gözlerini üzerime dikerek.

Ben de mavi süet bir elbise giymiştim ama bende, Damian’daki gibi bir etki yaratmamıştı. Gözleri öyle belirgin ve öyle çarpıcıydı ki, ona uzun süre bakmak neredeyse imkânsızdı.

“Stella, muhteşem görünüyorsun.”

Elbisemi değiştiren içimden bir huzursuzluk dalgası yükseldi. “Çok mu dar acaba?”

“Güven bana,” diye hayranlıkla iç geçirerek yanıma gelip ellerini belime koydu. “Kesinlikle değil.”

“Biraz fazla gösterişli. Fazla dikkat çekmek istemiyorum. Sanırım değiştirmeliyim.” Damian’dan uzaklaşmaya çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu.

“Stella,” diye fısıldayarak beni kendine çekti. Dudakları boynumun kıvrımına değdiğinde sıcak nefesi tenime karıştı. Beni nazıkçe öperken içimde bir şeyler eriyip gidiyordu. “Sesleri sustur,” dedi alçak sesle.

“Sesleri mi?”

“Kafanın içindeki yalan söyleyen sesleri. Onlar sana ait değil. Onların kazanmasına izin verme.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Damian’la geçirdiğim her an, zihnimde beliren düşüncelerin aslında bana ait olmadığını fark ediyordum. Bunlar yıllarca etrafımı saran insanların bana fısıldadığı sözlerdi.

Büyürken etrafımın daha iyi insanlarla çevrili olmasını dilerdim. Belki o zaman içimde yankılanan sesler de daha güzel şeyler fısıldayabilirdi.

Derin bir nefes verdim. Damian boynuma bir öpücük daha kondurdu. “Sen fazlasıyla yeterlisin,” dedi.

Fazlasıyla yeterli.

Galaya doğru yola çıktık. Kendimi oraya ait hissetmesem de Damian kolunu benimkine doladığında kendimi tam anlamıyla evimde gibi hissediyordum. Sanırım artık inanmaya başlamıştım, Damian benimleyken hayatım daha güzeldi. Aylardır hayatımda olan bu adam, bir zamanlar tamamen yabancıydı. Fakat artık Damian Blackstone’un var olmadığı bir dünya hayal edemiyordum.

Tüm gece yanımdan hiç ayrılmadı. Ortamın bende yarattığı tedirginliği fark ettiğinde, tek bir bakışı bile içimi rahatlatmaya yetmişti. Etrafımız o topluluğun katı beden standartlarına uyan kadınlarla çevriliyken, Damian’ın gözleri yalnız beni görüyordu. Bazı kadınlar gözümün önünde onunla flört etmeye kalkıştı ama o, her seferinde kolunu belime dolayıp beni daha da yakınına çekti.

Bir ara Damian kulağıma doğru eğilip, “Benimsin,” diye fısıldadı.

Ben de ona yaslanıp nazikçe kulak memesini emdim. “Benimsin,” diyerek aynı fısıltıyla karşılık verdim.

Biz, ait olmadığımız bir dünyanın ortasında kalmış iki uyumsuz insandık. Yine de birbirimizin yanında olduğumuz sürece rahattık. Bu benim için yepyeni bir huzurdu ve her şey kendiliğinden geliyordu.

“Bana su getirebilir misin?” diye sordum Damian’a. “Biraz garip hissediyorum.”

“Tabii ki,” dedi alnıma bir öpücük kondurarak. “Hemen geliyorum.”

Başımı sallayıp masalardan birine oturdum. Damian’ın benim için su almaya sorgusuz sualsiz gidişini izlerken aklıma Jeff’in tepkisi geldi. O olsaydı, benim tembel olduğumu söyleyerek kendim almam gerektiğini ima ederdi. Oysa Damian bunu yaparken içinde tek bir olumsuz düşünce bile barındırmıyordu. Böyle erkeklerin romantik komediler dışında gerçekten var olabileceğini bilmiyordum. Bazen çılgına dönen kalbime karşı nazik davranıyor ve yine de bana fazlasıyla yeterli olduğumu söylüyordu.

Damian uzaklaşırken Catherine’in bana doğru yaklaştığını fark ettim ve istemsizce yüzümü buruşturdum. Elbette kusursuz görünüyordu, bu beni hiç şaşırtmamıştı. Ancak yüzündeki memnuniyetsiz ifade, bana onayını kazanmak isteyen o küçük kızı hatırlattı.

“Stella,” dedi soğuk bir sesle. “Damian’a seni buraya getirmemesini söylemişim.”

“Çok da kurallara uyan biri sayılmaz,” dedim yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek. Sandalyemden kalktığımda başım biraz dönmüştü. Bunu olabildiğince belli etmemeye çalışarak devam ettim. “Harika görünüyorsun, Catherine.”

“Evet,” diye başını salladı. “Biliyorum. Sen de... bir şeylere benziyorsun, sanırım.”

Küçümseyici sözleri içime işleyip beni sarsmaya çalışırken, içimde bir kaygının yükseldiğini hissettim. O kadar kötüydü ki, midemin bulanmasına sebep oluyordu.

Hayır.

Olamaz.

Kusuyordum.

Aman Tanrım.

Catherine'in pahalı tasarım ayakkabılarının üzerine kus-
tum.

Bütün salon şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

Henüz özür dilemeyi aklımdan bile geçiremeden, midem yeniden bulandı ve kendimi hızla tuvalete atarak bir kabine koştum. Çok geçmeden şiddetle kusmaya başladım.

Tam o anda iki el saçlarımı kavradı. Kusarken kirlenmeler için tuvaletin önünden uzaklaştırdı.

En sonunda biraz toparlanıp topuklu ayakkabılarımın üzerine oturdum.

“İyi misin?” diye sordu Damian.

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama tekrar kusmaya başladım.

Damian, “Gıda zehirlenmesi olabilir mi?” diye mırıldandı ama benim aklım bambaşka bir yöne kaymıştı. Kafamda hesap yapmaya çalışırken düşüncelerim karmakarışık. Son adet dönemim ne zamandı? Çok uzun zaman geçmiş olamazdı, değil mi? Diğer yandan zaten hep düzensizdi.

Zihnim düşüncelerle hızla dolup taşarken başımı iki yana salladım. “Beni buradan götürür müsün?” diye sordum.

Şık kıyafetlerimizin içinde, bir eczanenin tampon reyonunun önünde dikiliyorduk ama ne yazık ki, tampon almak için burada değildik.

Önümde sıralanmış hamilelik testlerine bakarken mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Midem hasta olduğum için mi bulanmıştı, yoksa hamile miydim emin değildim.

“Hangi testi almam gerektiğini bilmiyorum,” diye fısıldadım Damian’a.

“O zaman hepsini al,” dedi. Ardından raftaki testleri bir çırpıda toplayıp benim için taşıdığı sepete attı.

Hamile olma ihtimalim beni sarsmıştı. Ancak içimde Damian’ın çocuğunu taşıma düşüncesi tuhaf bir şekilde korkutucu gelmiyordu. Daha fazla paniğe kapılmam gerekirdi ama Damian’ın sakin tavrı ruhumu biraz olsun yatıştırıyordu. Her seferinde dikkatli olmuştuk, yine de küçük bir ihtimal de olsa hata yapmış olabilirdik.

Sakız çiğneyen bir genç kızın oturduğu kasaya doğru ilerledik. Sepetteki testlere göz atmasının ardından sakızım patlatarak başını iki yana salladı.

“Tebrikler,” dedi kutuları okuturken. “Ya da eğer negatif çıkarsa geçmiş olsun. Ya da pozitif çıkarsa da geçmiş olsun. Bilmiyorum. Neyse, öyle işte.”

Yorumuna cevap vermedik. Damian sessizce testlerin parasını ödedi ve oradan çıktık. Eve dönüş yolunda fazla konuşmamıştı. Düzeltme: Hiç konuşmamıştı. Sadece arabayı sürdü, eve ulaştığımızda benim için kapıyı açtı ve birlikte içeri girdik.

“Şimdi mi yapayım?” diye sordum.

“İstiyor musun?”

“Bilmiyorum. Sanırım. Belki? Tanrım... Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.”

“Bir şey olmaz. Şimdi iki tane yap, sonra gerekirse diğerlerini de yaparsın.” Rasgele seçtiği iki testi uzattı, derin bir nefes alarak onları aldım. Banyoya gitmek için döndüğüm sırada Damian koluma hafifçe dokundu.

“Stella.”

“Efendim?”

“Ne olursa olsun ve sonucu ne çıkarsa çıksın, ben buradayım.”

Ağzımı açsam da tek bir kelime edemedim. Ancak nedense onun sözleri, bana aradığım cesareten bile fazlasını vermişti. İki testi de açtım, çubuklara işedim ve ardından lavabonun üzerine yerleştirip Damian’ı banyoya çağırdım.

Bir zamanlayıcı kurduktan sonra ikimiz de dizlerimizi büküp banyonun zeminine oturduk. Kolumu koluna doladım, on dakika boyunca kıpırdamadan oturduk ve ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Damian ara sıra nazikçe kolumu sıvazlayarak beni rahatlatıyordu.

Zamanlayıcı çaldığında Damian bana baktı.

“Sen bakabilir misin? Çok gerginim,” diye mırıldanırken midem bulanmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp iki teste baktı ve onları havaya kaldırdı. Dudaklarının arasından o kelime dökülmüştü. “Bebek.”

“Bebek mi?” diyerek hızla ayağa kalktım. Testleri elinden alırken kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. “Bebek.”

“Evet.”

Damian’a bakıp ne düşündüğünü, iyi olup olmadığını merak ettim. “Mutlu musun, yoksa korktun mu?” diye fısıldadım.

Testleri tezgâha koydu ve parmaklarını benimkilere dolaşıp bana biraz daha yaklaştı. Alnını benimkine yasladığında gözlerimi kapattım. “Mutluyum.” Yanaklarımdan akan yaşları hissedebiliyordum ama onlar bana ait değillerdi. Damian bana daha sıkı sarılırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Çok mutluyum.”

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarında bir anlığına beliren korkuyu gördüm. Elimi dudaklarına götürüp avucuma nazik bir öpücük kondurdu. “Mutlu musun, yoksa korktun mu?” diye sordu tıpkı benim gibi.

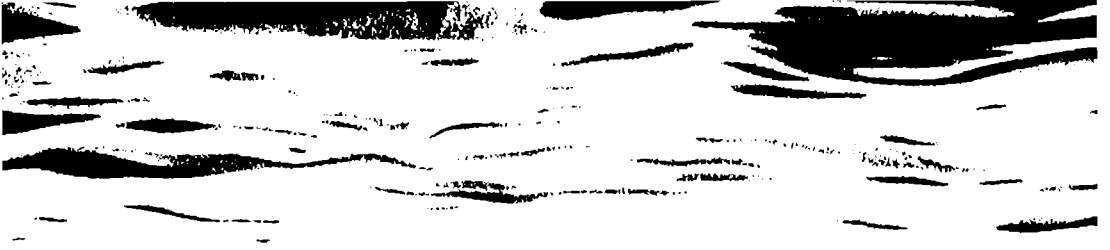
Benim gözyaşlarım da aktı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama sebebi korku değil, umuttu. Aslında korkmam gerekiyor-

du. Koşarak büyükanneme gitmeli, ona başıma gelenleri anlatmalıydım. Birkaç ay öncesine kadar tanımadığım bir adamdan hamile kaldığım için ağlamam gerekirdi.

Ancak bunların hiçbiri olmadı.

Tam da hissettiğim gibi, “Mutluyum,” demekle yetindim.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Başımı göğsüne yaslayıp çılgınca atan kalbinin ritmini dinledim. Ben de hissediyordum. Onun mutluluğunu hissediyordum.

30

DAMIAN

Bir bebek.

Bizim bebeğimiz.

Stella hamileydi. Zihnim hâlâ bu gerçeği tam olarak kavramaya çalışıyordu. Bu beni korkutmalıydı belki de ama tek düşünebildiğim, hayatımın en sonunda daha iyiye doğru gittiği idi. Her zaman sahip olmak istediğim şeyi, kendi ailemi kuracaktım.

Bana ait bir şey. Dokunabileceğim, hissedebileceğim ve sıkı sıkıya tutunabileceğim bir şey. Başkası olsaydı kaçardım ama Stella...

O, daha neyi arzuladığımı bilmeden önce bile hep istediğim kişiydi.

Gece onu kollarımın arasına alıp sırtını usulca ovalayarak endişelerini yatıştırmaya çalıştım.

Büyük, kahverengi gözleriyle bana bakıyordu ve her defasında onun büyüüne kapılıyordum. Maple'ın tarot kartlarına ve tütsülerine inanmıyordum ama Stella'nın bir tür büyüye sahip olduğuna inanıyordum. Çünkü ona her baktığımda kendimden geçiyordum.

"Hep baba olmak istemişimdir," diye fısıldadım. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı.

“Gerçekten mi?” diye sordu, sanki beni bırakırsa kaybolacakmışım gibi sıkıca sarılmıştı.

Hiçbir yere gitmiyorum, Stella.

Başımı salladım. “Evet. Daha çocukken bile. Bazı koruyucu ailelerin yanında kaldığımda, babaların kendi çocuklarına ve sonra bana nasıl davrandıklarına bakardım. O zamanlar hep bir şansım olursa daha iyi olacağımı düşünürdüm. Daha sabırlı, daha sevgi dolu. Genellikle kocaların koruyucu aile olmayı sadece eşlerinin ısrarını dindirmek için kabul ettiğini fark etmiştim. Bazıları ise sadece devlet yardımı için yapıyordu.”

“Hiç iyi bir koruyucu baba figürüyle karşılaştın mı?”

“Evet,” Geçmişini hatırlayarak başımı salladım. “Adı Peter’dı. O ve eşi Sandy yaşlı bir çiftti. Onlarla altı ay kaldım. O zamanlar on iki yaşındaydım ve bir çocuğun yapması gerekenden çok daha fazla hayata küsmüştüm. Ama Peter, bana basketbol oynamayı öğretti. O altı ay boyunca her gece benimle sahaya gelip smaç atmayı öğrenmem için uğraştı. Sonra her hafta beni dondurma yemeye götürür ve hayat hakkında konuşurdu.”

“Sana söylediği en iyi şey neydi?”

Düşünürken kaşlarımı çattım. “Yeterli olduğum.”

“O zamanlar ona inanıyor muydun?”

“Hayır.”

“Peki şimdi inanıyor musun?”

Gülümsedim ama cevap vermedim, bu da Stella için yeterince iyi bir yanıt olmuştu.

Stella ellerini yüzüme götürerek beni kendine çekti ve dudaklarını benimkilere değdirdi. Sonra alnını benimkine yasladı. “Fazlasıyla yeterlisin, Damian.”

İçimden bir duygu seli taşarken derin bir nefes aldım. “Fazlasıyla yeterli miyim?”

“Fazlasıyla,” diye tekrarladı.

Gözlerimi kapatıp onu sıkıca sardım. “Bebeği incitmekten korkuyorum. Onun ve senin için yeteri kadar iyi olamayacağımdan korkuyorum. Geçmişimin her şeyi berbat edeceğinden korkuyorum.”

“Bunun sadece sana özgü olduğunu sanmıyorum. Ben de korkuyorum. Sanırım tüm ebeveynler başlangıçta korkar.”

“En iyi anne sen olacaksın.”

Gülümsedi. “Umarım öyle olurum çünkü en iyisinin yanında büyüdüm.”

Stella annesi hakkında çok fazla konuşmazdı ama onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Onu bugün olduğu kadına dönüştüren her şeyi bilmek istiyordum.

“Ondan biraz daha bahseder misin?” diye sordum.

Ve bahsetti.

Annesinin adı Sophie’ydi, bir araba kazasında hayatını kaybetmişti. Stella’yı, en iyi arkadaşı Kevin’in yardımıyla tek başına büyüttmüştü. Sophie ve Kevin ilkokuldan beri birbirlerini tanıyorlardı. Maple, Kevin’in ailesi için çalışıyordu ve Stella ile annesi, şu an yaşadığımız evde büyümüşlerdi. Stella evde doğmuş, doğumunda kordonunu Kevin kesmişti. Aralarındaki ilişki her zaman platonikti ama Stella onların ruh eşi olduğuna neredeyse emindi.

Stella anlatmayı bırakıp bana baktı. “Kevin hakkında konuşmak senin için zor olmalı...”

Omuz silktim. “Uzun bir süre ona kızgındım ama varlığımı bile bilmediğini fark etmek ona kızmamı biraz zorlaştırıyor. Ayrıca, o olmasaydı seni bulamazdım. Yani, biliyorsun...”

Gülümsedi ve o gülümsemeyi görmek hoşuma gitti. “Kevin iyi bir adamdı. Senin baban olmayı büyük bir onur sayardı.”

“Sence beni sever miydi?”

Elini yanağıma koydu. “Seni sevmemesi mümkün mü?”

“Onu biraz daha anlatır mısın?”

“Ne bilmek istersin?”

Yutkundum, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. “Her şeyi.”

Doğa yürüyüşlerini sever ve ahudududan nefret edermiş. Sabah kahvesine viski, gece viskisine ise bir shot espresso eklermiş. Hasta olana kadar puro içmiş, sonra da sadece alışkanlıktan dolayı dudaklarının arasına koymuş ama hiç yakmamış. Stella’yı çok severmiş, bunu bana söylemesine gerek yoktu çünkü zaten görebiliyordum. Stella ondan bahsederken gözlerinde yıldızlar parlıyordu. Onunla tanışma şansım olmayacağı için bir yanım sızlamaya başlamıştı. Stella’nın anlattığı her hikâyeyi dinledim ve Maple’ın ilk taşındığımızda bana getirdiği fotoğraf albümünü birlikte karıştırdık. Daha önce buna cesaret edememiştim ama onun yanımda olması her şeyi kolaylaştırıyordu.

“Sen çok tatlı bir çocukmuşsun,” dedim eski fotoğraflarına bakarken. “Ayrıca annenin kopyası gibisin.” Annesinin de Stella gibi canlı, ışık saçan bir gülümsemesi vardı. Fotoğraflara bakınca ruhunun parıltısını görebiliyordun.

“Dur, sana Kevin’in annem ve benim için yaptığı koleksiyonu göstereyim,” dedi Stella ayağa kalkarak. Parmak uçlarında odasına doğru hızla ilerledi. Stella tıpkı bir peri gibi parmak uçlarında hareket eden bir kadındı. Elinde ekstra büyük bir fotoğraf albümüyle geri döndüğünde albümün kapağında EM yazıyordu.

Stella’nın bunu daha önce anlattığını hatırlayarak, “Evrinin mucizesi,” dedim.

“Evet. Kevin, annem ve benim onun en büyük mucizesi olduğumuzu söylerdi hep.”

“Sence ona âşık mıydı? Belki de eski eşlerin sana karşı acımasız olmalarının sebebi buydu, bildikleri için?”

“Bunu hep merak ettim. Belki de onlara fazlaca annemi hatırlatıyordum.”

“Bu mantıklı.” Albümü çevirirken Kevin’in fotoğrafçılık yeteneği karşısında büyüledim. Işığı o kadar özel bir şekilde

yakalamakta inanılmaz bir ustalığı vardı. Bir de Stella'nın, annesinin ona bakışı...

Sevginin fotoğraflarda sonsuza dek yaşayabileceğini hiç bilmiyordum.

“Keşke benim de böyle bir şansım olsaydı,” diye itiraf ettim. “Annemin fotoğrafları olmasını isterdim. Biliyorum, biraz aptalca ama en büyük dileklerimden biri onun kim olduğunu öğrenmekti. Şimdi ise üç kadından biri olduğunu biliyorum... ve mutlu bir sonla karşılaşmayacağım kesin.”

“Üzgünüm, Damian. Belki her şeyin sonunda gerçeği öğrendiğinde, bu senin için daha iyi bir şeye dönüşebilir?”

“Gerçekten önemli değil, Stella. Belki de geçmişi bırakıp yeni geleceğimize odaklanmalıyım.”

Bazen daha iyi yarınlara ulaşabilmek için dünü geride bırakmak gerekirdi.

Stella doktor randevusuna benim de gelmemi istediği için elbette yanında oldum. Bu sürecin her anında onunla olmak istiyordum. Her başlangıçta ve her bitişte, bu yolculuğun her anında onunla olacaktım.

“Cinsiyetini öğrenebilecek miyiz?” diye sordum ultrason için doktoru beklerken.

Güldü. “Sanırım bunun için biraz erken.”

“Doğru, tabii.” Yüzümü buruşturdum. “Sadece merak ettim.”

“Erkek mi istiyorsun, kız mı?” diye sordu. Elini tutuyordum ve bırakmaya hiç niyetim yoktu. “Hangisi olursa olsun, mutlu olacağım.”

Doktor içeri girip ultrasona bakmaya başladığında heyecanımı gizleyemedim. Ellerim terliyor, bacaklarım hafifçe titriyordu. Doktor, Stella'nın karnına şeffaf bir jel sürdü ve cihazı hafifçe üzerinde gezdirmeye başladı. Dayanamayıp, “Bu kalp atışı mı?” diye sordum.

“Hayır, sadece cihazın sesi,” dedi doktor.

“Ah.” Hayal kırıklığına uğradığımı hissederken Stella hafifçe kıkırdadı.

“Ama,” dedi doktor bana gülümseyerek. “İşte bu kalp atışı.”

Stella ağlamaya başladı, elini ağzına götürerek ekrana baktı. Ardından bana döndü ve beni doktor görmesin diye duygularımı gizlemeye çalışırken yakaladı. “Bu bizim,” diye fısıldadı.

Ona doğru eğilip yanaklarından süzülen gözyaşlarını öptüm.

“Bu kadar net görebilmeme şaşırdım,” diye yorum yaptı Stella.

“Evet, gerçekten inanılmaz, değil mi? Sadece iki ya da üç hafta içinde cinsiyetini öğrenebileceksiniz,” dedi doktor.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu kadar erken öğrenebiliyor muyuz?”

“Ah, evet,” dedi doktor gülümseyerek. “Zaten üç buçuk aylık hamilesiniz. Öğrenmek isterseniz cinsiyeti tespit edebiliriz.”

Stella birden doğruldu. “Pardon, ne dediniz?”

Doktor cihazı hareket ettirmeyi durdurdu. “Bir sorun mu var?”

“Ah, evet. Az önce üç aylık hamile olduğumu söylediniz.”

“Evet, öyle. Üzgünüm, zaten bildiğinizi sanmıştım.” Doktor, önce Stella’ya sonra bana baktı ve yüzümüzdeki paniği fark etti.

Hayır.

Bilmiyorduk.

Üç ay öncesinde Stella ve ben hiç sevişmemiştik.

Üç ay öncesinde Stella ve ben doğru dürüst arkadaş bile değildik.

Bu da demek oluyordu ki... çocuk... bebek... bizim dediğimiz şey...

Stella’nın bebeği...

Benden değildi.

Göğsüme dev bir kamyon çarpmış gibi hissettim. Henüz tam anlamıyla sahip olamadığım bir hayal daha gerçekleşmeden elimden kayıp gitmişti.

O çocuk Jeff’e aitti, benim değildi. Zaten darbelere alışkın olan kalbim bir kez daha milyonlarca parçaya ayrıldı.

31

STELLA

Sessizlik içinde eve döndük. İkimiz de birbirimize ne söylememiz gerektiğini bilmiyorduk. Damian'a bir özür borçlu olduğumu hissediyordum ama nasıl dile getireceğimi bilmiyordum.

Hey, üzgünüm. Berbat bir insanım ve tüm hayatın boyunca bir aile kurmak için çabaladıktan sonra, seni bir çocuk fikriyle heyecanlandırıp mutluluğun gözlerinin önünde paramparça olmasına sebep oldum. Ha-ha. Benim hatam. Dondurma almak ister misin?

Olamaz. Şu an dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum.

Evin önüne geldiğimizde Damian hızla arabadan indi ve benim tarafıma geçip kapımı açarak çıkmama yardımcı oldu. Hâlâ hiçbir şey söylememiştii. Gözlerinden taşan hüznü görebiliyordum, yine de yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. Bir gülümsemenin, asık bir surat kadar kederli görünebileceğini daha önce hiç fark etmemiştim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Söyleyecek kelime bulamadan sadece başını sallayarak cevap verdi.

İçeri girdiğimizde yapması gereken işler olduğunu mırıldandı. Üstüne gitmedim çünkü zihninin ne kadar hızlı çalış-

tığını biliyordum. Ben de bir süre odama çekildim ve elime telefonu alıp Jeff'e ne diyeceğimi düşündüm. Sonuçta ona söylemek zorundaydım, değil mi? *Elbette zorundaydım.*

Yine de onunla konuşma düşüncesi bile midemi bulandırmak için yeterliydi.

Damian'la aramızdaki bu mesafeyi kapatmadan önce, Jeff'le konuşma fikrine asla katlanamazdım.

Mide bulantımla daha fazla baş edemeyince, kendime kafeinsiz nane çayı hazırlamak için mutfığa gittim. Tezgâha yaklaştığımda gözüm okyanusa takıldı ve Damian'ı, buraya taşındığımdan beri ilk defa suyun içinde gördüm.

Üstü çıplaktı, pantolonunun paçalarını yukarı sıvamıştı ve dalgaların içinde öylece duruyordu.

Kaslı bedeni gergin görünmüyordu, orada ne yaptığını merak etmeden duramadım.

Bardağımı bırakıp suya doğru yürümeye başladım. Dalgalara ulaştığımda ona seslendim.

“Damian? İyi misin?”

Bana döndüğünde ruhundaki duyguların gözlerinden taşığını gördüm. Hiçbir şey söylemedi.

Endişeyle kollarımı kavuştururken biraz üşüdüğümü hissettim. “Ne oldu? Hava soğuk, burada ne yapıyorsun?”

Kaşlarını çatıp cebinden bir şey çıkardı. Bunlar beyaz çiçeklerdi. “Okyanusla konuşuyordum. Ona bazı adaklar sunup seni korumasını isteyecektim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Okyanusla mı konuşuyorsun?”

“Sadece senin için.” Bana doğru yürüyerek ellerimi avuçlarının içine aldı ve kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. “Bugünün zor olduğunu biliyorum ama daha önce söylediğim şeyde ciddiydim. Ne olursa olsun ve nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın, ben buradayım,” diye yineledi.

Ve ben ona bir kez daha, her zamankinden daha fazla âşık oldum.

“Jeff’in olsa bile mi?” diye sordum titreyen sesimle. Bu kelimeleri söylemek ruhumu yakıyordu.

“Öyle olsa bile.”

“Damian?”

“Efendim?”

“Sana âşığım.”

“Sana bir sır vereyim mi?”

“Evet.”

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla doldu. Bakışlarında bir nezaket vardı, elimi tutup avuç içime bir öpücük kondurdu. “Sanırım ben, aşkın ne olduğunu bilmeden önce bile sana âşıktım.”

Hiçbir parçam Jeff’i görmek istemiyordu. Onu aradığımda bana soğuk davranmıştı ama yine de yeni dairesine uğramama izin vermişti. Yaşadığı yer tekin bir mahallede değildi, içeri girdiğimde içimde bir suçluluk hissettim.

“Cennete hoş geldin,” diye alayla gülümsedi Jeff, stüdyo dairesinin içini eliyle göstererek. Ortalık darmadağındı, küçük mutfak tezgâhının üzerinde içki şişeleri ve bira kutuları gelişigüzel duruyordu. Kahve masasının üzerinde, üst üste yığılmış eski pizza kutuları vardı. Yatağı dağınıktı ve masanın üzerinde bir yığın piyango bileti vardı. Hepsi kazanmıştı ama ben hiçbir şey çıkmadığına emindim.

“İyi misin, Jeff?” Umursamamayı dilerdim ama kendimi tutamıyordum. Sarhoş gibi görünüyordu, yine de en azından kelimeleri yuvarlamıyordu.

“Ne istiyorsun, Stella?” diye homurdandı küçük koltuğuna çökerken. Ben de karşısındaki sandalyeye oturup çantama sarıldım.

“Şey, bir haberim var.”

“Söyle.”

Derin bir nefes aldım. “Hamileyim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Benden mi, yoksa o piçten mi?”

“Senden.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sonuçta ikimizle de aynı anda yatıyordun.”

“Ne? Hayır, öyle bir şey yapmıyordum.”

“Lütfen, Stella. Ben aptal değilim.” Koltuğundan kalktı, ardından buzdolabına yönelip bir bira çıkardı. “Baştan beri yattığınız gün gibi ortadaydı.”

“Kes şunu, Jeff. Bu kesinlikle doğru değil. Sadakatsiz olan sendin, ben değil.”

“Peki bizim ilişkimizi unutman ne kadar sürdü? Onunla aynı gece mi yattın? Belki de bir hafta sonra? Yoksa iki mi?” Gözlerini kısarak bana baktı. “Yoksa burada oturup hâlâ onunla yatmadığını mı iddia edeceksin?”

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım.

Jeff birasını açtı. “Aynen öyle,” dedikten sonra birasını kafaya dikti.

Sandalyeden kalktım. “Dinle, sadece hamile olduğumu söylemek istedim. Bu konuda herhangi bir şekilde yer almak isteyip istemediğini bilmiyorum ama durum bundan ibaret. Eğer dahil olmak istersen, gelecekte nasıl bir rol almak istediğini konuşabiliriz.”

Gözlerini devirdi. “İşte karşınızda, pasif-agresif Stella. Şimdi sahneye çıkıyor, millet!”

Ne kadar acımasız ve soğuk olduğunu hissedebiliyordum. Ona baktım, bir zamanlar böyle bir adamla mutlu sona ulaşacağımı düşündüğüm için şaşkınlık içindeydim.

“Şu an bunu yapmayacağım, Jeff.”

“O zaman git.”

“Gidiyorum zaten.” Çantamın askısını omzuma takıp kapıya yöneldim. Kapıyı açtığım anda tüylerimi diken diken eden sözleri kulaklarıma doldu.

“On beş yaşındayken yaptığın şeyi her zaman yapabilirsin, biliyorsun. O zaman senin için gayet kolay görünmüştü.”

Her kelimesi ruhumun derin bir yerine saplandı ama zaten o da bunu bilerek yapmıştı.

“Ne zaman bu kadar acımasız oldun, Jeff?”

“Ben her zaman böyleydim, Stella,” dedi. “Sen sadece görmezden gelmeyi seçtin. Eğer Damian gibi bir adamın bir an bile senin gibi bir kadına sadık kalacağını düşünüyorsan, gerçekten aptalın tekisin. İnsanlar senin gibi kadınlara uzun süre âşık kalmaz. Her zaman giderler. Sen onlar için sadece bir maaş çekisin.”

İşte o an içimdeki barajın çatırdamaya başladığını hissettim.

32

DAMIAN

Stella bitkin bir halde ofisimin eşiğinde belirdi. Sandalyemi masamdan uzaklaştırıp küçük bir gülümsemeyle ona baktım, onun için zor bir gün olduğunu biliyordum.

“Merhaba,” diye fısıldadı kapı çerçevesine yaslanarak.

“Merhaba.” Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum.
“Neye ihtiyacın var?”

İç çekip ellerini yüzünde gezdirdi. “Bir sarılmaya?”

Bu kolaydı.

Onu kendime çektiğimde vücuduma sokuldu. Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapatarak konuştu. “Belki üzerine parçacıklı fıstık ezmesi sürülmüş salatalık turşusu?” dedi masumca. “Ama çubuk şeklinde olanlardan, bütün olanlardan değil. Biliyorum, herkes tadının aynı olduğunu söylüyor ama kesinlikle aynı değiller.”

Güldüm. “Tamamdır. Markete gidiyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Onu oturma odasındaki kanepede rahat ettirip üzerine battaniyeyi örttüm. Ardından izleyebilmesi için romantik bir komedi filmi açtım.

“Marketten başka bir şey daha istersen ara,” dedim alnına bir öpücük kondurarak.

“Teşekkür ederim.”

“Her zaman.” Tam çıkıyordum ki, Stella kafasını kaldırıp bana seslendi.

“Efendim?”

“Belki birkaç tane de *taco*?”

“Tamamdır.”

“Tamam, teşekkür ederim.” Kanepeye tekrar gömüldü ama birkaç saniye sonra tekrar başını kaldırdı. “Ah! Bir şey daha var, Damian?”

“Efendim?”

“Sana gerçekten minnettarım.”

Yetişkin erkeklerin karnında kelebekler hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordum. Eğer böyle bir şey varsa, o kelebekler Stella bana ne zaman iltifat etse ya da güzel sözler söylese, içimde kanat çırpıyordu.

“Hemen döneceğim.”

Eve döndüğümde, Jeff’in arabasının evimizin önünde park halinde olduğunu görüp şaşırdım. Ön kapıyı ardına kadar açık görmek paniklememe sebep oldu. Gelen bağırışları duyunca endişem arttı ve hızla içeri girdim.

Stella antrede durmuş, sırtını merdivenlere yaslamıştı.

“Sarhoşsun, Jeff,” dedi titreyen sesiyle.

Aklım kaçırmış olduğu her halinden belli olan Jeff’e döndüm. “Neler oluyor?” Stella’nın karşısına dikilirken delirmiş gibi bakıyordu. Saniyeler içinde aralarına girip onu kenara ittim. Geriye doğru sendeledi, aklımı kaçırmış gibi görünüyordu.

“Defol git, dostum. Ben burada Stella ile çocuğumuz hakkında konuşuyorum. Bu mesele seninle ilgili değil,” diye geveledi. Sarhoş olduğu için kelimeler birbirine giriyordu.

“Sen onun yüzüne karşı bağırınca bu mesele benimle de ilgili oluyor.”

“Buraya kavga çıkarmaya gelmedim.” Omuz silkti ve onu ilk tanıdığım zamanki umursamaz haline geri döndü. “Stella bu çocuğu doğuracaksa, sahip olacağı paranın bir kısmını hak ettiğimi söylüyorum sadece. Çocuk benimle kaldığında da aynı yaşam standartlarına sahip olmalı.”

“Eğer bu halde olmaya devam edeceksen, bebeğin seninle kalması asla mümkün değil, Jeff. Yardıma ihtiyacın var,” dedi Stella. Sesi sakindi ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

“Defol git, Stella. Bu çocuk benim de çocuğum.”

“Biliyorum ve bunu avukatlar aracılığıyla çözebiliriz.”

“Avukatlara lanet olsun!” diye bağırdı. “Sen gerçekten çocuğumla ne yapacağıma karar verme hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun? Zaten önceki çocuğumu elimden aldın, onu öldürdün! Şimdi de bu bebeği benden uzak tutmaya çalışıyorsun. Kahretsin, Stella! Senin için yaptığım onca şeyden sonra! O kredileri bizim için çektim. Geleceğimiz için bu kadar borca girdim. Ve sen bu herifle birlikte olup benim çocuğumla yeni bir hayata başlamak istiyorsun!”

“Hiç de öyle değil, Jeff. Net düşünemiyorsun.” Saçmalıklarına hâlâ mantıklı cevaplar vermeye çalışıyordu.

“Sen benden daha iyi değilsin, Stella,” dedi Jeff öfkeyle.

Stella kaşlarını çattı. “Bu durumla söylediklerinin alakası yok, Jeff. Dinle, belki biraz dinlenmeli ve ayılmalısın. Sana su getirebilirim...” Stella mutfığa yöneldiğinde, Jeff sanki onu yakalamaya çalışırmış gibi öne doğru atıldı. Bunu yapmadan önce hiç düşünmeden tepki vererek yumruğunu suratına indirdim. Jeff yere yığılarak bayıldı.

“Ah, Tanrım!” diye haykırdı Stella, gözünden yaşlar akıyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım ve başımı sallayarak Jeff’e baktım. “Üzgünüm, Stella. Sadece sana zarar vereceğini düşündüm ve refleksle hareket ettim...”

“Önemli değil. Belki onu arka odaya götürüp ayılmasını bekleyebiliriz. Zaten bu halde araba kullanmasını istemezdim.”

Nezaketi hiç hak etmeyen birine bile bu kadar şefkat gösterecek kadar merhametliydi.

Jeff’i arka odaya taşıyıp yatağa yatırdım. Horlamaya başlaması benim için hayatta olduğunun yeterince iyi bir işaretiydi.

Stella’ya bakmak için oturma odasına döndüğümde endişeli görünüyordu. Orada öylece dikilmiş, kollarını ovuşturuyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Jeff’in önceki hamileliğim hakkında söyledikleri... Yani, muhtemelen benim hakkımda bir sürü şey düşünüyorsundur. Ama bırak da-”

“Stella-”

Bir elini kaldırdı. “Bekle. Lütfen, kendimi açıklamama izin ver. Jeff yıllardır hamile kalmamı istiyordu. Hamile kalmakta zorlandım ve birçok defa düşük yaptım. Sonuncusunda ciddi komplikasyon belirtileri vardı ve hamileliği sonlandırmak en iyi seçenektir. Bu karar hâlâ içimi kemiriyor ama o an için, en doğru kararı verdiğime inanıyorum. Muhtemelen benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsundur ama...” Sözleri boğazında düğümlendi, bedeni titremeye başlamıştı.

Onu sakinleştirmek için yanına gidip ellerini tuttum. “Üzgünüm.”

“Önemli değil. Senin suçun değil. Bunu yapma kararı bana aitti ve...”

“Hayır. Demek istediğim, hayatınla ilgili aldığın kararları açıklamak zorundaymışsın gibi hissettirdiğim için üzgünüm. Ne yaptıysan, seçim hakkı sana ait olduğu için yaptın. Bu senin hakkındır. Seni asla bunun için yargılamam. Seni asla geçmişin için ya da yaptığın herhangi bir şey için yargılamam ve

benim böyle bir şey yapacağımı düşündüğün için üzgünüm. Sen benim gözümde asla yanlış yapamazsın. Sana bunu daha net hissettirmek için elimden geleni yapacağım ve senin için daha iyi bir adam olacağım.”

Yaşadığı yoğun duygular gözlerine yansırken sesi boğazında düğümlendi. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye fısıldadı kahverengi gözlerini bana dikerek. “Acıyan yanlarımın nasıl bu kadar huzura kavuşmasını sağlayabiliyorsun?”

“Sen de benim için aynısını yaptın.”

Stella’yı artık bizim odamız olan yatak odama yerleştirdim ve ona bir romantik komedi açtıktan sonra, Jeff’in kaldığı misafir odasının önünde beklemeye koyuldum. Uyanması saatler sürse de en sonunda baş ağrısından homurdanarak kendine geldi. Bunun nedeni ya çenesine indirdiğim yumruk ya da kendini gömdüğü alkoldü. İki türlü de acı içindeydi.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, “Ne oluyor?” diye mırıldandı. “Ne oldu?”

“Bayıldın,” dedim. “Stella’ya rezilce davrandıktan sonra.”

“Uzun bir gündü. Her gün bir çocuğunun olacağını öğrenmiyorsun.”

“Evet ama bu onunla nasıl konuştuğunun bahanesi olmaz. Yardıma ihtiyacın var, Jeff.”

“Biliyorum. Bu yüzden buraya geldim, borçlarımı ödeyebilmek için para almaya-”

“Ben alkol sorunun için profesyonel yardım alman gerektiğini söylüyorum.”

Bana sert bir bakış attı. “Dinle, dostum. İhtiyacım olan son şey, senin bana ne yapmam gerektiğini söylemen.”

“Sana ne yapacağım söylemeye çalışmıyorum. Fakat Stella? O hamile ve bu çocuk bir babayı hak ediyor. Her çocuk bir babayı hak eder ama her baba çocuğunu hak etmez. Daha iyisini yap. Daha iyi biri ol.”

“Tedavi olacak param yok,” dedi.

“Sececeğin herhangi bir kliniğin ücretini ben karşılarım. Para sorun değil.”

İç çekti. “Kendini bir tür süper kahraman mı sanıyorsun? Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Öyle bir şey düşünmüyorum.”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Stella ile konuşmam gerekiyor.”

“Şu anda olmaz. Eve git ve gerçekten ne istediğine, bu çocuğun hayatında nasıl bir yer edinmek istediğine karar ver.”

Homurdandı ama yine de teklifimi kabul etti. Ön kapıdan çıkarken verandada durup onu izledim. Ellerimi ceplerime sokup, “Jeff?” diye seslendim.

“Ne?”

“Bir daha evime izinsiz gelme. Eğer bir daha Stella’ya öfkeliyken bir adım bile yaklaşırsan, boynunu ikiye ayırırım.”

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

Bunu söylerken hiç şaka yapmıyordum. Stella’yı ve o çocuğu korumak için onu ortadan ikiye bölebilirdim.

“Jeff, bekle,” dedi arkamda beliren Stella. Jeff başını kaldırıp onun konuşmasını bekledi. Stella masadan çantasını alarak konuştu. “Bu çocuğun hayatında mı olmak istiyorsun, yoksa para mı istiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bu çocuğu sevmek mi istiyorsun, yoksa sadece para mı istiyorsun?” diye tekrar açıkça sordu. Çek defterini çıkardı. “Tek derdin para ise çocuğumuzun hayatında olmanı istemiyorum. Sadece hızlı para kazanmanın bir yolunu arıyorsan, bebek için böyle bir şey istemem. Yani, ya hayatımızın bir parçası olup baba olursun... ya da sana bir çek yazarım.”

“Stella,” diye uyardım.

Elini kaldırıp beni susturdu.

Jeff kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana bizi rahat bırakman için ödeme yapacağım. Ne kadar istiyorsun?”

Jeff kaşlarını çatı. "Ciddi misin?"

"Evet ama tek bir şartla. Çocuğun velayet hakkında vazgeçtiğine dair bir sözleşme imzalayacaksın. Hayatında olmayacaksın," dedi Stella.

"Yarım milyon," dedi hiç düşünmeden.

Jeff'in sadece bir pislikten başka bir şey olmadığını fark ettikçe Stella'nın rengi attı.

Sanırım onun nazik kalbi farklı bir yanıt almayı umut etmişti. Fakat tam o anda, içindeki ışığın biraz solduğunu görebiliyordum ve bundan nefret ettim. Stella'nın saf kalbinin dünyaya karşı katılaşılmaya başladığını görmekten nefret ettim. *Bana benzeme, Stella. Hep sen olarak kal.*

Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra çeki yazmaya başladı. "Yarısını şimdi vereceğim, kalan yarısını ise sözleşme imzalandığında." Çeki koparıp Jeff'e uzattı.

Jeff tek bir an bile düşünmeden çeki kaptı ve bir fare gibi hızla uzaklaştı.

Arabası gözden kaybolurken Stella'ya döndüm.

"İyi misin? Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?"

O an yüzüne yerleşen gülümseme, daha çok bir hüznü andırıyordu. "Konuşmanızı duydum," dedi. "Haklıydın. Her çocuk bir babayı hak eder. Ama her baba bir çocuğu hak etmez."

Ellerini avuçlarıma içine alıp onu kendime doğru çektim. Alnımı onunkine yasladım.

"Bunun seni sertleştirmesine izin verme," diye fısıldadım. "Jeff gibi insanların kalbini katılaştırmasına izin verme."

"Kalbim seninle çevriliyken nasıl katılaşabilir ki?"

Sözlerini duysam da içten içe hafif bir soğukluk hissettim. Bir kalbin kapanmaya başladığı anı bilirdim. Alnına bir öpücük kondurdum. *Benden uzaklaşma, Stella.* "Benimle birlikte okyanusa gelmek ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak ellerini karnına koydu. "Hayır. Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Biraz uyuyacağım."

Son birkaç aydır Stella'nın okyanusa adım atmadığı ilk geceydi. Nedenini bilmesem de bu içimde derin bir huzursuzluğun yeşermesine sebep olmuştu.

33

STELLA

Damian bilmiyordu ama olan olmuştu.

Barajım yıkılmıştı.

Son birkaç haftadır giderek büyüyen bir kaygı hissediyordum.

Önceki tüm hamileliklerim aynı korkuyla başlamıştı: Bebeği kaybetme ihtimali. Ama bu sefer daha da kötüydü çünkü bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordum. Sanki ruhum yaklaşan korkunç bir şeyin habercisi gibi beni uyarıyordu.

Son bir haftadır içimi kemiren, tam olarak adını koyamadığım bir kaygıyla yaşıyordum. Okyanusa gitmeyi bırakmıştım ve nedenini bile bilmiyordum. Her sabah gözlerimde yaşlarla uyanıp, her gece uykuya dalmadan önce saatlerce dönüp duruyordum.

Okyanusa gitmeyi bırakmıştım evet... Çünkü ayaklarıma vuran her dalgada içime tuhaf bir hüznün çöküyordu. Sanki anemin sevgisi çok uzaklara gitmiş gibiydi. Her dalga, ondan biraz daha uzaklaşmış, kopmuşum gibi hissettiriyordu. Sorun belki de bendeydi... Ya da belki zihnimde. Ancak eskiden bana huzur veren su, şimdi içimi daha derin endişelerle dolduruyordu.

Damian bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama nasıl yak-

laşması gerektiğini bilmiyordu. Ona kızamazdım çünkü ben bile nasıl yaklaşılmak istediğimi bilmiyordum. Başta bunun Jeff'in, bebeğin hayatında olmayışıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm fakat öyle değildi. Aslında içten içe bundan dolayı bir rahatlama duyduğumu biliyordum.

Son birkaç gündür, annemi ve Kevin'ı düşünmeden edemiyordum. Sanki üzerimde kara bir bulut dolaşıyordu ve ben ne anlama geldiğini tam olarak çözemiyordum. Tek bildiğim bir şeylerin yolunda olmadığıydı.

"Zihnini biraz sakinleştir, tatlı kızım," dedi büyükannem. Yemek masasında otururken boynuma nazıkçe masaj yapıyordu.

"Yapamıyorum, büyükanne. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum," dedim kaşlarımı çatıp yüzümü ona dönerek. "Benim için bir tarot açılımı yapabilir misin? Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmem için küçük bir açılım yapar mısın?"

Kaşlarını çatı. "Stella, kurallarımı biliyorsun. Kaygı seviyesi yüksekken sihrimize başvuramayız. Bize bahsedilen yetenekleri kullanabilmek için önce kendimizle uyum içerisinde olmalıyız. Hem, son seferden sonra..." Sözleri yarıda kesildi.

"Düşükten sonra," dedim.

Büyükannem yüzünü buruşturdu. Bu konunun açılmasından nefret ediyordu ama beni daha önce de böyle görmüştü. Önceki hamileliklerimde de aynı türden korkulara kapılmışım. "Aynen öyle," dedi yavaşça. "Sadece evrene güvenmeliyiz."

"Evren daha önce beni yüzüstü bıraktı," diye araya girdim.

Büyükannemin gözleri benim için duyduğu endişeyle dolmuştu. Onu endişelendirdiğimi fark edince içimi kemiren bu hissi ondan saklamaya çalıştım.

"Hayır, biliyorum. Seni endişelendirdiğimin farkındayım ama iyiyim, büyükanne. Gerçekten iyiyim. Sadece... sadece içimde kötü bir his var. Lütfen?" diye yalvardım. "Sadece bir açılım yapsak?"

Gözleri yaşlarla doldu. Hislerinin arasında boğulurken elimi avuçlarının içine aldı.

“Her şey daha iyi olacak. Sadece buna inan.”

Elimi hızla çektim. “Bu da ne demek şimdi?”

“Stella...”

“Benden habersiz bir açılım mı yaptın?”

Sessizliğe gömüldü.

“Büyükanne, söyle bana.”

“Belki de sahile inmeliyiz. Ayaklarımızı okyanusa sokalım.”

“Ayaklarımı okyanusa sokmak istemiyorum, büyükanne. Ne oldu? Ne gördün?”

Bana okyanus öpücükleri vermek için eğildi ama geri çekildim.

“Hayır. Korkuyorum, büyükanne. Korkuyorum... Ne gördüğünü söyle.”

“İyisin, Stella. İyisin. Bebek de iyi.”

“O zaman neden benden bir şey saklıyorsun?”

“Sana söyleyebileceğim her şey sadece bir olasılık, tatlı kızım. Hiçbir şey kesin değil.”

“Ama geçen sefer söylediğin şey gerçek oldu,” dedim ona. “O yüzden, yine söyle.”

“Geçen sefer yaşadığın acıyı gördüm, Stella. Kalbinin nasıl kırıldığını gördüm ve bu kartlarla ya da saçma açılımlarla içine bir gram şüphe veya korku daha eklemeyeceğim.”

“Şimdi saçmalık mı oldular?”

“Evet,” dedi kararlı bir sesle. “Kendi iç sesin yerine bunlara bağımlı hale gelersen saçma olur. Sen iyisin. Bebek de iyi, tatlı çocuğum.” Ellerini yüzüme koyup avuçlarıyla yanaklarımı okşadı. “Şu anda burada ol. Henüz var olmayan bir geleceği kovalamayı bırak. Anda kal.”

Ne gördüğünü söylemeyecekti. Midem sıkışırken içime ağır bir yük çökmüştü. Sandalyeden kalktım ve arkamdan seslenen büyükanne mi duymazdan gelerek evime doğru yürüdüm.

Eve girdiğimde Damian'ı ofisinde, bir iş görüşmesi yaparken buldum. Göz göze geldiğimiz an ayağa kalktı.

Telefondaki kişiye, "Sizi sonra arayacağım," diyerek hızla kapattı.

Birkaç saniye içinde kollarını bana doladı ve gözyaşları içinde ona sığındım.

Üç hafta daha geçti.

Üç hafta daha kaygıyla boğuştum. Üç hafta daha panik ataklarla savaştım. O olay gerçekleşene kadar üç hafta daha üzerimde ağır bir acının gölgesiyle yaşadım.

Damian'ın yanında yatarken, karnımın yan tarafında keskin bir sancı hissettim. Uyuyan kocamın yanında doğrulurken nefesim hızlandı ve ellerim hızla karnımı buldu. Baş ucumdaki lambayı açtım, aşağı bakıp çarşafların üzerindeki kırmızılığı gördüğüm anda içim tarifsiz bir korkuyla doldu.

Bebğim...

Titreyen ellerimle vücudunu sarsarak hıçkırıklar içinde fısıldadım. "Damian... Damian, uyan."

Damian doğrulup boğazını temizledi ve yorgun gözlerini ovuşturarak açmaya çalıştı. "İyi misin?"

"Bebek," diye fısıldadım.

Uyku mahmurluğundan sıyrılmaya çalışırken gözleri daha da açıldı. Kanı gördüğü anda tamamen uyanarak kendine geldi.

"Bebek," diye tekrarladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Beni hızla hastaneye götürdü.

Ama ben zaten olacakları biliyordum.

Gözlerimden yaşlar akarken inanamayarak doktora bakıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yüzüncü kez. Damian

elimi sıkıca kavramıştı. Sinirlerim tamamen harap olduğu sırada onun varlığı beni güçlü bir kalkan gibi sarıyordu.

“Evet,” dedi doktor bir kez daha. “Buna gebelik zehirlenmesi diyoruz. Daha önce yaşadığınız gebelik zorlukları da göz önüne alınırsa, bunu yakından takip etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Kan basıncınız yüksek ve ayak bilekleriniz şişmiş durumda. Bu yüzden hamileliğinizin geri kalanında yatak istirahati öneriyorum. Ayrıca beslenme düzeninizde bazı değişiklikler yapabiliriz ve daha önce bahsettiğim ilaçları da kullanacağız.”

“Bu kilom yüzünden mi oldu?” diye sorduğum sırada sesim titriyordu. Kafamın içinde Jeff’in sesi yankılanıyordu, geçmişte yaptığım düşüklerin suçunu bana yükleyen o sözleri hatırlıyordum. “Bunu ben mi yaptım?”

Doktor başını hafifçe sallayarak sıcak bir gülümsemeyle cevap verdi. “Aslında gebelik zehirlenmesinin çok fazla nedeni olabilir. Önemli olan, erken teşhis etmiş olmamız ve bundan sonra sıkı bir şekilde takip edeceğiz.”

“Yatak istirahati derken tamamen mi yatması gerekiyor, yoksa?” diye sordu Damian.

“Güzel soru. Evet, Stella’nın değerleri ve tansiyon seviyelerine dayanarak tam yatak istirahati öneriyoruz,” dedi doktor.

Göğsüm sıkıştı. “Henüz beş aylık hamileyim. Önümüzdeki dört ay boyunca yatakta mı kalmam gerekiyor?”

Doktor kaşlarını çatı, bunun ideal bir durum olmadığını biliyordu. “Bunun sizin için zorlayıcı olabileceğini anlıyorum-”

“Şaka mı yapıyorsunuz? Bir işim var. Sipariş üzerine yaptığım projelerim var. Bu şekilde nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim. “Peki bunun gerçekten bebeğe faydası olacak mı? Onu kaybetme ihtimalim hâlâ var mı?”

Elimi sıkıca Damian’a baktım. Okyanus mavisi gözlerini panik dolu bakışlarıma çevirdi. “Birlikte halledeceğiz.”

“Ama...”

“Sana ben bakarım, Stella,” diye fısıldadı.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken dudaklarımı araladım ama tek bir kelime bile edemedim. Bebeğimi kaybetme fikrinin ağırlığıyla ezilirken gözlerimi kapattım.

“Sana bakarım,” diye tekrarlayınca içime dalga dalga huzur yayıldı. Sonra doktora dönüp önümüzdeki birkaç ay boyunca dikkat etmemiz gereken şeylerin listesini istedi.

Doktor uzun süre yatmaktan dolayı bacaklarda kan pıhtılaşması ihtimalinden bahsettiğinde, Damian gülümseyerek endişelerimi hafifletmeye çalıştı. “Sanırım masaj yapma sırası bana geldi.”

Derin nefesler alırken *bize bakacak*, diye düşündüm.

Damian bizi eve götürdü. Düşüncelerim zihnimin içinde çılgık çılgığa bağırırken yol boyunca sessiz kaldım. Konuştuğum zaman dudaklarımdan dökülen kelimeler Damian’ın benden duymaya alışık olduğu şeyler değildi.

“Bebeğe bunu yaptığımı inanamıyorum,” diye fısıldadım.

“Sen hiçbir şey yapmadın, Stella.”

“Yaptım. Yaptığımı biliyorum. Tıpkı öncekilerde olduğu gibi... Sebebi kilom. Her zaman kilomdu. Eğer... yıllar önce üvey annelerimin zayıflamam konusundaki zorlamalarına kulak verseydim. Sadece-”

“Sen fazlasıyla yeterlisin,” diyerek bir elini uzatıp bacağıma hafifçe dokundu. “Bunu yapma, Stella. Senin suçun değil. Kendini suçlama artık.”

Bunu yapmamak neredeyse imkânsızdı.

Eve ulaştığımızda Damian arabayı park edip bana dönerek, “İyi misin?” diye sordu.

Önüme bakarken donup kalmıştım, ona cevap veremedim. Hiçbir şey yapamadım.

Arabadan indi ve kapımı açarak bana doğru eğildi. Beni kollarına alıp eve, yatak odamıza taşıdı. Beni yatağın üzerine yatırdığında, onun tarafına doğru dönerek kıvrıldım. Damian

tam karşıma uzandıktan sonra gözlerimiz buluştu ve yüzüme düşen bir tutam saçı usulca kenara çekti.

“Bu senin suçun değil,” diye tekrarladı.

Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü. İçimde daha fazla gözyaşı kalıp kalmadığından bile emin değildim.

Eğilip gözyaşımı öptükten sonra alnını benimkine yasladı.

“Bu senin suçun değil,” dedi bir kez daha.

Dört kelime.

O gece boyunca söylediği tek şey bu oldu. Bir plak gibi, sonsuz bir döngü içinde tekrar tekrar söyledi bu sözleri. Aldığım nefesler zorlaşırken, verdiğim her nefes acıyla doluyken bunları söylemeye devam etti. Gözlerim ağırlaşırken de söyledi. Uyku yavaşça beni ele geçirirken ve bedenlerimiz birbirine karışırken, Damian yine aynı dört kelimeyi fısıldıyordu.

Bana o dört kelimeyi durmaksızın söyledi. Ruhumu tamamen gecenin karanlığına teslim etmeden önce, ben de ona dört kelime söyledim. Kelimelerim sessizdi, kırılıyordu, yaralıydı ama saatlerce yanımda kaldığı için ona verebileceğim tek şeydi.

Gözlerim kapalı halde, dudaklarımı aralayıp fısıldadım.

“Ben de seni seviyorum.”

Tedirginlik içinde oturuyor ve bir şeylerin ters gittiği his-sinden kurtulamıyordum. Göğsümdeki ağırlık, beni geleceğe dair korkuyla dolduruyordu. Aklım sürekli en karanlık yerlere gidiyordu. Bebekle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Bu duyguyu en derinimde, iliklerime kadar hissediyordum.

Yalnız olamazdım.

Bundan nefret ediyordum ama kaygım çok yüksekti. Bir şeylerin ters gitmesinden ve kimsenin yanımda olmamasından çok korkuyordum. Gece aniden bir panik atak geçirip Damian'ın beni sakinleştirememesinden endişeleniyordum.

Sanatım bile panik ataklarımdan etkileniyordu artık. Olması gerektiği gibi üretemiyordum. Bu da içimde suçluluk dalgaları yaratıyor ve ardından daha fazla panik atak geçirme sebep oluyordu. Bu döngü tekrar tekrar devam ediyordu. Yıka, durula, tekrarla...

Hamile kalmaktan korkmuştum. Açıkçası, bir daha asla hamile kalamayacağımı düşünüyordum. En azından doktorlar bana böyle söylemişti. Şimdiyse, attığım her adımın başka bir cana zarar verebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Benim canıma.

Benim bebeğime.

Bunu yapamam. Yeterli değilim...

34

DAMIAN

Stella'yı yatakta dinlenmeye mecbur halde görmek ve buna şahit olmak çok zordu. Hareket edememesi değil, çaresizlik içinde sıkışıp kalmış bir zihne hapsedildiğini görmek dayanılmazdı. Zihnini bir an bile dinlendirmedeği için sahip olduğu tüm ışık artık sönmüştü.

Keşke o ışığı ona geri verebilseydim. Keşke acısını alıp kendi göğsümün içine hapsedebilseydim. Onun gibi insanlar bu kadar acı çekmeyi hak etmiyordu. Stella dünyaya saf bir iyilikle gelmişti ve hak ettiği şey, kesinlikle böyle bir karanlık değildi.

Acı çekmek için yaratılmamıştı.

“Benim için en değerli olan şeyleri kaybettim,” diye fısıldadı, yorgunluğu göz kapaklarına ağır bir perde gibi inmişti. Günlerdir doğru düzgün uyumuyordu ama onu suçlayamazdım. Yine de gözlerini kapatmasını istiyordum. Aklının içinde kopan fırtınadan bir anlığına sıyrılmasını, acısını alıp kendi ruhuma hapsetmeyi diliyordum.

“Önce annem... sonra Kevin... sonra diğer hamileliklerim... şimdi de bu bebeği kaybetme ihtimalim var... Damian, canım acıyor,” dedi kollarımın arasında titreyerek. “Nefes almak bile acı veriyor.”

“Çok üzgünüm, Stella. Ama bebek iyi... Her şey yoluna girecek.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin.”

Haklıydı... Ancak her şeyin yoluna girmesi gerekiyordu. Aksi halde, onun bu acıya dayanabileceğini sanmıyordum.

Ben ona sınıksıkı sarıldıkça, o da bana biraz daha sokuldu. En sonunda gözlerini kapatıp başını göğsüme yasladı. “Burada olacağına söz ver,” dedi. O kadar iç içe geçmiştik ki, onun nerede bitip benim nerede başladığımdan bile emin değildim. “Sabahları burada, geceleri de yanımda olacağına söz ver.”

“Söz veriyorum.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Sonsuzluğun çok daha ötesine kadar.”

Nihayetinde o uykuya dalarken ben de kafamın içinde bu sözü tekrar tekrar vermeye devam ettim.

“Onun için endişeleniyorum,” dedim Maple’a yemek masasında otururken. Elimde tatsız bir çay vardı, tadını sevmediğim halde içmeye devam ediyordum. Mart ve nisan ayları kalp kırıklığının ayları olmuştu. Stella’nın kendisiyle mücadele ettiğini, sürekli bir korku içinde yaşadığını izlemek, şimdiye dek şahit olduğum en yıkıcı acıydı.

“Zaman alacak ama kendine gelecek,” dedi Maple elimi nazikçe okşayarak. Keşke o teselliği alıp Stella’nın ruhuna da aktarabilseydim.

“Evet ama haftalar geçti ve hâlâ eski haline dönmedi. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Onu nasıl kendine getireceğimi hiç bilmiyorum.”

“Tatlım...” Maple iç çekip bana yüzünde buruk bir gülümsemeyle baktı. “O kadar korkutucu bir haberden sonra toparlanmak zaman alır. Belki de asıl soru şudur: Bu hamilelik bitene kadar, onun eskisi gibi olmamasına ne kadar hazırsın?”

“Onun her halini çok seviyorum. Bir süre böyle olacaksa, bu halini de severim. Ama keşke resim yapıp hâlâ okyanusla konuşabilseydi.”

Stella haftalardır okyanusa gitmiyordu.

Her sabah ona birlikte okyanusa gitmeyi teklif ediyordum ama o her seferinde reddediyordu.

“Su daha önce onu iyileştirdi,” dedi Maple çayını karıştırırken. “Fakat şimdi dünyanın ona ihanet ettiğini hissediyor. Ya da iyileşmeyi hak etmediğini düşünüyor. Stella’yı tanırırsam, tamamen kendini suçluyordur.”

“Ona nasıl yardım edebilirim?”

Gözleri hüznle okyanusa doğru döndü. “Ah tatlım, bu çok basit. Sadece onunla kal. Bana güven. Çünkü bundan sonrasında sana daha çok ihtiyacı olacak.”

Sözlerini değil, gözlerindeki bakışı kastederek, “Ne oldu?” diye sordum. Maple’ın göğsünde bir ağırlık hissettiği çok belliydi. “Unutma, insanları okumakta iyiyimdir.”

“Yalnızca... ben de endişeleniyorum. Bir gün burada olmayacağım ve Stella’nın kalbinden korkuyorum. İçinde kaçmak isteyen en ufak bir parça dahi varsa... ya da herhangi bir parçanı bunu kaldıramayacağını düşünüyorsa, bunu şimdi söylemeni istiyorum. Aksi halde Stella’nın bir gün tamamen yalnız kalmasından korkuyorum. Ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum.”

Sözlerini sindirmeye çalışırken kaşlarımı çattım. “Haberin var mıydı? Vasiyetten?” diye sordum. Sözlerinin arkasındaki anlamı çözmeye çalışıyordum. “Bu planlı evliliği biliyor muydun?”

Bana bakıp başını yavaşça salladı. “Evet, biliyordum. Kevin senin varlığını öğrendiğinde benden yardım istedi. İkimiz de Stella’nın kendi iç sesine güvenmekte zorlandığını biliyorduk. Kevin’ın hastalığını öğrendiğinde, zihninin nasıl çökmeye başladığına şahit oldum. Sonra Kevin bu planlı ev-

lilik fikrini ortaya attı, böylece Jeff gibi biri yerine hayatında gerçekten iyi biri olacaktı.”

“Ama bu tamamen saçmalık. Benim onun için doğru kişi olacağımı nasıl bilebilirdiniz?”

Gülümseyip elimi avuçlarının içine alarak hafifçe okşadı. “Kevin geçen yıl seyahat edemiyordu. Bu yüzden senin varlığından haberimiz olduğunda New York’a uçup seni buldum. Arkadaşın Aaliyah ile ilgilendiğini gördüm ve o an ruhundaki yumuşaklığı fark ettim. İçimden Stella eğer gerçek aşkı bulsaydı, böyle bir adamla olmasını dilerdim diye düşündüğümü hatırlıyorum. Karanlık bastığında bile onunla kalacak bir adamla. Evet, gün ışığında birini sevmek ve ilgilenmek kolaydır. Ancak gerçek sevgi, bulutlar çöktüğünde ve korku alevlendiğinde ortaya çıkar. Gerçek sevgi, en yüksek gelgitlerde bile varlığını sürdürür.”

Kaşlarımı çattım, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Maple gerçeği anlattıkça içimde büyük bir karmaşa oluşuyordu. Düşüncelerimin girdabında kaybolmuş gibi hissediyordum. “Yani... tüm bunların arkasında sen mi vardın? Stella ve beni bir araya getiren kişi sen miydin?”

“Evet. Eğer bunları duymak sana fazla geldiyse gerçekten üzgünüm-”

“Maple.”

“Evet, Damian?”

Boğazımı temizleyip gözyaşlarımla savaşıırken, “Teşekkür ederim,” dedim.

Onun sayesinde aşkı keşfetmiştim.

Gülümseyerek elimi nazikçe okşadı. “Her zaman.”

“Gidip ona bakacağım, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeceğim,” diyerek masadan kalktım.

Yürümeye başladığımda aniden duraksayıp Maple’a döndüm. “Ama bir sorum var.”

“Sor bakalım.”

“Bu planı yaparken Kevin’a yardım ettiysen, o zaman bu annemin kim olduğunu da bildiğin anlamına mı geliyor?”

“Biliyorum ve bana altı ay dolduktan sonra sana söylemem için talimat verdi. Ama tatlım...” Bana o kendine has, iç ısıtan Maple gülümsemesiyle baktı. “Bence sen zaten kim olduğunu biliyorsun. Senin büyü ve fal dediğin şeyler sayesinde insanları okumakta iyi olduğumu biliyorsun. Ama sen de insanları okumakta iyisin. Bunu nasıl yapıyorsun, Damian?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanları nasıl okuyorsun?”

Kaşlarımı çatıp elimle çenemi sıvazladım. “Gözlerinden.”

“Evet.” Başını salladı. “İnsanların ruhunu *gözlerinde* görüyorsun.”

Okyanusa gittim. Ne yaptığımı ya da ona nasıl sesleneceğimi bilmiyordum ama denedim. Stella’nın bir şekilde iyileşmeye ihtiyacı vardı ve dürüst olmak gerekirse, her yolu denemeye hazırdım.

Kevin’la konuştum. Maple’ın bahsettiği tanrıçayla konuştum, suya çiçekler bıraktım. Fakat en çok da Sophie ile konuştum.

Stella’nın annesi beni hiç tanımamıştı. Ne adım ne de kızına duyduğum sevgiyi biliyordu. Elimi sıkmamış, bana hiç sarılmamıştı. Fakat eğer gerçekten bir Tanrı varsa ve Stella’nın annesinin kalbi okyanusta atıyorsa, onunla konuşmam gerekiyordu. Kızını iyileştirmesi adına bana bu durumu nasıl düzeltebileceğimi söylemesi ve ne yapmam gerektiğini anlatması için ona ihtiyacım vardı.

Suyun içinde yürüdükçe dua ettim. Muhtemelen bu konuda berbat biriydim ama yine de Stella’yı koruması için Sophie’ye yalvardım. Ona sadece okyanusun içinde, sevgisinin olduğu yerde değil de aynı zamanda kumda, havada ve Stella’nın

kalp atışında olmasını söyledim. Stella kendini sevilmemiş hissettiğinde onu sevgisiyle sarmasını istedim. Hiçbir zaman gerçekten onu terk etmemesini, özellikle de en karanlık günlerde ona sımsıkı sarılmasını diledim.

Saatlerce suyun içinde kaldım. Gün geceye dönerken Sophie'den yardım istemeye devam ettim.

“Merhaba, Sophie. Biliyorum, beni tanımıyorsun ama bu Stella için. Senden sadece...” Derin bir nefes aldım. “Onu iyileştirmeni istiyorum. Bunu düzeltmeni. Stella’yı ve bebeği korumanı. İkisinin de iyi olmasını sağlamanı. Bunu atlatmalarına yardım etmeni. Tek istediğim bu. Eğer bir ruh gerekliyse, benimkini al. Beni al, Sophie. Ama lütfen...” Sesim titredi, hatta neredeyse çatladı. “Kızlarımı benden alma.”

Kendimi suyun içine bırakıp dalgaların arasında kayboldum. Ardından okyanusun Stella’yı gerçekten iyileştirmesini diledim. En büyük ve tek dileğim buydu.

35

DAMIAN

Ofisime yalnızca mecbur kaldığımda ya da ev göstereceğim müşteriler olduğunda gidiyordum. Çoğu zaman evden çalışıyordum ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Bir perşembe günü, bütün gün ev gösterdikten sonra ofise gittiğimde telefonumu şehrin öbür ucundaki bir evde unuttuğumu fark ettim. Oraya gidip geri dönmek neredeyse dört saatimi alacaktı. Bazı günler gerçekten berbat geçiyordu. Bu berbat durumun üstüne bir de ofisime gelen, zamanımı ve enerjimi harcamak istemediğim üç kişiyle uğraşmak zorundaydım.

“Hanımlar, burada ne işiniz var?” diye sordum kapıdan izinsiz bir şekilde içeri giren Denise, Rosalina ve Catherine’e.

Asistanım Peter onların hemen arkasından içeri girdi. “Üzgünüm, Damian. Yoğun olduğunu söyledim ama dinlemediler.”

“Sorun değil, Peter. Ben hallederim.” Stella’nın hayatındaki üç cadıyı uzaklaştıracak gücü olmadığından zaten eminim.

Peter kadınlara kısa bir bakış attı ama sonra sessizce geri çekildi.

Koltuğumda hafifçe kıpırdanıp hiçbir duygu belirtisi göstermeden onları süzdüm. “Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımlar? Hızlı olun. Meşgulüm.”

“Hangimizi seçiyorsun?” diye doğrudan sordu Denise. “Üvey anne ödül parasını kimin alacağına karar verdin mi?”

“Evet. Özellikle üçümüzle de vakit geçirdiğini öğrendikten sonra bu kadar beklemen gerçekten saçma,” diye ekledi Rosalina.

“Gerçi benimle olan buluşmanın, Stella yüzünden kısa kesilmesi çok da adil olmadı,” diye homurdandı Catherine. “Zaten her şeyi mahvetmekte üstüne yoktur.”

Denise, “Kesinlikle,” diyerek ona katıldı.

“Onunla yaşamak zorunda kaldığın cehennemi ancak hayal edebiliyorum,” dedi Rosalina. “Neyse ki bitmek üzere.”

Vücudum gerilirken sandalyemde daha dik oturdum. “Stella konusunu açmanıza sevindim. Bu, parayı alacak kadını açıklamamı daha da kolaylaştırıyor.”

“Söyle,” diye emretti Denise.

Ellerimi birbirine kenetledim. “Hiçbiriniz.”

“Ne?” diye hep bir ağızdan bağırdılar.

“Ciddi olamazsın,” dedi Catherine. “Bu anlaşmanın bir parçası değil!”

“Aslında tam olarak öyle,” diye yanıtladım. “Hiçbirinizin tek bir kuruşu bile hak etmediğinizi fark ettiğimde, Joe ile birlikte sözleşmeyi ve vasiyeti inceledim. Üçünüzden birini uygun bulmazsam, paranın hayır kurumlarına bağışlanacağı açıkça belirtilmiş.” Sahte bir gülümseme takındım. “Cömert bağışınız için çocuklar size minnettar olacak.”

“Sen tam bir pisliksin!” diye çıkıştı Denise.

“Bunu yapamazsın,” diye haykırdı Rosalina. “O para benim olacaktı!”

“Ah, lütfen, Rosalina. Sanki gerçekten o parayı alma şansın varmış gibi! O para benim hakkımdı!” diye karşılık verdi Catherine.

Üçü de her zamanki can sıkıcı halleriyle didişmeye başlayınca onları susturmak zorunda kaldım. “Bu tartışmanızı başka bir yerde yapın. Sizinle vakit kaybedemem.”

“Bizimle vakit kaybetmemek mi? Resmen paramızı çalışıyorsun!” diye bağırdı Denise.

“Tıpkı sizin Stella’dan çaldığınız özsaygı gibi mi? O sizden hiçbir şey istemedi. İhtiyaç duyduğu tek şey sevginizdi. Ancak sizin yaptığınız tek şey onu yıkmak oldu. Kıskançlıktan mı, yoksa kinden mi bilmiyorum. Sadece üçünüzün de acımasız ve değersiz olduğunuzu biliyorum. İçinizden birinin annem olduğunu da biliyorum ama umurumda bile değil. Çünkü hayatımın aşkına bu kadar zalimce davranabilen bir kadını tanımak istemiyorum. Bundan sonra, hayatımın geri kalanı boyunca hiçbirinizle ilişim olmayacak. İyi günler, hanımlar.”

Hepsi kapıya doğru ilerledi. Rosalina ve Denise çıktıktan sonra Catherine’e seslendim. “Hayır işin hakkında konuşabilir miyiz?”

Dik durup boğazını temizledi. “Neyini konuşacağız?”

“Kapıyı kapatabilir misin?”

Tereddüt etse de kabul etti. Masama geri dönüp karşıma otururken kısık gözlerle bana baktı. “Parayı bana mı veriyorsun? Ve bunu diğerlerinin bilmesini istemedin mi?”

“Hayır. Kesinlikle öyle bir şey yok. Söylediklerimde ciddi dim.”

“Ah.” Dudaklarını büzdü. “O zaman benden ne istiyorsun?”

“O sana ne yaptı, Catherine?”

“Affedersin?”

“Stella, sana ne yaptı da ona bu kadar düşmansın? Onunla ne zaman tanıştın, beş yaşındayken mi? Altı yaşındayken mi? Sonra bir de ergenlik döneminde mi? Hadi anlat bana, hayatını nasıl mahvetti?”

“Bunu anlayamazsın.”

“Kulağa bir bahane gibi geliyor.”

“Öyle değil.”

“Ya da öyle.”

“Değil.”

“Öyle.”

“Değil!”

“Öyle-”

“Kevin onun gibi olmamızı istiyordu!” diye patladı en sonunda. Sinirle hırlayarak ellerini havaya doğru savurdu. “Sophie’nin yerine geçmemizi istiyordu! Onun hakkında sanki güneşymiş gibi konuşuyordu. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ölen en iyi arkadaşının imajına ulaşmaya çalışmak? Onunla karşılaştırılmak ve yaptığın her şeyde onun adıyla anılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? İlk ayrılığımız, Sophie’nin o araba kazasında öldüğü zamanlara denk gelmişti. Kevin’in yas tuttuğunu düşünüyordum. Sonra tekrar bir araya geldiğimizde aynı şey devam etti. Sophie şöyle, Sophie böyle, her zaman Sophie.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Üzgünüm ama bunun Stella ile ne alakası var?”

Derin bir nefes verdi. “Onun gülümsemesine sahip,” diye fısıldadı. Sesi daha da kederli bir hal almıştı. “Onun kalbine sahip. Stella, Kevin’in dünyasının merkezidi. Güneş ışığıydı. Her şey onun etrafında dönerdi. Çünkü o tek gerçek aşkının birebir kopyasıydı. Bunun bir insana ne yaptığını biliyor musun? Sevdiğin bir adamın, seni asla istediğin gibi sevemeyeceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu?”

“Catherine...”

“Onun gibi olmayı istedim, biliyor musun?” Gözyaşları yanaklarından süzülürken, üç kadın arasında şimdiye kadar gördüğüm en büyük duygusal çöküşü yaşadı. “Onun en iyi arkadaşı olmayı istedim. Ancak bu rol beni pas geçti ve Kevin’in gerçek aşkıyla olan ilişkisi nedeniyle, doğrudan Stella’ya gitti.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Tamamen dağılmanın eşiğinde olduğu açıktı.

Stella’nın kusursuz iyiliği belli ki benim içime de sızmaya

başlamıştı. Çünkü içimde Catherine'e karşı daha önce hiç hissetmediğim bir merhamet kıvılcımı belirdi.

"Bence Kevin neden öldü, biliyor musun?" diye sordu Catherine. Cevap vermedim ama zaten bir yanıt bekliyormuş gibi de görünmüyordu. "Çünkü onun bir benzerini başka kimsede bulamayacağını fark etti. O gerçek aşkı bir daha yaşayamayacağını anladı. Öldü çünkü kırık bir kalp ancak belli bir süre boyunca paramparça kalabilir. Sonra atmayı tamamen bırakır."

Yüzümü ekşittim. Evet, içimde hafif bir merhamet kıpırtısı hissetmişim ama günün sonunda ben hâlâ bendim. Üstelik Catherine'in sözleri hâlâ asıl noktayı kaçıırıyordu. "Tüm bu durum berbat duygularını yönetmeyi bilmeyen yetişkinlerle ilgili. Durumun, kendini bu dünyanın içinde bulan küçük bir kızla alakası yok. Stella'nın sizin tüm sorunlarınızla hiçbir ilgisi yoktu. Kevin'in aynı anda üçünüzle yatmasını o sağlamadı. Seni onunla evlenmeye Stella zorlamadı. Kevin'ı annesine o âşık etmedi. Siz üç canavarın ona yüklediği acıyı hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bir adam sizi sevmedi diye bir çocuğun zihnini ve duygularını mahvettiniz. Bunun ne kadar acınası olduğunu görmüyor musunuz? Kendi güvensizliklerinizi onun üzerine yıktığınız için utanmalısınız."

Gözlerindeki ifadeden söylediklerimin ona ulaştığını anladım.

"Ben bir canavar değilim," diye tükürürcesine konuştu.

"Bu seninle ilgili değildi."

"Affedersin, anlayamadım?"

"Kevin'in seni sevememesi, senin ne kadar sevilebilir olduğunla alakalı değildi. Değersiz olduğun için seni sevmemezlik yapmadı, hasarlı olduğu için seni sevmeyemedi. Bu kişisel bir durum değildi."

"Belki de haklısın." Omuz silkerek çantasının askısını omzuna taktı. "Ama kesinlikle öyle hissettirdi."

Arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken, diğer iki kadına

sorduğum soruyu ona da sordum. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. “Catherine?”

“Efendim?”

“Annem sen misin?”

Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp sözlerimin açıklığı karşısında başını hafifçe yana eğdi. Ardından başını salladı ve yüzüne küçük, hüzünlü bir gülümseme yayıldı. “Öyle olsaydım, gerçekten benim gibi kötü bir anne ister miydin?” diye sordu. “Ya da Denise ve Rosalina gibi? Sana bir tavsiye, biyolojik annenin kim olduğunu bulmaya çalışmaktan vazgeç. Çünkü belki aynı kanı taşıyor olabiliriz ama günün sonunda içindeki o boşluğu hiçbirimiz dolduramayız. Kafadaki sevgi fikrine asla ulaşamayacağız. Bunu bizzat yaşadım, biliyorum. Bu yüzden o boşluğu dolduracak başka bir şey bul.”

“Zaten buldum.”

“Stella’da mı?”

“Evet. Ve neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Sen onun gözlerinde sadece Sophie’yi gördün ama Stella seni olduğun kişi gibi gördü. Belki de Kevin’in asla göremediği şekilde. Stella seni sevdi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü Stella böyledir. İnsanları sever.”

Sadece bir anlığına, Catherine’in gözlerinde bir yumuşama ve anlayış belirdi. “O Sophie değildi.”

Başımı salladım. “Hayır, değildi.”

Boğazını temizledi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Stella’ya karşı çok acımasız davrandım. Bulduğum her fırsatta ona kendini kötü hissettirdim.”

“Ve o yine de seni sevdi.”

Gözlerini kırpıştırıp tekrar açtığı anda, artık hiç şüphem kalmamıştı. Biliyordum. Üçü arasından, beni dünyaya getirenin Catherine olduğunu biliyordum.

Aslında bunu bir süredir biliyordum. Sadece bu gerçeği kabullenmekte zorlanmıştım.

“Sen benim annemsin,” dedim ona. Bu artık bir soru değildi, yalnızca gerçeğin ta kendisiydi.

“Ne? Hayır, ben...”

“Sorun değil, Catherine. Hiç sorun değil.”

“Hayır... Ben...” Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Bunu nasıl...”

“Birçok sebep var ama en önemlisi, kurduğun vakıf. Korumacı aile yanındaki çocuklar için bir vakıf kurmuşsun, muhtemelen beni terk ettiğin için hissettiğin suçluluk duygusu yüzünden yaptın. Diğer iki kadının aksine, anne konusu her geçtiğinde hafifçe irkildin. Beden dilinden akan huzursuzluğu hissetmemek mümkün değildi. Sonra bir de en büyük neden var.”

“Neymiş o?”

“Senin gözlerini almışım,” dedim hafifçe kıpırdanarak. “Ama sorun değil. Seni affediyorum.”

Oturduğu yerde duruşu biraz daha dikleşti. “Affedilmek istemedim.”

“Evet ama yıllardır sana karşı hissettiğim bu öfkeyi daha fazla taşıyamam. Stella ile yeni sayfalar yazmak için bu bölümü kapatıyorum. Ayrıca, sonunda bana büyük bir ders verdin.”

Kaşları havalandı. “Öyle mi?”

“Evet. Beni büyütmemiş olabilirsin ama senin sayende, sevinebilir biri olmanın bununla hiçbir ilgisi olmadığını öğrendim. Stella’yı sevmemenin nedeni, onun değerinden kaynaklanmıyordu. Bu senin iç dünyandaki sorunlarla ilgiliydi. Kişisel değildi. Ama ben hayatım boyunca öyle olduğunu düşünerek yaşadım.”

Boğazını temizleyip sandalyesinden kalktı. Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı ama sadece, “Hoşça kal, Damian,” dedi.

“Hoşça kal,” diye karşılık verdim.

Arkasından kapıyı kapatarak ofisimden çıktı. Annemle yüzleşmiş olmanın farkındalığı içime yerleşirken, göğsümdeki tüm gerginlik boşaldı. Bir süre sessizlik içinde oturup hiçbir şey yapmadan bu ağır durumu sindirmeye çalıştım. Sonra masamdan kalkıp telefonumu almak için yola koyuldum. Bir an önce Stella’nın yanına dönmek için sabırsızlanıyordum. Onun yanında hissettiğim huzura her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

36

STELLA

Damian'a ulaşamıyordum.

Başta geç kaldığını, bazı evrak işlerini tamamlamakla meşgul olduğunu düşünmüştüm fakat mesajlarıma cevap vermemesi normal değildi.

Telefonunu birkaç kez aradım ancak cevap alamadım.

Gece olmuştu ve hâlâ eve dönmediği için kaygım giderek artıyordu. Ya trafik kazası geçirdiyse? Sonuçta yeni bir şofördü ve Los Angeles trafiğinde sürücüler oldukça agresif olabiliyordu. Ya yaralandıysa? Ya başına korkunç bir şey geldiyse?

Aman Tanrım, kesinlikle bir şey olmuştu.

Bunu hissedebiliyordum. Zihnim, yattığım yerde durmaksızın dönüyordu. Kalkmamam gerekiyordu ama başka ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden büyükannemi aradım.

O da cevap vermedi.

Yataktan kalkarken sinirlerim iyice gerilmişti. Son birkaç haftadır yastıkların üzerinde durmalarına rağmen ayak bileklerim hâlâ şişti. Düşüncelerimi olabildiğince sakinleştirmeye çalıştım çünkü kaygımın tansiyonumu yükselteceğini biliyordum. Bu da kızım için risk yaratırdı ama yine de korkuyordum. O kadar uzun süredir korkuyordum ki, artık bu duyguyla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Terliklerimi giyip evden çıktım ve büyükannemin müştemilatına doğru yürüdüm. Saat çok geç olduğu için muhtemelen uyuyordu. Buna rağmen Damian'ı bulmak için yardımına ihtiyacım vardı. O ne yapacağını her zaman bilirdi.

Büyükannemin kapısına geldiğimde birkaç kez zili çaldım. Kapıyı açmayınca yıllar önce bana verdiği anahtarı kullanarak içeri girdim. Evine girip çıkmak benim için normal bir durumdu. Oturma odasına adım attığımda içerisi karanlıktı. Doğruca yatak odasına gidip onun yanına kıvrılmayı ve teselli bulmayı planlıyordum ama koridorun sonuna bakınca kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Büyükannem hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

“Büyükanne!” diye çığlık attım ve hızla yanma koşarak dizlerimin üzerine çöktüm. Vücudunu sarsarak onu uyandırmaya çalıştım. “Büyükanne, kalk! Büyükanne!” diye panikle haykırdım. Uyuşan ellerimle telefonumu çıkarıp 911'i aradım. Sesim titreye titreye operatörle konuşuyordum. “Merhaba, evet, büyükannem... bilinci kapalı.”

Benden nabzını kontrol etmemi istediler.

Vardı.

Zayıf.

Zayıf.

Zayıf.

Hâlâ nefes alıyordu. Kesik kesikti fakat çok az da olsa nefes alabiliyordu.

Bir ambulans geldi ve bizi hızla hastaneye götürdüler. Büyükannemi arkaya aldılar ama benim onunla gitmeme izin vermediler. Bağırdım, çığlık attım, ağladım ama yine de gitmeme izin vermediler.

Beni bekleme odasına aldılar.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim...

Parmaklarımla bacağıma vururken midem düğüm düğüm-
dü. Damian'a ihtiyacım vardı. *Neredeydi?*

Resepsiyona doğru yürüdüm. "Merhaba, bir şey sormak
istiyorum. Acaba sisteminizde bir isim aratıp o kişinin hasta-
nede olup olmadığını öğrenebilir misiniz?"

"Üzgünüm, hanımefendi. Bunu yapmam pek mümkün değil."

"Anlıyorum ama bakın..." Ellerimi karnımın etrafına sar-
dım, nefes nefese kalmıştım. "Büyükannem yoğun bakımda
ve benim kesinlikle yatak istirahatinde olmam gerekiyor fakat
eşıme ulaşamıyorum. O asla böyle kaybolmaz. Bu yüzden ka-
fam karmakarışık, panik içindeyim ve korkuyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken resepsiyonist bana
doğru uzanıp elimi tuttu. Bakışları şefkatle doluydu. "Adı ne,
tatlım?"

"Damian." Yutkundum ve gözlerimi silerken fısıldadım.
"Damian Blackstone."

Bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladıktan sonra kaşları-
nı çattı. "Burada değil."

O zaman neredesin, Damian?

"Teşekkür ederim."

Titreyen bacaklarımla ve şişmiş ayak bileklerimle tekrar
bekleme odasına dönüp oturdum.

Saatler geçti ama büyükannem hâlâ bilincini kazanama-
mıştı. Kan bağıımız olmadığı için bana hiçbir bilgi vermiyor-
lardı ve bazen kalpten aile olmak, o sınırı geçmek için yeterli
olmuyordu. Tamamen dağılmamaya çalışarak Damian'a me-
saj atmaya devam ettim.

Stella: *Neredesin?*

Stella: *Büyükannem yoğun bakımda. Bilinci kapalı.*

Stella: *Çok kötü hissediyorum. İyi misin? Lütfen beni ara.
Ya da mesaj at. Ne olursa.*

Stella: *Lütfen, Damian. Sana ihtiyacım var. Bunu tek ba-
şıma yapamam.*

Stella: *Ara beni.*

Stella: *Seni seviyorum. Lütfen ara.*

37

DAMIAN

Telefonumu aldıktan sonra Stella'nın attığı tüm mesajları görünce kendimi kötü hissettim. Maple ile ilgili mesajlarını gördüğüm anda doğruca hastaneye sürdüm.

“Stella,” diye seslendim bekleme salonuna girerken.

Sesimi duyar duymaz başını kaldırdı ve hemen ona doğru koştum. “Aman Tanrım,” diye hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarıyla hıçkırıklara boğulurken kollarımı etrafına dola-dım. “İyisin! Bilmiyordum. Sana bir şey oldu diye çok korktum. Bir yerlerde ölmüş olmandan çok korktum. Ben...”

“Ben iyiyim,” dedim ona daha da sıkı sarılarak. Kollarım-da kontrolsüzce titremeye devam ediyordu. “Sana yaşanan her şeyi daha sonra anlatırım. Şu anda sadece iyi olduğumu bilmen yeterli. Şimdi önemli olan tek şey, Maple. O nasıl?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Gerçek torunu olmadığım için bilgi vermiyorlar. Maple kendine gelip beni görmek isterse ancak o zaman bilgi verebilirler fakat şu an...” Başını kaldırıp bana baktığında içi-mi derin bir hüzün kapladı. Bu tam olarak ne zaman olmuştu? Onun acısını kendi içimde bu kadar derinden hissetmeye ne zaman başlamıştım?

“Ya uyanmazsa? Ya geri dönmezse?”

“Dönecek.”

“Bunu bilemezsin... çünkü insanlar ölür. Gelirler ve sonra giderler, ne zaman olacağını asla bilemezsin. Ne zaman son vedanı edeceğini asla bilemezsin. Söylenmemiş sözlerle nasıl başa çıkacağını bilemezsin...” Derin bir nefes aldı. “Ya son konuşmamız *gerçekten* son konuşmamızsa? Ona, onu sevdiğimi söylediğimden bile emin değilim. Eğer söylemediysem...”

“Son konuşmanız olmayacak.” Böyle bir sözü verip vermemem gerektiğini bilmiyordum ama kendime engel olamadım. Çünkü öyle olacağını düşünüyordum. Ona ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

Bu bir nevi umut etmek gibiydi.

Stella’dan önce hiç gerçek bir umuda sahip olmamıştım. Göğsüme oturan bu his biraz yabancı gibiydi ama tek istediğim, o umudun içimde büyüyüp güçlenmesiydi.

Saatlerce bekledik. Sonra günler geçti. Ardından daha fazla gün...

Maple tam bir hafta boyunca bilinçsiz bir şekilde yattı. Stella tüm umudunu kaybettiğinde ona daha sıkı tutundum. Bunu sadece kendim için değil, ikimiz için de yaptım. Ruhu parçalanmaya başladığında, onun kaya gibi sağlam dayanağı oldum. Bana her ihtiyacı olduğunda onu kucakladım, hatta ihtiyacı olmadığında bile kucakladım. Kalbinin bana ihtiyacı olduğunu hissederek onun yanında kaldım. İşin aslı, benim kalbimin de en çok istediği şey buydu.

Tek dileğim, iyi olduğundan emin olmaktı.

Onu eve götürüp dinlenmesini sağlamaya çalıştım ama teklifimi reddetti. Bu yüzden şişmiş ayaklarını uzatması için hastane sandalyelerinden bir yatak yapıp bileklerine masaj yaptım.

En sonunda bir hemşire lobiye çıkarak, “Stella Blackstone?” diye seslendi.

Blackstone.

Benim soyadım.

Sonsuza kadar da öyle olmasını umuyor, dua ediyordum.

“Evet, benim,” diye yanıtladı Stella.

“Bir de Damian Blackstone?” diye sordu hemşire.

“Benim.”

“Harika,” dedi hemşire gülümseyerek. “Maple ikinizi de görmek istiyor.”

Stella, “O iyi mi?” diye heyecanla sorarken ben de elini sıkıca tuttum.

“Evet. Uyandı ve iyileşiyor. Lütfen beni takip edin.”

Söylediği gibi yaptık ve Maple’ın odasına ulaştığımızda, hiç düşünmeden içeri dalıp ona sımsıkı sarıldık.

“Büyükanne, çok korktum.” Stella hıçkırarak Maple’ın göğsüne sığındı.

“Üzgünüm, tatlım. Seni korkutmak istemedim. İyiyim,” diye teselli etti Maple. Sonra bana her zamanki sıcacık gülümsemesiyle baktı. “Bazılarımız zaten iyi olacağımı biliyordu.”

Hafifçe gülümsedim. “İyi olduğuna sevindim.”

“Bundan sonra seni takip edebileceğimiz bir sisteme kaydoluyorsun, tamam mı? Birinin sağlık durumun hakkında bilgi alabilmesi gerekiyor, büyükanne.” Stella onu azarladı. Yaşadığı anın, onun için çok duygusal olduğunu biliyordum. Maple için de durum öyleydi. Bu yüzden Stella’nın isteğini memnuniyetle kabul etti.

“Bu muydu yani? İçimdeki kaygı... Bebekle ilgili olduğunu sanıyordum ama sen miydin, büyükanne? Gördüğün şey bu muydu?”

Maple, Stella’nın elini tutup nazikçe sıktı. “Seni korkutmak istemedim.”

“Bunun için çok geç.” Stella hafifçe gülümseyip Maple’m alnına bir öpücük kondurdu. “Sadece, iyi olmana sevindim.”

Doktor yanımıza gelip Maple’ın durumunu açıkladı. Kalp krizi geçirmiş ve o yüzden komaya girmişti. Bir süre durum

oldukça kritik seyretmişti ancak şimdi, yoğun bakım ve biraz zamanla iyileşecekti.

Ziyaret saatleri sona erdiğinde, onun yanında kalmayı ne kadar çok istesek de ayrılmak zorunda kalmıştık. “Yarın geri geleceğiz,” diye söz verdim.

“Biliyorum,” dedi Maple.

Alnına ufak bir öpücük kondurup elini sıkarak vedalaştım. “EM,” dedim ona.

Gülümsedi. “Onu yeniden bulduğuna sevindim.”

“Neyi?”

“Işığını.”

Eve döndüğümüzde Stella’ya üvey annelerle yaşadığım her şeyi anlattım. Şok içindeydi ve olanları tam olarak nasıl sindireceğini bilemiyordu.

“Demek tüm bu zaman boyunca Catherine’di.” Yatakta uzanmış, birbirimize sarılıyorduk. “Buna inanamıyorum. Kevin’in, aynı anda hepsiyle birlikte olmasına da inanamıyorum. Yaptığı şey onun karakterine hiç uymuyor.”

“İnsanlar yas sürecindeyken garip şeyler yapmaya meyillidir. Bazıları saçlarını kestirir, bazıları duygularıyla yüzleşmek için uzun yolculuklara çıkar, bazıları ise etrafa savrulup çeşitli ilişkilere girer. Garip ama insanlar üzüntülerine gömülmemek için kendilerine türlü teselliler arar. Onların seni kıskandığını biliyor muydun?”

“Ne? Neden?”

“Çünkü Kevin’a anneni hatırlatıyordun.”

Gözleri yumuşadı, başını iki yana salladı. “Ama onlar hiç birlikte olmadılar.”

“Bir insanı derinden sevmek için onunla birlikte olman gerekmez. Bence Kevin’ın annene karşı hissettiği şey tam olarak buydu. Eski fotoğraflarına baktığımda bunu net bir şekilde

de görebiliyorum. Bir fotoğrafçı tek başına işini iyi yapabilir ama âşık bir fotoğrafçı... İşte o zaman fotoğraflar çok daha farklı olur. Çekimlere daha fazla duygu yüklenir. Bana güven, bunu biliyorum.”

Hafifçe gülümsedi ama sanki bazı düşüncelerini içinde tutuyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey olmadı. Sadece... Annem ve Kevin’ın öldüğüne gerçekten inanamıyorum. Ayrıca Maple’ın da neredeyse...”

“O şimdi iyi.”

“Evet ama tehlikeyi tamamen atlatmış değil. Bu da demek oluyor ki, bir gün yanma gittiğimde onu yine aynı şekilde yerde bulabilirim ve...”

“Stella.”

“Evet?”

“Zihnine yavaşlamasını söyle.”

Gülümseyip derin bir nefes aldı. “Evet, haklısın. Her şey yolunda. Her şey iyi. Sadece biraz dinlenmeliyim. Çok yoruldum.”

Yanına uzanırken içimi ağır bir huzursuzluk kapladı. Bu duyguyu çok iyi tanıyordum çünkü daha önce defalarca kez hissetmiştim. Söylenmemiş bir değişimin gerçekleştiğini anlatan o his... Stella’da farklı bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

Benden uzaklaşıp diğer tarafa döndü. “Evet.”

Gözlerine bakabilmek için kolunu hafifçe kavrayıp onu kendime çevirdim. Kahverengi gözlerinin içine bakıp, “Biz iyi miyiz?” diye sordum.

Tam o anda gözlerindeki anlık değişimi gördüm.

Sadece bir anlık bir şeydi. Çoğu insanın gözden kaçıracağı kadar küçük bir zaman dilimiydi... Ama ben yakalamıştım. Bakışındaki değişimi, kısa bir süreliğine beliren dalgalanma-

yı görmüştüm. Sonra hemen gözlerini kırptı ve o anı silerek yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Evet,” dedi yanağıma bir öpücük kondururken. “İyiyiz.”

Onu alnından öptüm. Sanki dünyanın tüm yükü göğsüme çökmüş gibi hissediyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdi, ardından yavaşça yastığına gömüldü.

Kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum çünkü dudaklarından dökülen *seni seviyorum*, bir veda gibi hissettirmişti.

Ve ben vedaları fark etmekte bu kadar iyi olmaktan nefret ediyordum.

38

DAMIAN

On Altı Yaşındayken

Grup evinin yemekhanesinde oturduğum sırada, “Çok garip biri,” dedi Kyle. Kendi halimdeydim çünkü en iyi yaptığım şey kendi lanet işime bakmaktı.

İnsanlar beni çileden çıkarmak için özellikle çabalıyordu. Yıllar içinde başkalarına fazla yaklaşmamam gerektiğini çabucak öğrenmiştim. Tek yaptığım, kendi kendime takılmak ve fotoğrafçılık yeteneklerimi geliştirmekti. Sosyal hizmet görevlimiz Bayan Kelp, bana birkaç yıl önce bir kamera almıştı. Her hafta yerel markette fotoğraflarımı bastırıyor, ardından benimle birlikte oturup onları inceliyordu.

Saçma geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca hayatımda sabit kalan tek şey Bayan Kelp olmuştu. Kendine en yakın gördüğün insanın, sadece işi gereği yanında olması acınasıydı. Bayan Kelp öyle olmadığını söylüyordu. Aramızda bir bağ olduğunu iddia ediyordu.

Çoğu zaman koparıldıklarına şahit olduğum için artık bağlara inanmıyordum. Son yerleştirildiğim aileden sonra, başka bir aile tarafından seçilmemiştim. Bu beni pek şaşırtmamıştı. Koruyucu aile sisteminde ne kadar büyürsen, evlat edinilme şansın o kadar azalıyordu. Çok büyürsen artık sevimli olmazdın. Peki ya travma? Kesinlikle vardı.

“Gidip şunu elinden al,” dedi Kyle, yanındakilerden birine beni rahatsız etmesi için emir veriyordu. Onlara şöyle bir göz attım ve sessizce homurdandım. Şimdiden sinir olmuştum. Hiçbirine bulaşmadığım halde üzerime gelmeleri sinir bozucuydu. Hatta onlarla konuşmuyordum bile. Hayatımı cehenneme çevirmek için özellikle çabalıyorlardı.

Fotoğraflarımı ve kameramı toplamaya başladım. Bana bulaşırlarsa bazı fotoğraflarımın mahvolacağını biliyordum. Bu yüzden arka odaya veya dolaba saklanıp vazgeçmelerini bekleyecektim.

Eşyalarımı alıp hızla uzaklaşmaya çalıştım ama hemen peşime düştüler. En yakın dolaba koşup içeri girmelerine fırsat vermeden kapıyı sertçe kapattım. Açılmaması için kapı kolunu sıkıca tutuyordum. Fotoğraflarıma zarar vermelerine izin veremezdim. Bayan Kelp, bugün daha önce bastırdığı fotoğrafları getirecekti.

Kısa süre sonra çocuklar, “Siktir et,” diyerek uzaklaştılar. Tamamen gittiklerinden emin olana kadar bir süre bekledim. Sonra kapıyı ittim ama açılmadı. Bir şey ona engel oluyordu. Tekrar açmaya çalıştım yine olmadı.

İçim panikle dolarken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Bedenimle dolabın kapısına vurmaya başladım.

Defalarca kez omzumu kapıya çarptım ama hiçbir şey değişmedi. Küçük, karanlık dolap her geçen saniye daha da kararıyordu. Karanlıktan nefret ediyordum. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki... Bir köşeye oturup dizlerimi göğsüme çektim. Tırnaklarımı bileklerime geçirmiştım. Başımı ileri geri sallayarak içimdeki korkudan kaçmaya çalıştım ama zihnimin içinden çıkamıyordum.

Ya beni dışarı çıkarmazlarsa? Ya geri gelmezlerse? Ya kimse kaybolduğumu fark etmezse?

İki saatten fazla zaman geçmişti ve hâlâ dışarı çıkamamıştım.

Kapı en sonunda açıldığında, karşımda bana endişeli göz-

lerle bakan Bayan Kelp duruyordu. “Damian, burada ne yapıyorsun?”

Ona kocaman gözlerle baktım. Tırnaklarım bileklerimin derinliklerine batarken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Tırmadığım için kanamaya başlamışlardı.

Bayan Kelp kollarıma baktı. “Ah, tatlım.” Beni dolaptan çıkarıp kameramla birlikte fotoğraflarımı aldı ve masaya oturttu. “Bunu sana kim yaptı?”

Cevap vermedim çünkü önemi yoktu. Onları şikâyet edersem, Bayan Kelp gittikten sonra bana çok daha kötü davranırlardı. Sahip olduğum tek güvenlik ağı oydu. O da giderse hiçbir şeyim kalmazdı.

Oturduğum sandalyeye sinerek küçüldüğüm sırada, Bayan Kelp bir ilk yardım çantası alıp bileklerimi sardı.

“Kimin sana zorbalık yaptığını söylemelisin, Damian. Aksi takdirde sana yardım edemeyiz.”

İç çekip sessizce mırıldandım.

Zorba olduklarını söylemek, sadece daha fazla zorbalık göreceğim anlamına geliyordu.

Bayan Kelp içini çekti. “Fotoğraflarını bastırdım. Görmek ister misin?”

Omuzlarımı düşürerek başımı salladım. Paketi bana uzattı, ben de fotoğrafları tek tek çevirmeye başladım. Onları görmek, kendimi biraz daha iyi hissetmeme sebep olmuştu.

“Çok yeteneklisin, Damian. Bu dünyada çok güzel şeyler yapacağına inanıyorum.” Bayan Kelp muhtemelen hak etmediğim iltifatları sıralamakta oldukça iyiydi.

Ona en sevdiğim fotoğraflardan birini gösterdim.

Gülümsedi. “Bu benim de favorim,” dedi. “Buraya gelmeden önce onlara bakmış olabilirim. Gerçekten yeteneklisin, Damian.”

Omuz silktim.

Nedense bana öyle gelmiyordu. Hiç özel bir yeteneğim varmış gibi hissetmiyordum.

Fotoğraflarımı bir süre daha inceledikten sonra başımı kaldırıp Bayan Kelp'e baktım. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Bugün bazı haberler aldım, Damian." Sandalyesinde hafifçe kıpırdandı. "Sana babamın Detroit'te yaşadığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Şey..." Bayan Kelp kaşlarını çattı. "Geçen gün düştü ve durumu çok iyi sayılmaz. Geçen hafta sonu onu kontrol etmek için yanma gittim. Uzun, zor bir düşünme sürecinin ardından daha fazla yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdim. Bu yüzden ona bakabilmek için Detroit'e taşınacağım."

Oturduğum yerde dikleşirken, "Ne?" diye haykırdım. Yaşlar çoktan gözlerime dolmuştu. "Gidiyor musun?"

Bayan Kelp de ağlamaya başladı çünkü ben üzgün olduğumda o da üzülürdü. "Evet, tatlım. Gidiyorum. Keşke başka bir seçeneğim olsaydı ama babama bakmam gerekiyor."

"Peki ya ben?" diye fısıldadım. Bencilceydi, acizdi ve kabaydı ama...

Peki ya ben ne olacaktım?

Kelimelere gerçekten ihtiyaç duyduğum zamanlar haricinde çok fazla konuşmazdım.

Bayan Kelp ellerimi avuçlarının içine aldı. "İyi olacaksın, Damian," diye söz verdi ama bu bir yalan gibi geliyordu.

"Beni de yanınıza alın."

Elini kalbine götürdü. "Üzgünüm, Damian. Bu mümkün değil."

"Ama siz... siz..."

Siz benim sahip olduğum tek kişisiniz.

Konuşmaya devam etti ama ben yine sessizliğe gömüldüm. Beni yanma almayacağı çok açıktı. Günün sonunda, ben onun için sadece bir iştim. İhtiyaç duyduğunda bırakabileceği herhangi bir şeydim. Onun arkadaşım olduğunu düşünmüş-

tüm. Onu ailem sanmıştım ve hiçbir zaman gerçekten vedalaşacağımızı düşünmemiştim.

O gittikten sonra ev daha da soğumuştı. Kendimi yalnız hissediyordum. *Çok yalnız.*

Zorbalar geri dönüp benimle dalga geçtiler.

“Bak sen şu işe! Bayan Kelp bile o tuhaf suratını çekemedi,” dedi Kyle beni iterek.

Kaçacak gücüm yoktu. Kendimi kilitleyecek iradem kalmamıştı. O yüzden yaşanacak her şeye izin verdim. Beni ittiler. Fotoğraflarımı mahvettiler, kameramı parçaladılar. Umu-
rumda değildi. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Hatta beni yumrukladılar, tekmelediler ve dövdüler. Hiçbirine karşılık vermedim.

Herkes uyuduktan sonra evden ayrıldım. Yönümün ne olduğunu bilmeden saatlerce yürüdüm. Dükkânın birinden, bir şişe viski araklayıp hepsini içtim.

Kimsem yoktu.

Bayan Kelp bile...

Gerçek ailesine dönüyordu. Onun ailesi olduğumu düşünerek hata etmişim. Onun hayatında sadece geçici bir şeydim.

Her şey geçiciydi.

Her şey mutlaka biterdi.

Her şey...

“Hey! Hey! Ne yapıyorsun?” dedi biri yüksek sesle.

Kendimi son fotoğraflarımı çektiğim binanın tepesinde bulmuştum. Oradan tüm doğu ışıkları görülebiliyordu. İnsanların yaşadığı hayatlar görülebiliyordu. Muhtemelen aileleriyle beraberlerdi. Muhtemelen hayalleri gerçekleşiyordu. Muhtemelen mutluydular.

Bu hiç adil değildi. Hayat adil değildi ve ben de artık bir parçası olmak istemiyordum.

“Aşağı in, dostum,” dedi ses tekrar.

Binanın kenarında duruyordum ve en az otuz kat yukarı-

daydım. Soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Arkama dönüp adama baktım, korku dolu gözleri kocaman açılmıştı.

Neden bir yabancı benim için bu kadar korkmuştu ki? Ben önemli biri değildim. Biri ona bunu söylemeliydi. Ben kimse için önemli değildim. Endişesini bunu hiç hak etmeyen biri için harcıyordu.

“Git buradan,” diye mırıldandım ileri geri sallanırken.

“Gidemem! Hadi ama! Aşağı in,” dedi. “Senin için endişeleniyorum.”

“Boşuna uğraşıyorsun. Buna değmez,” diye karşılık verdim.

Zihnim bulanıktı, sarhoş olduğumu hissediyordum. Ayrıca çok üzgündüm.

“Değer. Sen değerlisin.”

“Defol git,” diye mırıldandım.

“Gideceğim. Ama önce aşağı in. Bana bak, adamım. En azından sadece bir saniyeliğine,” diye yalvardı. Kendimi bırakmak istiyordum. Aşağı atlayıp bana zarar veren her şeyi sonsuza dek unutmak istiyordum. Fakat ona doğru döndüğümde ellerini göğsüne götürdü.

“Anlıyorum, dünya berbat bir yer. Ben yirmi beş yaşındayım ve hayatımla ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok. Kendimi bulmak için güneyden buraya taşındım. Ama sonra bunun düşündüğümde çok daha zor olduğunu fark ettim. Kaç yaşındasın, dostum?”

“Bu kimseyi ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendiriyor.”

Kederli bir kahkaha atıp tekrar onun bakışlarıyla karşılaştım. Gerçekten dürüst gibi görünüyordu.

“On altı,” diye fısıldadım.

“On altı. Hâlâ bir çocuksun.”

“Siktir git, hayal bile edemeyeceğin şeyler yaşadım!” diye bağırdım. Öfkeli hissediyordum. Kim bilir, belki de bu hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi. Bilmiyordum. Kahretsin, artık bunu yapmak istemiyordum. İnsanlarla tanışıp, sonra onları kaybetmek istemiyordum.

“Eminim öyledir. Yaşadıkların konusunda hiç şüphem yok ama her şey daha iyi olabilir, dostum. Sadece birkaç hafta önce, hayatımın belli bir yöne gittiğini sandığım bir anda biriyle tanıştım. Birlikte bir gece geçirdik ve her şeye karşı bakış açım değişti. Evet, kulağa aşırı klişe geliyor farkındayım ama o gece hayatım değişti. Şimdi ise buradayım ve bana bu iyiliği başkasına aktarma şansı veriliyor. Fakat eğer aşağı inmezsen, bunu yapamam. Lütfen, kardeşim. Aşağı in.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı iki yana salladım. “Herkes gidiyor. Şimdi, bugün ölsem kimsenin haberi bile olmaz.”

Bana doğru bir adım attı. “Benim olur,” dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. “Benim olur ve bu kahrolası kalbimi paramparça eder. O yüzden hadi, dostum.” Elini bana uzattı. “Aşağı in ve sana söz veriyorum, her şeyi yoluna koyman için sana yardım edeceğim. Sana söz veriyorum, gitmeyeceğim.”

Alaycı bir kahkaha attım, kesinlikle ikna olmamıştım. “Sözünün ne anlamı var ki?”

Gözlerimin içine bakarak tereddütsüz bir şekilde cevap verdi.

“Çok,” dedi. “Çok anlamı var.”

Neden bilmiyordum ama elini tuttum. Beni kenardan çekip aldı, sonra da sarıldı. İhtiyacım olduğunu bile fark etmediğim türden bir kucaklamaydı. Başımı omzuna koyunca kendimi kaybedip titreyerek ona sığındım. O ise sanki bir yabancından fazlasıymışım gibi bana sımsıkı sarıldı. Sanki önemliymişim gibi. Sanki bir anlamım varmış gibi.

“Seni yakaladım, dostum. Seni bırakmayacağım,” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.”

“Bunu bilemezsin,” diye ağladım omzuna yüzümü gömererek. Bir yabancının kollarında darmadağın olurken, o karmaşık kalbimi yatıştırmaya çalışıyordu.

“Biliyorum,” dedi. “Ancak işlerin gerçekten yoluna girmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Adın ne, dostum?”

“Damian,” diye mırıldandım.

“Damian. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Connor ve artık senin yeni arkadaşın olacağım, tamam mı? Ne zaman kendini bir uçurumun kenarında hissedersen, beni bul.”

39

STELLA GÜNÜMÜZ

Zihnim beni ele geçiriyordu. Büyükanнемin iyi olacağını öğrendiğimde kaygımın geçeceğini sanmıştım. Panik ataklarımın yok olacağını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Tam tersine, ataklarım her geçen hafta daha da şiddetleniyordu.

Bebegi kaybettiğime dair kâbuslar görüyordum. Ardından ter içinde uyanıyor, iliklerime kadar titriyordum. Bazı geceler büyükanنemi kaybettiğimi, ona zamanında ulaşamadığımı görüyordum. Sonra Damian'ı... Öldüğünü. Yok olduğunu. Gittiğini. Ya da annem gibi bir araba kazası geçirdiğini... Sonuçta Kevin'ın genlerini taşıyordu. Ya o da sağlık sorunlarına yatkınsa?

Zihnim... bir türlü durmuyordu.

Günün sonunda herkes gidiyordu.

Bir insan onları ne kadar yanında tutmak isterse istesin, herkes mutlaka giderdi.

Annem gitmişti. Kevin gitmişti. Ben... kırılıyordum, parçalaniyordum, dağılıyordum.

“Ara vermek mi?” Damian şaşkın bir ifadeyle karşımda duruyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey, vasiyetin altı ayını tamamladık. Bu altı ay içinde her şey o kadar hızlı yaşandı ki, açıkçası tüm bu karmaşanın içinde soluklanmaya bile fırsat bulamadık.”

Kaşlarını çatıp bakışlarını yatak odasının zeminine indirdi ve sonra tekrar bana baktı. “Yani... benden uzaklaşmak mı istiyorsun? Ara vermek mi istiyorsun?”

Bunu söylemekten nefret ediyordum. Onu incittiğimi görmek canımı yakıyordu ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kaybetme fikri içimi o kadar çok tüketmişti ki, tutunmaktan korkuyordum.

“Bu evlilik en başından beri gerçek değildi, sen de biliyorsun. Birbirimizle evlenmeye mecbur kaldık. Ayrıca son altı ay içinde gerçekten istediğin hayatı yaşama şansın olmadı. Benden daha fazlasını hak ediyorsun. Hem senden, başka bir adamın çocuğunu büyütmeyi kabullenmeni bekleyemem.”

“Bunu benden bekleyebilirsin çünkü tam olarak öyle yapacağım. Onu kendi çocuğummuş gibi seveceğim.”

Her kelimesinde kendinden çok emindi. Söylemem gerektiğine inandığım şeylerden neredeyse vazgeçecektim. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, gitme fikrini düşündükçe kalbim sızlıyordu. Ancak bir gün onu kaybetme fikrinin, kendimi kaybetmeme neden olacağı kadar derin bir aşk yaşamaktansa, şimdi bırakmayı tercih ediyordum.

Tıpkı Kevin annemi kaybettiğinde olduğu gibi...

Öyle bir kırılmayı atlatabileceğimden emin değildim.

“Ben...” Derin bir nefes alıp bakışlarımı ondan kaçırdım. O okyanus mavisini gözlerin içine bakarak vedalaşamazdım. “Üzgünüm, Damian. Şu anda bunu yapamam. Bütün bu olanlardan sonra... sadece kendime ve bebeğin sağlığına odaklanmam gerektiğini hissediyorum. Başka bir şeye dikkatimi veremem.”

Geriye doğru bir adım attı ve işte tam o anda gördüm. Etrafındaki tüm duvarlar yıkılıyordu. Boğazını temizleyip başını salladı. “Korkuyorsun. Anlıyorum. Kendimi defalarca kez kaybolmuş hissettikten sonra, bir daha kimsenin beni yanında tutması için yalvarmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama şimdi tam olarak bu yaşıyor. Beni terk ediyorsun çün-

kü ileride bana bir şey olacağından korkuyorsun. Ben terk edilmekten korktuğumu sanıyordum ama görüyorum ki bu korku, senin içinde çok daha derinlere işlemiş.”

“Damian...”

“Tamam, Stella,” dedi yavaşça yanıma yaklaşarak. Ellerimi tuttu ve avuç içlerime nazik birer öpücük kondurdu. “Gitmemi istiyorsan, giderim. Ama şunu bil, aslında hiçbir yere gitmiyorum. Beni geri kabul etmeye hazır olduğun anda, hemen yanında olacağım. Tamam mı?”

“Damian-”

“Beklemekten korkmuyorum, Stella. Hayatım boyunca bir yuva aradım ve onu sende buldum. Yıllarca hiçbir şey hissedemediğim duyguların ardından, bana tekrar onları hissetmeyi öğrettin.” Alnını benimkine yaslayıp, “Stella?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Benimle kal.”

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Damian’la kalıp bir gün onu kaybetme korkusuna kapılmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Tam bir şey söyleyecektim ki, sanki zihnimi okuyormuş gibi konuşmaya başladı. Alnı hâlâ benimkine dayalıydı. “Fiziksel olarak değil. Alana ihtiyacın varsa ve eğer bu senin günü atlatıp bebeği korumanı kolaylaştıracaksa, hiç sorun değil. Seninle ilgilenecek bir hemşire buluruz, iyi olduğundan emin oluruz. Ama senin, burada benimle kalmanı istiyorum,” diyerek elini göğsüme koydu. “Kalbinle yanımda kal. Sevginle yanımda kal. Ve bu, zamanı geldiğinde bizi tekrar bir araya getirmeye yetecek. Sen hazır olduğunda.”

“Senden beni beklemeni isteyemem, Damian... Bu adil olmaz.”

Küçük bir kahkaha atıp başım iki yana salladı. “Hayatım boyunca bu duyguyu bekledim. Biraz daha beklemek nedir ki?”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Aşkla ilgili ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bir insana karşı derin bir aşk hissetmek için onunla olmana gerek yoktur. İşte bu tam da öyle bir şey. Bu sınırları olmayan bir sevgi. O yüzden seni bekleyeceğim. Hissettiğin şeyler geçici, Stella. Günün sonunda biz yine birlikte olacağız. Günün sonunda mutlu sona kavuşacağız.”

Damian’la aramıza mesafe koyalı iki hafta olmuştu. Onu kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar özliyordum ama korkularıyla ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ruhum ve kalbim için endişelenen büyükannem, tüm bu süre boyunca hep yanımda kalmıştı.

“Bunu daha önce fark etmemişim,” diye mırıldandı bir gece. İyi olup olmadığımı kontrol etmeye gelmişti. “Bunca zamandır seni, hep kalan kişi olarak gördüm. Fakat aslında en büyük korkunun geride bırakılmak olduğunu hiç fark etmemiştim. Bunu gözden kaçırdığım için üzgünüm, Stella. Yıllar boyunca kalbinin ne kadar yorulduğunu göremediğim için üzgünüm. Sadece annen ve Kevin yüzünden değil... Kevin’ın hayatına giren her kadın, giderken aslında seni de terk ediyordu. Ve düşükler... Çok fazla insanın seni bırakıp gittiğini biliyorum, Stella. Ama lütfen... Damian’ın onlar gibi olmadığını bil. O, kalanlardan biri. Kendine zaman tanı, tatlım. Ne hissediyorsan onu hisset. Güneş sabah yine doğacak.”

40

DAMIAN

“Damian, selam. Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Connor. New York’taki çatı dairesinin kapısında, Milo’yla birlikte beni görünce şaşkına dönmüştü. Bitkin haldeydim. Zihnim karmakarışık ve Stella’yı özlüyordum. Daha yollarımızı ayırmadan önce bile onu özlemeye başlamıştım.

“Selam,” dedim boğuk bir sesle ve boğazımı temizleyip kaşlarımı çattım. “Aramadığım için üzgünüm. Sadece... şey, bazı şeyler...” Ağzım kurumuştı, kelimeler boğazımdan çıkmakta zorlanıyordu. “Aramadığım için üzgünüm,” diye tekrarladım.

“Aramana gerek yok. İçeri gel.” Beni içeri çağırıp kapıyı arkamdan kapattı. Oturma odası bebek eşyalarıyla doluydu. Anlaşılan, Aaliyah ve Connor’ın hayatı tamamen değişmek üzereydi. Bu noktada onların hayatına bu şekilde dalmamam gerekiyordu. İçinde bulunduğum boktan durumla mutlu sonlarını mahvetmemeliydim.

“Özür dilerim. Biliyorum, Aaliyah her an doğum yapabilir. Gelmemeliydim,” diyerek kapıya doğru geri çekildim. “Üzgünüm, Con.”

Elini omzuma koyup beni geri çekti. “Damian. Konuş benimle.”

Ona doğru dönüp yutkundum. “Sadece...”

Derin nefes al. Sakin ol, Damian.

Konuşurken başparmağımla burun kemerimi ovuşturdum. “Şu an kendimi uçurumun kenarında gibi hissediyorum. O yüzden seni bulmaya geldim.”

“Tamam,” dedi başını anlayışla sallayarak. Ardından beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Endişelenme. Ben buradayım.”

Onlarla bir hafta kaldım, tüm bu süre boyunca Maple’dan Stella hakkında haberler alıyordum. Connor ve Aaliyah beni yalnız hissettirmemek için ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı. Beni o kadar çok sevgiyle sarıp sarmaladılar ki, neredeyse patlayacakmış gibi hissettim.

“Sonunda her şey yoluna girecek,” dedi Connor, Stella ile olan durumumuzdan bahsederek. “Bunu içimde hissediyorum.”

Haklı olmasını umuyordum.

Şehirde kaldığım süre boyunca, bazı konular hakkında fikirlerimi paylaşarak Connor’a emlak işleriyle ilgili yardımcı oldum. Yemek masasında oturmuş çalışırken, Aaliyah yatak odasından çıktı. Hamile kadınların bazen yaptığı gibi ağır adımlarla yürüyerek yanımıza geldi. Sonra tam karşımızda durdu.

“Çocuklar.”

“Evet?” diye aynı anda cevap verdik.

“Suyum geldi.”

“Ah, lanet olsun!” diye yine aynı anda bağırdık. Bir anda masadan fırladık ve üçümüz birlikte hızla hastaneye doğru yola çıktık. Aaliyah’nın hastane çantasını ben taşıyordum, Connor ise doğum sancıları sırasında karısını sakinleştirmeye çalışıyordu. Hastaneye ulaştığımızda, Aaliyah’yı hemen

bir tekerlekli sandalyeye oturtular. Hemşire onu ve Connor'ı içeri götürmek üzereyken Aaliyah seslendi.

“Bekleyin! Damian da gelmeli.”.

Hemşire gülümseyerek başını salladı. “Üzgünüm, şu anda sadece birinci derece aile üyeleri içeri girebilir.”

Eliyle beni işaret ederek, “Ailevi benzerliği görmüyor musunuz?” diye şaka yaptı Aaliyah. Hemen sonra elini bana doğru uzattı ve ben de tuttum. “O benim kardeşim.”

Her anına tanık oluyordum. Aaliyah bebeği ittirirken ellerinden birini ben, diğerini Connor tutuyordu. Yaşananların içinde nefes almayı unuttuğumu fark etmemiştim. Hatta başımın döndüğünü bile anlamamıştım. Ama o bebek dünyaya geldiğinde ve ilk çığlığını attığında, farkında bile olmadan tuttuğum nefesi bıraktım.

Connor kordonu kestikten sonra hemşireler bebeği temizleyip Aaliyah'nın göğsüne yatırdılar. Herkes gözyaşları içindeydi.

“Mükemmel,” dedi Connor. “Harika iş çıkardın, Kırmızı,” diyerek Aaliyah'nın alına bir öpücük kondurdu.

Aaliyah iki dünyanın birleşiminden doğan küçük mucizeye, kollarındaki bebeğe baktı. Ve sonra adını fısıldadı. “Dünyaya hoş geldin, Grant Damian Roe.”

Bir adım geriye çekildim. “Damian mı?”

“Elbette. Grant baba figürümün adı, Damian ise dayısının,” dedi Aaliyah. Ardından bana doğru dönüp, “Onu kucağına almak ister misin?” diye sordu.

Kahretsin.

Ağlama, Damian.

“Lütfen,” dedim kollarımı bebeğe doğru uzatarak. Connor onu kollarıma bıraktı ve... *lanet olsun*. Birini kollarına almanın insana bu kadar huzur verebileceğini kim bilebilirdi ki? Yeni doğmuş bebeğin gözlerine bakarken içimi güçlü bir koruma duygusunun sardığını hissettim. Ne olursa olsun, hayatım boyunca o küçük adamın yanında olacağımı biliyordum.

“Evine hoş geldin, Grant Damian,” diye fısıldadım. “Evine hoş geldin.”

Connor ve Aaliyah ile birkaç hafta kalıp onlara yardım ettim. Kendilerini toparladıkları zaman artık Kaliforniya’ya ve işe geri dönme vaktimin geldiğini anlamıştım. “Beni misafir ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim.”

“En çok ihtiyacımız olduğu anda yanımızda olduğun için asıl biz sana teşekkür ederiz, Damian.”

Connor bana sıkıca sarıldıktan sonra Aaliyah da aynısını yaptı. Grant’in alnına bir öpücük kondurdum ve onu en kısa sürede tekrar göreceğime dair söz verdim. Ardından Milo’yla birlikte havaalanına doğru yola çıkıp, kendi gerçekliğime geri dönmek için uçağa bindim.

41

STELLA

Bir cumartesi öğleden sonrasında hiç beklemediğim bir ziyaretçi kapımı çaldı.

Ön verandamda dururken, “Aaliyah, burada ne yapıyorsun?” diye sordum. “Aman Tanrım! Bebeğin!” Taşıdığı araba koltuğuna bakınca içim eridi. Karşımda duran o güzel bebeğe bakarken kalbim tarifsiz duygularla dolup taşıyordu.

“Artık altı haftalık oldu. İçeri girebilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii ki, hadi gelin,” dedim ve ona içeri girmesini işaret ettim.

Kapıyı kapattıktan sonra ikisini salona yönlendirdim. “Onu kucağıma alabilir miyim? Sana su getireyim mi? Ah, dur. Önce ellerimi yıkayayım,” dedim hızla mutfığa yönelerek. Ellerimi yıkadım ve bir bardak su alıp tekrar salona döndüm.

“Al bakalım,” dedim ona suyu uzatıp. Ardından yanına oturdum, o da bardağı masaya koyduktan sonra bebeğini araba koltuğundan aldı. Onu yavaşça kollarıma verdiğinde içimde tarifsiz bir sıcaklık hissettim. “Mükemmel.” Duyguların üzerime ağır bir dalga gibi çökmesine engel olamamıştım. Zaten her zaman kolayca ağlayan biriydim ama şimdi, hamileyken duygularım beni çok daha derinden etkiliyordu.

“Gerçekten bambaşka bir şey,” dedi Aaliyah. “Grant Damian Roe. Benim güneşim ve ayım.”

İlk adının Grant olduğunu biliyordum, adını Aaliyah’nın büyürken baba figürü olarak gördüğü adamdan almıştı. Ona Damian’ın adını da vermişlerdi. Küçük Grant, parmağımı sıkıca kavradığında bu hareketi bile beni tamamen duygulandırmaya yetti.

“Onu özlüyorsun,” dedi Aaliyah.

Her gün, diye düşündüm.

Ona gülümsedim ve cevabımı kelimelerle söylememe gerek kalmadan her şeyi anladı.

“O da seni özlüyor.”

Bu sözleri içimi sızlattı. Damian’ı son görüşümün üzerinden iki hafta geçmişti ve o günden beri durmadan onu düşünüyordum. Ona ulaşmak, aramak, eve dönmesini ne kadar çok istediğimi söylemek istiyordum. Bana geri dönmesini... Ancak bunu yapamıyordum. Artık düşünmem gereken bir çocuğum vardı. Damian’ı hayatına sokup, işler sarpa sardığında çekip gitmesine izin veremezdim.

“Burada olduğuna sevindim, Aaliyah. Gerçekten mutluyum ama... burada ne yapıyorsun?”

“Seninle kalıyorum. En azından işler yoluna girene kadar. Yedi aylık hamilesin, Stella. Önümüzdeki iki ay boyunca bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum. İş yerinden doğum iznine ayrıldım, Connor da önümüzdeki birkaç ay boyunca Damian’a emlak işlerinde yardım edecek. İşte bu yüzden senin yanında olabileceğimi düşündüm. Maple’ın da burada olduğunu biliyorum ama fazladan bir dostun zararı olmaz.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Aaliyah.” Sesim titriyordu. “Vaktini almak istemem.”

“Evet, haklısın. Bunu yapmak zorunda değilim ama yapmak istiyorum. Hem Damian’a bir borcum var. Connor ve ben zor bir dönemden geçerken o yanımda olmuştu, hatırlıyor musun? İşte bu da benim ona olan minnetimi geri ödeme şeklim.”

Başımı eğdim.

Aaliyah bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Korkuyorsun.”

“Evet.”

“Korkuyorsun çünkü ne olacağını biliyorsun... İnsanlar ve bazı şeyler gider. Annen ve Kevin gibi.”

“Onlarla bir ilgisi yok,” dedim hemen.

“Bence var. En sevdiğin insanlar hayatından gitti. Sonra eski sevgilin ve üvey annelerin gibi sana kendini sanki sevgiye layık değilmişsin gibi hissettiren kötü insanlar vardı. Ve düşükler... Sevgi elinden alındığında canın yanar.”

Gözlerimi bana bakan o güzel bebeğe çevirdim. “Gerçek sevginin, onu kaybetme düşüncesi yüzünden bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum. Şimdi... bebeğimle, Damian’la... Çok korkuyorum, Aaliyah. Eğer onları kaybedersem... *eğer* elimden alınırlarsa...” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi kapattım. “Sevdiğim insanları kaybetmeye daha fazla dayanamam.”

“Hayat böyle bir şey işte...” Aaliyah gözyaşlarımı silip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Her hayat hikâyesinin bir sonu vardır. Hepimiz aynı şekilde başlar ve nihayetinde karanlığa karışırız. Ama en önemli kısım, en anlamlı zamanlar, hikâyelerin başında ya da sonunda değildir. Asıl değerli olan, ortasında yarattığımız şeylerdir. Hatıralara dönüşen anlar, en büyük hikâyelerimizi oluşturan küçük detaylardır. Sevmemiz ve sevilmemizdir. Hayat, başlangıç ve sondan ibaret değildir. Aradaki güzel şeylerle ilgilidir. İşte onu değerli kılan da budur. Tam olarak bu yüzden severiz. Arada kalan anlar için.”

“Korkuyorum, Aaliyah. Hem de inanılmaz derecede korkuyorum.”

“Biliyorum.” Grant’i kollarımdan alıp araba koltuğuna yerleştirdi. Sonra ellerimi avuçlarının arasına alıp sıktı. “İşte bu yüzden insanın yanında duran dostlara ihtiyacı vardır. Seni karanlığın içinden geçirip, diğer tarafa ulaştıracak insanlara.

Bu, hikâyenin biraz karanlık görünen bir bölümü ama en sonunda her şey yoluna girecek.”

“Nasıl... o nasıl?” diye sordum.

“Seni özlüyor.” Hafifçe gülümsedi. “Ama iyi. Sana söylememi istediği bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Sen fazlasıyla yeterlisin.”

Aaliyah günlerce benimle kalıp hem büyükanneme hem de bana göz kulak oldu. Kendi çocuğunu büyütmenin yanında, bizim için de elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Aaliyah’nın hak ettiği baba ve eş olarak Connor da elbette evde kalıyordu.

Onları birlikte izlemek Damian’a duyduğum özlemin daha da büyümesine sebep olmuştu. Cumartesi sabahı geldiğinde, verandamda bir kutu yaban mersinli çörek ve üzerine iliştirilmiş bir not buldum.

Hâlâ buradayım, Kültella.

Her zaman buradayım.

-Çirkin

Uzun zamandır ilk kez kendimi kıyıda bulmuştum. Dalgaların sahile vurup geri çekilişini izliyordum. Şişmiş bileklerle okyanusun üzerime vuran öpücüklerini hissederken derin bir nefes aldım. Son birkaç haftadır okyanustan neden kaçındığımı çok iyi biliyordum. Okyanus bir teselliydi. Okyanus ruhumu sakinleştirirdi. Okyanus, annemin bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatma şekliydi.

Bir yanımda bu huzuru hak etmediğinden emindi. Diğer yanımda ise, yaşadığım onca kalp kırıklığı ve korkudan sonra dalgaların aslında yalanlarla dolu olduğuna inanıyordu. Ama gerçeği biliyordum. Ne kadar korkmuş olursam olayım, yine de teselliye hak ediyordum. Korktuğumda sığınabileceğim,

dokunabileceğim, hissedebileceğim ve varlığını deneyimleyebileceğim bir şeyin olması gerekiyordu.

Özellikle de şu anda...

“Anne, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldarken kuma oturdum. Ayak parmaklarım ıslak kumun içine gömüldüğünde, akşam güneşine bakarak içimdeki boşluğu hissettim. “Her şeyi hissedip de aklımı yitirmemeyi nasıl başaracağımı bilmiyorum. Mutluymuş gibi yapmayı öğrendim. İnsanların mutlu olduğumu düşünmelerini sağlamakta o kadar iyiyim ki, kimse bunun bir hayalden ibaret olduğunu fark etmiyor. Nereden başlamam gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum... Bu yüzden bana yardım et, anne. Hislerimi anlamayı öğrenmeme yardım et... İçimdeki huzuru bulmama yardım et.”

Dalgalar üzerime sıçrarken gözyaşlarım da yanaklarımdan süzülüyordu. Ne yapacağımı, nasıl ilerleyeceğimi bilmeden saatlerce orada oturdum. Sonra zihnimde hafif bir rahatlama hissi belirdi.

Mektup.

Bu kelime zihnimde belirince gözlerimi açtım. Ayak parmaklarımı yavaşça kumun altından çıkarırken, “Mektup,” diye kendi kendime mırıldandım.

Ayağa kalkıp yatak odama doğru yürüdüm ve kasım ayının başından beri komodinin üzerinde duran zarfı elime aldım.

Ellerimin arasında, Kevin’ın cenaze gününde bana verilen mektubu tutuyordum. O zamana kadar açmaya cesaret edememiştim. Zarfın içindeki kâğıdı dikkatlice açarken nefesimi tuttum. Bu, hayatım boyunca tanıdığım tek babaya veda etmek gibiydi. Ama aynı zamanda içimde taşıdığım ağırlığın bir kısmını hafifletmenin anahtarı olabilirmiş gibi de hissediyordum.

Stella,

Çok fazla insana mektup yazmak zorunda kaldım ama bu içlerinde en zor olanı. Çünkü bu mektup, hayatımdaki en önemli kişiye gidiyor. Seni tanırıysam -ki tanıdığımı inanıyorum- bu mektubu bir süre kenara iteceksin. Eğer açarsan, benim artık gerçekten burada olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını düşüneceksin. Ancak bir noktada açacaksın. Ve bahse girerim, bunu tam da doğru zamanda yapacaksın.

Yazdıklarını okurken kendi kendime buruk bir kahkaha attım. El yazısını incelerken onun fiziksel varlığını özlemiştim. Ardından okumaya devam ettim.

Sana büyük bir özür borçlu olduğumu hissediyorum çünkü defalarca kez başarısız oldum. Seni tanımaya bile layık olmayan kadınları etrafında topladığım için seni hayal kırıklığına uğrattım. Sürekli eksik kalan bir parçayı aradım ve nedense onun Denise, Rosalina ya da Catherine'de var olduğunu düşündüm. Kısmen vardı da... Bazen gülüşlerinde, bazen giyinme şekillerinde. Bazen şarap kadehini tutuşlarında, bazen dans edişlerinde. Aradığım şeyin küçük yansımalarına sahip-lerdi ama ben, olmayan bir şeyi zorla oldurmaya çalışıyordum. Gerçek aşkın var olmadığı bir yerde, bir aşk hikâyesi yaratmaya çalışıyordum.

O kadınlarda aslında anneni bulmayı umdum. Benim tek gerçek aşkımı, en iyi arkadaşımı.

Onun kalp atışlarını her gün özledim. Kalbimi onun gibi hızlandıracak birini aradım. Fakat bu arayışın ne kadar zehirli ve yıkıcı olduğunu zamanla fark ettim. Sadece bu duygu-yu yeniden yaratmak için kullanmaya çalıştığım kadınlar için değil, aynı zamanda o kadınların çevresinde olmak zorunda kalan küçük bir kız çocuğu için de böyleydi. İçimden bir ses, onların da bu durumu fark ettiğini söylüyor. Onlar da kendi-

lerinde anneni bulmaya çalıştığının farkındaydılar ve sana karşı olan kırgınlıkları belki de bunun bir yansımasıydı. Sana verdiğim zarar için özür dilerim. Yıllarca yaşadığın travmaların sebebi olmuş olabileceğim için özür dilerim.

Başkalarının onayını almak için nasıl çabaladığını görüyorum. Hislerini nasıl bastırdığını da görüyorum. Çünkü kendini tamamen açarsan sevilmeyeceğini düşünüyorsun. Ama Stella, sen sevginin gerçek tanımısın. İnsanların mutlu sonlara inanmasını sağlayan gerçek sebep sensin.

Annemi sevdiğimi fark ettiğimde artık çok geçti. Catherine'le ilk birlikteliğimizdi ve ondan ayrılmaya hazırlanıyordum ama sonra Sophie kaza yaptı. Ona her şeyi anlatacaktım. Hak ettiği tüm sözleri ona söyleyecektim. Fakat korkaktım. Hislerimi açarsam onun da aynı şeyi hissetmeme ihtimali vardı. Eğer ona aşkı itiraf edersem, hem en iyi arkadaşımı hem de seni kaybetme riskini göze almak zorunda kalacaktım.

Hayatımdaki en büyük pişmanlık anneme onu sevdiğimi asla söylememek oldu.

Yarın ne olacağından o kadar korkuyordum ki, beni sevmezse ne yaparım diye düşünüyordum. Aşkı yarın için yaşamamız gerektiğini çok geç anladım. Biz aşkı bugün için, şu an için yaşıyoruz. Aşk, başımıza gelen en kolay ve aynı zamanda en korkutucu şey olduğu için âşık oluyoruz.

Bu yüzden seni, oğlum Damian ile evlendirmek için böyle bir planlama yaptım. Hiç tanıma fırsatı bulamadığım oğlumla. Bazen soğuk görünse de kalbinin iyi olduğunu öğrendiğim oğlumla. Onun yanında olmanı istedim çünkü sana hislerini gerçekten nasıl yaşayacağını öğretebileceğini düşündüm. Aynı zamanda, senin bana en çok benzeyen kişi olduğunu bildiğim için belki de seni tanıdıkça, benim onu nasıl seveceğimi de anlayabileceğini umdum.

Benim en iyi yanlarım senin içinde yaşıyor, Stella Maple.

Seni ve Damian'ı neyin beklediğini bilmiyorum ama umarım her şey yoluna girer. Umarım kendini o kadar gerçek bir

aşkın içinde bulursun ki, ona karşı koyamazsın. Umarım kendini keşfedersin ve belki de sana verdiğim zararların izlerini silersin. Kahretsin, Stella... Umarım o sana asla layık olmayan berbat erkek arkadaşından da ayrılırsın.

Ama en çok, seni korkuttuğunda bile aşkı bırakmamamı umuyorum.

Sen aşkı en çok hak eden insansın.

Seni okyanus gibi seviyorum. Derin ve dolu dolu.

Onu duymam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama artık biliyorum. Annenin sesini dalgalarda duyabiliyorum.

O her zaman buradaydı ve şimdi ben de ona katılacağım.

Dalgaları hissettiğinde umarım beni de hissedersin.

Daima,

Baban.

Gözyaşlarımı silip mektubu tekrar tekrar okudum. *Seni korkuttuğunda bile aşkı bırakma.*

Damian'ı düşünmeden edemiyordum. Dokunuşunu, gözlerini ve varlığını özlemekten kendimi alamıyordum. Tek bir dakika daha kaybetmeden ona sarılmam gerektiğini biliyordum. Kendimi çok geçmeden arabada, ofisine doğru giderken buldum. Daha önce hiç ofisine gitmemiştim ve resepsiyondaki kişiyi tanıımıyordum. Ancak içeri girdiğimde, genç adam bana kocaman bir gülümsemeyle baktı.

"Hey. Sen Stella'sın, değil mi?" diye sordu başını kaldırarak.

"Evet. Pardon ama bunu nasıl..."

"Ah, özür dilerim. Ben Peter. Daha önce tanışmadık ama Damian senden çok bahsetti. Resimlerin inanılmaz."

"Resimlerim mi? Onları hiç gördün mü?"

"Evet, her gün. Damian'ın ofisinin her yerinde senin eserlerin var."

"Ne? Görebilir miyim?"

"Tabii ki. Onun için bir sakıncası olacağını sanmıyorum."

Beni takip et.” Masasından kalkan Peter, beni Damian’ın ofisine götürdü. İçeri adım attığım anda nefesim kesilmişti. Aylar önce sergilenen beş eserim, Damian’ın duvarlarında asılıydı. Masasının üzerinde ise benim için bastırdığı kartvizitler duruyordu, ofisine gelen müşterilere vermek için yaptırmıştı.

Aldığım siparişlerin nereden geldiğini şimdi çok daha iyi anlıyordum.

“Gerçekten harikasin ve şu anda benim için bir çalışma yapıyorsun. Ben, Peter Simmons. Bir süredir e-posta üzerinden yazışıyorduk,” dedi. “Bu, Damian’ın tüm çalışanlarına yılbaşı hediyesiydi. Senin yaptığın özel bir sanat eseri.”

“Damian için çalışan kaç kişi var?”

“Sadece beş kişi.”

Beş. Aylar önce bir günde aldığım beş sipariş aklıma geldi. Ellerimin heyecandan titrediğini hissederken konuştum. “Burada mı? Onunla konuşmam gerek.”

“Üzgünüm, Stella. Burada değil. Kendi galerisine gitti.”

“Kendi galerisi mi?”

“Evet. Fotoğrafçılık yaptığından bahsetmişti ve şimdi çalışmalarını için bir sergi açtı. Ben de oraya gitmek üzereydim. Bu gece son gecesi.”

“Sana katılabilir miyim?” diye sordum.

Gülümsedi. “Tabii ki. Hiç sakıncası yok, onun için de olacağını sanmıyorum. Hadi gidelim.”

Peter’in arabasını takip ederken midemde kelebekler uçuşuyordu. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Gerçekten kendi sergisini açmış mıydı?

Onun adına inanılmaz gurur duyuyordum fakat aynı zamanda, bu kadar büyük bir anı neredeyse kaçırarak olduğum için kendime çok kızgındım.

Aşkı kaybetmekten korkan aptal kız.

O kadar korkmuştum ki, hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeyi ellerimle itmiştim.

Binanın önüne ulaştığımda, kapının üzerindeki sergi tabelasına bakarken kalbim duracak gibi oldu.

Kültella - Bir Romantik Komedi.

Aman Tanrım...

Arabadan indim ve tabelaya hayranlıkla bakarken binanın önünde durdum.

Peter yanıma gelip gülümsedi. “Oldukça güzel, değil mi?”

“Bunu nasıl bu kadar çabuk organize etti?”

“Çabuk olmadı. Bana bu fikrinden aylar önce bahsetmişti. Tabelayı şubat ayında sipariş etti. Bana hep işlerini sergilemek istemediğini çünkü yeterince özel bir konu bulamadığını söylerdi. Sonra seni buldu.”

Söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordum. Son birkaç haftadır Damian’dan uzak durarak ne yapmaya çalıştığımı idrak edemiyordum. Oysaki o her zaman buydu. Damian Blackstone aşkın tanımıydı ve *bana* âşıktı.

En azından hâlâ öyle olmasını umuyordum.

Artık değilse de onu suçlayamazdım.

Binanın içine adım attığımızda nefesim kesildi. Damian’ın fotoğraflarıyla, Kevin’in bana dair fotoğraflar bir araya getirilmişti. Çocukluğuma ait kareler vardı; annemin bana hamileyken çekilmiş fotoğrafları, benim kahkaha attığım anlar... Okyanusta dans ettiğim kareler... Habersizce çekilmiş, karnımı tuttuğum anlar... Damian’la birlikte olduğum, saçmaladığımız, gülümsediğimiz anlar...

Bizim fotoğraflarımızdı. Bizim hikâyemizdi. Aşkın ta kendisiydi.

Her bir kareye bakarken gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelmiştim. Yanlarındaki açıklamaları okumaya başladığımda, Damian’ın benimle ilgili sözleri gözyaşlarımı tutmamı imkânsız hale getirdi. Elimde yaban mersinli çörek tutarken kahkaha attığım bir anı yakaladığı fotoğrafın önünde durup, hemen yanındaki yazıları okudum.

Güzelliğin en saf hali.

“Doğru,” dedi bir ses arkamdan. Döndüğümde Damian tam karşımdaydı, siyah bir takım elbisenin içinde kelimelerle tarif edilemeyecek kadar kusursuz görünüyordu. “Sen, güzelliğin en saf halisin.”

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Tekrar denediğimde sesim çatladı. Bir kez daha çabaladım ama en sonunda pes edip kendimi Damian’ın kollarına attım.

O da bana kollarını açtı. Hiç tereddüt etmemiş veya sorgulamamıştı. Beni göğsüne bastırdı, sanki eriyip onun bir parçası olabilirmişim gibi kollarıyla sımsıkı tuttu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Daha fazla içeri girmenden korktuğum için seni uzaklaştırdım. Seni kaybetmekten korktuğum için... Ama sana ihtiyacım var, Damian. Hem de kelimelerle anlatamayacağım kadar ihtiyacım var. Eğer bana geri dönmek istemezsen, bunu anlarım. Yine de bilmeni istiyorum ki, seni şimdiye kadar sevdiğim herkesten daha çok seviyorum ve-”

“Stella?”

“Efendim?”

Ellerini yüzüme yerleştirip başımı kaldırdı, böylece mavi gözlerinin içine bakabildim.

Okyanus mavisini...

Dalga dalga huzur...

“Ben de seni seviyorum.”

Yasın ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Kaybetmenin, aslında bir insanın ne kadar derin sevebileceğinin göstergesi olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir kalbin sevilen birini kaybettikten sonra bile çarpmaya devam etmesi inanılmazdı. Ama o kalp içindeki sevgiyi asla kaybetmiyordu. Sevdiği kişi artık burada olmadığına bile, hâlâ hissetmek için bir yol arıyordu. Üstelik hissettiği şey acı olsa dahi...

Aşkla çevrili olan her duygunun hissetmeye değer oldu-

ğunu henüz öğreniyordum. Zor duygular bile... Çünkü onlar, sevginin ne kadar gerçek ve derin olduğunu hatırlatıyordu.

Yas zordu... Ama içinden çıkabilmek en büyük armağandı çünkü insan dünyaya artık farklı bir gözle bakabiliyordu.

Mesele mutlu son değildi. Mesele mutlu şimdiydi. Tam o anda, orada olmaktı. Anın içinde yaşamaktı. Her günü kutlamaktı. Gerçek aşk geçmişte ya da gelecekte değil, tam o anda yaşanıyordu. Geçip giden her saniyede, o yanımdayken yaşanıyordu.

Damian benim için buydu. Hayatım boyunca aradığım aşkın bir vaadiydi. Mutlu günlerim ve hüznü anlarımdı. Güzelliğim ve acımdı. Yükselişlerim ve düşüşlerimdi. Damian Blackstone, benim dünyamdı. Benim için evrenin en büyük mucizesiydi.

42

DAMIAN

“Neden onun geri dönmeyeceğinden hiç korkmadın?” diye sordu Maple. Artık haftalık bir ritüel haline gelen, kedi idrarı gibi kokan çay scanslarımızdan birindeydik. “Seninle ilk tanıştığımda, etrafına kalın duvarlar örmüştün ve eskiden olsan çekip gider, hatta arkana bile bakmazdın. Ne değişti?”

Gülümseyip omuz silktim. “Stella etkisi. Ayrıca bunu ben de gördüm, biliyorsun. Seni ya da beni kaybetme korkusunu... O korkuyu biliyordum çünkü yıllarca içimde taşımıştım. Benim yaralarım, onun yaralarını fark etti. Ve ben sabırlı olmaya fazlasıyla istekliydim.”

“Teşekkür ederim, Damian,” dedi elimi avuçlarının arasına alarak. “Kaçmadığın için. Kaldığın için.”

“Ben tek başıma kalmadım, sana da ihtiyacı vardı. İkimize de ihtiyacı vardı.” Saatime göz attım. “Onun iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Ama sohbet için teşekkürler, Maple.” Ayağa kalkıp ona sarıldım.

Bana sıkıca sarılırken kalbim göğsümde patlayacak gibi oldu. “Lütfen, Damian. Bana büyükanne de.”

Bebeğin doğumuna kadar geçen aylar, ikimizin hayatındaki en güzel ama en endişe verici aylardı. Bu kez birbirimize çok derin, dokuz ay önce sahilde ettiğimiz yeminlerden daha büyük sözler verdik.

Hayatımızın son anma kadar birbirimizin yanında kalacağımıza söz verdik. Hem fırtınalar sırasında hem de güneşli günlerde yan yana olacağımıza, korktuğumuz anlarda bile sonsuza dek birlikte kalacağımıza söz verdik.

Ve gerçekten korktuğumuz zamanlar oldu.

“Çantayı aldım!” diye bağırdım. Evden fırlayıp kapıyı hızla arkamdan kapattım. Arabaya koşarak çantayı arka koltuğa fırlattıktan sonra sürücü koltuğuna atladım ve hızla garaj yolundan çıktım.

“İnanamıyorum, zamanı geldi,” dedim kendi kendime. Ardından elimi Stella’nın elini tutmak için uzattım.

Ah, kahretsin.

Stella’yı unutmuştum.

Birkaç saniye sonra panikle yeniden eve daldım. “Karımı unuttum!” diye bağırarak ona koştum. “Sanırım bebeğin dünyaya gelmesi için sana ihtiyacım olacak!”

Stella gülerek ellerini beline götürdü. Günlerdir bel ağrısı ve uykusuzlukla mücadele ediyordu. Ama bunun, yeni doğan bir bebeğin getireceği uykusuz gecelere hazırlık olduğunu söylüyordu.

Doğum sorunsuz geçmişti. En başından sonuna kadar oradaydım ve Stella ağlarken elini tutmuştum. Kızımız doğduğu anda odanın daha aydınlık hale geldiğine yemin edebilirdim. Onu karımın göğsüne koydular ve kollarındaki bu mucizeye sarılırken gözyaşlarına boğuldu.

Ben de ağladım çünkü kahretsin... Bu en güzel şekilde dayanılmaz bir durumdu.

“Onu kucağına almak ister misin?” diye sordu Stella bana bakarak.

Hiç beklemeden, “Lütfen,” dedim.

Onu kollarıma verdi ve işte o anda âşık oldum.

Sophie'nin tıpkı annesi gibi olan kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğu anda anlamıştım. İlk görüşte aşk diye bir şey gerçekten vardı. Sophie şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve onun yanında olabilmek bile bir ayrıcalık gibi hissettiriyordu.

Dudaklarımı küçük kızımın alnına dokundurduğum anda, artık sonsuza kadar onun küçük parmaklarının ucunda olacağımı biliyordum. Her çağrısına koşan bir baba olacaktım.

Alnına tekrar tekrar öpücükler kondurarak, "Hoş geldin, Sophie Blackstone," diye fısıldadım.

Ev.

Bir yer değil, bir insandı... İnsanlar... Stella ve Sophie.

Ev.

Kızıma bakarken içimi dolduran tarifsiz mutluluğu anlatacak kelime bulamıyordum.

"Stella?" diye fısıldadım kızımızı göğsüme yaslarken.

"Efendim?"

"Bu sonbahar benimle tekrar evlenir misin?"

Gülümseyerek başını yastığa dayadı, göz göze gelip saf bir mutluluk içinde birbirimize baktık. "Evet."

Sonsöz

STELLA

ÜÇ AY SONRA

Tören geçen seferkiyle birçok açıdan benzerdi. Aaliyah ve Connor yine oradaydı. Bu sefer, her geçen gün daha da sevimli hale gelen Grant de onlarla birlikteydi. Maple tekrar nikahı kıyan kişi olmuştu ve *mavi bir şey* geleneğimizi yine yaban mersinli çöreklerle sürdürmüştük.

Fakat bu kez bazı şeyler farklıydı. Connor benimle birlikte nikah masasına yürümek için gönüllü olmuştu. Damian beni beklerken kollarında kızımızı tutuyordu. Dünyam resmen tam karşımda duruyordu ve onları büyülerine kapılmış halde hayranlık dolu gözlerle izliyordum.

“Merhaba,” dedim fısıldayarak.

“Merhaba,” diye karşılık verdi.

Artık içimde hiç endişe yoktu ama o kelekler hâlâ oradaydı. Beyaz bir gelinlik giymiştim, saçlarımda çiçekler vardı. En sonunda nikah masasına ulaştığımda, Kevin ve annemin dalgalar aracılığıyla ayak parmaklarıma kondurduğu öpücükleri hissedebiliyordum.

Bu törenin sonunda, isminin yanında artık gerçekten *Blackstone* vardı. Ve imzaladığımız belgelerle Sophie resmen Damian’ın kızı olmuştu.

Okyanusun lütfuyla biz bir aile olmuştuk.

Blackstonelar.

Kendimize özgü peri masalımızın mutlu sonu buydu.

Damian
Beş Yıl Sonra

Aşkın sürekli büyüyen bir şey olduğunu bilmiyordum.

Son beş yılda, her geçen gün Stella'ya daha da âşık olmuştum. Kendi değerini keşfetmesine ve hak ettiği özsevgiye ulaşmasına âşık olmuştum. Sophie doğduktan sonra Stella duygularını gerçekten anlamaya adanmıştı kendini. Üzgün hissetmeye başladığında o duygunun bir süre daha kalacağını biliyordu. Ama bu ruh halinin ne olursa olsun geçici olduğunu keşfetmişti. Sadece kendisi için değil, kızımızın duygularını da sağlıklı bir şekilde yönetmeyi öğrenmek için çabalıyordu.

Stella'yla tartışmaya girdiğimde, eskiden yaptığı gibi çatışmadan kaçmak yerine bana bağırıp öfkелendiği zamanlarda ona biraz daha âşık oluyordum. Çünkü artık kendini tam anlamıyla ortaya koyuyordu. Bu bazen öfke olarak görünse bile kendi varlığına alan tanıyordu. Fakat mutluluğa da aynı şekilde yer açıyordu. Gerçek mutluluğa. Ruhunun en derin köşelerinden gelen saf ve gerçek mutluluğa.

Stella'nın kendini sevmeyi öğrenmesini izlemek, ona olan aşkımın daha da büyümesine sebep olmuştu. Kim olduğunu bilen ve bunun için asla özür dilemek zorunda hissetmeyen bu kadında büyüleyici bir şey vardı.

Yaklaşık bir yıl önce birlikte ilk sergimizi açmıştık: Kültella & Çirkin. Artık birlikte çalışıyorduk. Onun resimlerini benim fotoğrafçılığım ile birleştirerek eserlerimizi düzenli olarak satıyorduk. Hâlâ Roe Emlak'ı yönetiyordum ama bu sırada fotoğrafçılığa da daha fazla zaman ayırmayı öğrenmiştim. Sanatıma odaklanmamın çok önemli olduğunu fark etmiştim.

Sevdiğim insanla birlikte sanat üretebilmek ise alabileceğim en büyük ödüldü.

İşin büyük kısmını Stella yürütüyordu çünkü artık masaj salonundaki işini bırakma konusunda kendini rahat hissediyordu. Aynı zamanda şehirdeki çocuklara resim dersleri vererek yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı oluyordu.

Kevin'ın vasiyetinden gelen paraya uzun süre dokunmamıştık. Oturup uzun uzun düşünerek dünyaya olumlu bir şekilde nasıl katkıda bulunabileceğimizi planladık. Bu da paranın büyük bir kısmını ve zamanımızı, ihtiyacı olan çocuklara bağışlamak anlamına geliyordu. Hem Kaliforniya'da hem de benim büyüdüğüm New York'ta. Stella'yla temel inançlarımız üzerine çok fazla konuşma yapmıştık ve sonuç olarak ikimiz de aynı fikirdeydik. İstedığımız tek şey, sahip olduğumuz fırsatı daha önce hiç bu şansı yakalayamamış insanlara ulaştırabilmektir.

“Merhaba,” dedi Stella evimizin arkasındaki kumsalda bana doğru yaklaşırken.

“Merhaba.” Gülümseyerek alnına bir öpücük kondurdum. “Yorgunsun, dinlenmelisin.”

Omuz silkti. “Çocuklar gece benimle yüzmek istediler, ben kim oluyorum da onları hayal kırıklığına uğrattıyorum?”

Çocuklar.

Bizim çocuklarımız.

Ailem suyun içinde eğlenirken güneş batıyordu. Bir insanın hayatının ne kadar kısa sürede tamamen değişebileceğini görmek, beni her defasında hayrete düşürüyordu. Stella'yla yeminlerimizi yenileyeli beş yıl olmuştu ve o günden beri, her sonbahar bunu tekrarlıyorduk. Aşkla ilgili öğrendiğim en önemli şeylerden biri, ona tekrar tekrar bağlılık göstermenin ne kadar kıymetli olduğuydu.

Ve ailemiz her yıl biraz daha büyüyordu.

Sophie ilk gelendi ama en büyüğü o değildi. Ailemize, Sophie'nin birlikte büyüyeceği iki kardeş daha eklemiştik.

Jaden dört yaşından beri koruyucu aileyle yaşamış on dört yaşında bir çocuktur. Altın gibi bir kalbi vardı ve ona sevgi verebilmek benim için en büyük armağanlardan biriydi. Geçenlerde onunla basketbol oynarken bana, “Böyle bir şansa, böyle bir aileye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim,” demişti.

Ben de, evlat. Ben de.

Bazen dilekler kat kat artarak gerçekleşirdi.

Sonra on bir yaşında, göz kamaştırıcı küçük bir kız olan Kai vardı. Vahşi ruhu, kendini en güvende hissettiği yer olan suyun kenarında huzur buluyordu. Onun güvenini kazanmak için uzun bir süre uğraşmışım. Günlerini korku içinde geçiriyordu ve sekiz yaşındayken bize geldiğinde, tek kelime bile konuşmuyordu.

Şimdiyse... onu ve kardeşlerini susturmak neredeyse imkânsızdı.

Evin içindeki gürültü beni hiç rahatsız etmiyordu. Aksine, bana sahip olduğum nimetleri her gün hatırlatıyordu.

Bir zamanlar sessiz duvarlar arasında yaşamışım ve bir daha asla oraya dönmemeyi diliyordum.

Üstelik şimdi ailemizin bir yeni üyesi daha yoldaydı. Stella şu anda iki aylık hamileydi ama çocuklar henüz yeni bir kardeşlerinin olacağını bilmiyordu. Bu sırrı biraz daha kendimize saklamak istiyorduk. Diğer çocuklarımin onu kucakladığını göreceğim günü iple çekiyordum.

Sophie, “Baba, suya gel!” diye bağırdı. Kai, Jaden ve dünyadaki en tatlı köpek olan Milo’yla birlikte suyun içinde oynuyordu. Yıllarca benim yanımdan ayrılmayan Milo, artık her gece Jaden’in yanında uyuyordu.

O hainlerin en iyisiydi. Jaden’in, Milo’ya benden daha fazla ihtiyacı olduğuna inanıyordum. Belki Milo’nun da ona ihtiyacı vardı.

Birazdan onlara katılacaktım ama birkaç saniyeliğine geride durup hayranlıkla ailemi izledim. *Dünyamı*. Dalgaların içinde özgürce dans ediyorlardı. Her birinin attığı kahkahaları

izledim. Stella'nın neşeli kahkahaları en az çocuklarınkı kadar yüksek çıkıyordu. Onun sesi hâlâ favorimdi ve bunun asla değişmeyeceğini biliyordum. Ama çocuklarım...

Çocuklarım benim dünyamdı.

Evet, bana benzemiyorlardı. Bazılarının teni daha koyuyken, bazılarınınki daha açıktı. Kimisinin gözleri kahverengiydi, kimisininse yeşildi. Ama bunların hiçbirisi benim için önemli değildi çünkü onları görüyordum. Her gece yataklarına yatırırken görüyordum. Ödevlerine yardım ederken görüyordum. Sinirlendiklerinde odalarının kapısını çarptıklarında görüyordum. Kollarını boynuma dolayıp sıkı sıkı sarıldıklarında görüyordum.

Onların gözlerinde görüyordum.

En çok orada görüyordum.

Ruhlarının, benim ruhumla nasıl uyum içinde olduğunu görüyordum. Her birinin gözlerine baktığımda, aile olmanın en başından beri yazgımızda olduğunu biliyordum. Eğer çok daha önceden beni onlara ulaştıracağını bilseydim, geçmişimdeki hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

O çocuklar benimdi, ben de onların babasıydım.

Kan bağıyla değil, birbirine dolaşan ruhlarımızla birdik ve bu her şeyi çok daha güzel kılıyordu.

Stella ve çocuklar benim kalp atışlarımdı. Onlar gerçekleşen dileklerim ve hayallerimdi. Benim en kıymetli, en kutsal armağanlarımdı.

Bu, yeterli olmaktan çok daha fazlasıydı.

Sonsöz #2

DAMIAN

ÜÇ AY SONRA

Yaklaşan tatillerle birlikte hayatımın aşırı derecede hızlandığını hissediyordum. Stella ve ben, çocuklar için Noel'i her zaman büyük bir coşkuyla kutlardık. Bu bizi fazlasıyla yorsa da bayıldığımız bir şeydi. En favori geleneğimiz, Noel sabahı hep birlikte yaban mersinli çörekler pişirmektir. Üstelik yıllar geçtikçe yeni geleneklere de sahip olmuştuk.

Noel arifesinde planladığımdan biraz daha uzun bir süre ofiste kalmıştım. Ancak önümüzdeki iki haftayı ailemle birlikte tatil modunda geçirecek olmanın heyecanı içindeydim.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra, masamdan kalkıp ofisten çıkmaya hazırlandım. Tam ön kapıyı kilitleyeceğim sırada birinin adımı seslendiğini duydum.

"Hey, Damian? Sen Damian Blackstone musun?" diye sordu yabancı biri.

Arkamı dönünce onunla göz göze geldim. Gözlerindeki bakışın fazlasıyla tanıdık olduğunu fark edince afalladım.

"Evet, benim," dedim dikkatli bir şekilde. Ellerimi palto-
mun üzerinde gezdirdim. "Seni tanıyor muyum?"

Gergin bir kahkaha attıktan sonra yüzünü buruşturup elini ensesine götürdü. "Hayır, tanımıyorsun. Şey, yani... lanet ol-

sun.” Kendi kendine mırıldanıp burun kemerini sıktı. “Dürüst olmak gerekirse, senin varlığından bile haberim yoktu.”

“O zaman neden buradasın?”

“Aslında bu gerçekten delilik. Şu anda Chicago’da, ailemle birlikte yarınki tatil için hazırlanıyor olmam gerekirdi ama buraya gelmek zorundaydım. Birkaç hafta önce Catherine adında bir kadından mektup aldım. Bana senden bahsetti... ve sonra benden... Söylemeye çalıştığım şey, ismim Aiden.” Ağır bir iç çekişin ardından derin bir nefes aldı. “Ben senin kardeşimim.”

